

Yêu Nghiệt Xâm Nhập

Contents

Yêu Nghiệt Xâm Nhập	2
1. Chương 1: Cái Gì? Yêu Nghiệt Đến Đây?	2
2. Chương 2: Trần Ái Sinh Mệnh, Rời Xa Yêu Nghiệt!	5
3. Chương 3: Phi Lê A	9
4. Chương 4: Trừng Phạt Nhẹ	13
5. Chương 5: Trừng Phạt Nặng	16
6. Chương 6: Khí Thế Rất Mạnh Mẽ	19
7. Chương 7: Bị Sói Ăn	23
8. Chương 8: Em Trai Cũng Thực Phúc Hắc	26
9. Chương 9: Không Có Cửa Đầu!	30
10. Chương 10: Hành Trình Đến Suối Nước Nóng	34
11. Chương 11: Chơi Đùa Trong Nước?	38
12. Chương 12: Ấm Áp Nhập Lòng Người	41
13. Chương 13: Từ Chức	45
14. Chương 14: Phiên Ngoại Lục Cầm	49
15. Chương 15: Yêu Nghiệt Yêu Nghiệt Công Ty	53
16. Chương 16: Em Trai, Như Vậy Là Không Được!!!	57
17. Chương 17: Gặp Trưởng Bồi	60
18. Chương 18: Có Em Nơi Đây Mới Là Nhà	64
19. Chương 19: Số Lượng Hai Con	67
20. Chương 20: Yêu Nghiệt Phóng Ra	71
21. Chương 21: Yêu Yêu Yêu	74
22. Chương 22: Cầm Thú Yêu	78
23. Chương 23: Hướng Văn Phiên Ngoại : Bị Phi Lê!	82
24. Chương 24: Cuộc Chiến Hoang Dã Trên Đỉnh Núi	87
25. Chương 25: Muốn Làm Cơ ? !	91
26. Chương 26: Nghĩ Cũng Đừng Nghĩ!	95
27. Chương 27: Lục Cầm Phiên Ngoại Hai	98
28. Chương 28: Đêm Trước Hôn Lễ	101
29. Chương 29	106
30. Chương 30: Vấn Đề Sinh Con	109
31. Chương 31: Hôn Lễ	113
32. Chương 32: Đêm Tân Hôn	116
33. Chương 33: Tuần Trăng Mật Chi Lữ	120
34. Chương 34: Máy Bay Thương Kịch Chiến	123
35. Chương 35: Bị Em Trai Bắt Cóc	126
36. Chương 36: Thực Xin Lỗi Em Trai	129
37. Chương 37: Khởi Động Kế Hoạch	132
38. Chương 38: Mang Thai Chi Hỉ	135
39. Chương 39: Sủng Ái Có Thêm	138
40. Chương 40: Kỳ Thật Chưa Mất Trí Nhớ	142

41. Chương 41: Khẩn Trương Vạn Phần	145
42. Chương 42: Chỉ Có Thể Chọn Một	149
43. Chương 43: Đại Bảo, Tiểu Bảo	152
44. Chương 44: Quanh Co?	155
45. Chương 45: Đại Kết Cục	158

Yêu Nghiệt Xâm Nhập

Giới thiệu

Cô chỉ là một y tá nho nhỏ, vì sao lãnh đạo muốn an bài cô tới chăm sóc yêu nghiệt vô địch hảo sắc t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-xam-nhap>

1. Chương 1: Cái Gì? Yêu Nghiệt Đến Đây?

Khụ khụ, bị bệnh một ngày, hôm nay khí sắc tốt cực cũng có chút hồng hào. Ly Vũ Vũ nhẹ nhàng đẩy cửa văn phòng ra, đang chuẩn bị nhận ánh mắt an ủi của các vị đồng sự kiêm cầm thú bên trong, lại bị các loại ánh mắt thần sắc quái dị vây quanh?

Hả, hả, sao vậy? !

Đương nhiên cô còn chưa kịp suy nghĩ, lão đại văn phòng này kiêm ái thê của viện trưởng bệnh viện Trịnh Phi Diễm liền nhanh chóng vọt tới trước mặt của cô, lợi dụng tốc độ đẩy mạnh cô vào trên vách tường màu trắng, trong tay cầm một cái kim đồng hồ, khê gõ gõ hung tợn hỏi: “Thành thật khai báo với chị đi, em và hắn ta có quan hệ gì?”

Cô ăn đau nhúu mày, khó hiểu nhìn Trịnh Phi Diễm, hỏi: “Hắn? Hắn? ? Lão đại chị đang nói cái gì, em hoàn toàn không hiểu.” Cô chỉ xin phép một ngày mà thôi, vì sao nơi này lại có biến hóa lớn như vậy?

“Em dám giả nai với chị à, hả?” Giờ phút này, ánh sáng tà ác trong mắt Trịnh Phi Diễm chợt lóe, uy hiếp nói: “Nếu em gái không chịu nói, thì coi chừng chị dùng cây kim này cường bạo cúc hoa của em!”

“Đồng ý!” Vào lúc Trịnh Phi Diễm vừa nói xong câu cuối cùng tám người còn lại trong văn phòng cùng kêu lên.

“Phốc...” Cô thiếu chút nữa xụi lơ ngã xuống đất, đây đều là một đám người gì thế này. Nhưng Trịnh Phi Diễm thân là lão đại văn phòng, lời nói ra liền nhất định sẽ làm được. Hơn nữa cô ấy tuyệt đối không phải dựa vào vũ lực để giải quyết, mà là bằng vào thường xuyên uy hiếp cường bạo cúc hoa của người khác, có đôi khi thậm chí ngay cả tiểu oa nhi mới mấy tuổi cũng đều không buông tha! Amen, thật sự là tội lỗi, tội lỗi...

Cho nên, cô triển lãm ra nụ cười tự nhận là phi thường xinh đẹp rất biết an ủi người, nhìn Trịnh Phi Diễm, nhẹ giọng nói: “Chị à, em thật sự không biết chị đang nói gì, chị có thể giải thích em hiểu không? Em thật

sự, thật sự không biết.”

“Vậy sao?” Trịnh Phi Diễm nheo lại mắt phượng nhìn cô chăm chăm, theo ánh mắt đó của cô ấy có thể thấy được là cô ấy đang khảo sát được độ tin cậy trong lời nói của cô.

Vì thế, cô lập tức mở to hai mắt, cùng lão đại mắt to trừng đôi mắt nhỏ, chỉ vì làm cho lão đại có thể thấy rõ trong mắt cô đang lóe lên ánh hào quang vô tội. A men!

Dường như thời gian qua rất lâu, Trịnh Phi Diễm mới ai oán thở dài một hơi, xoay người đối mặt với tám vị còn lại, ngữ khí vô cùng tiếc hận tuyên bố: “Các vị, chị đây lấy cúc hoa của Ly Vũ Vũ cam đoan, lời em ấy nói vừa rồi là thật.”

Choáng váng, cái gì kêu là lấy của cô cúc hoa cam đoan!

Cùng lúc đó, tám vị còn lại khi nghe xong lời của Trịnh Phi Diễm, đều lắc đầu tiếc hận, sau đó tản ra đều tự làm công việc của mình.

Cô không rõ cho nên nhìn mọi người, đi đến bên cạnh lão đại ai oán nói: “Chị à, đừng giết người không dao như vậy chứ, đùa giỡn người ta sau đó lại không nói cho người ta biết nguyên nhân.”

“Nga?” Trịnh Phi Diễm nghe vậy, hai mắt nhìn cô lập tức trở nên sáng như tuyết, phát phát cây kim thật to trong tay nói: “Em thật sự muốn cùng chị đây chơi trò này sao?”

... Cô lập tức trốn sang một bên. Lão đại, năng lực lý giải vận vẹo của chị thật tốt!

Sau đó, ngoài cửa truyền đến một tiếng ho nhẹ. Xoay người nhìn lại, chỉ thấy đó chính là Trang Minh – viện trưởng bệnh viện đứng ở nơi đó, trên mặt mang theo màu đỏ ửng kì lạ. Sau đó anh ta nhìn thẳng vào mắt cô, nói: “Ly Vũ Vũ, đến văn phòng tôi một chút.”

“Tôi?” Cô lấy tay chỉ vào chính mình, có chút không tin hỏi: “Viện trưởng, anh đang nói tôi sao?”

Vừa hỏi xong, trên đầu liền đã bị cú một cái.

“Ngu ngốc, ông xã chị đã gọi tên em, còn không phải gọi em sao, chẳng lẽ nơi này còn có Ly Vũ Vũ thứ hai?” Về mặt Trịnh Phi Diễm nhìn cô chỉ tiếc rên sất không thành thếp, sau đó quay đầu nhìn về phía Trang Minh, trên mặt nháy mắt thăm dăm dẫu dàng nói: “Ông xã à, anh cứ trực tiếp lôi người này đến văn phòng là được.”

“Rất khủng bố, rất bạo lực.” Cô ôm đầu, nhỏ giọng than thở cùng kháng nghị nói.

“Em nói gì đó?”

Nhất thời, chung quanh gió lạnh nổi lên bốn phía, cô nhìn nụ cười như có như không của lão đại, rồi kiên quyết lắc đầu, “Không có gì, không có gì.”

Hơn nữa, vì bảo toàn mạng sống, cô nhanh chóng chạy đến trước mặt viện trưởng, “Viện trưởng, không phải anh có việc gấp tìm tôi sao? Chúng ta đi nhanh đi, đừng lãng phí thời gian.” Nói xong, cô nhanh như chớp chạy ra khỏi văn phòng.

Đợi chạy xa, cô mới dừng lại, thở hổn hển không khỏi lắc đầu, đáng sợ, rất đáng sợ

“Viện trưởng đại nhân, tìm tôi có chuyện gì?” Cô nhìn thẳng về Trang Minh đang ngồi ở bàn làm việc thật to, mở miệng hỏi.

“Nga?” Ai ngờ, Trang Minh nghe xong biểu tình khó hiểu, nói: “Cô dám không biết? Dám dờ hơi ở văn phòng lại không có nói với cô sao?”

“Không.” Cô lắc đầu, hôm nay từ sau khi bước vào văn phòng, sinh mệnh của cô đều tràn ngập uy hiếp!

Trang Minh khẽ cười một tiếng, sau đó trầm giọng nói: “Là thế này, hôm nay bệnh viện chúng ta có một bệnh nhân rất đặc biệt. Vốn tôi muốn sắp xếp người linh hoạt đi chăm sóc bệnh nhân đó, nhưng bệnh nhân đó lại chỉ thích danh tên cô, bảo cô đến chăm sóc anh ta, cho nên không có biện pháp, chỉ có thể sắp xếp cô đến đó.”

Cái gì gọi là muốn tìm người linh hoạt...

Cô đầu tiên là ai oán liếc mắt nhìn viện trưởng một cái, lập tức nghi vấn nói: “Bệnh nhân đặc biệt? !” Ở trong ấn tượng của cô, có thể từ miệng của viện trưởng đại nhân nhấn mạnh là bệnh nhân đặc biệt, dường như chỉ mới xuất hiện hôm nay mà thôi.

“Ừ.” Trang Minh gật đầu, nhìn cô nói: “Anh ta là con trai của đương kim tổng thống Lục Cẩm, đồng thời cũng là người sáng lập ra XL.”

“À.” Cô nhẹ giọng đáp

Sau đó, cô liền nghe được tiếng Trang Minh thở dài, trên mặt nghi hoặc khó hiểu, hỏi: “Anh thở dài cái gì?”

“Lục Cẩm thân là con của tổng thống đương nhiệm, đồng thời Lục Cẩm cũng là người sáng tạo XL sớm là một trong năm tập đoàn lớn nhất thế giới, bất cứ cô gái nào khi nghe đến tên Lục Cẩm đều thét chói tai, sao cô lại ngây ngốc như đầu gỗ vậy?” Trên mặt Trang Minh hiếm khi xuất hiện vẻ bất lực chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp như Trịnh Phi Diễm.

“À.” Thì ra là chuyện này, cô còn tưởng là cái gì. Nhưng mà, hả? Không đúng nha!

Cô rất nhanh đi đến phía trước bàn làm việc thật lớn của Trang Minh, hai tay chống lên bàn hỏi: “Vì sao anh lại chỉ đích danh tôi đi chăm sóc anh ta?” Nói xong, cô gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt Trang Minh, vì muốn nhìn ra âm mưu trong ánh mắt hắn!

“Chuyện này, từ từ rồi cô sẽ hiểu.” Trang Minh cười thần bí, nói: “Lục Cẩm đang nằm trên phòng bệnh VIP tầng cao nhất, cô mau đi đi, nhìn xem người ta cần cô giúp gì.”

“Được rồi.” Tuy rằng trong lòng cô cực độ khó hiểu, nhưng bệnh nhân đang cần giúp đỡ cũng không thể chậm trễ.

Trước khi cô xoay người rời đi, Trang Minh còn đặc biệt bổ thêm một câu, “Nhớ rõ là phòng VIP tầng cao nhất, đừng đi nhầm giống như lần trước nhé.”

Anh đó, anh đó, đừng lần nào cũng lấy chuyện này nhắc nhở tôi chứ? Lần trước tôi chỉ là không cẩn thận nhìn lầm rồi treo biển hành nghề mà thôi. Hơn nữa, trên tầng cao nhất đó chỉ có mỗi một phòng VIP? Tôi làm sao có thể lạc đường!

Cô xoay người hùng hăng trừng mắt liếc mắt nhìn viện trưởng, mới hết giận xoay người rời đi.

5,6,7...

Nhìn con số trong thang máy dần dần bay lên, cô vui vẻ ngâm nga. Nếu là khách quý phòng VIP, mình đây chăm sóc của hắn đồng thời viện trưởng đại nhân sẽ trích phần trăm cho cô khẳng định là khá hậu hĩnh đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô nhất thời vui đến bay bổng, mặc kệ anh ta là Lục Cẩm hay Lục Gấm gì, có thể kiếm được nhiều tiền hơn mới là thật.

Tiền ơi, tiền ơi, tiền ơi, chị đến đây...

Đẩy cửa phòng bệnh ra, cảm giác đầu tiên của cô là, nhiều! Cảm giác thứ hai là, người nhiều lắm, hơn nữa đều là mặc quân trang, đông nghìn nghịt, tràn đầy khí thế cho nên cô không thể nhìn tới vị bệnh nhân nằm ở trên giường.

Quả nhiên là con tổng thống, nội tâm của cô nhỏ nhỏ một chút.

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ có nên tăng hăng cho bọn họ chú ý hay không, đột nhiên ánh mắt của bọn họ đồng loạt bắn về phía cô, làm cô không khỏi cảm thán một câu, quả nhiên là xuất thân từ quân ngũ, thính lực thật tốt.

” Cô là ai?” Trong đám người đông nghìn nghịt xuất hiện một đường nhỏ, một vị lớn tuổi từ bên trong đi ra, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn cô chăm chăm, giống như cô là là tiểu côn trùng có hại xuất hiện bên hạt thóc

Cô cười gượng vài tiếng, nói: “Cái đó, cái đó... Tôi là người được viện trưởng an bài chăm sóc bệnh nhân phòng bệnh này, tôi gọi là Ly Vũ Vũ, chào các anh.”

“Các anh đều đi xuống trước đi.” Lúc này, trong phòng truyền đến một thanh âm cực kỳ quyền rũ.

Lão quan quân vừa rồi còn nhìn chằm chằm cô, giờ phút này vẻ mặt cung kính

Hướng về phía giường bệnh nghiêm quân lễ, lớn tiếng nói: “Vâng.” Sau đó dẫn đầu đi ra khỏi phòng bệnh, đám người đông nghìn nghịt kia cũng lập tức đi theo phía sau của ông ta.

Đợi toàn bộ bọn họ đi hết, cô mới đảo mắt nhìn bệnh nhân nằm ở trên giường. Giờ phút này hắn đang nằm nghiêng ở trên giường, quần áo nửa cởi lộ ra bắp vai trắng nõn, nhìn thấy cô, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười như có như không

Cô nháy mắt kinh hoàng, đây thật sự là con tổng thống sao? Người này thật sự giống như cuồng khóa thân? Nhưng, dáng người anh ta thật sự rất tuyệt!

“Xem đủ chưa? Nước miếng chảy ra rồi kìa.” Lục Cẩm hiển nhiên thực vừa lòng biểu tình biến hóa của cô, khóe miệng khẽ mỉm cười

“Tôi mới không có chảy nước miếng!” Cô nuốt nuốt nước miếng nói, chỉ là thiếu chút nữa chảy ra mà thôi....

Nhưng mà, cô quan sát đến quan sát đi, phát hiện trên người Lục Cẩm cũng không có miệng vết thương gì, thậm chí ngay cả băng vải màu trắng cũng đều không có. Vì thế,

Cô kỳ quái nói: “Trên người không phải không có bị thương sao, êm đẹp như thế sao đột nhiên muốn tới nằm viện vậy?” Đã vậy còn nằm ở phòng bệnh VIP cao cấp nhất nữa, mắc lắm đó!

Lục Cẩm bật cười, nói: “Sao em biết tôi không bị thương, rất nhiều vết thương nhưng mắt thường nhìn không tới.”

“Ặc...” Giống như cũng đúng nhỉ, cô đứng ở nơi đó, có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

“Tôi hiện tại đã hiểu, vì sao khi tôi chỉ tên muốn em chăm sóc tôi, gã Trang Minh đó lại xuất hiện biểu tình kinh dị như thế.” Lục Cẩm nói.

“...” Anh đó, anh đó.

Lục Cẩm vươn ngón tay thon dài hướng cô ngoắc ngoắc, khóe môi khẽ cong thốt ra hai chữ, “Lại đây.”

Cô đứng ở nơi đó, tự hỏi đến tự hỏi đi, dù sao nơi này là địa bàn của mình, chẳng lẽ gã cuồng khóa thân này còn có thể dám làm gì mình chứ? ! Nếu thực sự biến thành như vậy, mình sẽ để lão đại Trịnh Phi Diễm tới đối phó hẳn!

Nghĩ đến đây, cô nhất thời bạo gan thêm một tý, từng bước một đi lên phía trước, thời điểm sắp đi đến Lục Cẩm trước mặt chuẩn bị dừng lại. Không nghĩ tới Lục Cẩm nhanh chóng cầm lấy tay của cô, khẽ dùng sức đem cô nhắc lên phía trước, cô một chút chuẩn bị đều không có, nháy mắt ngã xuống tại trên giường bệnh.

“Uy, anh làm gì vậy?” Cô bị hành động đột ngột của Lục Cẩm làm sợ tới mức thiếu chút nữa thét chói tai, giật dờ trừng mắt nhìn vào khuôn mặt đang mỉm cười của anh ta.

“Ly Vũ Vũ, rốt cục anh đã đợi được ngày này.” Lục Cẩm nhìn cô, trong mắt lóe lên tia nhìn tà ác không cần nói cũng biết, rõ ràng tựa như đại sói xám đã bắt được thỏ trắng hẳn chờ đợi đã lâu!

Thần ạ, ai có thể nói cho cô biết đây là tình huống gì hay không? !

2. Chương 2: Trăn Ái Sinh Mệnh, Rời Xa Yêu Nghiệt!

Từ khi bị hành động điên cuồng thần kinh của Lục Cẩm lần đó dọa đến, cô quyết định từ nay về sau phải giữ khoảng cách với tên cuồng khóa thân kia xa một chút!

Vì sao đến bây giờ vẫn còn gọi anh ta là cuồng khổ thân vậy? Bởi vì anh ta đến bây giờ vẫn thường xuyên ở trước mặt cô lộ lộ vai, triển lãm một chút đôi chân tinh tế của anh ta. Từ khi anh ta vào bệnh viện đến bây giờ, cô chưa từng nhìn thấy qua hình dáng áo mũ chỉnh tề của anh ta!

“Hôm nay sao lại trễ như vậy?” Lục Cẩm gặp cô bước vào, lập tức đem ánh mắt từ máy tính chuyển qua trên người cô, sau đó cao thấp nhìn quét một phen.

Cô nhất thời đứng cứng ngắc tại chỗ, có chút không dám đi lên phía trước, bởi vì ánh mắt hân mới nhìn cô vừa rồi, rất tà ác.

“Sao lại không đi tiếp?” Lục Cẩm lộ ra một nụ cười mê người với cô, nói: “Chẳng lẽ sợ tôi ăn em sao?”

Phốc... Anh đoán đúng rồi.

Nhưng mà, cô vẫn đi tới, chỉ bởi vì cô có mang theo vũ khí là cây kim thật to, ai sợ ai?

“Hôm nay có chỗ nào không thoải mái không?”

Cô lắc lắc nhiệt kế trong tay, đưa cho hắn, nói: “Để xem nhiệt độ cơ thể anh hôm nay là bao nhiêu.”

Lục Cẩm đón lấy đặt vào dưới nách, mắt phượng tiếp tục nhìn chăm chăm cô không rời, đột nhiên hỏi một câu, “Ly Vũ Vũ, em đã có người trong lòng?”

Tuy rằng không biết vì sao anh ta lại hỏi cái này, nhưng cô vẫn căn cứ vào y đức của y tá đối với bệnh nhân, có hỏi có đáp, vẫn đáp trả: “Không có.”

“Vậy có người đang theo đuổi em?” Lục Cẩm tiếp tục hỏi.

“... Không có.” Đây là chuyện mà cô thập phần bi thương, chín cầm thú trong văn phòng, ai ai cũng có người yêu, duy độc mỗi mình cô vẫn còn lẻ loi. Nhất là lão đại Trịnh Phi Diễm khôn kiếp, luôn cười nhạo cô rằng không ai thèm lấy!

“Ừm, nhưng mà cũng đúng, người giống như em, rất khó có người sẽ thích em.” Lục Cẩm gật gật đầu, tựa hồ thập phần vừa lòng, cười tủm tỉm nhìn cô, nói: “Nhưng mà em yên tâm, rất nhanh sẽ có.”

Nụ cười của anh rất muốn ăn đập mà, cô khẽ cắn môi, sau đó nhìn anh ta nói: “Đến đây, đem nhiệt kế đưa cho tôi.”

Tiếp nhận nhiệt kế Lục Cẩm đưa qua, cô xem một chút, phát hiện nhiệt độ cơ thể của anh ta thập phần bình thường. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, theo cô quan sát, trên người anh ta quả thật một chút miệng vết thương đều không có, ở bên trong cũng không biết. Còn có một vấn đề thần kỳ là, anh ta ở bệnh viện mấy ngày nay, giống như không hề có cô gái nào đến thăm anh ta. Chuyện này theo đạo lý mà nói là không có khả năng, đáng dấp anh ta tuần tú đến mức giống như yêu nghiệt thể, nhìn thế nào cũng không có khả năng không có bạn gái, hơn nữa có bối cảnh lại là người có tiền.

Khoan, đợi chút...

Không có bạn gái? Đến bệnh viện?

Chẳng lẽ? Chẳng lẽ nói! Chẳng lẽ nói cô đã gặp được chứng ‘Không cứng nổi’ (bất lực) trong truyền thuyết sao?! Cô càng nghĩ càng cảm thấy đúng, bằng không một người đang khỏe mạnh như thế, sao lại đột nhiên chạy đến bệnh viện chứ?

Thì ra nguyên nhân là vì cái kia, khụ khụ, tính năng nam giới không đủ hoàn thiện, nên mới...

Vì thế, cô mang theo ánh mắt tiếc hận nhìn Lục Cẩm. Ai, một thanh niên anh tuấn như thế, liền bị hủy như vậy.

“Sao lại dùng cái loại ánh mắt này nhìn tôi?” Lục Cẩm ban đầu biểu tình có chút khó hiểu, sau đó hơi hé miệng cười, nói: “Có phải em đang có ý gì với tôi?”

Ai, cô lắc lắc đầu, dùng ánh mắt càng thêm tiếc hận nhìn Lục Cẩm. Có phải những người bị chứng ‘Không cứng nổi’, thể giới nội tâm đều là cường đại cùng tự kỷ như vậy hay không? Quên đi, cô phải thông cảm cho hắn.

Nghĩ đến đây, cô nhìn hẩn lộ ra một nụ cười an ủi theo tiêu chuẩn, nói: “Yên tâm đi, anh nhất định sẽ khỏe mà.”

Lục Cẩm khẽ nhú mồm, nhìn cô khó hiểu nói: ” Rốt cuộc em đang nói gì đó?”

“Cái kia... Tôi nói...” Cô vắt hết óc nghĩ nghĩ, không biết vấn đề này có thể hỏi ra khẩu hay không. Bởi vì cô không biết sau khi đem vấn đề này hỏi ra ngoài, có thể trực tiếp bị đe dọa tính mạng hay không, nhưng cô thật sự rất tò mò, rất muốn dự đoán của mình được xác nhận.

Cứ mãi suy nghĩ, sự hiếu kì trong lòng rốt cục đã chiến thắng sợ hãi. Vì thế, cô nhìn anh ta, hỏi thật cẩn thận: “Sao anh lại muốn vào bệnh viện vậy, bởi tôi thấy trên người anh đâu có bị thương, cũng không có phát sốt hay cảm mạo.”

“Bởi vì tôi chưa từng vào bệnh viện, cho nên muốn vào đây chơi một chút.” Lục Cẩm trả lời thập phần thoải mái.

“Không có khả năng. ” Cô lập tức phủ quyết, làm sao có thể chưa từng vào bệnh viện chứ, cho dù không bị qua bệnh nặng, nhưng cảm mạo ho khan chắc cũng có mà “Nếu anh thực sự chưa từng vào bệnh viện, vậy trước đây khi anh bệnh thì làm sao? Không có khả năng chỉ uống thuốc là tự khỏi được.”

“Đó có cái gì mà không có khả năng. ” Trên mặt Lục Cẩm lộ ra vẻ buồn cười: “Bởi vì nhà tôi có đội ngũ bác sĩ riêng cho gia đình, cho nên căn bản không cần đến bệnh viện, ở nhà có thể trị.”

“...” Kể có tiền cuộc sống chính là xa xỉ như vậy! Nhưng cô vẫn không tin anh ta vì muốn vào đây du lịch hay nghỉ mát gì đó mới vào đây, tuyệt đối là vì có bệnh gì đó không tiện nói ra, chẳng qua anh ta không chịu nói cho người khác mà thôi.

Nghĩ đến trước đó anh ta dám dùng hành vi vô lại với cô, cô quyết định, nhất định phải vạch trần bí mật này. Sau đó nếu anh ta dám dùng lời nói khiếm nhã gì đó, cô có thể thừa cơ uy hiếp anh ta!

Ha ha, đến hỏi viện trưởng đại nhân không phải sẽ biết sao, Cô suy nghĩ tràn đầy tự tin.

“Viện trưởng đại nhân.” Cô dùng thanh âm tự nhận là có thể ngọt chết người, kêu gọi Trang Minh đang ngồi phía sau bàn làm việc vĩ đại của anh ta.

“Có chuyện gì, nói.” Trang Minh đầu cũng không nâng, trước sau như một vùi đầu vào công việc.

Cô có tật giật mình nhẹ đóng cửa lại, sau đó chạy chậm đến trước bàn, nhỏ giọng nói: “Viện trưởng đại nhân, chắc chắn anh biết vì sao tên cuồng khỏa thân đó muốn nằm viện chứ.”

“Cuồng khỏa thân?” Trang Minh thế này mới ngẩng đầu, tựa hồ không rõ cô đang nói cái gì.

“Chính là gã Lục Cẩm đó.” Cô lập tức giải thích nói.

Trang Minh nghe vậy, khước miệng khẽ nở nụ cười, nói: “Cô cố chấp thật.”

“Mau nói cho tôi biết đi, tôi biết anh nhất định sẽ biết !” Hai mắt cô sáng lấp lánh, chờ mong nhìn Trang Minh.

“Tôi cũng không biết.” Trang Minh nhún nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Viện trưởng đại nhân cũng sẽ không biết? Đánh chết cô cũng sẽ không tin! Vì thế, cô mang vẻ mặt cầu xin nhìn Trang Minh, nói: “Viện trưởng đại nhân, anh đừng gạt tôi, anh là viện trưởng viện này, chắc chắn đối với chuyện lớn nhỏ trong bệnh viện đều rõ như lòng bàn tay, huống chi anh chàng Lục Cẩm đó không phải là khách quý của anh sao? Vậy anh càng thêm không có khả năng không biết .”

“Cũng bởi vì anh ta là khách quý, cho nên rất nhiều chuyện tôi không tiện hỏi đến.” Trang Minh đáp.

“Viện trưởng đại nhân...” Cô lắc lắc cái mặt, vì sao viện trưởng đại nhân không chịu nói vậy?

Trong đầu cô khẽ xoay chuyển, quyết định bằng bất cứ giá nào , nói: “Viện trưởng đại nhân, có phải anh chàng Lục Cẩm đó có bệnh gì không tiện nói ra, cho nên anh mới không tiện nói cho tôi biết. Không sao, anh cứ len lén nói mình tôi nghe thôi, tôi sẽ không nói cho người khác đâu.”

Vốn dĩ Trang Minh cầm lấy cái chén chuẩn bị uống nước, nhưng khi nghe đến những lời của cô, lập tức mạnh mẽ phun hết ra, sau đó có chút kính sợ nhìn cô, nói: “Như vậy theo cô thấy, Lục Cẩm có bệnh gì không tiện nói vậy?”

Cô cắn cắn môi, dù sao vừa rồi cũng đã cố quyết tâm bằng bất cứ giá nào, cũng không cần thiết giả bộ rụt rè gì nữa. Cô nhìn Trang Minh, nhỏ giọng nói: “À, ừm, ờ.. Có phải anh ta bị cái kia hay không?”

“Cái kia?” Trang Minh nhú mày.

“Chính là chứng ‘Không cứng nổi’(bất lực)’ đó.” Cô đáp, ánh mắt nhìn Trang Minh có chút oán niệm. Thật là, cần phải nói huych tẹt như thế mới hiểu sao.

Vì thế, Trang Minh từ vừa rồi phun nước, hiện tại biến thành ho khan kịch liệt...

“Tôi đoán đúng rồi sao, đoán đúng rồi sao?” Về mặt cô tràn đầy hưng phấn nhìn Trang Minh, biểu hiện của anh ta hiện tại theo ý cô nghĩ chính là bị cô nói trúng rồi, sau đó anh ta mới chột dạ .

Một lát sau, Trang Minh mới cầm khăn tay nhẹ nhàng xoa xoa miệng, sau đó nhìn cô nói: “Yên tâm, nếu anh ta thật sự có loại bệnh không tiện nói đó, tôi nhất định sẽ là người đầu tiên thông báo với cô.”

.

Ban đêm.

Trong tay cô cầm nhiệt kế, đi về hướng phòng bệnh của Lục Cẩm. Xem phản ứng của viện trưởng đại nhân trước đó, Lục Cẩm hẳn là một người thực bình thường, không có bệnh gì không tiện nói, nhưng vì sao hẳn lại muốn nằm viện chứ?

Chơi vui sao? Tuyệt đối không có khả năng, chỗ nào không chơi chạy đến bệnh viện có gì vui để chơi chứ?

Cô kiểm tra nhiệt kế trong tay, trong lòng bất đắc dĩ, rõ ràng anh ta không bị bệnh gì mà.

Không bệnh, sao mỗi ngày đều phải lấy nhiệt kế đo nhiệt độ anh ta làm gì?

Nhưng mà, xem như nể mặt tiền vậy, nên cô quyết định sẽ làm người nhàm chán như thế. Hí hí.

Bước vào cửa phòng, cô liền cảm giác được không khí không đúng. Bởi vì có ám ảnh trước đó, cô tựa hồ cảm giác được trong không khí đó có hòa lẫn một luồng hơi thở nguy hiểm, đập vào mặt.

Cô nhất thời có chút khẩn trương, liếc mắt nhìn chung quanh một cái, sau đó nhìn Lục Cẩm nằm nghiêng ở trên giường. Giờ phút này hai mắt của anh ta lóe lên tia sáng lạ thường, đang gắt gao nhìn cô chằm chằm!

“Anh... Anh muốn làm gì.” Không biết vì sao, khi nhìn thấy ánh mắt như thế của Lục Cẩm trong lòng cô có chút sợ hãi.

Khóe miệng Lục Cẩm lộ ra một nụ cười, nói: “Không có gì, chỉ muốn nhìn em.”

Cô cảnh giác nhìn anh ta, không biết anh ta lần này có thể làm ra chuyện gì đại đột hay không, bởi vì ánh mắt anh ta lần này rất tà ác !

Lục Cẩm bỗng nhiên khẽ rên một tiếng, hàng mày đẹp cau lại, vẻ mặt thống khổ nhìn cô nói: “Tôi giống như phát sốt , đầu có chút đau.”

“Không phải chứ!” Cô nhất thời quên nguy hiểm đang tồn tại, rất nhanh chạy đến trước mặt Lục Cẩm, đưa tay đặt ở trên trán của anh ta, “Sao đột nhiên lại phát sốt?”

Ừa, Đầu có sốt? Cô kỳ quái nhìn Lục Cẩm.

Ai ngờ, Lục Cẩm không nhanh không chậm nói với cô, “Em biết không? Trưa nay, Trang Minh có đến đây.”

“À.” Viện trưởng đại nhân tới, đâu có chuyện gì liên quan tới cô? Hơn nữa viện trưởng đại nhân tới thăm bệnh nhân VIP thực bình thường thôi, huống chi anh ta lại là khách quý mà.

“Sau đó, Trang Minh có kể tôi nghe một chuyện cười, anh ấy nói là em kể cho anh ấy. ” Lục Cẩm nhìn cô, cười cười nói.

“Chuyện cười?” Cô nhất thời không phản ứng kịp.

“Ừm, chuyện cười.” Lục Cẩm nói.

Khoan đã, chuyện cười? !

Cô nhất thời vẻ mặt hoảng sợ nhìn Lục Cẩm.

“Trang Minh nói với tôi, em đi hỏi anh ta, có phải tôi bị bệnh gì không tiện nói hay không, sau đó em nói với anh ta, có phải tôi bị bệnh ‘Không cứng nổi’ hay không.” Nói đến đây, Lục Cẩm tay mắt lạnh lẽo bắt lấy cô vừa mới chuẩn bị chạy trốn, nháy mắt đem cô đặt ở trên giường, trong mắt lóe lên ánh sáng tà ác, nói: “Kỳ thật, vấn đề này em nên hỏi tôi. Tôi rất cuộc có cứng nổi hay không, em tự mình thử xem chẳng phải sẽ biết ?”

Nói xong, một luồng hơi nóng thổi tới trên mặt cô...

Tác giả có việc muốn nói: khụ khụ, mặt đỏ thối qua. . .

Khụ khụ, kỳ thật truyện này rất không thuần khiết nga. . .

3. Chương 3: Phi Lễ A

Về mặt cô kinh hoàng nhìn anh ta, trong lòng nghĩ giờ phút này nên gọi là gì: Cường gian? Hình như anh ta vẫn chưa làm. Phi lễ? Ặc, hình như mình nói có ai tin không nhỉ?

Lục Cẩm nở nụ cười một tiếng, gõ đầu của cô một chút, nói: “Vì sao em còn có thể bình tĩnh như thế? Cái đầu heo của em rất cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

“Nghĩ hiện tại nên thét chói tai như thế nào mới tốt.” Cô theo bản năng hỏi đáp.

“Xì.” Về mặt Lục Cẩm tràn đầy ý cười nhìn cô, nhéo nhéo khuôn mặt của cô, nói: “Cô bé con này, thật sự rất làm cho tôi...”

“Cho anh như thế nào?” Lòng cô kinh hoàng, nhưng lại không dám lộn xộn, bởi vì lão đại đã từng nói qua lúc nam nhân đề nặng bạn, bạn tốt nhất đừng lộn xộn, bằng không bạn sẽ thử nghiệm khoái hoạt đến mức tận cùng!

“Cẩn em.” Lục Cẩm nói xong, nháy mắt đề bả vai của cô mạnh mẽ cúi đầu, theo sau cô liền cảm giác được môi của anh ta rơi xuống trên cổ, đôi môi bá đạo không ngừng gặm cắn trên cổ cô.

“A a a...” Sự thật lại chứng minh, khi phụ nữ nổi giận sẽ trở nên rất mạnh mẽ, cô dùng sức đẩy anh ta ra, sau đó rất nhanh chạy đến vị trí an toàn, nhìn anh ta cả giận nói: “Sao anh cắn tôi? !”

“Ai bảo em nói những lời không nên nói.” Lục Cẩm liếm liếm môi, nhẹ giọng nói, “Hơn nữa đây không gọi là cắn, chỉ là lưu lại ấn ký của tôi mà thôi.”

“Lưu... Lưu ấn ký?” Đúng rồi, hấn vừa rồi dùng sức cắn cô như vậy, vậy hiện tại trên cổ của cô khẳng định sẽ có ấn ký hấn vừa cắn cô. Thảm, cái này không phải chỉ hai ba ngày là có thể biến mất ! Vậy không phải mỗi ngày cô phải mang dấu vết này đi làm sao?

Nghĩ vậy, cô trừng mắt nhìn hấn cắn chặt răng, đang suy nghĩ mình có nên dùng chiêu gây ông đập lưng ông hay không!

Giống như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng cô, Lục Cẩm vươn ngón tay thon dài, chỉ chỉ cổ của anh ta nói: “Nếu em muốn, tôi rất vui lòng.”

... Anh đó, anh đó !

Nhưng mà cuối cùng, cô vẫn từ trong tiếng cười yêu nghiệt của Lục Cẩm đi ra khỏi phòng bệnh. Bởi vì, cô xác định cứ tiếp tục giằng co như vậy, chịu thiệt sẽ chỉ là chính mình.

Hơn nữa một khắc trước khi đi ra khỏi phòng bệnh kia, anh ta còn nói một câu, “Cô gái nhỏ, lần này tôi tạm bỏ qua em, nếu có tiếp theo...”

... Biến thái!

Dọc theo đường đi, cô thập phần rối rắm đi về phía văn phòng. Đều do tên khốn kiếp đó, không có việc gì lại đột nhiên cắn cô, xem ra về sau không nên gọi hắn là cuồng khóa thân, hắn nên gọi hắn là ma cà rồng! Nhưng mà hiện tại quan trọng là, ấn ký này nên giải thích với đám cầm thú kia như thế nào đây?

Chẳng lẽ nói thật với bọn họ? Không nên, không nên, mấy cô ấy chắc chắn mỗi ngày sẽ tra khảo cô này cô kia, nếu cô không nói rành mạch, chắc chắn sẽ bị bọn họ uy hiếp, hơn nữa đến lúc đó có giải thích như thế nào các cô ấy cũng sẽ không tin.

Nói cũng không được không nói cũng không xong, vậy điều trước tiên nên làm là đừng để các cô ấy thấy ấn ký này. Nhưng dấu như thế nào đây? Hôm nay nắng hè chói chang, muốn giấu cũng khó, cô cuối cùng không thể quần cái khăn quàng cổ được!

A, đúng rồi, không bằng đã nói bị muỗi cắn đi, dù sao mùa hè muỗi nhiều như vậy, dùng lý do này lừa dối qua cửa là thích hợp nhất. Nghĩ vậy, cô che miệng cười cười.

Vì thế, cô mở cửa văn phòng ra, nhẹ giọng nói: “Các cầm thú, em đã về rồi.”

“Nga.” Trịnh Phi Diễm thần nhiên ứng một câu, liếc mắt quét cô một cái lại tiếp tục làm chuyện trong tay.

Sau đó, ánh mắt của cô ấy vừa nhanh vừa vội bắn phá về hướng cô, hơn nữa ở trên cổ của cô dừng lại hồi lâu, đứng lên chậm rãi đi đến trước mặt cô, khoe miệng gọi lên một nụ cười tà ác, hai tay khoát lên trên vai của cô, nói: “Bé ngoan, thành thật nói cho chị biết, vừa rồi em đã làm chuyện xấu gì thế?”

Vừa nghe đến hai chữ chuyện xấu này, tám người còn lại đồng loạt nhìn về phía tôi, sau đó nháy mắt hiểu được ý tứ mà Trịnh Phi Diễm nói, khoe miệng các cô ấy cũng cong lên nụ cười càng tà ác hơn.

“Không có.” Cô mang vẻ mặt vô tội nhìn lão đại, mình cứ tiếp tục giả ngu, bằng không cục hoa không bảo đảm!

“Ồ ồ, thật sự không có sao?” Trịnh Phi Diễm lấy tay vạch mạnh trên cổ cô, cười hỏi.

“Đúng đúng.” Cô dùng sức gật gật đầu, a di đà phạt, a di đà phạt, là, ơn phù hộ con có thể qua cầm thú đại quan này đi!

“Vậy em có thể nói cho chị biết, dấu hôn trên cổ của em là từ đâu mà có vậy?” Nụ cười trên mặt Trịnh Phi Diễm càng thêm sáng lạn, thậm chí làm cho cô nghĩ thấy mùi vị nguy hiểm toát ra từ nụ cười đó.

Thân mình cô nhất thời run lên, sau đó bình hạ nội tâm bối rối, nói: “À, thì ra chị nói cái này, em tưởng cái gì cơ chứ, Kỳ thật đây là vừa rồi em không cẩn thận bị muỗi cắn con muỗi đó thật sự độc ác mà, làm hại em bị đỏ ửng hết cả cổ, em còn đang định tìm dầu để thoa nè, tránh bị con muỗi đó lây bệnh truyền nhiễm.”

“Lão đại, Ly Vũ Vũ không thành thực.” Phía sau, truyền đến thanh âm của Lâm Gia Lệ.

Cô nghe tiếng nhìn lại, choáng váng, vừa rồi đám cầm thú còn đang ngồi nghiêm chỉnh trên bàn làm việc, bây giờ đã đồng loạt đứng bật dậy, đứng ở phía sau Trịnh Phi Diễm, hơn nữa đang dùng ánh mắt thập phần tà ác nhìn cô!

“Đúng đó, đúng đó, không thành thực phải bị trừng phạt!” Chu Thiên phụ họa nói.

“Còn phải phạt thật nặng.” Dương Di bổ thêm một câu.

“Lão đại, chụp lấy.” Phía sau, Trương Mẫn đem một cái châm đồng thật to đưa tới trên tay Trịnh Phi Diễm, sau đó ánh mắt nhìn cô càng thêm tà ác.

Cô hoảng sợ nhìn đám cầm thú trước mắt, sau đó nhìn về mặt lão đại đang cười gian trá chuẩn bị thực thi độc thủ với cô, vội vã kêu lên: “Đợi chút!”

“Em nói đợi thì chị phải đợi sao? !” Trịnh Phi Diễm trừng mắt

Cô lắp bắp

“Đừng, em nói, em nói mà.” Cô nhất thời mếu máo, hiện tại không có cách nào, chỉ có thể đem chi tiết nói ra, bằng không trình tiết sẽ không còn.

Trịnh Phi Diễm sờ sờ đầu cô, nói: “Như vậy mới ngoan, nói nhanh nào.”

“Kỳ thật... Đây... Đây... ,” Cô có chút do dự, bởi vì cô không biết sau khi nói ra hậu quả sẽ biến thành thế nào, nhưng vừa thấy cây châm thật to trên tay lão đại, mạnh mẽ cản rằng một cái nói: “Đây là bị ma cà r... À không, là Lục Cẩm cần !”

“Oa...” Nhất thời, đám cầm thú trước mặt cô đều đồng loạt kinh hô, sau đó dùng vẻ mặt đầy khinh thường nhìn cô.

Nhất là lão đại Trịnh Phi Diễm, biểu tình càng thêm khinh thường, nhìn cô nói: “Không phải chứ, các người cũng quá lợi hại nhỉ, chị nhớ là em ra ngoài chưa được nửa tiếng mà? Sao mới đó đã ‘xong’ nhanh như vậy?” Nói đến việc này, Trịnh Phi Diễm lặng lẽ tiến đến bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Có phải ‘chỗ đó’ của anh ta có vấn đề hay không?”

... Cũng bởi vì cô hoài nghi ‘cái chỗ đó’ của anh ta có vấn đề nên mới phải nhận lấy kết cục này! Hơn nữa, vì sao chị không nói anh ta là biến thái vậy? !

Cô lắc lắc đầu, đang chuẩn bị nói chuyện, lại nghe đến lão đại truyền đến một tiếng thở dài, sau đó tiếc hận xoay người nhìn tám cầm thú phía sau, nói: “Nhà các em có phương pháp bí truyền gì không?”

“Bí truyền?” Lâm Gia Lệ khó hiểu.

“Bí truyền gì vậy chị?” Trương Mẫn càng thêm khó hiểu.

“Chính là có thể giải quyết bệnh khó nói của đàn ông đó.” Trịnh Phi Diễm mang vẻ mặt ‘các em cũng hiểu mà’ nhìn mấy người kia.

Trên mặt mấy người kia nhất thời xuất hiện vẻ tiếc hận giống như lão đại, Trương Mẫn còn bổ thêm một câu, “Chắc chắn, không nghĩ tới người đàn ông cường tráng tuần tú như vậy, ‘chỗ đó’ lại có vấn đề, quả nhiên là ông trời không cho ai là hoàn mỹ hết mà.”

“Thế giới này thật công bằng.” Chu Thiên phía sau bổ thêm một câu.

“Công bằng cái đầu em đó!” Trịnh Phi Diễm cùng bảy cầm thú còn lại đồng loạt quát.

Sau đó, cô vẫn bị các cô quên đi ở một góc, trong lòng vô cùng bi thương ai oán, đây là bạn bè kiểu gì vậy trời.....

Từ sau khi phát sinh chuyện kia, cô liền mãnh liệt yêu cầu viện trưởng đại nhân tăng thêm công việc cho cô. Nguyên nhân chính là sợ dĩ cô bị tên yêu nghiệt háo sắc kia tập kích, đều là vì người nào đó nói hấn có phải bị bệnh ‘Không cứng nổi’ hay không, làm hại cô hiện tại mỗi ngày đều phải mang dấu hôn đỏ chói trên cổ, chịu đủ loại ánh mắt của các loại nhân sĩ ra vào bệnh viện. .

Cuối cùng dưới sự uy hiếp đe dọa của cô, viện trưởng đại nhân rốt cục đáp ứng

(Là do cô nghĩ như vậy).

Sau đó, vào một buổi tối nào đó, dưới gầm cầu thang nào đó, trong tay cô mang theo một túi rác, đang chuẩn bị đi xuống đi, bỗng nhiên phát hiện phía dưới tựa hồ truyền đến một tiếng rên rỉ cùng thống khổ.

Hả? Không phải chứ?

Ặc! Ai lớn gan như vậy, dám ở dưới gầm cầu thang làm loại ‘chuyện đó’. Nghĩ vậy, cô lập tức buông rác trong tay nhất thời lặng lẽ thăm dò nhìn xuống phía dưới

Chỉ thấy một ông bác vẻ mặt đáng ghét, đem một cậu thanh niên thập phần thanh tú đặt ở trên tường, đang giở trò với cậu thanh niên này. Nhưng rõ ràng cậu nhóc đó thập phần không muốn, luôn luôn vùng vẫy chống đỡ ông bác đó.

Cái này... Cái này... Đây là cường gian trong truyền thuyết sao? Nhưng lại là nam nhân đối nam nhân. Quá... Quá nặng khẩu vị .

Lúc này, cậu thanh niên thanh tú kia nhìn thấy cô, trong mắt kinh dị chợt lóe, lập tức là thất vọng, khoe miệng mang theo một nụ cười lạnh.

Không được, cô làm sao có thể làm cho em trai thất vọng chứ. Vì thế, ngay lúc ông bác đáng khinh đó muốn lột quần cậu em, đầu óc cô càng nóng hơn,

Lập tức liền xông ra ngoài...

Nhưng cô vừa vọt tới trước mặt bọn họ, ông bác đáng khinh đó vừa nghe thấy tiếng động, lập tức nhìn về phía này, có lẽ nhìn thấy cô chỉ là một cô gái, ông ta hừ lạnh một tiếng, xoay người tiếp tục giở trò với em trai.

Ông đó, ông đó, coi bà đây là mèo bệnh sao!

Cô xoa thắt lưng, tức giận trừng mắt nhìn ông bác đáng khinh đó, thét to: “Cứu mạng a ~ Giết người ~ Có người muốn gian thi (*) a ~ “

(Cường hiếp xác chết.)

Kêu xong, quả nhiên nghe được trên tầng trên bắt đầu truyền đến tiếng bước chân thùng thùng thùng. Cô mỉm cười phỉ phỉ tay, công phu sư tử rống của cô cũng không phải tầm thường, hiện tại sợ rồi sao!

Ông bác đáng khinh đó lập tức ngừng động tác quấy rầy cậu nhóc kia y như cô mong muốn, ánh mắt ông ta nhìn cô tràn đầy sát ý, nhưng theo phía trên tiếng bước chân càng ngày càng gần, ông ta thập phần không cam lòng nguyện chạy nhanh xuống dưới, trước khi đi còn không có quên uy hiếp cô một câu, “Lần sau mà để tôi gặp lại cô, tuyệt đối sẽ cho cô sống không bằng chết!”

(A men, vì câu này của ông, mà ông sẽ... A men!!!!)

Khụ khụ, chuyện lần sau thì để lần sau hãy tính đi.

Phía sau, người từ phía trên chạy xuống cũng đến, cô định nhân vừa thấy, toàn là một đám hắc y nhân? !

Một người hơi già nua sau khi nhìn thấy thiếu niên thanh tú đó, lập tức chạy đi qua, vừa chạy còn vừa hô: “Thiếu gia, tôi tìm được cậu rồi .”

Hả? Thiếu gia? Không phải chứ? Cô nhìn thiếu niên thanh tú. Nhưng mà cũng đúng, làn da tinh tế mịn màng đó, quả thật như là thiếu gia nhà giàu.

“Thiếu gia, cậu có sao hay không? Xảy ra chuyện gì, có phải cô gái này muốn sàm sỡ cậu hay không?”

Người đàn ông trung niên đó một bên phỉ phỉ bụi đất trên người cậu trai trẻ, , một bên còn quay đầu giận dữ trừng mắt nhìn cô.

Ê ... Rõ ràng là tôi cứu cậu ta đó, được không!

Thiếu niên kia khoát tay, không để ý đến lời nói của người đàn ông trung niên, mà là vẫn dùng đôi mắt to trong trẻo nhìn thấu mọi việc nhìn cô chăm chăm.

Cô bị cậu ta nhìn có chút sồn cả da gà, nhìn cậu ta nghi vấn nói: “Này, cậu nhìn tôi như thế làm gì?”

Thiếu niên thanh tú kia lại nhìn cô một lúc lâu sau, chậm rãi chu miệng lên, nhìn về phía cô, trong mắt tràn ngập sương mù nhỏ giọng nói: “Chị à, lần sau chị có kêu người đến cứu, có thể đừng nói là gian thi hay không. Người ta... Người ta làm sao giống xác chết .”

Lau mồ hôi... Khi nào thì cô trở thành tỷ tỷ của cậu ta vậy, được rồi, tuy rằng tuổi hơi có chênh lệch một chút.

Nhưng, ai tới nói cho cô biết hiện tại đó là tình huống gì? !

4. Chương 4: Trừng Phạt Nhẹ

Từ sau chuyện đó, em trai kia thường thường sẽ xuất hiện ở trước mặt cô, sau đó dùng ánh mắt u oán nhìn cô, giống như đang lên án câu nói hôm đó của cô vậy.

Có một lần, cô có chút khấn trương nhìn nhìn chung quanh xác định không ai chú ý tới bên này nhìn em trai kia cô hỏi một câu hỏi mà từ lâu nay cô vẫn muốn hỏi, “Ôi chào, vì sao lúc ấy cậu không hét lên vậy?”

“Hét lên?” Em trai kia vẻ mặt vô tội nhìn cô, lầm bầm nói: “Chị không biết chỗ đó thực ít có người đi qua sao? Tôi gọi cũng không có tác dụng...”

“Vậy cậu liền tro mắt chờ ông bác đáng khinh kia xâm phạm mình sao?” Cô nhất thời chán nản.

“Cho dù tôi hô, tôi... Tôi cũng không kêu ra được tiếng thét kinh hoàng như chị.” Em trai cúi đầu, ngữ khí vô cùng ủy khuất nói.

“...” Cô cũng có muốn hét lên kinh khủng vậy đâu cơ chứ, nhưng lúc ấy ngoài hét lên thì cô còn có thể làm được gì? Thực không có lương tâm mà! “Nhưng mà, nếu lúc ấy không có tôi xuất hiện, có lẽ trình tiết của cậu cũng đã sớm khó giữ được, về sau đừng ngốc mà im lặng như vậy~” Cô có lòng tốt nhắc nhở nói.

Em trai kia gãi gãi đầu, tựa hồ có chút ngượng ngùng nói: “Kỳ thật... Trên người tôi có mang bình xịt hơi cay phòng sói, chỉ là chưa kịp dùng, chị liền xuất hiện.”

” Trên người cậu có mang hơi cay phòng sói?” Cô vẻ mặt kinh dị nhìn em trai kia, sao trên người một thanh niên cũng cần mang mấy thứ này. Chẳng lẽ... ?

Vì thế, cô nhìn nhìn chung quanh sau khi lại xác định không có người chú ý tới bên này, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: “Ôi chào, sẽ không phải cậu luôn thường xuyên gặp được những tên háo sắc đáng ghét đó, cho nên mới tùy thân mang theo bình xịt phòng sói đó chứ.”

“Vâng.” Em trai kia gật đầu, sau đó vẻ mặt không được tự nhiên nhìn cô nói: “Tôi không gọi ôi chào, tôi tên là Hường Văn.”

“Nga.” Cô ứng một câu, chuyện vặt vãnh này nhắc làm gì, dù sao về sau chúng ta cũng sẽ không thường xuyên gặp nhau, hoặc là nói về sau cũng không chạm mặt nữa mà.

“Đúng rồi.” Cô bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nhìn em trai kia nói: “Ngày đó sao cậu ở gầm cầu đó vậy, đảm bảo vệ của cậu chạy đi đâu ?”

“Tôi không muốn bọn họ đi theo, nên cắt đuôi bọn họ.” Trong mắt Hường Văn cấp tốc hiện lên một tia chán ghét, nhẹ giọng nói.

“Chắc chắc.” Cô không khỏi lắc đầu, nói: “Đây là kết quả nghịch ngợm bốc đồng của cậu đó, em trai.”

“Tôi không phải em trai.” Hường Văn lập tức cãi lại, đứng thẳng thân mình nhìn cô nói: “Tôi đã sắp 22 tuổi.”

“Nhưng vẫn nhỏ hơn tôi.” Cô vỗ vỗ bả vai Hường Văn, cười nói: “Hơn nữa không phải cậu đã kêu tôi một tiếng chị trước sao? Cho nên nhận sự thật đi, em trai.”

Hường Văn không phục cắt một tiếng, nói: “Nhưng tôi sẽ không tiếp tục gọi bạn là chị nữa, tôi chỉ sẽ gọi bạn là Ly Vũ Vũ!”

“Được rồi được rồi, tùy cậu vậy. Ủa, sao cậu lại...” Vốn cô còn muốn hỏi hấn vì sao lại biết tên của cô, nhưng nghĩ nghĩ, người sinh ra có tiền có của như hấn, muốn tra ra tên của một người không phải quá đơn giản sao, vì thế nên cô không hỏi nữa.

Cô nhìn thoáng qua đồng hồ, nhất thời kêu to, “A a a, thăm rồi, tôi còn phải kiểm tra nhiệt độ cơ thể của yêu nghiệt!” Nói xong, cũng không để ý đến Hường Văn, lập tức chạy nhanh về phòng bệnh VIP trên tầng cao nhất.

Cô thở hồng hộc đẩy cửa ra, lại chỉ thấy bên trong một loạt quan quân đứng nghiêm chỉnh, sau đó tại vị trí chính giữa có một người đang quỳ, xem tầm lưng kia sao lại quen thuộc như vậy?

Giờ phút này Lục Cẩm đã ngồi dậy, hơn nữa đang thản nhiên tự đắc chơi máy tính, gặp người vào là cô, lập tức mỉm cười hướng cô vẫy vẫy tay.

Cô lập tức vẫy đuôi chạy qua, bởi vì tư thế này, cô cũng không dám ngỗ nghịch ý muốn của yêu nghiệt.

“Em nhìn thử, tối hôm đó có phải người này uy hiếp em hay không?” Lục Cẩm vươn tay chỉ chỉ người quỳ trên mặt đất, nhìn cô hỏi.

Cô xoay người nhìn lại, tuy rằng người quỳ trên mặt đất này đã đứt một cánh tay, tựa hồ còn đứt một chân, nhưng cô chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra, ông ta chính là người sàm sỡ Hường Văn tối hôm đó hơn nữa uy hiếp cô.

Cô dùng sức gật gật đầu, nhìn Lục Cẩm nói: “Đúng đó, chính là người này. Nhưng mà... Sao ông ta lại biến thành như vậy?”

” Bị người của Hường lão nhân giành trước.” Lục Cẩm nói xong, ánh mắt sâu kín nhìn lão quan quân già bên cạnh liếc mắt một cái.

Lão quan quân tiếp thu được ánh mắt của Lục Cẩm, lập tức đứng thẳng thân thể, cố gắng làm như mình là đầu gối!

“Hường lão nhân?” Cô nghĩ nghĩ, sau đó hỏi: “Là ba ba Hường Văn sao?”

“Là ông nội hần.” Lục Cẩm nhìn cô, nói: “Nếu em đã chắc chắn là người này, vậy người này sẽ giao cho em xử trí.”

“Đừng mà.” Ông bác đáng khinh đang quỳ trên mặt đất nhất thời phát ra một tiếng kêu rên, “Tiểu thư, xin lỗi tiểu thư, tôi có mắt như mù, thế nhưng không biết bối cảnh của cô cường đại như thế, thật sự rất xin lỗi, làm ơn tha cho tôi một lần đi. Cô nhìn xem, hiện tại tôi đã mất hết một cánh tay cùng một chân, tôi không muốn cái tay và chân còn lại cũng bị phế, tiểu thư, xin cô thương xót, tha cho tôi một lần đi.”

“Tha mi? Nằm mơ đi.” Lão quan quân vẫn đứng ở nơi đó làm đầu gối nhất thời hừ lạnh một tiếng, ông ta khinh thường nhất loại người hiếp lãnh sợ ác như thế này, nhìn cô nói: “Cô à, cô không chỉ có thể chặt tay và chân còn lại của hần, còn phải móc mắt của hần xuống, cắt JJ của hần, xem hần về sau lấy cái gì để nhúng chàm mấy cậu bé.”

Cô nghe xong, nhất thời há hốc mồm, vẻ mặt kinh hoàng nhìn lão quan quân.

Mà Lục Cẩm ngồi tại trên giường bệnh, vẻ mặt vẫn không hề thay đổi, tựa hồ đã thấy nhưng không thêm quan.

“Tha mạng cho tôi đi, tiểu thư.”

Nghe được lời nói của lão quan quân kia, ông bác đáng khinh cầu xin càng thêm lợi hại, thậm chí còn nhìn cô rơi vài giọt nước mắt cá sấu, “Tiểu thư, lần sau tôi thật sự không dám nữa, thật sự không dám nữa, tha cho tôi một lần đi.”

Giờ phút này, cô nhìn biểu tình thản nhiên cùng vẻ mặt tràn đầy chính nghĩa của lão quan quân nhìn cô, nuốt nuốt nước miếng nói: “À, móc mắt hay cắt JJ thì không cần, hay nhốt ông ta vào ngục đi, để cuộc sống còn lại của ông ta trong ngục nhé.”

“Cô à, chết như vậy đối với tên này thực sự trừng phạt quá nhẹ rồi, ai biết tên này đã nhúng chàm biết bao người rồi?” Lão quan quân thập phần không đồng ý phương pháp xử trí của cô với người nọ.

Cô nhất thời kinh ngạc, nhìn lão quan quân lập tức nói: “Để ông ta hưởng thụ toàn bộ sự phục vụ của đàn ông trong ngục vậy mà còn gọi quá nhẹ sao?”

Lục Cẩm bật cười thành tiếng, lão quan quân kia mở to hai mắt, nhìn cô chậm rãi giơ ngón tay cái lên, kính sợ nói: “Lão... Lão đây thực sự khâm phục.”

Choáng váng, cô đang nói gì vậy nè.....

Kết quả là, lão quan quân kia ra lệnh một tiếng, ông bác đáng khinh kia lập tức bị người tha đi xuống. Theo tin tức đáng tin cậy sau này, lão quan quân kia thật sự có dựa theo biện pháp cô nói đi thực hành.

, thật sự là tội lỗi, tội lỗi...

“À, cảm ơn anh nga.” Tuy rằng yêu nghiệt này thực đáng giận, nhưng cô không thể không thừa nhận, giờ phút này cô cảm thấy anh ta thực đáng yêu, bởi vì anh ta đã giúp cô tiêu trừ một uy hiếp trong cuộc sống.

Sau này cô mới biết, yêu nghiệt này vừa nghe tên kia uy hiếp cô, lúc ấy yêu nghiệt liền thập phần bình tĩnh gọi một cú điện thoại, hơn nữa chỉ nói một câu: Kéo đến đây cho tôi.

Hơn nữa, theo cô quan sát ông bác đáng khinh kia từ khi vào cửa, dường như ông ta thực sự bị người ta ‘kéo’ đến.

Yêu nghiệt mỉm cười, vẫy tay ý bảo những quân nhân kia toàn bộ lui ra, toàn bộ đợi bọn họ đi ra khỏi phòng hơn nữa đem cửa đóng lại, anh ta mới chậm rãi nói: ” Em chỉ cảm ơn tôi như vậy thôi sao?”

“Vậy anh còn muốn như thế nào nữa?” Cô lập tức lui ra phía sau vài bước, về mặt cảnh giác nhìn yêu nghiệt.

“Em lại đây.”

Yêu nghiệt hướng cô vẫy vẫy tay, nhìn cô dụ dỗ nói.

“Không qua!” Cô kiên định lắc đầu, nếu đi qua đó, vậy không phải dẽ vào miệng sói sao?

Yêu nghiệt cũng không vội, khóe miệng cong lên một nụ cười, chậm rãi nói: ” Em muốn tôi đi qua bắt em lại đây? Hay chính em tự lại đây? Hừm... ?”

Âm cuối kéo thật dài, rõ ràng là uy hiếp trắng trợn mà!

Cô đứng ở nơi đó, tự hỏi đến tự hỏi đi , giống như chỉ có thời điểm cô phạm sai lầm yêu nghiệt kia mới có thể thực thi một ít hành động bất lương với cô, nhưng gần đây, ít nhất trong khoảng thời gian này cũng chưa phạm sai lầm gì, cho nên đi lên phía trước hẳn là không vấn đề gì đâu.

Vì thế, cô từng bước một đi lên phía trước, nhưng, nhìn anh ta càng lúc càng nở nụ cười tà ác, cô thật sự sợ hãi...

Yêu nghiệt vỗ vỗ giường bên cạnh anh ta, nhìn cô nói: “Đến đây, ngồi ở chỗ này.”

“Ngồi ở đó làm gì, tôi đứng thì được rồi.” Cô cười nói.

“Đứng không tiện, vẫn là ngồi thì tiện hơn, hơn nữa bệnh nhân có quyền lợi yêu cầu y tá cùng ngồi nói chuyện phiếm, em đừng quên .” Yêu nghiệt cười tủm tỉm nhắc nhở.

, được rồi, đứng là có một quy định như vậy.

Sau đó, cô liền nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh giường.

Không nghĩ tới, cô vừa ngồi xuống, yêu nghiệt liền cấp tốc ôm lấy đầu cô, dùng môi nhanh chóng che lại cái miệng cô đang định lên tiếng, sau đó điên cuồng mà xâm nhập vào miệng cô, sức lực trên môi không ngừng tăng thêm, đầu lưỡi thoải mái mà tách hết mọi phòng bị của cô, sau đó tùy ý công thành đoạt đất môi lưỡi của cô, cuối cùng lúc rời đi còn dùng sức mút thật mạnh một cái!

“A...” Cô lập tức đẩy anh ta ra, đứng lên, xoa xoa đôi môi có chút đau đớn, cả giận nói: “Anh làm gì vậy!”

“Ai bảo em trêu chọc Hướng Văn cháu nội của Hướng lão gia.” Yêu nghiệt vươn cái lưỡi, liếm liếm môi mình, nhìn cô nói.

Trời ạ, sắc đẹp này...

Không nên, không nên, hiện tại không phải lúc mê trai đẹp. Cô chống nạnh lên, phẫn nộ lên án yêu nghiệt, “Tôi trêu chọc Hướng Văn khi nào, tôi chỉ là xuất phát từ hảo ý cứu hắn mà thôi.”

“Nhưng em đã làm cho hắn hứng thú, đó chính là lỗi của em.” Lục Cẩm chậm rãi nói.

“Choáng váng, anh quả thực là già mồm át lễ phải mà!” Cô sắp bị yêu nghiệt chọc tức đến té xỉu, chuyện này đâu có liên quan gì tới cô chứ.

Nhưng kế tiếp, khi nhìn thấy hành động sau đó của yêu nghiệt, cô lập tức lùi về phía sau vài bước. Bởi vì, yêu nghiệt kia đi xuống giường, đang từng bước một đến gần cô

“Anh... Anh muốn làm gì?” Cô thối lui đến cạnh cửa, vươn tay chộp lấy khóa cửa, đang suy nghĩ có nên bỏ chạy ngay lập tức hay không.

Nhưng không nghĩ tới yêu nghiệt nhanh hơn cô một bước, nháy mắt chạy đến trước mặt cô, hai tay chống bên người cô, cúi đầu cười như có như không nhìn cô, sau đó trong sự kinh hoàng của cô, chậm rãi nói: “Ly Vũ Vũ, nếu lần sau em để tôi phát hiện em cùng nam nhân khác có cái gì đó, thì không chỉ là một nụ hôn nữa đâu.” Lục Cẩm tựa vào bên tai của cô, thanh âm cực kỳ khêu gợi truyền vào trong tai cô, “Đã hiểu chưa?”

5. Chương 5: Trừng Phạt Nặng

Mấy ngày nay cô luôn luôn rối rắm một vấn đề, cô cũng không phải là gì của yêu nghiệt kia, vì sao lại sợ hấn như vậy? Nhưng mà cẩn thận nghĩ nghĩ hay là thôi đi, yêu nghiệt kia khí lực tràn trề lại mạnh mẽ như thế, đừng trêu chọc hấn vẫn là tốt hơn. Hơn nữa, cô cuối cùng cảm thấy mỗi lần tới gần yêu nghiệt kia, cô đều có cảm giác thập phần quen thuộc, giống như trước kia đã từng gặp anh ta ở nơi nào vậy, nhưng trước kia rõ ràng không có a.

Nhưng mà, từ sau khi cô bị Lục Cẩm uy hiếp, em trai kia lại mỗi ngày đều sẽ xuất hiện trước mặt cô, làm cho trái tim nhỏ nhoi của cô run run a... Bởi vì cô thật sự rất sợ bị Lục Cẩm phát hiện, hậu quả kia thiết nghĩ không chịu nổi!

” Này, này, vì sao cậu luôn đi theo phía sau tôi.”

Cô cố gắng muốn cùng vị em trai kia bảo trì một chút khoảng cách, nhưng mỗi từng bước đi của cô hấn liền gắt gao dính tại phía sau cô, hoàn toàn không có biện pháp cùng hấn bảo trì khoảng cách.

“Ly Vũ Vũ, cô là người xấu.” Em trai kia nhăn lại mày đẹp, nhìn cô nói:

“Cô dám bắt đầu ghét bỏ tôi , người xấu người xấu.”

Lau mồ hôi... Cô là người xấu lúc nào? Vì thế, cô dừng lại bước chân nhìn em trai kia, biểu tình có chút hung ác hỏi: “Cậu là tên vong ân phụ nghĩa, tôi đã cứu cậu đó, cậu còn dám nói tôi là người xấu, hả?”

” Cô chính là người xấu.” Em trai kia hơi hơi chu miệng lên, biểu tình có chút ủy khuất nhìn cô nói: “Nhìn hết thân thể tôi, lại không chịu trách nhiệm.”

“...”Cô nhất thời khần trương nhìn nhìn chung quanh, phát hiện mọi người đều nhìn về hướng này, sau đó cô liền kéo tay em trai kia đi đến một góc, vội vàng nói: “Em trai à, lời này không được nói lung tung, tôi xem hết người cậu khi nào?”

“ Ngày đó, không phải cô đã nhìn hết thân thể tôi sao, cho nên cô phải chịu trách nhiệm với tôi.” Ánh mắt em trai thập phần kiên định nhìn cô nói.

Gi? Chịu trách nhiệm? Cô lắc lắc đầu thật mạnh, nhìn hấn nói: “Em trai, em nói lời này mới là phải chịu trách nhiệm đó. Thời điểm đó cậu quần áo đầy đủ, trần trụi khi nào vậy?”

“Được, tôi sẽ chịu trách nhiệm với em.” Ánh mắt em trai càng thêm kiên định, thậm chí vươn tay gắt gao đem tay của cô nắm trong tay, nói: ” Em đi theo tôi quấy rối cả đời đi.”

“Đừng đừng đừng.” Cô ngay lập tức bỏ tay em trai ra, chột dạ nhìn thoáng qua bốn phía, không biết vì sao nội tâm có chút bất an, sau đó nhìn em trai nhỏ giọng nói: ” Em trai à lời này liên can không thể nói, em mới có mấy tuổi nha.” Nói tàn nhẫn một chút, người giống như em, cúc hoa còn chưa trưởng thành, dám có ý tưởng này với bà đây hả?!

“Tôi đã 22 tuổi , tôi yêu em.” Em trai cố chấp lại nắm tay của cô, nhìn cô bĩu môi nói.

Cô nhất thời cười đến ngã trước nghiêng sau, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Còn nói em không phải em trai, lời nói không suy nghĩ thế mà cũng nói được. Hơn nữa đơn giản như vậy liền đem từ yêu này nói ra khỏi miệng, xem ra em chỉ có chỉ số thông minh của đứa trẻ hai ba tuổi.”

Em trai kia tựa hồ bị tiếng cười của cô thu hút, cúi đầu nháy mắt hôn một cái lên mặt cô.

Cô hoảng sợ che miệng lại, nhưng nguyên nhân làm cho cô sợ hãi không phải là vì em trai kia nắm tay của cô, càng thêm không là vì em trai hôn mặt của cô, mà là hết thấy trước mắt này tựa hồ đều đã bị yêu nghiệt kia thấy được! !

Nguy rồi, nên làm cái gì bây giờ? ! Yêu nghiệt kia đứng ở nơi đó từ lúc nào, sao cô lại không chú ý tới?!

Cô còn chưa kịp nghĩ lại, đã thấy yêu nghiệt một bàn tay để trong túi quần, tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, sau đó từng bước một đi về hướng tôi.

Không được, sao cô lại có thể ngồi chờ chết chứ?

Vì thế, cô bỏ ra em trai nắm tay của cô ra, xoay người chuẩn bị chạy xuống dưới lầu, nhưng cô vừa bắt đến tay vịn thang lầu, liền cảm giác mình bị người ôm lấy như không.

Lúc cô chuẩn bị lớn tiếng hét chói tai, yêu nghiệt nhìn cô tà ác nói một câu, “Nếu em hy vọng rất nhiều người xem chúng ta biểu diễn ở trong phòng, thì em có thể tận tình kêu lên, tôi không ngại.”

Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô lập tức gắt gao che miệng mình lại, nhưng thân thể phía sau không chịu khống chế luôn luôn run run, bởi vì cô sợ a...

Mới vừa vào phòng bệnh VIP của yêu nghiệt, anh ta liền dùng lực lớn đem cô đá lên trên giường, sau đó đem cửa gắt gao khóa kỹ.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Nhìn yêu nghiệt một bên cởi quần áo một bên đi về hướng cô, cô ngã nhào xuống giường, sau đó đứng lên thối lui ra sau. “Tôi nói cho anh biết, nơi này là địa bàn của tôi, nếu anh dám làm gì tôi, nhóm cầm thú trong văn phòng tôi sẽ không bỏ qua cho anh, nhất là lão đại Trịnh Phi Diễm.”

“Sao?” Yêu nghiệt hơi híp đôi mắt phượng, tựa hồ như đang cố nén tức giận, nói: “Ly Vũ Vũ, em đã quên hôm qua tôi đã nói với em như thế nào? Hôm nay em liền cho tôi bắt gặp em đang câu dẫn nam nhân khác? Còn nắm tay hắn, hơn nữa lại hôn hắn?! Xem ra nếu tôi không trừng phạt em thật nặng, em sẽ không đem cảnh cáo của tôi để ở trên người.”

Cô choáng váng, “Anh đừng xuyên tạc thế được không, rõ ràng là hắn ta cố ý rần muốn nắm tay của tôi, cố ý rần muốn hôn tôi.” Cô thập phần cường điệu hai chữ ‘cố ý rần’ kia, chỉ hy vọng có thể giảm bớt chút tức giận của yêu nghiệt, “Hơn nữa lời nói của anh tôi vẫn còn ghi tạc trong lòng, thật sự thật sự.”

“Tôi mặc kệ là hắn chủ động hay là em chủ động, tóm lại để cho tôi nhìn thấy chính là lỗi của em.” Nói đến đây, yêu nghiệt như một con báo rất nhanh đem cô đè lên trên giường, sau đó đè nặng cơ thể của cô.

“Anh muốn làm gì... Anh? !” Cảm nhận được vật cứng để ở phía dưới cô, cô mở to hai mắt, không thể tin nhìn hắn, không phải chứ, thật sự đến lúc này?

“Em cho là tôi nói đùa?” Lục Cẩm nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, sau đó cúi đầu nháy mắt hôn môi của cô, cái lưỡi lạnh lùng mở cửa vào trong, dùng sức thăm dò khắp từng ngõ ngách.

“Ưm...” Cô liền chết giãy dựa, muốn thoát khỏi khống chế của hắn, bất đắc dĩ nam nữ khí lực khác biệt quá lớn, cô hoàn toàn không thể nhúc nhích hắn chút nào.

Lục Cẩm một tay cầm ngực mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, tay kia thì lần dò tặc xuống dưới tìm kiếm, nụ hôn cũng thuận thế đi xuống, dừng lại ở trên gáy bóng loáng của cô.

Rất cực có thể hô hấp, cô vội vàng nói: “Đừng, hôm nay dì cả mẹ tôi đến chơi, a...” Cô nhất thời hét lên một tiếng, vì ngón tay yêu nghiệt cứ nhiên tìm được bên trong tư mật của cô!

Ngón tay thon dài của Lục Cẩm nhẹ nhàng xoa nhẹ tiểu châu của cô, hướng cô tà ác cười, nói: “Như thế nào, muốn gạt anh?”

Nhìn thấy trong mắt cô sương mù mênh mông, khuôn mặt nhiễm đỏ, chóp mũi chảy ra mồ hôi thật nhỏ, thanh thuần hòa lẫn một tia quyến rũ, bộ dáng kia chọc người trù ố làm cho anh khó kìm lòng nổi cúi đầu lại ngậm cánh môi cô, tiện đà ôn nhu quấn lấy đầu lưỡi cô, động tác ở tay cũng không dừng lại...

“Ừm...” Cô kìm lòng không đậu khẽ ngậm ra tiếng, chỉ cảm thấy cả người nóng lên. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hôm nay trong trắng của cô thật sự khó giữ được sao?

Lục Cẩm chậm rãi ngẩng đầu nhìn bộ dáng của cô, sau đó bắt đầu thoát từng cái từng cái quần áo của chính mình.

Lúc yêu nghiệt thoát đến chỉ còn lại có một cái quần, cô mới thanh tỉnh lại, nhưng lúc này đã quá muộn, bởi vì yêu nghiệt lại nằm ở trên người cô, hơn nữa còn động thủ thoát quần áo của cô.

“Đừng mà...” Cô liều chết bảo vệ quần áo của mình, la lớn.

“Hừ, hôm nay em muốn cũng phải muốn, không muốn cũng phải muốn.” Lục Cẩm thập phần thoải mái đem hai tay của cô nắm lại ở phía trên, sau đó một bàn tay bắt đầu mở cúc áo của cô.

“Lục Cẩm đại nhân, tôi biết sai rồi, thật sự thật sự biết sai rồi, anh mở lòng từ bi, buông tha tiểu nữ tử đi.” Giờ phút này cô tuyệt đối không dám giãy dụa, bởi vì cảm giác được vật gì đó để tại phía dưới của cô kia tựa hồ càng cứng rắn !

“Hiện tại biết sai rồi? Đã muộn!” Lục Cẩm tựa hồ mở cúc áo có chút không kiên nhẫn, sau đó dùng lực lớn kéo mạnh, quần áo của cô cứ như vậy bị xé thành nhiều mảnh!

“Lục Cẩm đại nhân, đừng như vậy, xin cho tôi một cơ hội, tôi cam đoan không bao giờ như vậy nữa, cam đoan không bao giờ sẽ để cho Hướng Văn đi theo phía sau tôi nữa.” Khi nhìn đến yêu nghiệt đem quần của cô cởi hết ra, cô bất chấp nhiều như vậy, liều mạng giãy dụa, “Lục Cẩm đại nhân, xin lại cho tôi một cơ hội a, nhiều nhất về sau tôi vừa thấy Hướng Văn liền lập tức tránh rất xa.”

“Cơ hội anh đã cho em, là chính em không quý trọng.” Lục Cẩm nhìn cô, cười tủm tỉm nói: “Hơn nữa, em hiện tại cũng không thực cần anh sao?” Anh ta đem ngón tay ướt át đặt ở trước mặt cô.

Cô nhất thời đỏ mặt, Trời ạ... Tôi đây là...

Lục Cẩm sau khi đem tia phòng bị cuối cùng của cô dỡ xuống xong, đồng thời cũng dỡ xuống tia phòng vị cuối cùng của chính anh, mở ra hai chân của cô, không hề cho cô cơ hội nào, dung lực lớn nhấn về phía trước

Nhấn rất nhanh.

“A... Đau chết đi! !” Nước mắt cô lập tức chảy ra, liều mạng đánh mạnh vào tên Lục Cẩm giờ phút này đang không ngừng nhấp nhô ở trên người cô, “Thối yêu nghiệt, anh mau dừng lại đi.”

“Ngoan, rất nhanh sẽ không đau.” Lục Cẩm cúi đầu, ôn nhu hôn nước mắt trên mặt cô, động tác dưới thân dĩ nhiên không ngừng liên tục.

Hu hu... Cô đã tạo ra cái nghiệt gì a.

Một lát sau, đau đớn tựa hồ biến mất, bất ngờ lại xuất hiện một tia khoái cảm.

“Ừm... Ừm...” Khoái cảm liên tục dâng lên, cô không thể không nhìn yêu nghiệt, cầu xin tha thứ nói: “Đủ... Đủ... Tôi chịu không nổi.” Yêu nghiệt xấu xa này, thể lực sao lại tốt như vậy a, này đến khi nào thì !

“Đợi chút nữa.” Lục Cẩm cũng nhịn không được luôn luôn thở mạnh, biểu tình thập phần hưởng thụ, “Một hồi sẽ qua, một hồi thì tốt rồi.”

Vì thế, lại qua hồi lâu, cô ghé vào trên giường, tức giận trừng mắt nhìn yêu nghiệt đang cố gắng ở phía sau cô, “Thối... Yêu nghiệt, anh đã xong... a...”

Sau đó, theo cô cùng yêu nghiệt cùng nhau hét một tiếng, rốt cục đã xong trận vận động này.

Vận động qua đi, yêu nghiệt ôm eo nhỏ của cô, nhìn cô, trên mặt tràn đầy ý cười, nói: “Lần sau còn dám trên chọc nam nhân hay không?”

“Không dám, không dám .” Cô lập tức lắc đầu.

“Như vậy mới ngoan.” Yêu nghiệt thập phần vừa lòng câu trả lời của cô, ở trên trán cô hạ xuống một nụ hôn, nói: “Ngủ đi.”

Cô lệ rơi đầy mặt nhìn bầu trời tràn đầy sao, Amen, xin đem tôi đến hành tinh khác lánh nạn đi!

6. Chương 6: Khí Thế Rất Mạnh Mẽ

Ngày hôm sau, cô đứng ở rửa mặt trước bồn rửa mặt, xoa thân mình đau nhức, trong lòng rửa thầm: Yêu nghiệt chết tiệt , không nghĩ tới thể lực yêu nghiệt háo sắc kia lại tốt như vậy, làm một lần, sau nửa đêm lại còn tại đánh lên cô? Tất nhiên là cô phải chuồn nhanh ra khỏi cái phòng kia.

Khi cô bừng bỡ ngỡ đẩy cửa vào phòng hắn, liền nhìn đến yêu nghiệt kia đang cười ra mặt ! Cô dùng sức đẩy bỡ ngỡ đến trước mặt hắn, chỉ vào hắn căm giận nói: “Anh như thế này vẫn còn có thể cười được sao!”

“Ai cho em tới hôm qua đào tẩu nhanh như vậy.” Lục Cẩm nói xong, xốc chăn lên đi xuống giường.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Gặp tư thế này,cô nhanh chóng lui ra phía sau vài bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn hắn, yêu nghiệt háo sắc này sẽ không phải còn muốn nữa chứ.

Lục Cẩm quét cô liếc mắt một cái, khẽ cười nói: “Anh chỉ là muốn ăn cháo mà thôi, em suy nghĩ nhiều quá.”

“...” Được rồi, quả thật là cô suy nghĩ nhiều quá.

Lục Cẩm bụng cháo, ngồi ở bên giường tao nhã uống, ánh mắt thường thường nhìn máy tính.

“Đúng rồi.” Nhìn thấy Lục Cẩm như vậy, cô bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi: “Anh không phải là người sáng lập XL gì đó sao? Vậy sao anh không cần đi công ty ?”

“Cũng bởi vì là người sáng lập, cho nên công ty thường có rất nhiều người xử lý công việc không cần đến anh phải tự xử lý, trừ khi có việc đặc biệt khó giải quyết . Đương nhiên công ty hiện tại đã sớm đi vào ổn định, việc đặc biệt khó giải quyết thường không có.” Lục Cẩm thập phần thoải mái trả lời.

“... Cho nên anh không có việc gì làm nên hí hửng chạy đến trong bệnh viện chơi?” Cô thuận miệng nói.

Ai ngờ, Lục Cẩm sau khi nghe xong câu này, có chút bất đắc dĩ nhìn cô, nói: “Em còn chưa ăn điểm tâm?”

“Đúng vậy.” Bởi vì trong bệnh viện bệnh nhân mới là đệ nhất, cho nên tôi phải hầu hạ bệnh nhân xong mới có thể lo lắng cho bản thân, tuy rằng tên trước mắt này căn bản không phải bệnh nhân gì!

“Chúng ta đi ra ngoài ăn điểm tâm, anh đã lâu chưa ăn tới bữa sáng .” Lục Cẩm nói xong, đứng lên ở chỗ này, bản thân tự nhiên thay quần áo.

“Uy uy uy .” Cô lập tức xoay người, nói: “Anh có biết nơi này còn có phụ nữ ở đây không vậy, anh tự nhiên thay quần áo cũng không đi vào bên trong .”

“Này có cái gì.” Phía sau truyền đến một tiếng cười khê của Lục Cẩm , nói: “Em cũng không phải chưa từng nhìn qua.”

“... Nhưng mà anh thử nghĩ xem nếu có người đi người đi ngoài kia, tôi còn có thể đi làm được không.” Cô vừa nói xong, Lục Cẩm bước đến bên người cô nắm lấy tay của cô, nhìn cô nói: “Hiện tại em đã là người của tôi.” Sau đó liền kéo cô đi ra ngoài.

Bởi vì có một gã yêu nghiệt hết sức đẹp trai lôi cô đi một mạch về phía trước, làm cho những người đi ngang qua hai người đều hướng những ánh mắt kì quái nhìn chúng tôi, hơn nữa cô còn đang mặc trang phục y tá.

“Dừng lại, có thể để tôi thay quần áo trước rồi hãy đi không ?” Cô vẻ mặt rối rắm nhìn yêu nghiệt kia, bởi vì bộ dáng này rất kỳ quái.

Yêu nghiệt dừng bước lại nhìn cô một hồi , mới thoải mái vung tay lên, chấp thuận cô đi thay quần áo.

Cô lập tức xám xịt chạy tới văn phòng. Choáng váng, Cô cảm thấy cô sắp trở thành nô lệ củayêu nghiệtkia!

Ngồi trên ô tô sang trọng của yêu nghiệt, nhìn đám người lui tới, bỗng nhiên cô phát hiện mình không say xe ? ! Phát hiện ra tình huống này, cô lập tức vui sướng hướng bên cạnh yêu nghiệt kia nói

: “Này, tự nhiên tôi không say xe nữa.”

Lục Cẩm cười cười, không nói gì.

Vì xác định, cô dùng sức hút một chút không khí trong xe, sau đó cũng không có cảm choáng váng gì, cô nhất thời cười đến càng thêm vui vẻ, “Tôi thật sự, thật sự không say xe .” Bởi vì cô ngồi xe vẫn hay say xe, cho nên cô vẫn thường ở lại trong bệnh viện , rất may là bệnh viện có cấp chỗ cho nhân viên cư trú, bằng không cô đã đi đời rồi.

“Em còn nhớ món cháo thịt viên trước đây không?” Trên mặt yêu nghiệt của Lục Cẩm mang theo vẻ thần nhiên, nhẹ giọng nói.

“Ừ, ừ, đương nhiên nhớ rõ.” Cô dùng sức gật gật đầu, đúng vậy trước kia là cô thích nhất ăn cháo , thịt viên dai dai giòn giòn kia. Ummmm, nhưng mà...Cô quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Anh vừa rồi nói có phải hay không , có còn nhớ trước đây hay không? Anh làm sao mà biết tôi lúc còn nhỏ?”

“Những kẻ dở hơi ở cùng văn phòng của em nói cho tôi biết .” Lục Cẩm cảm vô lăng trong tay vừa chuyển hướng, nói: “Đến rồi, xuống xe đi.”

Cô lập tức mở ra cửa đi xuống xe, nhìn khung cảnh trước mắt, có chút không thể tin ngay ngốc đứng ở nơi đó, vì quán ăn cô thường xuyên đi ăn trước đây với cái quán ăn kia giống nhau như đúc, ngay cả tại mặt tiền của quán phía trước cũng để một chậu hoa đào làm cảnh đều giống nhau.

“Còn ngay ngốc đứng đó làm gì.” Lục Cẩm có chút buồn cười nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của cô đứng ở đó, kéo cô đi, “Đến rồi, vào đi thôi.”

Cô còn đang nhìn quang cảnh của quán ăn này, sau đó nghe yêu nghiệt nói, tùy ý để yêu nghiệt nắm tay cô đi vào trong quán ăn.

Vừa đi vào quán, yêu nghiệt liền giúp cô kéo ghế, đợi cô ngồi xuống sau đó mới đi đến bên kia ngồi xuống, sau đó gọi người phục vụ, gọi hai bát cháo trứng thịt.

“Thực sự đã lâu tôi không có ăn đến món cháo trứng thịt này .” Cô nhìn cách bài trí bên trong của quán, thật sự thực giống với quán ăn trước đây, nhưng cô biết đây không thể là quán ăn trước kia được.

“Cho nên, em có nên cảm ơn anh hay không?” Vẻ mặt yêu nghiệt mỉm cười nhìn cô, nói: “Hay nên nói cảm ơn bằng hành động thực tế?”

“...” Mãi suy nghĩ, cô sững sờ, nội tâm có một tia chờ mong có thể tìm ra được hương vị trước đây không.

“Thơm ngào ngọt nóng hầm hập cháo trứng thịt được mang đến đây.” Một người phục vụ đem cháo đặt ở trước mặt hai người, cười nói: “Chúc quý khách ngon miệng, có việc thì cứ gọi tôi”, nói xong, xoay người rời đi.

“A... Nóng nóng.” Cô lấy tay quạt quạt đôi môi đáng thương của mình, ai oán nhìn kia bát cháo, nói: “Cháo này nóng như vậy cũng không lên tiếng kêu gọi.”

“Xì.” Lục Cẩm nhin không được cười ra tiếng, có chút bất đắc dĩ lấy ra khăn tay, sau đó nhẹ nhàng sát môi cô, nói: “Em lúc nào cũng ngây thơ như vậy, không có một chút thay đổi nào cả.”

“...” Cô không có lúc nào là sao? Mặc kệ , vẫn là ăn cháo trước đã.

Ăn ăn, bỗng nhiên phát hiện trước mắt hơn một cái thìa, sau đó theo bên trong thìa rơi xuống mấy viên thịt, cô thuận mắt nhìn lại, chỉ thấy yêu nghiệt đem viên thịt trong bát của mình lấy ra, sau đó đem toàn bộ cho cô.

“Tại sao anh đem hết cho tôi?” Cô khó hiểu nhìn yêu nghiệt kia.

“Anh không thích ăn cái này.” Yêu nghiệt nhẹ nhàng đem cháo thổi thổi, đưa vào trong miệng, nhìn hầu kết yêu nghiệt bắt đầu khởi động, cô bỗng nhiên cảm thấy yêu nghiệt này có nét quyến rũ mê người, sau đó lại nghĩ tới chuyện t tối hôm qua...

Phốc, rất tà ác .

“Thế nào, cháo này có giống với hương vị cháo trước kia em đã ăn không?” Yêu nghiệt ngẩng đầu, vẻ mặt ôn nhu nhìn cô.

Nhưng mà, không biết vì sao, cô nghe thành thế nào, uống xong cháo lại tưởng hắn muốn làm chuyện đó!

Vì thế, vẻ mặt cô hoảng sợ nhìn hắn, lớn tiếng nói: “Cái gì, anh lại còn muốn? !”

“Khụ khụ.” Thật vinh hạnh , nghe những lời này của cô yêu nghiệt kịch liệt ho khan cùng mọi người xung quanh đưa mắt nhìn cô.

Cô xấu hổ cúi đầu, yên lặng ăn cháo. Hết thấy đều là ảo giác, hết thấy đều là ảo giác...

Ai biết, phía trên truyền đến yêu nghiệt cười như có như không thanh âm, “Nếu như em còn muốn , anh vui lòng phục vụ.”

... Không muốn, không muốn!

Thứ Bảy, khó có được ngày nghỉ, khi cô rất cực may mắn có thể thoát ly ma chướng của yêu nghiệt để hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp , trước mặt cô có một số người ăn mặc sang trọng, có chút mờ mịt. Những người này là muốn làm gì? !

“Xin chào, xin hỏi cô có phải là Ly Vũ Vũ không?” Một cái áo đen đi đến trước mặt cô, mặt không chút biểu cảm nhìn cô.

“Ngạch...” cô giờ phút này trong lòng thập phần rối rắm, không biết có nên thừa nhận hay không, nhưng tuy rằng hắn là hỏi cô , nhưng ngữ khí rõ ràng là khẳng định ! Vì thế cô gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, cho hỏi các anh là?”

“Chúng tôi theo lệnh lão đại muốn mời cô đến nói chuyện.” Người áo đen tiếp tục nói mặt không chút thay đổi nhìn tôi.

“Hương... Hương lão đại? !” Tôi nhất thời mở to hai mắt, nghe khí thế này, hình như là lão đại xã hội đen gì đó, nhưng cô cùng với Hương lão đại kia một chút quan hệ cũng không có!

“À, chính là Hương Văn thiếu gia .” Người áo đen vẫn mặt không chút thay đổi nhìn cô.

“Ra là như vậy.” Lòng cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, thì ra là em trai kia, nhưng mà hắn gọi cô làm cái gì? Cô nhìn mấy người mặc đồ đen đó, xem ra bọn họ là sẽ không nói cho cô biết , cũng sẽ không cho cô đi . Cho nên, cô chỉ còn cách đi theo bọn họ ngồi trên xe.

Trong một biệt thự xa hoa.

Cô ngồi ở trên một cái sofa nhỏ, sau đó nhìn phòng khách rộng lớn cùng với lão nhân tóc bạc trắng đứng cùng với mấy người mặc đồ đen lúc này.

Lão nhân kia vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng xem văn kiện. Nhưng người áo đen đứng ở bên cạnh lên tiếng , “Ly Vũ Vũ tiểu thư, ra giá đi.”

“Ra giá?” Cô mờ mịt nhìn hắn, nói thật cô thật sự không biết là có ý gì.

Nhưng đối lấy là người áo đen khinh thường nhìn cô, không biết từ nơi nào lấy ra nữa một cái vali xách tay, mở ra đưa đến trước mặt của cô, nói: “Ly Vũ Vũ tiểu thư, đây là một trăm vạn, mời cô lập tức biến mất trước mặt Hương Văn thiếu gia.”

Cô chậm rãi cúi đầu, nhìn tiền mặt trắng bóng trong vali kia , trong lòng mừng thầm.

Trời ạ, không phải là cô đang nằm mơ đấy chứ, đây thật sự là tiền, là tiền thật đó! Xem ra cô cũng có khi nhìn thấy được nhiều tiền như vậy, không, hắn là thật là vô cùng lớn!

Nhưng mà, hắn nói muốn cô

Biến mất khỏi tầm mắt của em trai? Rõ ràng là Em trai kia đeo bám cô mà, hắn là bọn họ nên làm cho hắn biến mất ở trước mặt cô mới đúng. Nhưng mà cô biết nếu cô nói như vậy, chỉ sẽ khiến cho bọn họ càng thêm khinh thường!

Vì thế, cô vẫn không nói gì, vẫn lẳng lặng nhìn mặt người trên kia, lớn tiếng nói: “Lão nhân, chi bằng chúng ta thương lượng chuyện này.”

Sau đó, lại người áo đen biểu lộ vẻ mặt khiếp sợ, lão nhân kia chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh như băng thẳng tắp bắn về phía cô.

“Đừng, ông đừng kích động.” Cô nuốt nuốt nước miếng, nói thật, nhìn ánh mắt lão nhân kia, cô thật sự sợ hãi, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ cho ông biết bí mật, nhưng là trao đổi bí mật này phải cần một trăm vạn, đồng ý hay không?”

Lão nhân kia chậm rãi cong khóe miệng lên, cười lạnh một tiếng, nói: “Nói.”

“Kỳ thật, tôi thấy rằng các người đã tìm sai đối tượng, tôi là người đã có bạn trai, làm sao có thể còn đi trêu chọc thiếu gia nhà các người... đúng không, là con cháu ngoan ngoãn nhà các người chứ.” Lau, vừa rồi thiếu chút nữa nói sai rồi, cô mang vẻ mặt thành khẩn nhìn lão nhân kia, tiếp tục nói: “Cho nên, đây hoàn toàn chính là hiểu lầm.”

“Hừ.” Ai ngờ, người áo đen kia nghe cô nói xong, ngữ khí càng thêm khinh thường, nói: “Rất nhiều người đều giải thích như vậy ở trước mặt Hướng lão đại, nhưng trên thực tế nhưng vẫn đang ngầm câu dẫn Hướng thiếu gia, đừng tưởng rằng các người có thể lừa dối Hướng lão đại. Hiện tại chỉ cần cô nói ra một câu, đòi tiền hay là muốn mệnh?”

Lau mồ hôi, có cần nghiêm trọng như vậy không, sinh mệnh con người làm sao có thể nói dễ dàng như vậy, nhưng mà thật không nghĩ tới phía trước đã có nhiều người dùng qua chiêu này như vậy. Cô có chút buồn rầu nghĩ, bỗng nhiên, vẻ mặt cô đặc ý nhìn người mặc áo đen kia, nói: “Những người đó với tôi hoàn toàn không giống nhau, bạn trai tôi là Lục Cẩm, tôi làm sao còn có thể ý đến thiếu gia nhà các người.” Thực xin lỗi yêu nghiệt, hiện tại không có biện pháp chỉ có thể đem danh của hắn để bảo mệnh.

“Lục... Lục Cẩm?” Người áo đen từ vừa rồi khinh thường nháy mắt trở nên thập phần hoảng sợ, ánh mắt nhìn về Hướng lão đại.

“Cô vừa rồi nói, bạn trai của cô là Lục Cẩm?” Hướng lão đại tựa hồ cũng có chút kinh sợ, sau đó dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Đúng vậy.” Cô gật gật đầu.

“Cô đã là bạn gái của Lục Cẩm, vậy tại sao còn muốn lấy một trăm vạn của ta?” Hướng lão đại cầm lấy xì gà, người áo đen lập tức giúp đốt lửa.

Không hổ là làm người lão đại, quả nhiên không có dễ dàng bị lừa như vậy. Cô cười cười, nói: “Tục ngữ có câu, có người không công đưa tiền ình, mình tội gì mà không lấy.”

Hướng lão đại không nói gì, chỉ ngồi ở chỗ kia một bên cầm xì gà một bên nhìn chằm chằm cô, nhìn đến mức làm cô sợ hãi trong lòng.

“Cái kia cái gì, tôi có thể đi được chưa?” Cô nhỏ giọng hỏi, bởi vì không khí nơi này làm cho cô không thoải mái!

Một lát sau, Hướng lão đại thổi một làn khói, sau đó dập tắt xì gà, nhìn cô nói: “Đi là có thể đi, nhưng mà cô nói cô là bạn gái Lục Cẩm, vậy cô nói cho tôi biết, đi động của Lục Cẩm là bao nhiêu?”

Nghe nói như thế, cô nhất thời há hốc mồm. Thảm rồi, cô hoàn toàn không biết số đi động của yêu nghiệt háo sắc kia. Sao

Làm sao, làm sao bây giờ? Xem ra thật sự không thể kéo yêu nghiệt xuống nước, đúng là không phải chuyện tốt!

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng ồn ào.

“Ngài không thể tự tiện đi vào, tôi còn chưa có thông báo.”

Lục Cẩm vung tay đẩy mấy tên bảo vệ bảo vệ ngăn cản hẳn ra, mắt phượng quét qua toàn bộ đại sảnh, sau đó đi thẳng về hướng cô.

Cô nhìn yêu nghiệt háo sắc một thân mặc trang phục chỉnh tề tiến vào, hơn nữa trên mặt hẳn nở nụ cười như có như không. Lòng cô nhất thời rơi lệ đầy mặt, thần a, nguwoif này chắc chắn là tới cứu cô? Nhưng vì sao cô không cảm thấy được có một tia sợ hãi nào cả? !

Yêu nghiệt dùng lực đem cô đặt tại trong lòng của hắn, mắt lạnh nhìn người phía trên kia, nói: “Hương lão nhân, ông tìm bạn gái tôi đến chỗ này, không biết có gì chỉ giáo?”

7. Chương 7: Bị Sói Ăn

“Nga?” , trong mắt hương lão đại hiện lên tia kinh ngạc, thêm chút hứng thú nhìn Lục Cẩm nói : “Anh đã có bạn gái rồi ? Thật không tin được, sao trước đây không thấy anh giới thiệu?”

“Tôi làm bất cứ việc gì không cần phải báo cáo với bất kỳ ai, chỉ cần tôi hiểu rõ là được” , Lục Cẩm thần nhiên nói.

Có khí phách...Cô thâm tán thưởng, chỉ là...Anh có thể không ôm cô chặt như vậy không, cô sắp đứt hơi rồi.

Hương lão đại hừ lạnh một tiếng, nói : « Quả nhiên là con trai của thủ tướng Lục, khí thế không giống người bình thường nhỉ ».

« Không dám. » , Lục Cẩm cười, nhìn Hương lão đại nói : « Bây giờ tôi có thể đưa bạn gái tôi đi được chưa ? »

Nghe vậy, hắc y nhân đi lên phía trước chuẩn bị nói gì đó, nhưng Hương lão đại xua tay, nhìn Lục Cẩm nói : « Nếu đã là bạn gái anh, đương nhiên có thể đi »

Lục Cẩm không nói gì, chỉ là khi kéo cô đi qua hắc y nhân có liếc anh ta một cái. Mà người đứng bên cạnh là cô, rõ ràng nhìn thấy sau khi hắc y nhân tiếp nhận ánh mắt đó, cả người run nhè nhẹ, thậm chí có suy nghĩ muốn chạy trốn.

Thấy vậy, cô nhất thời đắc ý, anh ta vừa rồi dọa cô, giờ đến lượt anh ta rồi.

Trong xe.

Cô ngồi ngay ngắn trong xe, không dám thở mạnh, bởi vì giờ khắc này sắc mặt của yêu nghiệt không được tốt lắm.

“Ly Vũ Vũ,” Yêu nghiệt chậm rãi kêu lên

“Có” , cô lập tức đáp, bây giờ anh ta là to nhất, không thể chọc vào.

“Càng ngày em càng biết cách chọc giận đàn ông nhỉ?” Lục Cẩm cười như không cười nhìn cô, trong mắt tràn ngập uy hiếp.

Tuy rằng rất muốn kháng nghị, nhưng nhìn ánh mắt nguy hiểm, không có ý tốt của tên yêu nghiệt, lại nhớ đến những hành động không mấy tốt đẹp trước kia của hắn, cô quyết định giả đáng thương, có thể giảm bớt nổi tức giận không tên của ai kia. Thế là cô vờ vờ ngón tay, ủy khuất nói : « thật ra...trong chuyện này có hiểu lầm »

Ai biết, tên yêu nghiệt kia nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp nheo lại, nhẹ giọng nói : « Em biết không ? bộ dạng bây giờ của em, làm tôi muốn phạm tội. »

Yêu nghiệt chính là yêu nghiệt mà!

Lại nói, sao anh biết tôi ở chỗ người kia?” Cô nghi hoặc nhìn hẳn

“Em muốn biết chuyện đó, thà rằng lo lắng cho tình cảnh bây giờ của em thì hơn”, Lục Cẩm xoay vô lăng, sau đó dừng xe vào lề đường.

“Tình cảnh của tôi bây giờ?” Cô càng không hiểu, vì sao phải lo cho tình cảnh hiện nay của bản thân ? Khoan đã ! Đây là đâu ? Về mặt cô sợ hãi nhìn xung quanh, phát hiện đây là một nơi hoàn toàn xa lạ.

“Nào!” Yêu nghiệt mở cửa xe, cánh tay thon dài đưa ra trước mặt cô.

Cô ngồi trong xe, về mặt bối rối nhìn cánh tay trước mặt, lại nhìn đến biệt thự rộng lớn phía sau anh ta...khuyết, theo phỏng đoán ban đầu, biệt thự kia có lẽ là của tên yêu nghiệt trước mặt này.

« Lại đây », yêu nghiệt nhìn cô , mặt tràn đầy âm mưu, thấy cô chậm chạp không chịu đưa tay ra, tựa tiểu phi tiểu nói : « hay là em muốn tôi bế em lên ? »

“Không”, cô lập tức lắc đầu, nếu như cô đi vào, chẳng phải là đi vào hang cọp sao? Cô mới không ngốc như vậy.

Yêu nghiệt gợi lên nụ cười, sau đó trong nháy mắt nắm lấy tay cô kéo ra ngoài.

Ngay sau đó, trên con đường thênh thang người người qua lại, xuất hiện một màn cãi nhau kịch liệt.

“Tôi không vào”, cô một tay cố sống cố chết bám chặt vào ghế, thề không buông! Đùa gì vậy, đi vào đây đến xương cũng không còn.

“Đi vào cho tôi”, tên yêu nghiệt một mực trước mặt cô tỏ ra lịch thiệp, bây giờ cuối cùng cũng lộ ra bản chất ma quỷ rồi, một tay nắm lấy tay cô, tay kia cạy tay đang bám vào ghế của cô.

Tên yêu nghiệt thấy cô nhất quyết không chịu buông tay, liền uy hiếp : « nếu còn không đi vào, tôi sẽ bạo lực hoa của em tại chỗ đây »

Cô nhất thời kinh ngạc, lập tức buông tay.

Tên yêu nghiệt lúc này mới hài lòng ôm cô vào lòng, sau đó một bước rồi lại một bước đưa cô tiến vào địa ngục.

Vừa vào đến cửa, yêu nghiệt dùng sức ném cô lên giường.

Trời ơi, lại là giường sao?

Cô lập tức ngã nhào sang một bên, ánh mắt bắn ra bốn phía, ý đồ tìm thứ để phòng thân.

“Không cần tìm nữa, cứ coi như em có vũ khí trong tay, cũng không đánh thắng được tôi”. Yêu nghiệt dường như nhìn ra cô đang nghĩ gì, tháo ra cà vạt trên cổ, từng bước tiến gần về phía cô.

Thấy yêu nghiệt háo sắc cách cô càng ngày càng gần, cô lập tức lui về sau, trong lòng thầm nghĩ, không thể chọc giận hắn lúc này, nếu không hậu quả là không thể tưởng tượng được... Thế nên cô vừa lui ra sau vừa nói : « Cái kia, chúng ta có thể đến phòng khách nói chuyện được không ? »

Yêu nghiệt háo sắc vừa nghe xong, khóe môi khẽ nhếch, vút cà vạt lên trên ghế nói : « Em cho rằng em thoát được sao ? »

“Không, không, không”, cô vội vàng lắc đầu phủ nhận, nhìn tên yêu nghiệt nói : “chỉ là lần đầu tiên đến nhà anh, nên muốn đi tham quan một chút thôi mà. Hơn nữa, bây giờ tôi đang đang là thân phận khách, anh cũng nên tiếp đãi tôi ở phòng khách chứ, ví dụ mời tôi ăn gì đó hay uống cà phê gì gì cũng được.” Trong đầu cô vừa nghĩ làm thế nào để từ chối, vừa nghĩ cách nhanh nhanh thoát khỏi đây”

« Tham quan thì không cần , bởi vì sau này em sẽ thường xuyên tới, còn về việc em nói mình là khách... »

Nói tới đây, tên yêu nghiệt háo sắc đặt cô trên giường, bờ ngực rắn chắc rộng lớn đè chặt cô, thổi hơi vào tai cô, nói : « đến bước này rồi, em còn cho rằng mình là khách sao ?»

Nghe thanh âm khêu gợi của tên yêu nghiệt cùng với động tác mờ ám của hắn, cô liền đỏ mặt, nói : « Tôi...tôi...chẳng lẽ không phải sao ? »

Cô vừa nói xong, không ngờ tên yêu nghiệt nhéo vào ngực cô một cái, cô trợn tròn hai mắt, run rẩy nói : « anh...anh...anh, tên sắc lang này »

“Nếu em đã nói anh là sắc lang, vậy bây giờ anh sẽ cho em thấy, thế nào mới gọi là sắc lang chân chính” , yêu nghiệt ngay lập tức cúi đầu xuống bá đạo hôn vào môi cô, tiện đà xâm chiếm từng tấc trong miệng cô, dây dưa với lưỡi, không cho cô lui bước. Đồng thời tay cũng vuốt ve thân thể cô từ trên xuống dưới, mỗi lần tiếp xúc lại khiến toàn thân cô run rẩy.

“Nhìn xem, em chẳng phải cũng đang khát khao tôi sao.” Yêu nghiệt một tay giữ lấy cằm cô, cười câu hồn đoạt phách, một tay nhẹ nhàng chơi đùa bầu ngực mềm mại.

“Ừm...tôi...”Cô còn chưa nói hết, yêu nghiệt đã ôm lấy cô, đi về phía giường.

Cô dựa vào lòng hắn, ngửi mùi thơm cơ thể nhân nhát của hắn, trong lúc mơ màng dường như có một luồng cảm giác ấm áp lóe lên rồi tắt.

Yêu nghiệt nhẹ nhàng đặt cô lên giường, tiếp đó đứng dậy y phục từng chiếc từng chiếc cởi ra.

Lòng của cô nhất thời cuồng loạn không dứt, vội vàng nói: ” Chúng ta không cần cứ tìm hiểu nhau trên giường được không ? »

Yêu nghiệt bật cười, nhưng lại không ngừng động tác trong tay , cho đến khi cởi xong y phục cuối cùng.

Trời ạ, cô nhìn thấy cái gì dài dài trong truyền thuyết ấy (không cần giải thích, không cần giải thích nha) !!! Chẳng qua.... Vật đó.... Sao lại lớn như vậy.

“Muốn sờ thử không?” Yêu nghiệt hài lòng nhìn vệt đỏ ửng trên mặt cô, ngón tay thon dài nắm lên bàn tay đã ướt đầm mồ hôi của cô, chậm rãi đưa về chỗ đó của hắn.

“Không cần.” Cô lập tức rút ra tay suýt nữa đụng tới cái địa phương kia của hắn, ánh mắt nhìn trừng trừng vào yêu nghiệt đang cười đậm đặn vạn phần.

“Nếu không cần, chúng ta đây sẽ tự thử nghiệm đi.” Thanh âm trầm thấp khàn khàn chậm rãi vang lên, bàn tay to thon dài của yêu nghiệt bắt đầu cởi ra từng mảnh quần áo của cô, cho đến hai người hoàn toàn tương đối trần truồng.

Cô nhất thời dùng hai tay bịt mắt, tuy rằng không phải lần đầu tiên cùng yêu nghiệt XXOO, nhưng cô còn có chút... Hơn nữa, vì sao phương thức giải quyết của yêu nghiệt này đều là ở trên giường? !

Lúc này, yêu nghiệt cầm lấy tay của cô, hôn lòng bàn tay, cổ bóng loáng, lại lần nữa hôn lên đôi môi đỏ mọng phấn nộn của cô, trần trọc xâm nhập, cố định thân hình tuyết trắng rất nhỏ đang dây dưa ở dưới thân, ôn nhu thì thầm tên cô gái còn đang định thoát khỏi dự hoặc của anh.”Vũ Vũ, nhìn anh... Anh muốn đi vào...”

“Đừng...” Bị yêu nghiệt hôn không biết trời nam đất bắc cô giật mình mở hai mắt, rơi vào đôi mắt đen nhánh mang theo nồng đậm dục vọng.

“Vũ Vũ, đến đây, cảm nhận anh.” Yêu nghiệt nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, đẩy ra cửa vào chật hẹp, một tấc lại một tấc xâm nhập...

“Ôi... Đau quá.” Cô nhất thời nhíu mày, hai tay nắm chặt cánh tay yêu nghiệt, trong lòng rửa thầm, yêu nghiệt háo sắc này, đâm vào bất ngờ như vậy, đau chết cô !

“Đừng khẩn trương.” Cảm nhận được hoa huyết chật nóng, yêu nghiệt lên tiếng an ủi, sau đó hít sâu một hơi, thân mình mạnh mẽ đẩy về phía trước, lập tức xỏ xuyên qua.

“A ! ! !” Cô hét lên một tiếng, hai tay liều mạng cào lồng ngực yêu nghiệt, “Thối yêu nghiệt, anh đi ra ngoài cho tôi, đau chết tôi .”

“Ngoan... Rất nhanh sẽ không đau .” Yêu nghiệt cúi đầu đem toàn bộ tiếng thét chói tai của cô nhập vào trong nụ hôn, dưới thân hung hăng va chạm, giống như muốn đem cô đánh nát anh mới cam tâm!

“Ôi... Ôi...” Tiếng rên rỉ vang lên, từng chữ từng chữ thốt ra từ miệng của cô, làm cho động tác của yêu nghiệt lại càng lúc càng nhanh, càng ngày càng mãnh liệt.

“A...” Cô ngẩng cao đầu, thói yêu nghiệt, rớt cuộc anh muốn làm tới khi nào?!

“Vũ Vũ...” Trong lúc này, yêu nghiệt háo sắc thay đổi tư thế xỏ xuyên qua cô gái dưới thân mình, trầm mê giữ lấy cùng xâm nhập, anh thầm nghĩ đem cô gái đã khắc sâu vào trong lòng của anh, làm cho cô cảm nhận được tình yêu sâu sắc của anh hơn nữa.

“Hu hu... Đủ rồi...” Không biết qua bao lâu, cô thở hổn hển từng ngệm từng ngệm, toàn thân đã vô lực cô chỉ có thể dùng hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn yêu nghiệt háo sắc tiếp tục ở trên người cô không ngừng va chạm.

“Vũ Vũ, kiên trì thêm chút nữa.” Yêu nghiệt giờ phút này cũng thở hổn hển, mãnh liệt mà kích tình đam mạnh vài cái, một luồng lửa nóng mằm móng phóng nhập vào trong cơ thể ấm áp của cô.

“Vũ Vũ, mệt mỗi sao?” Lại bị yêu nghiệt háo sắc ăn sạch sê, giờ này khắc này trên mặt của anh mang theo nụ cười thỏa mãn, nhưng ngón tay dâm tà vẫn tiếp tục chạy trên người cô.

Vô nghĩa! Cô đã mệt đến mức không muốn lên tiếng !

Yêu nghiệt hôn nhẹ lên trán của cô, ôn nhu nói: “Hảo hảo ngủ một giấc đi.”

Đương nhiên! Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, chuẩn bị hướng đến Chu công ôm ấp.

“Ngày mai anh sẽ mang em đến công ty của anh, đối với toàn thể nhân viên công ty tuyên bố em là bạn gái của anh.” Yêu nghiệt háo sắc ôm chặt cô, bá đạo nói.

“Cái gì?” Nghe câu đó, cô nhất thời mở to hai mắt, vẻ mặt hoảng sợ nhìn yêu nghiệt háo sắc kia.

“Em không cần mừng quá như vậy.” Yêu nghiệt háo sắc mỉm cười nói.

Làm ơn đi, vẻ mặt của cô sợ hãi như vậy lại bị anh xem là kích động? ! Cô ngay tức thì vội hỏi nói: “Vì sao?”

“Không sao cả, bởi vì em là bạn gái của anh.” Yêu nghiệt nhìn thấu vẻ mặt của cô, nhẹ giọng nói: “Từ thời khắc anh bắt đầu bước vào bệnh viện, anh chính là vì em mà đến. Mà em, cũng bắt đầu từ thời khắc đó, vĩnh viễn trở thành người phụ nữ của Lục Cẩm anh rồi. Sống là người của Lục Cẩm, chết cũng là quỷ của Lục Cẩm!”

Cô sợ tới mức lập tức nhắm hai mắt lại, trong lòng âm thầm cầu nguyện, tất cả những chuyện này đều là mộng, đều là mộng, đều là mộng...

8. Chương 8: Em Trai Cũng Thực Phức Hắc

Buổi sáng ngày kế tiếp, yêu nghiệt ngồi ở phía trên bàn công tác rất lớn. cô cũng ngồi ở bên cạnh yêu nghiệt, sau đó nhìn ánh mắt khác nhau của các loạt nhân viên ở phía dưới.

“Như các vị đã nhìn thấy, vị này là bạn gái duy nhất của tôi.” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ bàn công tác, yêu nghiệt thần nhiên nói.

Yêu nghiệt vừa nói xong, cô liền cảm giác được các loại ánh mắt ở phía dưới càng thêm trong suốt lóe sáng .

“Lão đại, đây chính là người mà anh nói cái kia cái kia đó sao?” Một người đàn ông tuần tú khí thể lịch thiệp, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn cô, nói: “Hiện tại nhìn kỹ xem, thật sự rất cái đó, cái đó nhỉ.” Nói xong, lại còn khẳng định gật gật đầu.

“...” Cô nghi hoặc khó hiểu, nhìn người kia hỏi: “Anh nói cái kia cái kia là chỉ cái gì?”

Người đàn ông kia đưa ánh mắt không đứng đắn liếc mắt nhìn Lục Cẩm một cái, sau đó mới nhẹ giọng nói: “Cúc hoa.”

“Cúc... Cúc hoa?” Cô mở to hai mắt, cả kinh nói: “Ý anh là nói bộ dạng tôi giống cúc hoa sao?”

“Ha ha ha.” Cô vừa nói xong, người ở phía dưới liền phát ra một trận chột cười, nhất là Người đàn ông mặc Âu phục mới vừa rồi, cười đến càn khoa trương. Ngay cả đồng phạm là yêu nghiệt ở bên cạnh, cũng hé miệng cười cười.

Xem tư thế này, xem ra cô nói là nói sai rồi

Đợi phía dưới người cười đủ, người đàn ông mặc Âu phục kia thể này mới chậm rãi giải thích nói: “Không... Tôi không phải là có ý đó, tôi chỉ là nói cô thích uống trà hoa cúc mà thôi.”

Choáng váng, vậy anh cũng không cần nói hàm súc như vậy được không?! Trong lòng cô điên cuồng hét lên.

“Nhưng mà...” Người đàn ông mặc Âu phục kia đưa mắt liếc trên người cô cùng yêu nghiệt đảo quanh, nói: “Tôi thấy khí sắc hai người hôm nay thật hồng nhuận, xem ra tối hôm qua các người thật sự hạnh phúc.”

Người đàn ông mặc Âu phục kia nói xong, phía dưới lại là một trận cười trộm.

Khóe miệng cô run rẩy một chút, đây... Đây đều là một đám người nào a, quả nhiên có cấp trên không đứng đắn tất nhiên sẽ có cấp dưới không đứng đắn mà!

Cô quyết định, không thể lại ở trong này nữa, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Vì thế, cô nhìn về hướng yêu nghiệt nói: “Lục Cẩm, tôi muốn đi làm .”

“Ừm, anh về với em.” Lục Cẩm thần kỳ không có phản đối, đứng lên kéo tay của cô, ngay lúc hần vừa đứng lên thì tất cả nhân viên phía dưới cũng đều đứng lên.

“Anh cũng muốn đi về?” Cô khó hiểu nhìn yêu nghiệt kia, một bên bị yêu nghiệt nắm đi một bên hỏi: “Thân thể anh không phải không có vấn đề gì? Còn muốn trở về bệnh viện làm sao?”

“Nếu không em tới công ty tôi làm việc đi.” Yêu nghiệt đề nghị nói.

“NO.” Cô kiên định lắc đầu, cô làm sao có thể bỏ được rời khỏi nhóm đỡ hơi trong văn phòng kia chứ? Huống hồ công việc hiện tại của cô tiền lương cao như vậy, sống lại không phiền lụy. Nghĩ vậy, trong lòng cô cười gian một chút.

“Tôi trả tiền lương cho em gấp đôi.” Yêu nghiệt dụ dỗ nói.

“NO...” Cô suy nghĩ một chút, vẫn là lựa chọn cự tuyệt, nhưng nội tâm cảm thấy có chút dao động, bởi vì là tiền lương gấp đôi, gấp đôi đó...

“Em có thể không cần làm gì cả, chỉ cần ở bên cạnh anh là được.” Yêu nghiệt tiếp tục dụ dỗ.

“NONO.” Nghe được lời nói của yêu nghiệt, cô thập phần kiên định lắc đầu. Bởi vì dựa theo bản tính yêu nghiệt làm sao có thể để cô yên ở bên cạnh hần mà không làm gì hết cả chứ? Như vậy thì heo mẹ cùng biết leo cây, cô mới không có gốc như vậy đâu!

“Vậy em nói xem tôi có thể không đến bệnh viện hay không?” Yêu nghiệt vẻ mặt ngu ngốc nhìn cô.

Cô cũng vẻ mặt ngu ngốc nhìn hần, “Anh cũng đâu có bệnh, cứ chạy đến bệnh viện mãi làm gì?”

“Bởi vì em ở đó.” Yêu nghiệt trả lời đương nhiên, lập tức cắn răng, “Đương nhiên, còn có một tiểu bạch kiểm đang có ý định muốn cướp em cũng ở đó.”

, tiểu bạch kiểm? Người ta rõ ràng chính là em trai trẻ trung mà Cô sợ hãi thấp đầu, đã không còn sức để tranh cãi với yêu nghiệt này.

Vừa trở lại văn phòng, liền nhìn thấy lão đại Trịnh Phi Diễm cầm cây kim thật to chạy vội về hướng cô, cô ngay lập tức lui ra phía sau vài bước, lớn tiếng nói: “Chị đừng kích động, cái gì em cũng khai mà!”

“Vậy em ngoan ngoãn kể thật cho chị biết, nếu để chị biết em nói láo thì, hắc hắc.” Trịnh Phi Diễm nheo lại mắt phượng, cây kim to dùng ở trước mặt cô giờ giờ lên, tuyên thệ uy nghiêm lão đại, “Biết rồi chứ?”

“Vâng, vâng ạ.” Cô gật mạnh đầu, chút không dám phản kháng, bởi vì ở phía sau lão đại còn đứng một loạt cầm thú .

“Thứ nhất, có phải em đã cùng Lục Cẩm XXOO?” Trịnh Phi Diễm hỏi.

Lau mồ hôi, câu hỏi đầu tiên đã nói trắng trợn như thế rồi, cô nhìn lão đại chậm rãi gạt đầu, “Vâng.” Nhất thời, nhóm cầm thú phía sau phát ra một trận kinh hô.

Nghe được cô nói như vậy, khóe miệng Trịnh Phi Diễm hiện lên một nụ cười gian trá, khuôn mặt tươi cười hỏi cô: “Có phải anh ta thuộc dạng sói đói một đêm bảy lần như trong truyền thuyết hay không?”

”Phốc...” Cô ngay lập tức lắc đầu, “Không đúng, không đúng.” Lão đại suy nghĩ của chị cũng quá khoa trương đi, nếu yêu nghiệt háo sắc kia là sói đói một đêm bảy lần lang như chị lời nói, cô còn có mạng trở về gặp các người sao?

“Ai.” Trong mắt Trịnh Phi Diễm hiện lên một tia tiếc hận, nói: “Không nghĩ tới nam nhân của em không còn dùng được như vậy.” Lập tức nhìn chăm chăm vào mắt cô, “Ly Vũ Vũ, em phải chăm sóc bồi bổ nam nhân của em, nếu không sẽ tụt hậu hơn so với bạn đồng trang lứa đó.”

“Đồng ý đồng ý.” Đám cầm thú cũng cùng nhau phụ họa nói.

“Em... Em... Em...” Cô còn thật sự không biết nói như thế nào mới tốt, bởi vì cô làm sao có thể bồi dưỡng tên yêu nghiệt háo sắc kia, huống chi hần căn bản cũng không cô bồi dưỡng đâu, .

“Nên bồi dưỡng như thế nào mới tốt đây?” Trịnh Phi Diễm nhíu mày, nghĩ nghĩ, sau đó nhìn cô hưng phấn nói: “Không bằng cho hần uống thuốc tráng dương đi, như vậy chắc em có thể thể nghiệm cảm nhận bị sói đói một đêm bảy lần, nga HOHO~ “

“Lão đại...” Cô nhất thời vẻ mặt cầu xin, nhìn Trịnh Phi Diễm nói: “Đại nhân.... Làm ơn tha cho tiểu nhân đi.”

“Tha cho em? Nằm mơ đi!” Trịnh Phi Diễm lắc lắc cây kim thật to trong tay, nói: “Chị vẫn chưa hỏi xong mà. Câu hỏi thứ hai, khụ khụ, câu hỏi này hơi có chút tà ác, em có bị hần bạo súc hoa chưa?”

“Không có.” Cô sắc mặt trắng xanh, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Trịnh Phi Diễm. Trong lòng lệ rơi đầy mắt. Trời ơi, tư tưởng của lão đại sao lại thế này, nào có ai lần đầu tiên liền cái kia, tuy rằng cô cùng hần không chỉ một lần .

“Quá lạc hậu.” Vẻ mặt Trịnh Phi Diễm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô.

Là chị quá tương lai, lão đại! Cô vẻ mặt ai oán nhìn cô ấy.

Lúc này, cửa phách một tiếng mở ra.

Nghe tiếng nhìn lại, đứng ở cửa lại là em trai kia?!

Cậu bé kia vẻ mặt ủy khuất nhìn cô, ánh mắt nước mắt lưng tròng .

Vì thế, luôn luôn đối em trai đẹp có hảo cảm, Dương Nhuệ Quyên nhanh chóng vọt qua, ngồi xuống nhìn em trai, ôn nhu nói: “Em trai, em làm sao vậy? Ai khi dễ em thế?”

Nhìn em trai kia vươn ngón tay chỉ về hướng cô, trong lòng cô thầm than một tiếng, cô đã biết là sẽ như vậy mà. Nhưng tại trước mặt nhiều cầm thú như vậy, cô cũng không thể làm gì em trai đáng giận lừa gạt ánh mắt mọi người này! Cô cũng ủy khuất không kém nhìn em trai kia, nói: “Em trai, em không thể đổ oan cho chị.” Bằng không chị đây chết thực phẩm trong tay các vị cầm thú này!

” Tôi đâu có đổ oan. Tôi đối xử với em tốt như vậy, em lại bỏ rơi tôi.” Nói xong, em trai kia đưa hai tay dụi mắt, khóe mắt thế nhưng tràn ra một giọt?!

“Ly Vũ Vũ.” Phía sau nhất thời truyền đến gầm lên giận dữ, sau đó đầu của cô đã bị người ta dung sức vỗ mạnh một cái.

“Đau.” Cô ôm đầu, nhìn Trịnh Phi Diễm vừa cư xử bạo wlic với cô

Trịnh Phi Diễm trừng mắt liếc cô một cái, sau đó cũng đi đến bên người em trai kia, vẻ mặt ôn nhu hiếm có, : “Em trai, em nói xem, cô gái này khi dễ em như thế nào.”

“ , lão đại, vì sao nghe giọng của chị giống như muốn từ miệng cậu bé này nghe tin giật gân vậy?!”

“Hu oaaaaa.” Vị em trai kia đầu tiên là khóc một tiếng, sau đó ánh mắt đỏ ửng nhìn Trịnh Phi Diễm nói: “Chị.... Cô gái này đã xem hết thân thể em, nhưng lại không chịu trách nhiệm....”

Choáng váng, biết cậu sẽ nói câu này mà.

“Hơn nữa, quan trọng nhất là, cô gái kia lại đã nhanh như vậy liền thông đồng yêu nam nhân khác , không muốn em.”

Nói xong, trên mặt em trai kia thể nhưng xuất hiện khí thể muốn khóc lớn.

Dương Nhuệ Quyên ở một bên thấy thế, vội vàng trấn an nói: “Đừng khóc đừng khóc mà, để chị dạy dỗ cô ấy giùm em.”

“Đúng vậy, em trai đừng khóc nga.” Nói xong, Trịnh Phi Diễm đứng lên, từng bước một đi đến trước mặt cô, trên mặt mang theo nụ cười không có hảo ý, hỏi: ” Bạn Ly Vũ Vũ, em trai kia nói có thật không? !”

” Em... Em...” Nhìn khí thế, cô bỗng nhiên có loại dự cảm, nếu cô không tự nói ra lời, cô đây cũng đừng mong chạy ra khỏi văn phòng này!

” Em nói tiếp đi.” Cầm thú còn lại cũng đi theo Trịnh Phi Diễm đem cô vây ở bên trong, trong mắt từng cầm thú đều phát sáng phát sang lấp lánh tia nhiều chuyện.

Cô vẫn chưa kịp mở miệng giải thích, thanh âm ủy khuất của em trai lại truyền đến, “Mấy chị xinh đẹp không nên làm khó cô ấy nói đến đây cũng là em không tốt. Em không đủ cường tráng, không đủ tuần tú, nên cô ấy không cần em là đúng mà, thực xin lỗi.”

Khóe miệng cô co giật, em trai, câu đó của em là xin lỗi sao?! Rõ ràng là đổ thêm dầu vào lửa!

“Không không, đây không phải lỗi của em.” Dương Nhuệ Quyên vội vàng rút ra khăn tay lau nước mắt trên mặt em trai, sau đó trừng mắt nhìn cô nói: “Đây đều là lỗi của nữ nhân hoa tâm Ly Vũ Vũ.”

“Đúng.” Chúng cầm thú đồng loạt hô.

Cô oan a...

“Ly Vũ Vũ, em thành thật trả lời chị, cho tới bây giờ, em rốt cuộc đã qnhúng chà đạp bao nhiêu nam nhân tốt?!” Lão đại Trịnh Phi Diễm lại cầm lấy cây kim thật lớn vô cùng lớn, uy hiếp cô nói.

“Không a...” Cô cảm giác khuôn mặt nhỏ nhắn của cô sắp nahwn đến mức có thể kẹp chết ruồi, trông mong nhìn Trịnh Phi Diễm nói: “Lão đại, chị phải tin em, ngoài yêu nghiệt hảo sắc kia ra, em thật sự chưa từng nhúng chà đạp ai cả.” Nhưng lại là yêu nghiệt hảo sắc đó nhúng chà đạp cô, không phải cô nhúng chà đạp hắn!

” Em hãy thừa nhận đi.” Đúng lúc này, vị em trai kia chậm rãi đi đến bên người cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, vẻ mặt ôn nhu nhìn cô nói: “Tôi cam đoan với em, tôi sẽ đối xử với em thật tốt, hơn nữa cố gắng trở nên cường tráng giống như Lục Cẩm. Em đừng vứt bỏ tôi, được không?”

Trời thương a! Cô đây đã tạo cái nghiệt gì a. Nhìn ánh mắt các vị cầm thú càng phát ra không tốt, cô kịp thời lập tức hành quyết dắt tay em trai kia, vừa chạy về hướng cửa vừa nói: “Em trai, việc này chúng ta nên đến nơi riêng tư giải quyết đi, trước mặt nhiều chị như vậy tôi ngượng ngùng a.”

Không nghĩ tới em trai kia cũng không hề phản kháng, cứ như vậy tùy ý cô nắm tay lôi ra ngoài.

Vì thế, cô cố nén nhẫn chịu đựng những loại ánh mắt bắn phá của nhóm cầm thú phía sau, một tay nắm em trai, hai chân run rẩy cố gắng chạy về hướng cửa

Một lát sau, sau khi tự mình xác định đã đi đến vị trí an toàn, cô lập tức bỏ tay em trai ra, hung tợn nói với hắn: “Nói, giở trò khỉ gì? Đừng cho là tôi không thấy được trong mắt cậu vừa rồi thường thường hiện lên ánh mắt âm hiểm nhé!”

Em trai kia cũng không tiếp tục ngụy trang, nháy mắt từ biểu tình ủy khuất vừa rồi biến thành vẻ mặt tối tăm hiện tại, em trai lạnh lùng nói: “Chị, nói đi, sao lại bỏ rơi tôi?”

“Trời ạ, cậu còn giả vờ a.” Cô nhìn không được tức giận kêu lên, “Bà có quan hệ với cậu lúc nào?!”

“Bắt đầu từ ngày cô xem hết thân mình tôi.” Em trai nhìn bộ dáng sốt ruột của cô, hấn ngược lại về mặt mỉm cười nhìn cô.

“Trời ơi, cậu muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa. tôi hoàn toàn không hề nhìn qua thân mình của cậu, ngày đó cậu trần trụi sao? Hả, hả? !” Cô thật sự có chút phát điên, em trai này sao lại có thể vụn vụn sự thật như vậy chứ?!

“Tuy rằng ngày đó tôi mặc quần áo, nhưng tôi biết.” Em trai hướng cô cười cười, nói: “Tôi vào lúc đó, ở trong mắt cô là trần trụi !”

Nhìn ánh mắt em trai vô cùng chắc chắn, cô nhất thời không nói gì, cô ở trong mắt cậu ta không đứng đắn đến như vậy sao? Hơn nữa ngày đó mấy nguwoif là nam đang ăn nam a!

“Thế nào, bị tôi đoán trúng tâm tư sao?” Thấy cô không nói lời nào, em trai càng thêm đắc ý nói.

Giờ này khắc này, cô cảm thấy khí lực toàn thân của chính mình đều bị em trai tự tin cùng tự kỷ trước mắt này rút hết. Vì thế, cô quyết định không hề tranh cãi, từng bước một đi về phía trước, “Đúng, cậu đoán đúng.”

”Yêu tôi sao?” Em trai kia cũng đi theo bên cạnh cô, từng bước một đi tới.

“Không, cậu đã nghĩ quá nhiều.” Cô hữu khí vô lực đáp.

“Cô...” Nghe được cô nói như vậy, em trai sưng sốt một chút, nói: “Vậy sao cô không phản bác ?”

“Bởi vì tôi cảm thấy phản bác vô dụng.” Cô tiếp tục hữu khí vô lực đáp .

“Không được, cô phải phản bác.” Ai ngờ, em trai kia lại còn không muốn.

“Em trai, em buông tha cho chị đi.” Cô lệ rơi đầy mặt nói, trong lòng ai thán, cô rốt cuộc tạo cái nghiệt gì a, lại gặp phải một tiểu thiếu gia như vậy. Xem ra về sau gặp được nam nam , phải trốn xa một chút mới được!

“Buông tha cô cũng được, chỉ cần cô đáp ứng làm bạn gái của tôi!” Em trai thập phần hào khí nói.

“...” Trời, trời đất, nếu thế yêu nghiệt háo sắc còn không giết cô à!

Thấy em trai kia vẫn đi theo bước chân của cô không chịu rời đi, cô quyết định, rất nhanh chóng thoát khỏi em trai bám người này mới được!

Vì thế, cô hít sâu một hơi, bắt đầu từ lúc cô chào đời tới nay đây là lần đầu tiên cô chạy có tốc độ nhanh nhất!

Chạy a!!

Em trai kia thấy thế, bước chân cũng tăng tốc, nhanh chóng đi theo phía sau cô, một chút cũng không tính buông tha cô!

Khóc!

Sau đó, vào thời điểm cô vọt tới một nửa, cô đột nhiên dừng lại đột ngột.

Bởi vì, cô nhìn thấy yêu nghiệt mới từ trong thang máy đi ra!

9. Chương 9: Không Có Cửa Đâu!

Tựa hồ là cảm ứng được ánh mắt của cô, yêu nghiệt kia nhìn về hướng bên này, sau khi nhìn thấy em trai bên cạnh cô, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, sau đó chậm rãi đi về hướng bên này.

Sau đó, em trai vốn là đứng ở bên cạnh cô, lại nhanh chóng đi tới trước mặt của cô, mặt cảnh giác nhìn yêu nghiệt kia

Lục Cẩm đi tới trước mặt của cô dừng lại, hơi híp một cái mắt, nói: “Thoải mái quá nhỉ?”

“Ăn nhập gì tới anh?” Em trai hết sức cau có nói.

Trời ạ, em trai, nếu em cứ như thế thì chị đây sẽ chết rất thảm ! Vì vậy, cô đem em trai dùng sức kéo nó đến sau lưng, nhìn yêu nghiệt cười nói: ” Em chỉ phải không cẩn thận đụng phải hấn, sau đó hấn đứng lúc cũng đi về hướng này. anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm a.”

Em trai có chút không thể tin nhìn cô, cả giận nói: “Chị, sao chị lại sợ anh ta như vậy?”

“Cô.” Em không hiểu sao, em trai! Vì lý do an toàn, cô lập tức đi tới bên cạnh yêu nghiệt, nói: “Lục Cẩm, em trai này điên rồi.”

Thấy vẻ mặt em trai càng lúc càng đỏ , trong lòng cô có một tia áy náy, thật ngại quá, bởi vì nếu em so với yêu nghiệt mạnh mẽ trước mắt này, em chỉ là một cộng hành héo thôi em à.

Lục Cẩm tựa hồ hết sức hài lòng khi nghe cô nói lời này, vươn tay vuốt vuốt tóc của cô, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

“Lục Cẩm !” Lúc này, em trai chợt quát to một tiếng.

Lục Cẩm thu hồi bước chân vừa dậm, lạnh lùng nhìn em trai, cô cũng mặt khấn trương nhìn em trai, bởi vì cô hết sức sợ hấn sẽ nói ra lời kinh thiên động địa gì ra ngoài.

“Anh yêu cô ấy? Anh dám yêu cô ấy? Một cô gái đại đột ngu xuẩn không thể tìm người ngu hơn nữa, là cô gái đầu heo ngu ngốc nhất trên thế giới này!” Em trai nắm chắc hai quả đấm, trong mắt mang theo chút không cam lòng.

, cái gì gọi là cô gái đầu heo ngu ngốc nhất trên thế giới? ! Cô có ngu xuẩn như vậy sao? Hơn nữa lại còn nói cô là con heo ngu? ! !

Lục Cẩm cười cười, nói: “Cậu đã có thể nói với tôi những lời nói ngây thơ như vậy, như vậy chứng tỏ cậu cũng là người như cậu vừa mới nói.”

Nghe được lời này của yêu nghiệt, cô nhất thời vui vẻ, cậu dám nói tôi như thế, giờ đến phiên cậu rồi đó.

“Anh!” Em trai đi lên trước một bước, tựa hồ bị yêu nghiệt chọc giận, “Lục Cẩm , anh đừng đắc ý, một ngày nào đó anh sẽ ngã thôi.”

“Tôi ngã?” Yêu nghiệt nhún nhún vai, mặt lạnh nhạt nhìn em trai, nói: “Là cậu quá non nớt, cậu hãy trở về bên người ông nội cậu khóc nhè đi.”

Này. Những lời này cũng quá đáng một chút rồi, cô nhất thời dùng vẻ mặt đồng tình nhìn em trai.

“Cô ấy sẽ không thuộc về anh.” Em trai dùng tay chỉ cô, mặt nghiêm túc nhìn yêu nghiệt nói.

“Vậy cô ấy sẽ càng thêm không thuộc về cậu.” Lục Cẩm nói xong, tựa hồ không muốn tiếp tục cùng người ngây thơ này dây dưa thêm, xoay người rời đi.

Hơn nữa, cô dĩ nhiên lựa chọn đi theo sau lưng yêu nghiệt .

Mới vừa trở lại phòng bệnh, Lục Cẩm liền phân phó nói: “Cho anh chén nước.”

“Dạ.” Nhận được yêu nghiệt ra lệnh, cô lập tức đến phích rót một chén nước, sau đó đưa tới trước mặt yêu nghiệt. Sau đó cẩn thận tính toán biểu tình trên mặt yêu nghiệt, giống như hết thấy đều bình thường?

Lục Cẩm ngồi ở trên ghế sa lon, nhấp một miếng nước, sau đó đem cái ly đặt ở trên khay trà, nhìn cô chậm rãi nói: ” Anh đã từng nói, đừng để cho anh nhìn thấy cái gì?”

Nghe câu này, trong lòng cô thầm kêu hồng bét, cô cũng biết yêu nghiệt sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô như vậy mà. Trên mặt cô lập tức nở nụ cười, nói: “Lục Cẩm , anh cũng biết cái bệnh viện này nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, hai người xa lạ đụng nhau tỷ lệ đương nhiên là rất cao.”

Yêu nghiệt sau khi nghe được ba chữ người xa lạ, trong mắt lóe lên một tia hài lòng, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Nhưng tỷ lệ đụng nhau đúng là rất cao, trên căn bản mỗi lần em vừa rời khỏi anh, sau đó anh đi tìm em, luôn sẽ phát hiện em cùng hân ở chung một chỗ.”

Thật ra thì đối với vấn đề này, tự cô cũng cảm thấy rất lạ! Tại sao mỗi lần đều trùng hợp bị yêu nghiệt nhìn thấy như vậy? Cô gãi gãi đầu, nói: “Là anh nghĩ quá nhiều, em thật sự cùng em trai đó không có gì.”

Yêu nghiệt hừ nhẹ một tiếng, “Chỉ hy vọng như thế.”

“Yên tâm đi!” Cô an ủi.

“Bất quá.” Yêu nghiệt hơi nhú lại mi, nói: ” Em cảm thấy, em không thích hợp làm bạn gái anh.”

“Thật sao?” Mắt cô nhất thời sáng lên nhìn yêu nghiệt.

“Đúng vậy.” Yêu nghiệt nhẹ nhàng gật đầu, ” Em không cần phải làm bạn gái của anh nữa.”

“Tốt quá.” Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, trong lòng cô hồi hộp. Oaaa, rốt cục yêu nghiệt cũng nghĩ thông suốt! Nhưng lại không nghĩ tới, câu nói sa của yêu nghiệt, cũng đã đem cô đánh vào mười tám tầng Địa Ngục!

“Cho nên, chúng ta kết hôn đi.” Yêu nghiệt nhìn cô cười nói.

Đó là nụ cười của ác ma, nụ cười của ác ma, nụ cười của ác ma, nụ cười của ác ma.

Khóe miệng cô giật giật sau đó lớn tiếng cự tuyệt nói: “Không được, cái này tuyệt đối không được!”

Cô hiện tại mới bao nhiêu tuổi? Làm sao có thể nhanh như vậy liền đi vào phần mộ hôn nhân chứ? !

“Tại sao?” Yêu nghiệt thu hồi nụ cười, lạnh nhạt nhìn cô nói: “Cho anh một lý do.”

“Bởi vì, chúng ta mới biết chưa lâu a!” Trong lòng cô tính toán một chút, giống như không đến một tháng!

“Thời gian không là vấn đề, em không biết hiện tại có một câu nói cưới vợ phải cưới liền tay sao?” Yêu nghiệt nói.

“NO, NO.” Cô lắc đầu, nói: “Thời gian không là trọng điểm, trọng điểm là tôi đối với anh tuyệt không hiểu rõ, hiểu chưa?”

“Vậy anh hiện tại nói cho em biết, anh cũng không hút thuốc lá cũng không uống rượu, tiêu chuẩn người đàn ông 10 tốt đó.” Yêu nghiệt nói đến đây, nháy nháy mắt, “Hiểu chưa?”

Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô nhất thời có chút im lặng, mới vừa rồi còn nói vậy em trai ngây thơ, thật ra thì, anh so với em trai kia cũng không hơn được bao nhiêu đâu! “Cái này chẳng qua là tự anh nói, tôi làm sao biết anh nói có thật không.”

“Cho nên chờ khi em gả cho anh, em sẽ biết.” Yêu nghiệt đáp.

“.” Làm ơn đi, cái này không phải là trọng điểm, trong lòng cô rỗng giần, sau đó mặt tức giận nhìn yêu nghiệt kia, nói: “Lục Cẩm, anh không thể đối xử với em như vậy.”

“Nga?” Lục Cẩm vẻ mặt không hiểu, hỏi: ” Anh đối xử với em như thế nào?”

” Em có cảm giác, em luôn vẫn bị anh dắt đi, căn bản không có bất kỳ tự do!” Cô ngẫm nghĩ, quyết định nói thật.

” Em cũng có thể dắt anh đi.” Lục Cẩm cười cười, nói: “Chỉ cần em có bản lĩnh này.”

“.” Cô.

Có lẽ là thấy vẻ mặt cô càng ngày càng ghen khuấy, Lục Cẩm bắt đắc dĩ lắc đầu, sau đó đi tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, đôi môi mỏng khẽ mở, dụ dỗ nói: “Chỉ cần em kết hôn với anh, vậy anh sẽ hứa với em, , sau này tất cả nghe theo em.”

Thanh âm kêu gọi truyền vào trong tai, cô nhất thời có chút mê loạn, sau đó đẩy yêu nghiệt ra lui về phía sau mấy bước. Không được không được, lúc này kiên quyết không thể trúng sắc dụ của yêu nghiệt, nếu không hạnh phúc nửa đời sau sẽ không có!

Vì vậy, cô nhìn yêu nghiệt, kiên định lắc đầu một cái, “Không được, em sẽ không kết hôn sớm như vậy.”

Lục Cẩm thấy ánh mắt cô kiên định như thế, khẽ thở dài một cái, sau đó nói: “Được, vậy đổi lại, em phải đến công ty anh làm việc.”

“Cái này cũng không được.” Cô cũng không chịu rời xa đám đồ hơi trong phòng làm việc được.

“Vậy em hãy cùng anh kết hôn.” Lục Cẩm cầm cái ly lên ngồi trở lại trên ghế sa lon, sau đó lắc lắc cái ly trong tay.

“ ” Cô.

“Ly Vũ Vũ, em là bạn gái của anh, em đành lòng nhìn anh mỗi ngày vì em, mà buông hết tất cả công việc ở công ty sao?” Yêu nghiệt nhìn vào mắt của cô, nhẹ giọng nói.

” Em lại không có ép anh làm như vậy, hơn nữa em cũng có thường khuyên anh không cần ở trong bệnh viện chơi mà.” Cô hết sức không có lương tâm đáp.

“Một mình em ở chỗ này, anh cũng không yên tâm, giống như em trai mà em thường hay nhắc đó.” Lục Cẩm nói.

Thật ra thì, cô rất muốn nói, cho dù cô thật sự đến chỗ anh làm việc, không lẽ sẽ có thể tránh mặt được em trai đó sao? Cô cảm thấy không thể nào. Nhưng, vì để cho yêu nghiệt phóng khoáng tâm, cô đành phải nói: “Cái này sao, em cam đoan với anh sẽ cùng hắn bảo trì khoảng cách được không? Cho nên, anh bây giờ có thể yên tâm đến công ty anh làm việc chưa?”

“Cam đoan của em không đáng giá bao nhiêu tiền, em phải lấy ra cái gì đó có tính chân thực một chút mới được.” Lục Cẩm nhìn cô có thâm ý khác nói.

“Cái. Cái gì là có tính chân thực?” Thấy ánh mắt yêu nghiệt như thế, cô chợt có chút sợ.

“Cùng anh kết hôn.” Yêu nghiệt nói.

“ ” Ngất, vòng tới vòng lui lại vòng qua cái đề tài này, cô kiên định lắc đầu, tiếp tục cự tuyệt nói: “Cái này không thể nào.”

“Tại sao, em sợ anh à?” Lục Cẩm hỏi.

“Đây không phải là sợ có được hay không.” Cô rất có cốt khí nói.

“Được rồi, chúng ta tạm thời không thảo luận vấn đề này nữa.” Lục Cẩm đổi hướng, “Dù sao sớm muộn có một ngày em sẽ là bà xã của anh thôi.”

, Lục Cẩm, anh là tên tự luyện cuồng.

” Em có đặc biệt muốn đi chỗ nào không?” Lục Cẩm đột nhiên hỏi cô câu hỏi này.

“Dạ. ” Cô gãi gãi đầu, “Hình như. Không có.”

“Nhật Bản.” Lục Cẩm nhìn cô, cười hỏi: “Thích Hoa Anh Đào ở Nhật Bản không? Có muốn đi xem hay không?”

“Tạm được đi.” Cô có chút bối rối nói, bởi vì đi Nhật Bản quá xa, trên đường nhất định phải đổi xe gì đó, quá phiền toái.

“Nga?” Lục Cẩm thấy vẻ mặt cô như thế, tựa hồ có chút không hiểu, hỏi: “Không thích sao? Anh nhớ trước kia khi em còn bé vẫn la hét muốn đi Nhật Bản ngắm hoa Anh Đào mà .”

“Đó là khi còn bé, cũng không phải là hiện tại.” Cô mếu máo, chợt nhớ tới một vấn đề, sau đó nhìn vào mắt yêu nghiệt hỏi: “Lục Cẩm, em vẫn rất tò mò một chuyện.”

“Được, hỏi đi.” Lục Cẩm nói.

“Làm sao anh biết nhiều chuyện lúc nhỏ của em vậy? Anh cũng đừng nói cho em biết toàn bộ đều là đám dở hơi ở phòng làm việc của em nói cho anh biết, có chút chuyện của em, mấy cô ấy cũng không rõ đâu!” Cô cực độ nghi ngờ nhìn yêu nghiệt, chẳng lẽ nói trước kia hẳn cùng cô có quen biết? Không thể nào a, nếu vậy sao cô một chút trí nhớ cũng không có.

” Em thông minh rồi.” Khóe miệng Lục Cẩm khẽ cong thành nụ cười, giải thích: “Bởi vì lúc nhỏ anh có sống chung với em một đoạn thời gian.”

“Phải không? Vậy ao em không nhớ chút nào vậy nhỉ?” Cô có chút không tin, đầu óc của cô không ngu đến mức đó.

“Là em dám đem anh quên mất, em còn dám hỏi anh vấn đề này?” Lục Cẩm nhẹ trêu cô một cái, bày tỏ bất mãn trong lòng hẳn.

Cô rụt cổ một cái. Phải không? Có thể sao?

“Đừng suy nghĩ nữa, tuyệt đối có khả năng này.” Lục Cẩm tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, khẳng định nói với cô nói.

Ngạch, được rồi.

10. Chương 10: Hành Trình Đến Suối Nước Nóng

Khi cô mở cửa ban công ra, đã nhìn thấy đám dở hơi kia vây cùng một chỗ thảo luận gì đó. Cô lập tức chạy lên, chen chúc ở giữa các cô nghe thử các cô đang nói cái gì.

“Bây giờ trời lạnh như vậy, vẫn là không nên đến đó, bằng không chúng ta đều sẽ biến thành băng hết.” Trương Mẫn lắc đầu, nói.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Chu Thiển phụ họa nói.

“Vậy, nếu không thì đi đâu đây? Chẳng lẽ chúng ta đều đứng ở trong văn phòng sưởi ấm sao?” Lâm Gia Lệ quay đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn Trịnh Phi Diễm nói: “Chị à, hiện tại là mùa du lịch mỗi năm một lần, chúng ta cũng không thể bỏ lỡ.”

Đúng đó, hiện tại là ngày đến phiên tổ chúng tôi đi ra ngoài du lịch, hơn nữa có thời gian là một tuần. Cô nhất thời chợt nhớ ra, rốt cục biết nhóm cảm thú này vì sao vây cùng một chỗ, thật chờ mong a, không biết lần này sẽ đi đâu du lịch đây? Những ngày sống chung với nhóm cảm thú là những ngày vui vẻ nhất.

“Ừmm...” Trịnh Phi Diễm nhíu mày nghĩ nghĩ, sau đó vỗ tay, chỉ vào Lâm Gia Lệ nói: “Chúng ta đến suối nước nóng đi, có thể vừa thưởng thức phong cảnh lại có thể ấm thân mình, nhất cử lưỡng tiện.”

“Đồng ý.” Cô lập tức ra tiếng đáp, cô sợ nhất chính là lạnh.

“Ừa, em đến đây lúc nào vậy?” Trương Mẫn vẻ mặt kinh dị nhìn cô nói.

“...” Em đến lâu rồi mà, chỉ là bị các vị không ngó đến mà thôi, cô nhìn Trịnh Phi Diễm hỏi: “Chị, chị à, chúng ta muốn đi suối nước nóng nào vậy?”

“Cái này còn phải hỏi sao, đương nhiên là suối nước nóng Nhật Bản rồi.” Chúng cảm thú nhất thời dùng loại ánh mắt đánh giá quái vật nhìn cô.

“A? Đi Nhật Bản?” Chỗ xa như vậy, hơn nữa ngồi xe lâu ời là lâu, cô mới không thèm đi đâu. Vì thế, cô chậm rãi rón rén bước ra khỏi vòng vây của nhóm cảm thú, từng bước một thối lui về phía sau, nhìn các cô nói: “Đó đúng là chỗ tốt nhỉ, nhưng em bỗng nhiên nhớ tuần này có chút chuyện em vẫn chưa làm xong, em sẽ không đi, các chị chơi vui vẻ nhé.” Nói xong, cô xoay người muốn lao nhanh ra khỏi văn phòng.

“Đứng lại!” Nhưng Trịnh Phi Diễm lão đại găm lên giận dữ, cứng rắn kéo cô giật ngược trở lại.

“Chị.” Cô xoay người, vẻ mặt u oán nhìn Trịnh Phi Diễm, nói: “Chị cũng biết em đi xe đường dài luôn bị say xe mà, mà Nhật Bản lại xa như vậy.”

“Vậy thì thế nào, chẳng lẽ em tính cả đời không ra khỏi nhà?” Trịnh Phi Diễm trợn trừng mắt, dùng sức đặt tay ở trên vai của cô.

Cảm nhận được khí thế của lão đại Trịnh Phi Diễm tăng cao, cô rụt lui cổ, “Em... Em...”

“Chị, đừng nói chuyện với em đầu gối này làm gì, nếu em ấy tiếp tục không đồng ý, chị hãy... Hắc hắc.” Trương Mẫn nói xong, các cảm thú còn lại nhất thời dùng vẻ mặt vô cùng nham hiểm nhìn cô.

“Cũng đúng.”

Trịnh Phi Diễm nhìn cô, nụ cười trên mặt càng thêm tươi rói, thậm chí trở nên thập phần sáng lạn.

Cô thập phần rõ ràng vẻ mặt hiện giờ của lão đại là tượng trưng cho cái gì, trong lòng giãy dụa một lát, sau đó vẻ mặt u oán nhìn lão đại nói: “Được... Được rồi.”

Ngày thứ hai.

Cô mang theo một cái túi nhỏ, chạy nhanh đến, trong lòng thầm nghĩ: Thảm , ngày hôm qua không cẩn thận ngủ trễ, hiện tại bị muộn rồi .

Chờ cô thở hồng hộc đứng ở trên xe, sau đó nhìn từng cảm thú trong xe, khóe miệng không khỏi co giật. Trời ạ, không phải nói cuộc du hành dành cho giới văn phòng sao? Sao bên cạnh mỗi cảm thú đều có một chàng trai, mà đều là bạn trai của các cô ấy vậy? Vậy đây không phải là cuộc lữ hành dành cho tuần trăng mật hay sao? !

“Ly Vũ Vũ, sao bây giờ mới đến?” Trịnh Phi Diễm nhẹ nhàng quét mắt liếc cô một cái, sau đó dùng tay lột một quả quýt vứt vào miệng Trang Minh.

“Chị.” Cô một bên thở phì phò một bên u oán nhìn Trịnh Phi Diễm, nói: “Không phải nói chúng ta đi du lịch sao? Sao các chị ai cũng mang theo bạn trai hết vậy?”

“Cái này có gì kỳ quái sao?” Trịnh Phi Diễm trợn mắt nhìn cô một chút, sau đó dùng tay chỉ phía sau, nói: “Người yêu của em cũng không phải đang ở phía sau chờ em sao?”

Người yêu của cô? !

Không thể nào... Cô cứng ngắc xoay người, quả nhiên thấy trên vị trí phía sau đó, yêu nghiệt háo sắc kia mặc bộ u phục màu đen, vẻ mặt cười khê nhìn cô.

Cô lập tức chạy đến trước mặt yêu nghiệt háo sắc, nhìn hẩn hỏi: “Anh... Sao anh lại ở chỗ này?”

“Sao anh lại không thể ở trong này?” Lục Cẩm tựa hồ cảm thấy câu nói của cô thực buồn cười, ngón tay thon dài vỗ vỗ vị trí bên người, nói: “Ngồi đi.”

“...” Cô quay đầu đánh giá từng người bên trong xe, phát hiện mỗi vị trí bên cạnh bọn họ đều ngồi đầy người, căn bản không có vị trí của cô tồn tại. Cho nên, cô chỉ có thể bị thương ngồi ở bên cạnh yêu nghiệt háo sắc.

Vì sao chuyện lại biến thành như vậy, vì sao chuyện lại biến thành như vậy chứ...

Xe chậm rãi khởi động, cô từ trong túi lấy ra khẩu trang đã sớm chuẩn bị tốt, mang vào trên mặt, nhìn cảnh sắc tươi đẹp ngoài cửa sổ, trong lòng luôn luôn tự thôi miên mình: Quên người bên cạnh đi, quên người bên cạnh đi, hẩn ta chỉ là một oan hồn, chỉ là một oan hồn thôi.

”Ly Vũ Vũ.” Nhưng mà, thuật thôi miên của bản thân lại không thể đầu lại ma ám của yêu nghiệt.

“Làm sao vậy?” Cô chỉ phải nhận mệnh quay đầu lại, nhìn yêu nghiệt hỏi.

“Không phải em nói không thích Nhật Bản sao? Sao bây giờ lại đi?” Trên mặt Lục Cẩm rõ ràng mang theo một tia bất mãn, hơn nữa vẻ mặt của hẩn rõ ràng đang nói cho cô biết, nếu cô trả lời không cho hẩn vừa lòng, hẩn khẳng định sẽ cho cô biết tay.

Cô nên nói là quá sợ đám cầm thú uy hiếp uy hiếp cho nên mới đi sao? Đương nhiên không có khả năng. Nhưng yêu nghiệt trước mắt này rõ ràng cũng không dễ trả lời qua loa cho xong chuyện, nên làm sao bây giờ?

Cô nhú nhú mày, trong đầu chợt nảy ra một sáng kiến, nhìn yêu nghiệt mỉm cười nói: " Em đương nhiên là bởi vì biết anh muốn đi, cho nên em mới cùng đi với các chị ấy."

"Vậy sao?" Lục Cẩm nhướn mày, nửa cười nửa không nhìn cô nói: "Lúc trước anh mời em đi cùng anh, sao em lại không đi?"

"Đó là bởi vì em cũng muốn đi cùng nhóm cầm thú, như vậy mới vui và có hứng thú." Cô đã biết anh ta không dễ dàng cho qua như vậy mà, may mà ban này đã tính toán sẵn. Hừ hừ.

"Hiện tại cảm giác như thế nào?" Lục Cẩm đột nhiên hỏi vấn đề này.

"Cái gì cảm giác như thế nào?" Cô nhất thời không kịp phản ứng yêu nghiệt hỏi là cái gì.

" Em không phải nói em say xe sao?" Lục Cẩm giải thích nói.

"À, không sao." Tuy rằng bây giờ cô vẫn cố đè nén cảm giác buồn nôn kia, và may mà cô có bịt khẩu trang, còn có thể miễn cưỡng kiên trì một chút.

Lúc này, Lục Cẩm từ trong túi lấy ra một lọ tinh dầu, mở ra lấy tay thấm một chút, sau đó nhẹ nhàng lau một chút dưới mũi cô.

Nhất thời, hương vị cay nồng của tinh dầu xông vào mũi, cô ho khan vài tiếng, có chút tức giận nhìn yêu nghiệt, nói: " Anh làm gì vậy?"

Lục Cẩm thản nhiên đem tinh dầu thả lại trong túi, nhìn cô nói: "Hiện tại bớt buồn nôn rồi chứ."

"À..." Giống như sau khi ngửi được tinh dầu, cảm giác buồn nôn quả thật giảm đi rất nhiều. Cô không khỏi dùng vẻ mặt cảm kích nhìn yêu nghiệt, thầm nghĩ trong lòng: Xem ra trong đầu anh ta trừ bỏ những suy nghĩ đáng khinh vẫn có thứ có tác dụng khác tồn tại.

Đi thật lâu, rốt cục cũng đã đến suối nước nóng trong truyền thuyết.

Cô đi theo nhóm cầm thú đi vào phòng thay đồ, sau khi thay xong, lại phát hiện không thấy một ai trong nhóm. Không khỏi trong lòng một chút, sao tốc độ lại nhanh như vậy?

Đi tới cửa, lại phát hiện yêu nghiệt cũng đồng dạng một thân áo tắm đứng ở nơi đó. Thân hình gợi cảm rắn chắc, hơn nữa khuôn mặt gieo rắc tai họa cho chúng sinh của hắn, thật không hổ là một đại yêu nghiệt.

"Thay xong rồi?"

Lục Cẩm đánh giá cô một chút, sau đó cầm nước ấm trong tay đưa cho cô, nói: "Đến đây, uống chén nước trước."

Cô tiếp nhận uống một ngụm, có chút nghi hoặc nhìn hắn, nói: "Vì sao phải uống nước?"

"Bởi vì phải bổ sung xói mòn hơi nước." Ngón tay thon dài của Lục Cẩm nhẹ gõ đầu của cô một chút, nói: "Uống cho hết đó."

"Nha." Thì ra ngâm suối nước nóng còn có thể xói mòn hơi nước? Cô là lần đầu tiên nghe nói, nhưng mà cô vẫn ngoan ngoãn đem nước toàn bộ uống sạch.

Lục Cẩm đem cái chén không trong tay cô đặt lên bàn bên cạnh, sau đó dặt tay của cô, nói: "Đi thôi, chúng ta đi ngâm suối nước nóng."

"Ngạc, nga, được rồi." Giống như hiện tại cũng chỉ có thể lựa chọn cùng ngâm suối nước nóng, với yêu nghiệt bởi vì đám cầm thú kia đều chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hơn nữa cô cũng không quen địa hình ở đây, sợ lạc đường a.

Sau đó, Lục Cẩm liền mang theo cô trái rẽ phải quẹo đi tới một chỗ trong suối nước nóng, rồi nói với cô: "Được rồi, chúng ta liền ở trong này."

“Oa.” Cô nhìn hơi nước lợ lờ bốc lên từ dòng suối trong vắt, nhất thời kinh hô, ngâm mình bên trong đó chắc chắn sẽ cực kỳ ấm áp. Chỉ là... Vì sao nơi này không có ai hết vậy? !

Tựa hồ là nhìn ra nghi vấn trong lòng cô, Lục Cẩm cười nói: “Ít người không tốt sao? Đáng vẽ em khi ngâm suối nước nóng sẽ không ai nhìn thấy.”

“Ừm, giống như nói cũng có lý. Nghe được lời nói của yêu nghiệt, cô cảm thấy thập phần có đạo lý, sau đó chạy đến bên suối nước nóng, chuẩn bị đi xuống.

“Để anh.” Lục Cẩm đi đến bên cạnh cô, ngồi xuống, lấy tay vốc một chút nước hắt lên đùi cô, nhìn cô hỏi: “Cảm thấy thế nào? Có thể quá nóng hay không?”

“Không có.” Cô bị hành động cẩn thận của yêu nghiệt biến thành có chút cảm động, nhưng cảm động lập tức bị cảm giác vui sướng khi nhìn thấy suối nước nóng thay thế mất, cô bùm một tiếng nhảy xuống, sau đó ngồi ở bên cạnh bờ, cả người nhất thời bị dòng nước ấm áp vây quanh, thoải mái cực kỳ.

“Tuyệt quá.” Cô vui vẻ hô, không nghĩ tới ngâm suối nước nóng sẽ làm người ta thoải mái như vậy, sớm biết thế cô đã đến đây từ lâu.

“Nếu em thích, mỗi ngày anh cũng có thể cho em ngâm suối nước nóng.” Lục Cẩm ngồi ở bên cạnh cô, nhìn cô dụ dỗ nói.

“Không.” Cô kiên định lắc đầu, mới không thể nhận lời dụ dỗ của yêu nghiệt đâu, bằng không thì dê sẽ rơi vào miệng cọp ngay.

Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, vươn tay nhẹ nắm lấy cổ tay của cô, để cho cô nhìn thẳng hắn, nói: “Nói cho anh biết, trong đầu của em rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”

Nhưng mà cô lại không hề nghe thấy yêu nghiệt đang nói gì, chỉ nhìn thấy đôi môi nóng bỏng khiêu gợi của hắn hết hé ra rồi hợp lại, sương mù bốc lên từ nước nóng che kín bốn phía, nhất thời cảm thấy dụ hoặc cực kì.

Bỗng nhiên, hai cánh môi lạnh như băng không hề báo trước đột ngột dán sát lại, chiếc lưỡi linh hoạt tách đôi môi đang mím chặt của cô, xâm nhập vào trong miệng cô cùng cô cùng nhau chơi đùa. như thế nào.

Cô trừng lớn hai mắt, đầu trống rỗng, nhất thời không biết nên phản ứng

“Nhắm mắt của em lại.” Yêu nghiệt nhẹ giọng ra lệnh nói.

Vì thế, cô liền nghe lời nhắm mắt lại.

Hả hả? Không đúng a!

Cô lại mở mắt ra, dung sức đẩy mạnh gã yêu nghiệt đang dán sát vào trên người cô, tức giận trừng mắt nhìn hắn nói: “Sao anh lại đánh lên em?”

“Đây không gọi là đánh lên.” Giờ phút này Lục Cẩm tựa hồ thập phần vui vẻ, hướng cô cười lưu manh, nói: “Bạn trai hôn bạn gái, không phải là chuyện thập phần bình thường sao em?”

“Nhưng... Nhưng nơi này là suối nước nóng.” Anh có thể không cần lúc nào cũng khắc khắc động dục được hay không, không hổ là yêu nghiệt háo sắc, cô tiếp tục trừng mắt nhìn hắn.

“Suối nước nóng thì sao.” Lục Cẩm lại đi trở về bên cạnh cô, hai tay đem cô cố định ở bên trong, làm cho cô không chỗ để trốn.

” Anh... Anh muốn làm gì.” Nhìn thấy ánh mắt đó của yêu nghiệt, cô lập tức có chút khản trương hỏi.

Lục Cẩm chậm rãi cúi đầu, ở bên tai của cô nhẹ giọng nói: “Nếu có thể, anh thật muốn ở trong này muốn em. Không biết cảm giác chơi đùa tại suối nước nóng, là như thế nào nhỉ?” Yêu nghiệt nói xong, nhẹ nhàng ở bên tai cô thổi một luồng hơi nóng.

11. Chương 11: Chơi Đùa Trong Nước?

“Anh ... anh...” Nhìn yêu nghiệt háo sắc ánh mắt nóng như lửa, cô nhất thời không biết làm gì phản ứng, chỉ có thể lắp bắp nói: “Em... em...”

“Không bằng chúng ta thử xem?” Lục Cẩm vẻ mặt chờ mong nhìn cô.

Cô nháy mắt đẩy hẳn ra, sau đó chạy đến trên bờ suối nước nóng, trên cao nhìn xuống nhìn yêu nghiệt háo sắc kia, cả giận nói: “Thử cái đầu anh!” Cuối cùng rất nhanh chạy ra khỏi suối nước nóng tràn ngập kích thích này. Trong khi đang tìm cách lẩn trốn cô cứ nhiên còn nghe được tiếng cười nhẹ nhàng của yêu nghiệt kia, thật sự là khiếm nhã!

Buổi tối...

Cô xem đám cầm thú đều vây cùng một chỗ ăn cơm mà còn cãi nhau, lòng cô vô cùng vui vẻ, bởi vì đã lâu đám cầm thú không có cãi nhau như vậy. Đương nhiên, nếu ở bên cạnh cô lúc này không tồn tại lời nói của tên yêu nghiệt háo sắc kia, cô sẽ rất tốt.

“Ly Vũ Vũ, Ở chỗ này phát gốc cái gì ? Nếu em không ăn, thịt viên sẽ không còn.” Lúc này, thanh âm của lão đại Trịnh Phi Diễm đi vào trong tai của cô.

Sau đó, bên kia lại truyền đến một tiếng cười trộm, Trương Mẫn nhìn cô, nói: “Em a, nam nhân nhà em nhất định làm cho em nhìn đã mắt, còn ăn cơm sao?”

“Chính là..... chính là...., không biết hai người giữa trưa tại suối nước nóng nơi đó phát sinh sự tình gì, chị xem em toàn bộ buổi chiều mặt đều hồng, bất giác còn cười một chút.” Lâm Gia Lệ vẻ mặt cười gian nhìn cô.

, làm ơn, cô quả thật là toàn bộ buổi chiều mặt đều là hồng, nhưng là đó là bị yêu nghiệt háo sắc làm tức giận đến không chịu được. Còn có cô làm sao tự nhiên liền cười một chút? Gia Lệ chị cũng thật là thêm mắm thêm muối, cô vẻ mặt ai oán nhìn Lâm Gia Lệ, vừa định nói chuyện, không nghĩ tới chỗ ngồi bên cạnh lại bị yêu nghiệt háo sắc giành trước.

“Nghe em nói trong văn phòng Lâm Gia Lệ là người linh mẫn nhất, hiện tại xem ra quả nhiên là thật.” Lục Cẩm nhẹ nhàng sờ đầu cô, cười tủm tỉm nhìn cô.

“...” Khóe miệng cô co giật, nhìn trên bàn đám cầm thú ái muội cùng gian trá đan vào ánh mắt, cô trừng mắt Lục Cẩm, anh nha làm cho cô thêm phiền đi?!

Lục Cẩm nhíu mày, là lại như thế nào?

Là liền... Là chính là, cô bĩu môi, này lại không có gì cùng lắm thì ..., dù sao thời điểm cô có cái kia lại không làm cho yêu nghiệt háo sắc thực hiện được, hừ hừ.

Lục Cẩm vỗ nhẹ nhẹ lên đầu cô, tựa hồ thập phần vừa lòng, sau đó gấp một viên thịt viên đặt ở trong chén của cô, nói: “Ăn no một chút.”

“Được.” Cô lập tức dùng chiếc đũa viên thịt một hơi bỏ vào trong miệng, một bên cảm thụ thịt viên co dãn, một bên trầm nghĩ trong lòng, cô như thế nào cảm giác yêu nghiệt nói những lời này có hàm nghĩa khác chẳng? Nhất định là cô suy nghĩ nhiều quá, nhất định là cô suy nghĩ nhiều quá.

Ăn uống no đủ, đám cầm thú đều nắm tay bạn trai của mình đi ra ngoài chơi. Này lũ không lương tâm, cô đứng ở cửa nhà ăn về mặt ai oán nhìn đám cầm thú càng chạy càng xa .

“Muốn đi du ngoạn?” Lúc này, Lục Cẩm đi đến bên cạnh cô, nhìn cô rồi hỏi.

Cô lập tức lắc đầu, nói: “Không cần, em hôm nay mệt mỏi quá, muốn đi ngủ .”

“Em vừa rồi nhìn ánh mắt sao lại u oán như vậy?” Lục Cẩm bật cười, nói: “Có phải buổi chiều hành động của anh làm cho em sợ hãi .”

Đâu chỉ sợ hãi, quả thực là làm cho cô kinh hồn táng đảm được không! Cô hướng hẳn cứng ngắc cười, không có trả lời. Ai ngờ, kế tiếp cô nghe được một câu làm cho cô tròn đời khó quên .

“Thực xin lỗi.” Lục Cẩm thu hồi tươi cười, hơi hơi cúi đầu, chậm rãi đem ba chữ này nói ra miệng .

Bởi vì quá mức giật mình, thế cho nên cô vẫn trừng mắt to ngơ ngác nhìn yêu nghiệt, không biết phản ứng như thế nào.

“Choáng váng?” Lục Cẩm vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng bắn lên trên trán cô, trên mặt khôi phục vẻ tươi cười giống như ngày thường.

“Ừ.” Cô máy móc gật gật đầu, sự khiếp sợ ban đầu cũng không có giảm bớt.

“Hiện tại, chúng ta có thể đi chơi?” Lục Cẩm dặt tay của cô, bắt đầu đi ra ngoài.

“Đi đâu chơi ?” Cô xem yêu nghiệt hỏi.

Yêu nghiệt cười mà không nói, chính là vẫn lẳng lặng kéo cô đi.

“Oa.” Lòng cô tràn đầy kinh dị cùng kinh hãi, bởi vì yêu nghiệt mang cô đến nơi mà cô từ nhỏ đến lớn vẫn muốn đến: vườn hoa anh đào! Cô đứng ở nơi đó lẳng lặng xem xét, nụ hoa ửng đỏ trên cây, đóa hoa màu hồng, nhụy hoa màu phấn hồng, như một ngày vãn cảnh, như trang phục tân nương, lại giống như một cô gái ngây thơ đang nhảy múa trên vũ đài theo giai điệu mùa xuân. Thật sự đẹp, cực kỳ đẹp.

Cô kim lòng không đậu bắt được mấy đóa anh đào, thật cẩn thận thả ở lòng bàn tay , sau đó về mặt hưng phấn nhìn yêu nghiệt, nói: “Lục Cẩm, anh biết có bao nhiêu loại cây anh đào không?”

“Anh đang chú ý nghe đây.” Lục Cẩm về mặt cũng mang theo ý cười, nhìn cô nói.

“Cây anh đào tổng cộng có hơn ba trăm loại, nhiều nhất là sơn anh, cát dã anh cùng bát trọng anh. Sơn anh cùng cát dã anh không giống hoa đào như vậy bạch trung thấu hồng, cũng không giống lê hoa như vậy bạch trung thấu lục, nó là liên màu xám nâu, bát trọng anh liền đầy đặn hồng nhuận một ít. Ngoài ra còn có thiên màu vàng úc kim anh, hoa chi buông xuống chi cú anh, xuân phân thời tiết sớm nhất nở hoa bờ đối diện anh, đóa hoa nhiều đến ba trăm dư phiến cúc anh đâu.” (em chịu mở kiến thức này ==) Cô càng nói càng hưng phấn, bởi vì... Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vườn anh đào đồ sộ như thế, thật sự thật sự rất vui vẻ.

“Thì ra là thế.” Lục Cẩm vươn tay, đem tóc trên trán cô vén lên bên tai, trên mặt mang theo sủng nịch, nói: “Trong lời nói của em dường như rất thích, về sau ngay tại nhà của chúng ta cũng trồng đủ loại anh đào, như vậy em ở nhà cũng có thể nhìn cảnh tượng cánh hoa anh đào bay đi khắp nơi.”

“Không.” Rất cảm động, nhưng cô kiên quyết lắc đầu, bởi vì nếu thường xuyên có thể thấy được, vậy sau này sẽ không còn ngạc nhiên, cô không muốn mất đi hứng thú đối với cây anh đào.

“Tùy em đi.” Lục Cẩm cũng là không miễn cưỡng.

“Cảm ơn anh, Lục Cẩm.” Cô mang tâm trạng vui vẻ cảm ơn.

Ai ngờ Lục Cẩm theo cô lưu manh cười, nói: “Em không phải ngoài miệng nói nói cảm ơn, thực tế trong lòng lại nghĩ khác?”

“... Không có.” Quả nhiên, cô là không thể tán dương yêu nghiệt hảo sắc , cô như thế nào lại quên yêu nghiệt hảo sắc da mặt dày này trên thế giới không ai có thể địch nổi a.

Buổi tối.

Cô ngồi ở trên giường, tìm kiếm bình tĩnh đầu. Bởi vì từ sau khi biết tình đầu có thể làm cho cô không say xe, cô liền lập tức đi ngay vào làng mua một lọ, hơn nữa cô phát hiện tờ hướng dẫn sử dụng viết có thể giúp người dễ ngủ, cho nên cô quyết định tối hôm nay thử một chút. Nhưng là, cô tìm tới tìm lui, cứ nhiên phát hiện bình tĩnh đầu thần kỳ mất tích ? !

Tại sao có thể như vậy? Cô gãi gãi đầu, trong lòng thập phần khó hiểu, hẳn sẽ không do kẻ trộm trộm đi? Chỉ là một lọ nhỏ nhỏ tình đầu mà thôi nha, lại không đáng giá tiền.

Nhưng là cô thật sự muốn thử xem có phải hay không thật sự có thể giúp dễ giấc ngủ a... Cô ai oán nhìn, bỗng nhiên trong đầu chợt lóe. Di, tên yêu nghiệt hảo sắc kia không phải cũng có tình đầu sao? Đến hỏi mượn hẳn thì tốt rồi?

Nghĩ vậy, cô lập tức đứng lên đi đến trước cửa phòng yêu nghiệt háo sắc, nhẹ nhàng gõ gõ cửa.

Chờ một hồi, cửa chậm rãi mở ra.

Yêu nghiệt mặc một thân áo ngủ màu lam, cổ áo hơi hơi rộng mở, dây buộc ngang hông có chút lỏng, tựa hồ chạm vào sẽ rơi xuống, trên tóc còn dính một chút bọt nước, hiển nhiên là vừa tắm rửa không lâu. Một tay hắt chống lên cửa, ngoài miệng mang theo thần nhiên tươi cười, vẻ mặt thích ý nhìn cô, hỏi: “Như thế nào?”

“Em... em...” Trời đất, cô làm cái gì vậy, thân hình nam nhân cô cũng không phải chưa thấy qua, như thế nào lại lắp bắp? Huống chi yêu nghiệt trước mắt này cô đã thấy hắt trần truồng rồi! Nghĩ vậy, cô ổn định tinh thần quyết tâm, nhìn yêu nghiệt nói: “Cái kia... Tinh dầu của anh có thể cho em mượn một chút được không?”

“Àn.” Yêu nghiệt lập tức xoay người đi vào trong phòng, cô cũng đi theo vào, nhưng là cùng hắt bảo trì khoảng cách nhất định, bởi vì cô cũng không thể đối với tên yêu nghiệt này khinh thường.

Lục Cẩm ngồi ở bên giường, mở khoá kéo túi ra, bắt đầu lục tìm.

Mà cô vẫn đứng ở nơi đó, tự hỏi cô lẻ loi một mình đến đây độ nguy hiểm rốt cuộc cao bao nhiêu? Quên đi, dù sao cũng không cần lo đến mức như vậy, đến lúc đó lấy tinh dầu xong liền lấy tốc độ trăm mét chạy đến ngoài cửa, hắt hắt cũng không dám đến phòng cô đi? Có trong lòng thầm nghĩ.

“Tốt lắm.” Lục Cẩm lấy bình tinh dầu trong túi ra, để ở trong tay sau đó đưa tay về hướng cô, nói: “Tới đây cầm lấy.”

“Àn.” Cô rất nhanh vươn tay cầm lấy bình tinh dầu trong tay yêu nghiệt, nhìn thấy yêu nghiệt cũng không có động tác tiếp theo, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra là cô đa nghi. Sau đó cô hướng yêu nghiệt cười nói: “Cảm ơn.”

Lúc này, cô không có nhìn thấy trong túi của yêu nghiệt lộ ra một lọ tinh dầu lớn, cũng chính là lọ mà cô mua, cũng không phát hiện bên miệng của yêu nghiệt hiện ra một nụ cười giả dối.

Cô xoay người liền hướng ngoài cửa đi đến, vừa đi tới cửa, bỗng nhiên cảm giác phía sau một trận gió nhẹ thổi tới, sau đó cô liền thấy yêu nghiệt nhanh chóng đóng cửa lớn, đem cô chặn ở trước cửa.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Cô trừng to mắt hỏi, thân hình yêu nghiệt dính sát vào người cô, hơn nữa áo ngủ màu lam trên người hắt cứ nhiên không cánh mà bay?!

“Em đã quên?” Lục Cẩm thanh âm hơi khàn khàn gợi cảm, nhìn cô nói: “Anh nói rồi, việc gì cũng phải có cái giá của nó. Hôm nay anh đưa em đi xem vườn hoa anh đào, lại cho em mượn tinh dầu, đại ân đại đức như thế, em hắt là hiểu được phải hồi đáp anh như thế nào ...”

“Đại... Đại ân đại đức?” Khẩn trương vừa rồi của cô nháy mắt biến thành kinh ngạc. Yêu nghiệt này có thật là con thủ tướng, người sáng lập XL sao? Như thế nào lại có thể đường hoàng nói những lời đó ?.

“Àn hừ.” Lục Cẩm nhíu đôi lông mày đẹp lại, gắt gao nhìn chăm chăm mắt của cô, nói: “Thỏa mãn em là tâm nguyện nhiều năm qua của anh, em dám nói đây không phải đại ân đại đức?”

Cô nhất thời khóe miệng cong lên, chuyện đó cùng đại ân đại đức có chút quan hệ nào sao?!

“Hãy bớt sàm ngôn, bắt đầu báo ân đi.” Lục Cẩm nói xong, nháy mắt cúi đầu, nhẹ nhàng cắn cắn vành tai của cô, tay cũng tham lam tiến vào áo lông của cô, độ ấm đầu ngón tay làm cô run run không thôi.

Lục Cẩm hôn dọc theo cổ hôn xuống, nhẹ nhàng cắn cắn xương quai xanh của cô.

“Àn...” Cô không tự chủ được phát ra một câu rên rỉ, ánh mắt dần dần mê ly, thẳng đến khi tay hắt cởi bỏ áo khoác của cô, cô mới hơi chút có chút thanh tỉnh, cô dùng sức đẩy ra hắt, nói: “Anh buông.”

Ai ngờ yêu nghiệt phát ra một tiếng cười khê, nói: “Giờ này khắc này em thật sự nghĩ anh sẽ buông em ra sao?” Nói xong, bạc môi khêu gợi thuận thế lại bao trùm đi lên, nhẹ nhàng cắn cái cổ non mịn của cô. Hắt chỉ chốc lát sau liền đem áo cô cởi ra, dùng một bàn tay ấm áp bao vây nơi non mềm của cô, cúi đầu dùng đầu lưỡi treu đùa nhụy phần hồng của cô.

“Đừng...” Ý thức của cô lại bắt đầu mê man, yêu nghiệt này rất biết cách khơi mào cảm giác của người khác.

“Vũ Vũ, đừng che giấu, đem chính em phóng xuất ra đi.” Yêu nghiệt phun hơi thở dày đặc rơi tại bên tai của cô làm toàn thân cô run lên, cô đổ mặt nhẹ nhàng trừng mắt nhìn hắn, yêu nghiệt thối này không có lúc nào không sắc như vậy.

Yêu nghiệt khi nhanh khi chậm làm cho ngực cô mau chóng căng đầy. Hắn nhìn cô, hỏi “Thoải mái sao?”

“Không...” Tuy rằng ý thức mê man, nhưng cô vẫn kiên định lắc đầu, cô tuyệt đối không thể để mình trở thành hình ảnh mà hắn nghĩ trong đầu.

Lục Cẩm vẽ mặt sùng nịch nhìn cô, nói: “Em đúng là tiểu ma nữ.” Sau đó, hắn ôm lấy cô, nhẹ nhàng đem cô đặt ở trên giường, nghe cô quát to hắn cười nhẹ giải thích chính mình trên người còn thừa quần áo, tiện thể đặt cô ở trên người.

“Anh...em...” Đến tình trạng này, cô không biết còn có thể nói cái gì đó, chỉ có thể thân thể cứng ngắc nằm ở trên giường, tùy ý yêu nghiệt đùa nghịch.

Lục Cẩm không nói gì chính là nâng lên cái đùi của cô, hắn gầm nhẹ một tiếng đem cực nóng nhắm ngay đến nơi ướt át của cô một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đỉnh đi vào.

Bị tràn ngập không có một tia khe hở, bị hắn đâm thật sâu làm cho cô thét chói tai, “Lục Cẩm...”

Lục Cẩm vừa lòng nhìn cô lộ ra bộ dạng hăm sâu, bắt đầu không lưu tình luật động đứng lên.

Cô nhắm mắt lại phối hợp luật động điên cuồng của hắn, lại còn quát to.

“A... Không cần...” Cực độ cảm giác làm cho cô nhịn không được khóc, cô nhanh ôm chặt hắn hô lớn: “Thực... Thật sự không được.”

“Hảo, ráng chịu chút nữa.” Lục Cẩm thở hổn hển, lại luật động thêm mười lần nữa sau rút cực gầm nhẹ một tiếng, mầm móng nóng hổi nhảy mắt đi sâu vào trong cơ thể của cô ...

Tác giả có việc muốn nói: =. = phiêu đi, mọi người lưu lại lời nhắn, thuận tiện cất chứa một chút của cô văn thôi, cúi đầu cảm tạ.

12. Chương 12: Ấm Áp Nhập Lòng Người

Ngày thứ hai.

Cô mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười rất đáng đánh đòn của yêu nghiệt hiện ra trước mắt.

“Tỉnh rồi hả?” Lục Cẩm nhìn thấy ánh mắt hờn giận của cô, nở nụ cười một chút, lập tức đứng dậy, sau đó bưng một bát cháo nóng hổi, thấy cô đưa tay chuẩn bị muốn thưởng thức, yêu nghiệt liền đặt bát cháo sang một bên, nói: “Đi rửa mặt đánh răng trước sau đó lại đến ăn cháo, bằng không em không được ăn đâu.”

, người cô rất đói, cô ngược ánh mắt tội nghiệp nhìn yêu nghiệt, bởi vì đêm qua thể lực tiêu hao quá lợi hại, cô hiện tại ngay cả sức để đánh răng rửa mặt cũng chẳng còn, đều do tên yêu nghiệt háo sắc này. Nhưng là nhìn yêu nghiệt vẽ mặt không nhượng bộ, cô chỉ còn cách cam chịu số phận đi xuống giường hướng toilet đi đến.

Đội rửa mặt sạch sẽ xong xuôi, cô lập tức chạy vội tới chỗ yêu nghiệt đành lấy bát cháo trong tay hắn, cầm lấy thìa múc cháo cho vào miệng.

“Oa... Nóng quá nóng quá.” Cô một tay cầm bát cháo, tay kia thì dùng sức quạt quạt cái miệng đang bị bỏng.

“Cố cần phải vội thế không?” Lục Cẩm có chút buồn cười nhìn cô, đoạt lấy bát cháo trong tay cô, vươn tay nhẹ nhàng chạm đến môi cô, ôn nhu nói: “Rất đau? Bôi một ít thuốc mỡ đi.”

Cầm nhận được bàn tay của yêu nghiệt, nhất thời không còn cảm giác gì nữa, cô chậm rãi lắc đầu, nói: “Không đau.” Sau đó đột nhiên kinh hãi tỉnh lại, một phen đoạt lấy bát cháo trong tay yêu nghiệt, a di đà phật, cô sao lại bị tên yêu nghiệt này sắc dụ rồi?

“Đúng rồi, ở đây cũng có cháo trứng thịt sao?” Cô từng ngậm từng ngậm uống cháo, bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, nhìn yêu nghiệt nghi hoặc nói.

“Là anh bảo người ta mang tới.” Lục Cẩm thản nhiên nói, nhìn cô đang ăn như hổ đói, “Bởi vì biết em thích ăn, hơn nữa lại sợ em ăn không quen cháo ở nơi khác.”

“Thật... Thật vậy sao?” Cô nhất thời vẻ mặt cảm động nhìn yêu nghiệt, hẳn thật sự tốt như vậy sao?

Yêu nghiệt cười mà không nói, chính là lẳng lặng đứng lên, sau đó, hẳn tự nhiên bắt đầu ở trước mặt cô biểu diễn thoát y !

Phốc...

Nhìn yêu nghiệt trên người quần áo càng thoát càng ít, cô lập tức xoay người một hơi đem cháo uống hết, “Lục Cẩm đại nhân, ngài đừng quên nơi này còn có phụ nữ nha.” Cô thiện ý nhắc nhở nói, đương nhiên cô cũng không chờ mong yêu nghiệt nghe được lời này sẽ tỉnh ngộ lại .

“Nga, như thế thật sao? Trên người anh còn cái gì mà em không thấy qua ?” Quả nhiên, phía sau truyền đến thanh âm thanh khiêu gợi của yêu nghiệt.

“Nhưng là... Nhưng là...” Cô nghĩ nghĩ, không biết nên nói cái gì đó, tuy rằng cô đã sớm xem qua thân thể rắn chắc cường tráng của yêu nghiệt, nhưng nếu hẳn cứ thường thường ở trước mặt cô biểu diễn thoát y như thế này, chắc cô cũng chảy máu mũi mà chết mất thôi...

“Bất kể cái gì?” Một bàn tay đặt trên vai cô, sau đó đem cô đối diện với hẳn, yêu nghiệt ý cười trong suốt nhìn cô, hỏi: “Về sau chuyện như thế này còn sẽ còn rất nhiều, em nên tập thành thói quen đi .”

Phốc... Người này biến thái.

“Anh... anh tưởng anh muốn là được sao?”

Cô mới vừa đi đến cửa phòng, đã bị cầm thú chặn lại ở góc tường, hơn nữa mang vẻ mặt bỉ ổi nhìn cô.

“Đêm qua người ở cùng một chỗ với Lục Cẩm?” Trương Mẫn cười như có như không nhìn cô, hỏi.

“Ách... Đây...” Trước tình thế này, cô không nói thật là không được?

“Đừng nghĩ tới việc lừa dối.” Lúc này, Trịnh Phi Diễm một quyền đánh vào vách tường bên cạnh cô, sau đó thu hồi lại, giống không có việc gì lấy tay vuốt tóc.

, được rồi. Cô nhẹ nhàng gật gật đầu, nhưng trong lòng như trước tồn tại một tia hy vọng, đáp: “Đúng vậy, nhưng là em ngủ ở trên giường, Lục Cẩm ngủ ở phòng khách .”

“Thật vậy sao?” Lâm Gia Lệ cùng đám cầm thú hỏi tới, dùng vẻ mặt sáng lạn mỉm cười nhìn cô, “Em không thành thực nha, cẩn thận...” Nói đến này, Lâm Gia Lệ giống như vô tình như vậy nhìn Trịnh Phi Diễm lão đại liếc mắt một cái.

“Được thôi, em nói thật là được chứ gì, em đêm qua là cùng yêu nghiệt ngủ cùng một chỗ.” Cô ôm mặt khóc, trong lòng nghi hoặc, vì sao các người lại quan tâm tới chuyện của cô và yêu nghiệt như vậy? !

“Ha ha, tôi đã nói mà. Đêm qua kêu lớn tiếng như vậy, lại còn muốn gạt chúng tôi, không nghĩ là giả vờ?” Trương Mẫn vẻ mặt đắc ý nhìn cô.

Thì ra là có người mật báo, cô ai oán nhìn Trương Mẫn liếc mắt một cái.

Chờ... Đợi chút! Trương... Trương Mẫn vừa rồi nói cái gì? !

Cô trợn to hai mắt nhìn về phía Trương Mẫn, ngữ khí có một tia run run, hỏi: “Người... Người vừa rồi tôi tối hôm qua kêu thật sự lớn tiếng sao?”

“Đúng vậy.” Trương Mẫn gật đầu.

Không thể nào... Cô ngày hôm qua tự chủ như vậy chưa tốt sao? Sao bên ngoài mọi người nghe được, cô đây không có kêu lớn? !

“Ôi chào, nói người ngày hôm qua kêu như vậy hăng say, nam nhân nhà người khẳng định rất lợi hại đi.” Lâm Gia Lệ nhìn cô, thập phần cao giọng hỏi.

Hơn nữa đợi Lâm Gia Lệ hỏi xong, chúng cầm thú trong mắt đều hiện lên một tia kỳ quái, càng thêm hưng phấn nhìn cô chằm chằm.

“Ách... Đây...” Cô mặt đỏ hồng, sau đó nhìn nhóm cầm thú đồng loạt vây quanh cô, nhỏ giọng hỏi: “Tôi... Tôi tối hôm qua thật sự kêu rất to hay sao?”

“Đó là tự nhiên.” Trương Mẫn cùng Lâm Gia Lệ cùng kêu lên nói.

“Nói nói, ” Lâm Gia Lệ trên mặt trở nên thần bí vô cùng, sau đó nhìn tôi hỏi: “Cái kia của nam nhân nhà người to nhỏ như thế nào?”

“Nhỏ?” Cô sững sốt một chút, lập tức phản ứng lại, khoe miệng nhẹ nhàng rút lại. Nhìn chúng cầm thú đang trở mắt nhìn, cầm thú nhóm, các người làm sao vậy .

“Các người khá tốt thôi, lần trước các người nửa giờ liền thu phục, ta còn tưởng rằng nam nhân nhà người thực sự có vấn đề gì. Nhưng mà...” Trịnh Phi Diễm vươn tay vỗ vỗ bả vai của cô, vui mừng nói: “Nghe được thanh âm tối qua của người như vậy, ta đây đã an tâm.”

“Đúng vậy, chúng tôi cũng yên tâm .” Các cầm thú khác đều tự vươn một móng vuốt vỗ vỗ trên vai cô, sau đó đều giải tán đi.

“ ... ”

Thật lâu về sau cô mới biết được, thì ra lúc ấy cầm thú nhóm là gạt cô, khách sạn cấp năm sao cách âm hiệu quả tốt như vậy, người ở bên trong đang làm những gì người bên ngoài làm sao có thể nghe được đến đâu?

Các cầm thú ấy cấu kết lừa cô, vì bọn họ muốn kiểm tra đo lường phần cứng phương tiện của nam nhân nhà cô, nếu như quả thật có vấn đề thì bọn họ sẽ gặp tìm cách tăng cường nó, làm cho cô về sau càng thêm hưởng phúc.

, rất .

“Anh dẫn em tới nơi này làm gì?” Cô mới vừa đi ra khỏi phòng, lại bị yêu nghiệt bất ngờ kéo đến nơi đây, cửa hàng kimono (trang phục truyền thống của Nhật Bản).

“Mua kimônô.” Lục Cẩm nói xong câu này, liền vẫy tay tìm đến người bán hàng, nhìn cô sau đó cùng người bán hàng nói cái gì đó, sau đó người bán hàng cao thấp đánh giá một chút, lập tức hướng đi vào cửa hàng.

“Ôi chào, ôi chào, Lục Cẩm, anh vừa rồi là nói tiếng Nhật sao?” Cô đi đến bên cạnh yêu nghiệt, hỏi.

“Nếu không phải em thấy đó là tiếng Anh sao?” Lục Cẩm nhẹ nhàng quét tôi liếc mắt một cái, sau đó đảo mắt nhìn nhìn kimônô.

“Oa, thật là lợi hại.” Cô nhất thời vẻ mặt sùng bái nhìn yêu nghiệt, bởi vì cô vẫn muốn học tiếng Nhật, lại học thể nào cũng không được. Nói tiếng Nhật ra đừng nếu nói đến ai khác , ngay cả cô cũng không hiểu mình đang nói gì...

Lúc này, người bán hàng lúc nãy trong tay đang cầm một cái hòm màu đen, chậm rãi đi đến trước mặt yêu nghiệt, đem hòm mở ra sau đó đưa tới trước mặt yêu nghiệt.

Lục Cẩm đem kimônô lấy ra, trong mắt soi mới rõ ràng, sau đó đem kimônô ném trở về, đối người bán hàng phát phát tay, ngoài miệng nói vài câu.

Người bán hàng trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, đang nhìn yêu nghiệt một chút sau đang cầm hòm xoay người lại đi vào trong .

“Này, anh không thích bộ kimônô kia sao?” Cô nhìn yêu nghiệt hỏi, “Em cảm thấy bộ kimônô màu trắng kia tốt lắm nha, thực sự rất hợp với anh đó.”

Ai ngờ, Lục Cẩm nghe xong cau mặt, nhìn cô, nói: “Em đang nói cái gì, cái kia là kimônô của phụ nữ, anh là mua cho em.”

“A... Như vậy a...” Cô vội cười cười, sau đó có chút tiếc hận nhìn về phía người bán hàng vừa rời đi, hỏi: “Cái kia sao không được? Kimônô màu trắng đó tốt như vậy mà.”

“Kimono giá rẻ như vậy em cũng lấy trước mặt anh sao.” Lục Cẩm trên mặt cau có, hừ nhẹ một tiếng.

Thực giá rẻ sao? Bình thường tại cửa hàng không phải các hàng mẫu đều là đắt tiền sao? Lòng cô suy nghĩ và thấy khó hiểu.

Lúc này, người bán hàng lại đi ra, đi trước còn có một người nữa. Người nọ một bàn tay đang cầm hộp gỗ, tay kia thì cầm một cái để giữ ấm nhỏ, trên người mặc quần áo vô cùng cao quý, chậm rì rì đi đến trước mặt họ.

Sau đó, cô quan sát đến, lúc này yêu nghiệt trên mặt hiện lên một tia vừa lòng mỉm cười.

“Rốt cục cửa hàng không có cái nào để đem ra nữa sao?” Yêu nghiệt nói những lời này cốt dùng để chỉ giáo, cô có chút kinh dị nhìn yêu nghiệt liếc mắt một cái, sau đó nhìn người nọ, cô ta nghe hiểu được sao?

“Lục đại nhân đại giá quang lâm, là cửa hàng nhỏ chăm sóc không chu toàn.” Người nọ nhanh chóng nói, ánh mắt lạnh lùng quét lên người bán hàng đứng bên cạnh, người bán hàng kia lập tức cúi đầu thấp lại càng thấp.

“Cô cũng là người Trung Quốc sao?” Cô tò mò hỏi, bởi vì trước mắt người phụ nữ nói được tiếng Trung rất chuẩn a.

Cô gái kia quẹo rũ cười, nhìn cô, nói, “Cô thật đáng yêu,” sau đó nhìn Lục Cẩm, hỏi: “Lục đại nhân, đây là bạn gái của ngài?”

“Đúng vậy.” Lục Cẩm nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn cô giải thích nói: “Cô ấy sở dĩ tiếng Trung nói được chuẩn như vậy, bởi vì trước đây cô ấy có sống tại Trung Quốc một thời gian.”

“À.” Thì ra là thế, cô nháy mắt hiểu được. Nhưng mà cô ấy lại xưng hô với yêu nghiệt là Lục đại nhân, giống kiểu xưng hô thời xưa vậy.

“Đến, nhìn bộ quần áo xem thích không?” Cô gái kia đem kia hộp gỗ đưa tới trước mặt cô, nhìn cô cười nói: “Đây chính là cái tốt nhất của cửa hàng, nếu vẫn không vừa lòng thì tôi cũng không còn cách nào khác.”

Cô không nói gì, Lục Cẩm liền đưa tay mở ra cái kia hộp gỗ xuất ra bên trong là kimônô màu đen.

Oa oa, cái này so với trước kia kiện đẹp hơn, hơn nữa khí phách vô cùng a. Cô đang chăm chú nhìn bộ kimônô này.

Lục Cẩm tựa hồ cũng thực vừa lòng cái kimônô màu đen này, đưa tới trước mặt cô, nói: “Đi thử đi.”

“Được.” Cô lập tức cầm lấy, đi theo người bán hàng vào phòng thử đồ.

Một lát sau, cô từ phòng thử đồ chậm rãi đi ra, đi đến trước mắt yêu nghiệt, mang theo một tia ngượng ngùng cùng bất an, nhẹ giọng hỏi: “Anh... Anh thấy thế nào?”

“Không tồi.” Lục Cẩm cười cười, sau đó nhìn người kia hỏi nói: “Cái kimônô này, tôi mua, quẹt thẻ.” Lập tức lấy thẻ bạch kim trong ví ra, đưa tới trước mặt người bán hàng.

“OK.” Người nọ cười túm túm nhận thẻ bạch kim, xoay người đi vào trong.

“Đắt tiền như vậy mà anh cũng mua a.” Tuy rằng cô thực sự thích cái kimônô màu đen này, nhưng là nếu là cái tốt nhất của cửa hàng kia khẳng định giá trị xa xỉ.

“Chỉ cần em thích, anh trả bao nhiêu cũng được.” Lục Cẩm trong mắt hiện lên một tia sủng nịch, nhìn cô nói nói.

Một tia ấm áp chảy vào trái tim, cô hướng yêu nghiệt cười cười, nói: “Được rồi, một khi đã như vậy em sẽ không khách khí với anh nữa.” Dù sao lúc trước cũng bị hắn chiếm không ít tiện nghi.

Lục Cẩm đem thẻ bạch kim rút trở lại vào túi, sau đó hướng cô vươn tay, ôn nhu nói: “Chúng ta đi.”

“Được.” Cô để tay đặt trong lòng bàn tay hắn, hắn lập tức cầm chặt, sau đó để vào túi áo khoác kéo cô đi.

“Em còn nhớ trước kia xem hội hoa anh đào, em nói em cũng muốn mặc kimono, để xem cảm giác như thế nào.” Lục Cẩm nghiêng đầu nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Vậy hiện tại em cảm thấy như thế nào?”

“Àn...” Cô nghĩ nghĩ, sau đó nhìn lại khuôn mặt yêu nghiệt mê người, cười tủm tỉm nói: “Thực ấm áp.”

13. Chương 13: Từ Chức

Đi tắm suối nước nóng xong, khi trở về bệnh viện, cô đẩy cửa phòng viện trưởng, có chút ngượng ngùng đứng bên ngoài phòng.

“Làm gì mà lén lút như vậy?” Ánh mắt Trang Minh từ trên văn kiện chuyển qua trên mặt cô, mở miệng hỏi.

“Viện trưởng...” Cô cúi đầu không biết mở miệng như thế nào, bởi vì nếu yêu nghiệt vì cô vẫn ở trong bệnh viện, cô thật sự thực ngượng ngùng, dù sao không thể chậm trễ công việc mọi người như vậy? Hơn nữa, mấy ngày nay đi tắm suối nước nóng, cô thật sự bị những việc cảm động của yêu nghiệt mà rối tinh rối mù. Cho nên, cô hơi hơi hướng viện trưởng cúi đầu, mang theo xin lỗi nói: “Viện trưởng đại nhân, ngại quá, tôi xin từ chức.”

“Nga, là vì Lục Cẩm.” Không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định, Trang Minh mỉm cười nhìn cô đỏ mặt.

“Vâng.” Cô gật gật đầu, di, vì sao viện trưởng đại nhân tuyệt không kỳ quái?

“Là muốn đến nơi làm việc của Lục Cẩm sao?” Trang Minh hỏi.

“Vâng.” Cô lại gật gật đầu.

“OK, cô đi đi.” Trang Minh vung tay lên, ý bảo cô có thể rời đi.

“Viện trưởng đại nhân, anh thật tốt quá.” Cô mang vẻ mặt cảm động nhìn hắn, dù sao khi cô vừa tốt nghiệp, tại thời điểm không biết xin việc ở đâu, là viện trưởng đại nhân hảo tâm thu lưu cô, tuy rằng lúc ấy là lão đại bác cầu mở lối. Sau khi hướng viện trưởng đại nhân cung kính khom lưng, cô xoay người rất nhanh đi về hướng văn phòng tập trung các cảm thú.

Vừa đẩy cửa ra, liền thấy nhóm cảm thú đều ngồi ở vị trí mình làm việc, nghĩ đến về sau không thể cùng các cô công tác tại một chỗ, cô nhất thời cay cay sống mũi, nhìn các cô hô: “Cá cảm thú —— “

“Gì vậy?” Lâm Gia Lệ ngẩng đầu liếc cô một cái, lập tức cúi đầu tiếp tục công việc trong tay.

“Điên rồi.” Trương Mẫn khinh bỉ liếc cô một cái, cũng cúi đầu tiếp tục công việc trong tay.

“Có chuyện nói mau, đừng thần kinh mãi thế.” Trịnh Phi Diễm cũng không ngẩng đầu lên, nói thẳng.

Đàn cảm thú này, cô nhất thời xấu hổ, hít sâu một hơi, hướng các cô nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi nhóm cảm thú, em mới xin đi từ chức, viện trưởng đại nhân đã đồng ý.”

“Cái gì? !”

Cô vừa nói xong câu đó, các cảm thú đồng loạt ngẩng đầu vẻ mặt tức giận nhìn cô, nhất là lão đại Trịnh Phi Diễm, lập tức vọt tới trước mặt cô, hai tay chống thắt lưng trừng đôi mắt phượng nhìn cô hỏi: “Em lại dám từ chức?! Ông xã cũng tự tiện quyết định đồng ý cho em rời đi? Không được, để chị đi làm thịt hắn!”

Phía sau Trịnh Phi Diễm, các cầm thú còn lại cũng đều vọt tới trước mặt cô, biểu tình giống nhau như đúc nhìn cô.

“Đừng đừng đừng, ” Cô ngay lập tức vươn tay ngăn cản, nội tâm thập phần tin tưởng lão đại nói được thì làm được khẳng định sẽ đi làm thịt viện trưởng, tuy rằng mỗi lần đều bị viện trưởng hạ gục ở trên giường mà thôi. Cô nhìn ánh mắt lão đại, nói: “Lão đại, chị nghe em giải thích trước đã.

“Được, em nói đi, không nói được lý do làm mọi người chúng tôi tâm phục khẩu phục, em cũng đừng mơ rời khỏi văn phòng này.” Trịnh Phi Diễm bắt tay đặt ở trên vai cô, dùng sức vỗ vỗ, cười như có như không nhìn cô nói nói: “Nhớ kỹ, trăm ngàn phải làm các chị đây tâm phục khẩu phục, nói cách khác, chị cũng không biết chị sẽ thế nào.”

Nhìn ánh mắt tà ác của lão đại, cô có chút sợ hãi nuốt nuốt nước miếng, sau đó lập tức giải thích nói: “Là thế này, một thời gian trước yêu nghiệt kia... Nga không, Lục Cẩm nói cho em biết, anh ấy vì em mới đến bệnh viện , các chị cũng biết sau khi anh ấy đến bệnh viện sẽ không thể lại quan tâm đến chuyện ở công ty, em cảm thấy anh ấy vì em như vậy thật sự ngại quá. Đương nhiên em cũng có nhiều lần khuyên anh ấy trở về công ty, nhưng anh ấy vẫn không chịu đi, trừ phi em đến công ty Lục Cẩm hoặc là gả cho anh ấy mới bằng lòng. Mà em lại không muốn lập gia đình sớm như vậy, cho nên sau khi suy nghĩ kỹ, em quyết định vẫn là nên đến công ty anh ấy công tác trước.”

Nói xong, cô có chút lo lắng nhìn biểu tình nhóm cầm thú trước mắt, bởi vì cầm thú này thật sự đối xử với cô tốt lắm tốt lắm; hơn nữa lúc trước cùng các cô ấy ở chung một ký túc xá, mọi người từng hứa hẹn qua, không đến lúc lập gia đình ai cũng không thể rời khỏi mọi người, cho dù gả cho người, không phải bắt đắc dĩ, không được rời đi.

Ai ngờ, lão đại cùng nhóm cầm thú phía sau nhất thời hoan hô một tiếng, người người chạy đến trước mặt cô thay phiên ôm cô một chút, sau đó lão đại kéo đàn cầm thú này ra, vui sướng trong đôi mắt phượng không cần nói cũng biết, nhìn cô nói: “Bạn Ly Vũ Vũ, rốt cục em cũng thông suốt rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Trương Mẫn phụ họa nói.

“Đầu heo rốt cục thông suốt .” Ngày thường mặt băng Lâm Gia Lệ lai lộ ra biểu tình vui mừng nhìn cô, làm cho cô ngạc nhiên không thôi.

“Chị... Các chị không trách em sao?” Cô có chút không rõ hỏi, bởi vì vừa rồi nhóm cầm thú, ai ai cũng đều mang vẻ mặt tức giận nhìn cô, làm cho cô kinh hồn táng đảm không thôi.

“Sao trách em, em được một người đàn ông tốt như vậy bảo hộ, chúng tôi ước gì em chạy nhanh lao vào vòng tay của anh ta, ” Trịnh Phi Diễm nhìn cô cười quyến rũ, tiếp tục nói: “Kỳ thật lúc Lục Cẩm vừa mới bắt đầu đến bệnh viện là các chị đã vì hắn suy nghĩ đủ cách, còn có đi tắm suối nước nóng, cũng đều là các chị an bài , chính là làm cho đầu heo như em nhanh chút thông suốt. Quả nhiên trời không phụ người có lòng a, em rốt cục nghĩ thông suốt rồi.”

“Nhưng mà em đừng có nghĩ bậy, Lục Cẩm quả thật là nam nhân tốt các chị đây mới có thể giúp anh ta, bằng không anh ta mơ cũng đừng nghĩ.” Lâm Gia Lệ bổ sung nói.

“Dạ.” Cô lập tức ôm lấy lão đại, trong lòng cảm động rối tinh rối mù, cuộc đời có đàn cầm thú này, cô không tiếc nuôi.

“Uy uy , em đừng có đem nước mũi cọ lên quần áo của chị đó, bằng không chị sẽ không tha cho em.” Trịnh Phi Diễm hét lớn.

“Thật cảm ơn các chị.” Cô nhìn đàn cầm thú, hé miệng cười với các cô.

“Nha, chị chịu không nổi, sao vẻ mặt ngốc như thế cũng trưng ra chi vậy.” Lâm Gia Lệ giả vờ nôn khan.

“Được rồi, ngưng nói nhảm đi, tối hôm nay mọi người cùng đi ra ngoài hát K đi. Nhớ kỹ, chỉ có nhóm cầm thú chúng ta thôi, không cho phép cho người yêu của mình biết đó đi.” Trịnh Phi Diễm quét ánh mắt cảnh cáo liếc chúng cầm thú một cái rồi nói.

“Yee, chúng ta đã lâu không có tổ chức đại hội cầm thú của chúng ta.” Trương Mẫn nhất thời hoan hô nói.

“Đúng vậy, tôi phỏng chừng máy ca hát đều sẽ bị chúng ta hủy đi.” Lâm Gia Lệ cười ha ha, trong mắt cũng vạm vỡ chờ mong.

“Vậy quyết định như vậy, tan tằm chúng ta đi.” Trịnh Phi Diễm vỗ tay một cái, đem chuyện này quyết định xong.

Ban đêm, một phòng KTV thuê gần đó, truyền đến tiếng gầm rú của các cầm thú.

“Có con chim nhỏ ngã xuống... Ngã xuống... Ngã xuống...” Lâm Gia Lệ cầm micro, nhìn màn hình lớn tiếng hát.

Trương Mẫn ngồi ở bên cạnh chịu không nổi che lỗ tai, nhú mày nhìn Lâm Gia Lệ nói: “Chỉ hai cho tôi xin đi, là rơi xuống nước không phải ngã xuống, cho dù không biết hát cũng đừng bóp méo ca từ người khác như vậy chứ.”

“Mặc kệ, chính là ngã xuống, ” Lâm Gia Lệ xoay người, cầm micro nhìn Trương Mẫn lớn tiếng rống lên: “Có người tên Trương Mẫn ngã xuống... Ngã xuống... Ngã xuống...”

“Cậu đi ăn phân đi.” Trương Mẫn vẻ mặt ghét bỏ, dung sức đẩy mạnh Lâm Gia Lệ ra.

“Ha ha ha, cậu còn nói mình, chính cậu cũng nói sai rồi, cái đó kêu ‘Chết’ không gọi là ‘Phân’ , biết chưa?” Lâm Gia Lệ cười càng thêm điên cuồng.

“Cậu, cái con heo này, xem tớ thu thập cậu như thế nào.”

“Đến a đến a.”

Cô cười xem hai người kia cãi nhau ầm ĩ, bỗng nhiên một bàn tay khoát lên trên vai cô, quay đầu nhìn lại, thì ra là Trịnh Phi Diễm lão đại.

“Vũ Vũ, yên tâm đi. Kỳ thật Lục Cẩm đó đã sớm muốn đến bệnh viện tìm được em rồi , nhưng chị nói anh ta phải qua được khảo nghiệm của chị cùng nhóm cầm thú còn lại mới được, vì thế Lục Cẩm trải qua tầng tầng cố gắng thông qua toàn bộ khảo nghiệm cầm thú, hơn nữa Lục Cẩm cùng ông xã chị cũng là bạn bè nhiều năm, chị cũng có hỏi qua anh ta làm người như thế nào với ông xã chị rồi, ông xã cũng nói không tồi. Cho nên thôi, ” Trịnh Phi Diễm dùng sức vỗ vỗ bả vai cô, cười tủm tỉm nói: “Yên tâm đi, cacsc chị đã kiểm tra giúp em rồi.”

“Chị ” nghe thấy lời ấy, trong lòng cô vô cùng cảm động, thập phần muốn khóc, nhưng là cô biết lão đại không thích người khác đang lúc vui vẻ lại khóc, cho nên cô cố gắng nén nước mắt xuống, phốc đến trên người lão đại ôm chặt lấy cô, “Chị, cảm ơn chị.”

“Uy uy uy , còn các chị thì sao? Em cũng không thể ích kỷ như vậy a.” Lúc này, nhóm cầm thú còn lại đều bất mãn hô.

Vì thế, cô đứng lên đi đến trước màn hình đối mặt với nhóm cầm thú này, hướng các cô khom người chào, lớn tiếng nói: “Nhóm cầm thú, phi thường cảm tạ các chị.”

“Ha ha ha, Trương Mẫn, tôi thấy Ly Vũ Vũ, không nghĩ tới cô cũng có.” Lâm Gia Lệ thập phần ngạc nhiên hướng Trương Mẫn hô.

“...” Cô chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn các cô.

“Không phải chứ, ” Trương Mẫn vẻ mặt không thể tin, sau đó có chút ái muội liếc cô một cái, quay đầu nhìn Lâm Gia Lệ nói: “Nhưng mà vậy cũng đúng, người ta có thể có tình yêu ‘Dễ chịu’, có thể không cầu có sao?”

“Nha, đúng thật a” Lâm Gia Lệ bừng tỉnh đại ngộ, sau đó nhìn cô nói nói: “Ồi chào ôi chào, không bằng em hướng màn hình cúi đầu một chút, để cho chúng tôi nhìn xem màu sắc nội y của em như thế nào.”

“...” Khóe miệng cô nhẹ nhàng co giật , đàn cầm thú a.

“Gi, chỉ có mình cô thôi, đừng đem chúng tôi gộp vào, chúng tôi không phải là cô, tiểu sắc nữ, ” Trịnh Phi Diễm yung tay đẩy Lâm Gia Lệ ra, nhìn cô hét lớn: “Ly Vũ Vũ, chính em tự giác nói cho chúng tôi biết màu sắc quần lót của em là màu gì.”

“ ... ”

Trong bệnh viện.

Cô đẩy cửa ra đi vào phòng bệnh yêu nghiệt, quả nhiên thấy yêu nghiệt một thân bệnh phục màu trắng nằm ở đó.

Lục Cẩm nhẹ nhàng quét mắt liếc cô một cái, cười nói: “Như thế nào? Hôm nay vũ khí tùy thân của em lại không mang đến.”

“... Đó không là vũ khí tùy thân của em.” Cô trừng mắt nhìn anh ta một cái, cãi lại nói, “Hơn nữa đã lâu em cũng không có mang theo châm đồng đến đây mà.”

“Vậy à?” Lục Cẩm nhú nhú tuấn mi, nhẹ giọng nói: “Vậy sao lần này hai tay em lại trống trơn không mang theo gì thế? Không giống phong cách của em chút nào.”

“À...” Cô nghĩ nghĩ, sau đó đi đến trước mặt yêu nghiệt, nhỏ giọng nói: “Em sẽ đến công ty anh làm việc nha.”

Trong nháy mắt, mắt Lục Cẩm hiện lên một tia kinh dị, giống như không xác định được hỏi: “Em vừa rồi là nói muốn đến công ty anh làm việc?”

“Dạ.” Cô nhìn yêu nghiệt gật gật đầu muốn nói lời này anh tuyệt đối có thể tin tưởng, “Em đã từ chức, lúc nào cũng có thể rời đi.” Sau đó, cái trán của cô nháy mắt bị ngón tay yêu nghiệt bấn một cái.

“A...” Cô đau đến thở mạnh một hơi, vẻ mặt bất mãn nhìn yêu nghiệt nói: “Anh sao lại búng trán em?”

“Anh thực may mắn, em rốt cục đã nghĩ thông suốt, anh còn tưởng rằng muốn đầu heo như em thông suốt, thời gian ít nhất phải hai ba năm.” Lục Cẩm suất khí thu tay lại, cầm lấy di động ở bàn bên cạnh gọi điện, “Quản gia, phái người đến phòng bệnh thu thập mọi thứ.” Nói xong, Lục Cẩm đứng dậy bắt đầu cởi quần áo của mình.

Cô nháy mắt xoay người, may mà lúc trước cô đã được giáo huấn qua, bằng không lần này lại nhìn rõ ràng toàn thân cao thấp của yêu nghiệt. Được rồi, tuy rằng cô cũng xem qua không ít.

“Đi thôi.” Lục Cẩm dắt tay cô, hướng bên ngoài phòng bệnh đi đến.

“Thật là nhanh” Cô vẻ mặt kinh dị nhìn yêu nghiệt, không đến một phút đã thay xong quần áo

“Đương nhiên, ” Lục Cẩm cười cười, nhìn cô hỏi: “Có thể nói cho anh biết, là ai làm cho em thông suốt nào?”

“Vì sao anh lại nghĩ là có ai làm cho em thông suốt ?” Cô khó hiểu nhìn yêu nghiệt, tuy rằng trước đó hướng viện trưởng từ chức sau lại nghe nhóm cầm thú nói, nhưng là tại thời điểm đó trong lòng cô vẫn còn nhiều chỗ không chắc chắn được, dù sao... Nhưng sau khi nghe lão đại nói, cô mới càng kiên định ý muốn từ chức.

“Bởi vì anh là bạn trai của em, ” Lục Cẩm ngược lại cầm tay cô bỏ vào túi quần, cười nói: “Nếu bạn trai em mà không hiểu em, thì còn có ai có thể hiểu rõ em.”

“Thật sự là...” Cô hé miệng, nghe yêu nghiệt nói nước mắt cô sắp trào ra, nhìn yêu nghiệt nói: “Vì sao anh cùng nhóm cầm thú giống nhau đến như vậy, đều làm cho em cảm động như thế?”

“Thì ra là đám đồ hơi kia.” Lục Cẩm suy nghĩ chút, nói: “Nhưng chỉ có đám đồ hơi kia nói, mới có thể lọt vào lòng em.”

“Đó là đương nhiên.” Cô ngẩng đầu lên, thập phần kiêu ngạo nói.

“Anh sẽ an bài em làm trợ lý của anh, không ý kiến gì chứ?” Lục Cẩm nhìn cô, trưng cầu ý kiến của cô.

“Trợ lý là làm cái gì? Nói trước quá khó khăn em sẽ không làm đâu.” Cô vội hỏi nói, dù sao yêu nghiệt thân là người sáng lập XL, trợ lý hần hần là cần biết rất nhiều thứ phức tạp, như là ngôn ngữ; vì thế, cô bổ sung: “Em không biết tiếng Anh không biết tiếng Pháp không biết tiếng Nhật Bản, tóm lại ngoại ngữ gì cũng không biết, chỉ biết tiếng Trung thôi. Còn nữa, còn nữa, em càng không biết sử dụng máy vi tính nga, là một kẻ mù máy tính.”

Lục Cẩm nhìn bộ dáng khấn trương của cô nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói: “Em a, anh nên để em làm gì mới tốt đây?”

“Ngừng, nói mau, em rất cuộc thích hợp hay không?” Cô thoáng lo lắng hỏi, bỗng nhiên cảm thấy cô từ chức có phải quá nhanh hay không, dù sao bây giờ cô chỉ có công việc là y tá, cái khác cô thật sự không từng làm qua.

“Đừng nóng vội.” Lục Cẩm dừng chân, nhìn thẳng vào mắt cô, ôn nhu nói: “Nếu như em không thích hợp, trước đây anh sẽ không bảo em đến công ty anh công tác, phải nhớ kỹ, bạn trai em sẽ không làm chuyện gì bất lợi với em.

Cô ngơ ngác nhìn vào mắt yêu nghiệt, giống như cô đang ở trong bóng đêm vùng vẫy, lờ lờ sáng lên, mặt hoặc vô cùng.

Lục Cẩm tựa vào bên tai cô, bạc môi khẽ mở, thanh âm gợi cảm nháy mắt nhập vào đầu cô, “Đã hiểu?”

“Vâng.” Cô có chút ngây ngốc, không tự chủ gật gật đầu.

Nha NO, cô đang làm gì vậy? Làm sao có thể bị mê hoặc dễ dàng như vậy? Cô dùng sức lắc lắc đầu, nhìn yêu nghiệt, trừng mắt to hỏi: “Anh mau nói cho em biết, làm trợ lý của anh rất cuộc phải làm gì?”

Lục Cẩm thập phần yêu nghiệt nhìn cô, khoe miệng cong lên nói: “Tùy em, đương nhiên nếu em có thể cung cấp phục vụ đặc biệt là tốt nhất, đó là chúng ta cùng nhau ở trên giường vận động. Yên tâm, bên trong phòng nghỉ của anh có đặt một cái giường thật lớn, dư sức chứa hai ta.”

“...” Khoe miệng cô co giật, trong lòng thầm mắng: Biến thái.

14. Chương 14: Phiên Ngoại Lục Cẩm

Năm hăm năm tuổi, gia tộc hần bị tiểu nhân hãm hại, lâm vào cảnh vô cùng khó khăn, tài chính bị xuống dốc.

Năm ấy, gia gia nắm chặt lấy bả vai của hần, trong mắt tràn đầy không cam lòng, lạnh lùng nói: “Lục Cẩm, Lục gia chúng ta có thể phục hưng, hiện tại chính là vấn đề thời gian mà thôi. Nhưng con thân là con cháu Lục gia, tuyệt đối không thể bởi vì trong nhà tạm thời xuống dốc mà nản lòng thoái chí; hiện tại chỉ là tạm thời đưa mẹ con con ra ngoài lánh nạn, trong thời gian đó con cũng phải cố gắng học tập thật tốt, tương lai mới có thể trở thành người đứng đầu, biết không?!”

“Vâng.” Nhìn khuôn mặt gia gia vốn không bao giờ thay đổi nay lại lộ ra nhàn nhạt phẫn nộ, hần gật đầu thật mạnh, nói: “Gia gia, con nhất định làm theo lời người nói.”

“Tốt.” gia gia rút tay lại, cho tìm một chiếc xe cực kì bình thường, nhìn hần cùng mẹ nói: “Các con lên xe đi.”

“Đi đến bên kia nhất định phải cẩn thận.” Lúc này, ba ba vẫn đứng ở bên cạnh không nói gì, trong mắt mang theo ánh nhìn không nở, gắt gao nhìn hần cùng mẹ.

“Yên tâm đi.” mẹ cũng gắt gao nhìn chằm chằm ba ba, ôn nhu nói: “Em sẽ chăm sóc con của chúng ta thật tốt.”

“Nhanh lên xe.” Gia gia nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, lớn tiếng hạ mệnh lệnh.

Hần cùng mẹ một chút cũng không dám chậm trễ, lập tức chui vào bên trong xe, bởi vì họ đều biết, tia sắc bén hiện trong mắt gia gia lúc đó biểu hiện cho cái gì.

Chiếc xe đưa hai người bọn họ đến một thôn nhỏ ở trong núi, hần nhìn ven đường hết sức hoang vu, thì ra đây là một sơn thôn.

Vì thế, hấn cùng mẹ sống tại một ngôi nhà đơn sơ .

Từ đó về sau, hấn cố gắng học hành, vì sự nghiệp sau này mà không ngừng cố gắng.

Hấn nghĩ đến, hấn hằng hái mong ngày qua ngày nhanh chóng trôi qua, cho đến tương lai.

Nhưng vào một ngày nào đó.

Có tiếng người nhẹ nhàng gõ cửa nhà hấn, hấn đang cầm đầu bút suy nghĩ vài vấn đề, cũng không để ý tới, bởi vì từ khi hấn đến nơi đây, có rất nhiều đứa trẻ thích trò đùa dai, đến nơi nhà hấn gõ cửa, khi hấn đi mở cửa lại phát hiện ngoài cửa không có một người.

Nhưng mà lần này, tiếng đập cửa kia lại không ngừng vang lên, giống như hấn không ra mở cửa người đó sẽ gõ như vậy không ngừng.

Hấn nhíu nhíu mày, buông bút trong tay xuống, đi về phía cửa, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ là trước kia hấn quá rộng lượng tha thứ? Làm cho lũ nhóc ngày càng càn rỡ.

Cánh cửa trong nháy mắt bị hấn mở ra, nhưng mà, đứng ở bên ngoài lại là một cô bé với mái tóc thắt bím. Hấn không khỏi nghi hoặc, nhìn cô không nói.

“Chào anh, em là người ở bên cạnh nhà anh, đến giờ mới đến chào hỏi anh thật sự rất ngại, bởi vì trước đó không có dịp nào ..., nhưng mà...”

“Nhưng mà....., ” Cô bé cầm trong tay một cái bát nóng đỏt ngọt nâng đến trước mặt hấn, cười tủm tỉm nói: “Hôm nay mẹ em làm canh thịt, anh cũng ném thử đi, uống tốt lắm .”

Hấn nhìn cô bé kia đang tươi cười như ánh mặt trời, trong lòng càng phát ra nghi hoặc: vì sao nụ cười của cô lại tự nhiên như vậy, không giống hấn trước kia tiếp xúc với những đứa nhỏ hào môn thế gia hoặc là con của gia đình quan lại , hấn cười mà bên trong tràn ngập chua xót cùng đối trá; cũng không giống lúc hấn vừa đến chỗ này , mấy đứa nhỏ tươi cười mà hàm ý bên trong chế giễu cùng ghét bỏ.

“Anh uống nhanh đi, bằng không để cho lạnh lại uống sẽ bị tiêu chảy.” Cô bé cầm cái bát trong tay đưa tới hấn càng gần, mở to hai mắt nhìn hấn.

Hấn mặt không chút thay đổi nhìn cô, hàng năm những quy định đến vô cùng khắc nghiệt của gia tộc nhắc nhở hấn, tuyệt đối không thể uống đồ ăn xa lạ; hấn lắc đầu, tỏ vẻ cự tuyệt uống canh.

“Vì sao thế ạ?” Trong mắt cô bé toát ra khó hiểu, nghiêng đầu nhìn hấn, nói: “Đại ca ca, anh sợ canh này uống không ngon sao? Anh yên tâm đi, mẹ em làm canh là uống ngon nhất đó, uống nhanh đi.” Nói xong, cô bé lại cầm canh nóng trong tay đưa đến càng gần hấn hơn.

Hấn lui ra phía sau một bước tránh đi, trong mắt bắt đầu có một tia không kiên nhẫn, sao người này tuyệt nhiên không biết hấn nghĩ muốn biểu đạt ý tứ gì thế này? Nếu như vậy, vậy... Hấn nhìn cô bé, lạnh lùng nói: “Thực xin lỗi, tôi không uống canh của người xa lạ .” Nói như vậy, cô bé này hấn là biết?

“Người xa lạ?” Ai ngờ, cô bé trợn đôi mắt to, lập tức cong khóe miệng lên nở nụ cười, nhìn hấn nói: “Ai nói chúng ta là người xa lạ? Chúng ta là hàng xóm nha, hàng xóm là có thể giúp đỡ lẫn nhau nha.”

Đang lúc hấn chuẩn bị mở miệng , ngoài ý muốn phát hiện mẹ được người lạ nâng đỡ khắp khiêng đi về hướng bên này. Hấn lập tức vọt tới bên cạnh mẹ , vẻ mặt lo lắng nhìn mẹ hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại biến thành như vậy?”

“Được rồi, đừng lo lắng, ” lúc này, một người phụ nữ một bên giúp đỡ mẹ hấn mở miệng nói, “Mẹ con khi hái quả rừng không cẩn thận bị té, chân hình như bị trật khớp, để bác về nhà lấy rượu xoa bóp giúp mẹ con thì không sao nữa.”

“Mẹ, ” không biết từ khi nào, cô bé kia cũng chạy đến, nhìn người kia cô bé hô: “Mẹ, mẹ cũng đi hái quả rừng sao?”

“Đúng vậy, nhờ có vị này đây , bằng không mẹ vẫn còn ngồi ở trên núi kia, “ phụ nhân kia cười nói, sau đó nhìn hấn, “Con đi lấy rượu thuốc, rồi đỡ mẹ con vào nhà đi.”

Hấn thần sắc phức tạp nhìn người phụ nữ kia, nhẹ nhàng gạt đầu, thì ra cô kia là mẹ cô bé .

“Vũ Vũ, chúng ta cùng đi lấy rượu thuốc được không? Còn nhớ rượu thuốc để ở chỗ nào không?” Phụ nhân vẻ mặt sùng ái nhìn cô bé kia hỏi.

“Đương nhiên biết, nhưng bát canh này....Cô bé nhìn canh trong tay, rồi lại nhìn hân, biểu tình lập tức khó xử lại rối rắm.

Người phụ nữ hiển nhiên cũng hiểu được cô bé này vì sao mà khó xử, vì thế cười nói: “Vũ Vũ, canh này hân là đã lạnh, chúng ta lấy rượu thuốc thuận tiện đem canh hâm nóng một chút.”

“Đúng rồi, “ cô bé kia gật đầu nhìn người phụ nữ, vui vẻ cười nói: “Mẹ, chúng chúng ta mau đi thôi.”

“Ừ, đi thôi.” Người đàn bà khoác tay cô bé đi, còn hân dìu mẹ hân vào trong nhà.

Hân nhẹ nhàng quét mắt qua hai người một cái, sau đó, từng bước một đi vào phòng.

“A Cẩm, ” mẹ vỗ nhẹ nhẹ lên tay của hân, trên mặt hiển nhiên rất thống khổ, nhìn hân nói nói: “Con biết không? Lúc mẹ bị ngã, có rất nhiều người ở bên cạnh, nhưng đều là không ai vươn tay ra giúp.”

Hân nghe đến đó, khẽ nhăn mặt một chốc rồi xả ra một tia mỉm cười nói: “Mẹ, không có việc gì, về sau con sẽ ở cạnh mẹ.”

“Nhưng vừa rồi là người kia đã giúp đỡ mẹ, hơn nữa lúc bà ấy công mẹ xuống núi mẹ sợ bà ấy quá mệt mỏi, cho nên mới kiên quyết không cho bà ấy công mẹ trên lưng.” Mẹ hân đẩy cửa ra, gồi ở ghế trên mà hân vừa chuẩn bị, vừa ngồi xuống, hai người kia liền đi đến.

Người phụ nữ trong tay cầm một lọ rượu thuốc, đi đến trước mặt mẹ hân, mở bình ra rồi cuốn cao ống quần mẹ hân, nhất thời đau lòng nói: “Chắc chắc, nhìn xem cô lại không cẩn thận, làm chân mình bị đau như vậy.” Nói xong, đem rượu thuốc đổ ở trong tay bắt đầu xoa xoa chân mẹ hân.

“Dì, đại ca ca, hai người nếm thử bát canh thịt này đi, thật sự uống ngon lắm đó.” trong tay cô bé cầm hai chén canh, thật cẩn thận đi đến trước mặt mẹ hân và hân, đem một chén đưa ẹ hân.

Mẹ hân không hề nghĩ ngợi, cầm lấy bát canh liền uống một ngụm, hân há miệng thở dốc, muốn nói gì, nhưng vẫn còn chưa mở miệng thì...

“Đại ca ca, ca ca cũng nếm thử thôi.” cô bé vẻ mặt chờ mong nhìn hân, đem một bát canh khác đưa tới trước mặt hân.

Hân quay đầu nhìn mẹ, theo ánh mắt hân của mẹ có thể biết là bà hy vọng hân uống bát canh này; hân thở dài một hơi, nhìn trong ánh mắt tỏ vẻ vui mừng của cô bé kia, rồi chậm rãi uống xong bát canh, hình như, cũng không tệ lắm.

Khi hai người kia đi rồi, mẹ nói với hân: “A Cẩm, tuy rằng phòng bị là tốt, nhưng chính con cũng cần phải biết hai chữ tin tưởng viết như thế nào!

Hân cười cười, không nói gì.

Nhưng sau đó, hân tựa hồ, bắt đầu chú ý cô bé kia; nhìn cô lúc cùng cô gái khác đá cầu, có cô gái đùa dai dường như nhiều lần đem quả cầu đá đến trên mặt của cô, nhưng cô lại không hề tức giận, còn ngốc nghếch cười với cô gái kia.

Chuyện này, hân cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ cô không nhìn ra cô gái kia là cố ý sao? Bởi vì cô gái kia có gương mặt không đẹp bằng cô. Một lúc sau, hân đi đến trước mặt cô đang múc nước ở giếng, hỏi: “Tôi muốn hỏi một chút, em luôn ngu như vậy sao?”

Nhưng một lát sau, cô bé mới chậm rãi xoay người, trái phải nhìn thoáng qua sau đó dùng ngón tay chỉ vào chính cô, không xác định hỏi: “Ca ca vừa rồi là hỏi em sao?”

“Bằng không thì hỏi ai?” Hân có chút không biết nên nói gì.

“À, ” cô bé buông gáo nước, khó hiểu nhìn hân hỏi: “Vì sao nói em ngốc? Còn nữa, em tên là Ly Vũ Vũ, về sau ca ca muốn hỏi em chuyện gì thì phải kêu tên của em, như vậy em mới biết là ca ca đang hỏi em.”

Hắn sưng sốt một chút, sau đó bằng nhiều năm tích lũy kinh nghiệm bắt đầu tra hỏi, không tha con tin , hắn trầm giọng nói: “Trả lời câu hỏi của tôi.”

“Nhưng em không biết anh muốn hỏi gì mà.” cô bé thập phần khó hiểu nhìn hắn.

Một tia quần bách chợt lóe qua, hắn giả vờ ho khan một chút, có chút mất tự nhiên giải thích nói: “Chính là đá cầu ngày hôm qua đó, chẳng lẽ em không nhìn ra cô gái kia là cố ý đá cầu vào mặt em sao?”

“Như vậy sao?” Ly Vũ Vũ mở to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Hắn nhìn thấy loại vẻ mặt này của cô, trong lòng âm thầm nói:

quả nhiên là ngu ngốc .

Từ sau lần đó hắn quyết định thường xuyên chú ý Ly Vũ Vũ kia, bởi vì hắn cảm thấy óc của cô bên trong ngu dần, làm cho cuộc sống buồn tẻ của hắn gia tăng một chút lạc thú.

Nhưng, sự chú ý tăng dần theo từng năm, tâm của hắn lại cũng bắt đầu có chút biến hóa.

Nhìn Ly Vũ Vũ vẫn bị người kia đem quả cầu đá vào mặt cô, mà cô thì cười hề hề

Nhìn Ly Vũ Vũ mỗi ngày đến trường tan học, trên mặt lộ ra nụ cười tươi như ánh mặt trời;

Nhìn Ly Vũ Vũ mỗi ngày đi ra giếng nước múc nước ;

Nhìn Ly Vũ Vũ cao hứng mình cũng cao hứng theo.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mặt của Ly Vũ Vũ nhăn cùng một chỗ, mình cũng lo lắng theo;

Nhìn Ly Vũ Vũ quỳ gối trước mộ phần ba cô cất tiếng khóc lớn, trong lòng chính mình cũng hơi hơi xúc động;

Nhìn Ly Vũ Vũ...

Ly Vũ Vũ, mỗi ngày đều là Ly Vũ Vũ, khi nào thì mình lại chú ý tất cả những gì liên quan đến Ly Vũ Vũ như thế?

Nghĩ vậy, lòng hắn tràn đầy kinh hãi, đây là chuyện tốt? Hay là chuyện xấu?

Nhưng hắn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, nhìn một người đeo ba lô nhỏ trước sau như một, trên mặt mang theo nụ cười tươi tựa như ánh mặt trời ,Ly Vũ Vũ từng bước một hướng đi về nhà cô, hắn bỗng nhiên cảm thấy, đây là chuyện tốt.

Hơn nữa, đây có phải là thích mà mọi người thường nói không?

Hắn là

Nghĩ vậy,

Khóe miệng hắn hơi cong lên, vì ý tưởng này mà cao hứng, nếu thích , như gia gia thường nói đánh giặc như vậy thì phải dùng một trận chiến kết thúc mau đi.

Vì thế, hắn bắt đầu cố ý làm như vô tình xuất hiện bên người cô; nhớ rõ có một lần, hắn ở bên cửa sổ nhà cô , trong lúc đó vô tình nghe được cô nói: Thật rất muốn mặc kimono nga, không biết như thế sẽ là cảm giác gì nhỉ?

Hắn kỳ quái nhìn về phía cửa sổ, thì ra cô đang xem Chi-bi Maruko. Cười cười, trong lòng âm thầm nhớ kỹ những lời này.

Nhưng những điều vui vẻ đều không kéo dài được.

Khi hắn nhận được điện thoại của gia gia , hắn liền biết, hắn phải lập tức rời khỏi nơi này . Nhưng hắn tuyệt không khổ sở, thậm chí có chút vui mừng, bởi vì chỉ có ra đến bên ngoài hắn mới có thể tận tình bày ra tài hoa của chính mình , mới có thể đi bước một đi lên ngôi vị cao nhất, mới có thể để cho Ly Vũ Vũ ở cùng với hắn, có thể đạt được một cuộc sống hạnh phúc.

Bởi vì hấn hiện tại , căn bản không có tư cách gì nói với cô hấn thích cô. Bởi vì hấn chính là một thiếu gia, tuy rằng thành tích vĩ đại, nhưng vẫn chỉ là thiếu gia, không có gì trong tay để bảo đảm kinh tế , làm thế nào có thể làm cho chính mình cùng người yêu hạnh phúc?

Cho nên, hấn đem tình yêu của mình yên lặng đặt ở trong lòng, chờ sau khi hấn thành công mới nói với cô câu nói kia: Hấn yêu cô.

Ngày đó hấn rời đi , Ly Vũ Vũ đứng ở trước mặt hấn, hấn nhìn ra được trong lòng cô có chút không vui, hấn cười cười với cô, nói: “Chờ anh.”

Ly Vũ Vũ nghe vậy, vẻ mặt lại lộ ra thập phần khó hiểu như trước.

Hấn không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn Ly Vũ Vũ thật sâu , thấy mẹ liếc mắt nhìn, hấn mới cúi đầu, sau đó chui vào bên trong xe.

Năm năm sau.

Cố gắng của hấn cũng không uổng phí, gia tộc khôi phục hưng thịnh như xưa, hấn cũng sáng lập XL, đang đứng ở trên đỉnh cao ; tuy rằng hiện tại tạm thời tài chính quay vòng khó khăn, nhưng hấn tin tưởng tương lai không xa, hấn sẽ làm được xuất sắc gấp một trăm lần so với hiện tại.

Nhưng mà, vận mệnh tựa hồ thích đùa giỡn với hấn.

Ngay tại thời khắc trọng yếu nhất, lại truyền đến tin Ly Vũ Vũ không có tin tức: Ly Vũ Vũ và mẹ xảy ra tai nạn xe cô đã tử vong, mà bởi vì lúc mẹ cô xảy ra tai nạn xe cô đã ở hiện trường, cô đã ngất đi, sau khi đưa vào bệnh viện được bác sĩ báo cho biết, bởi vì bị cú shock quá lớn, làm mất trí nhớ.

Thời điểm hấn nghe được tin tức này , trong lòng đau vô cùng; tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy? ! Không được, hấn nhất định phải đi tìm cô, nhất định phải đi tìm cô.

Lúc này, gia gia với vẻ mặt nghiêm túc đi đến trước mặt hấn , nhìn hấn, nói với hấn : ” Con nhất thời xúc động muốn đi đến bên cạnh cô gái kia, sau đó các con sẽ phải trải qua cuộc sống gian nan;Vậy nên vẫn là tiếp tục chuyên nghiệp của mình để tương lai không phải lo lắng gánh nặng áo cơm”

Hai câu nói này của gia gia đã kéo hấn đứng lại. Đúng vậy, hiện tại hấn cố gắng như vậy là vì cái gì? Không phải vì về sau hấn có thể cùng cô hạnh phúc mãi mãi? Cùng nhau sống đến răng long đầu bạc hay sao?

Vì thế, hấn yên lặng xoa người, từng bước một đi đến bàn làm việc của mình, ngồi xuống nơi đó; tâm tư vô cùng rối rắm, cũng vô cùng kiên định, từ hôm nay trở đi, hấn sẽ càng thêm cố gắng!

Mười năm sau.

XL mà hấn sáng tạo rất cực tiến vào vị trí năm tập đoàn lớn nhất thế giới, gia tộc cũng ngày càng cường đại.

Hấn ngồi ở ghế chủ tịch xa hoa , nhìn cửa sổ thủy tinh, nhìn người đến người đi, nội tâm vô cùng vui vẻ:

Vũ Vũ, thực xin lỗi, lúc mẹ em rời đi anh lại để cho em cô đơn vượt qua một mình;

Nhưng từ hôm nay trở đi, và những ngày sau này, anh sẽ bảo hộ cho em .

Bởi vì thành công của hấn hôm nay , đều là vì cô.

Vũ Vũ, anh đến đây.

15. Chương 15: Yêu Nghiệt Yêu Nghiệt Công Ty

Trong công ty yêu nghiệt.

“Xin chào, phu nhân, tôi là phó tổng giám đốc Hà Văn Thụy.” Hà Văn Thụy bắt tay cô, cười nụ cười quyền rũ.

“Ách... Xin chào,” Trước ánh mắt chăm chú đầy nguy hiểm của yêu nghiệt, cô chỉ dám hướng người nọ hơi cúi đầu, hiện tại cô không dám trêu chọc yêu nghiệt, bằng không hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi, cô nhìn hắn nói: “Tôi tên Lý Vũ Vũ, còn nữa, tôi không phải là vợ của anh ấy.”

“Còn tôi, còn tôi,” Một cô gái có khuôn mặt trẻ con chạy đến bên cạnh cô, ôm tay cô cười hì hì nói: “Xin chào Vũ Vũ, tôi tên Nữ Nữ, là trợ lý phó tổng giám đốc, mà cô không cần để ý đến lời nói ngu ngốc của Hà Văn Thụy, làm gì có ai nhanh kết hôn như vậy chứ.”

“Ừ” Cô nhất thời cảm động gật gật đầu với Nữ Nữ, rốt cục có người hiểu cô rồi.

“Cô chắc chắn là vị hôn thê của BOSS.” Nữ Nữ nói tiếp.

“Ách...” Đây cũng không đúng, cô nghĩ nghĩ, rồi nói với Nữ Nữ: “Tôi là bạn gái yêu nghiệt... À không Lục Cẩm.”

“Yêu nghiệt?” Nữ Nữ lập tức trợn to hai mắt, vẻ mặt tò mò nhìn cô hỏi: “Đây là cách xưng hô mà cô thích?”

Đây không phải là thích xưng hô, là không xưng hô cam lòng, cô bắt đắc dĩ hờ hết trong lòng, hướng Nữ Nữ cười cười nói: “Đúng... Đúng vậy.”

“Chúng ta đi vào thôi.” Bàn tay của Lục Cẩm bỗng nhiên khoát lên vai cô, sau đó mang cô vào văn phòng hắn.

“Ôi chào ôi chào, sao BOSS lại ích kỷ như vậy, Vũ Vũ vừa mới đến đây, anh đã muốn độc chiếm cô ấy nhanh như vậy.” Nữ Nữ lập tức lớn tiếng la lên: “Kháng nghị, kháng nghị, kháng nghị, kháng nghị BOSS độc tài”

“Sao?” Lục Cẩm nhướng mày, quay đầu cười như có như không nhìn Nữ Nữ, nói: “Chẳng phải cô tối nào cũng hưởng thụ sự độc tài của người yêu nhà cô sao?” Nói xong, liếc Hà Văn Thụy một cái.

Nữ Nữ nhất thời vẻ mặt đỏ bừng, che mặt hét lớn: “BOSS anh sao có thể như vậy.”

“Quên đi quên đi,” Hà Văn Thụy ôm Nữ Nữ, nhìn cô cười nói: “Về sau chúng ta còn có cơ hội mà?”

“Hi hi, cũng đúng.” Nữ Nữ nhanh chóng thay đổi vẻ mặt thẹn thùng, cười hì hì nhìn cô cùng yêu nghiệt.

... Thì ra thẹn thùng vừa rồi là giả, cô còn tưởng...

Trong văn phòng.

“Oa, Lục Cẩm, sao văn phòng của anh lại lớn như vậy, có thể dùng để sinh sống được a.” Vẻ mặt cô khiếp sợ nhìn văn phòng lớn như vậy, trên vách tường đều treo rất nhiều những bức tranh không biết tên.

“Tạm thôi,” Lục Cẩm cúi thấp người từ trong tủ lạnh lấy ra một lon nước cam đưa cho cô, nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào, thích tranh của anh?”

“Không,” Cô cầm lon nước cam, phách một tiếng mở ra uống một ngụm, nói: “Em không có hứng thú với nghệ thuật, em chỉ tò mò sao trong phòng anh có nhiều tranh như vậy?”

“Bằng không em nghĩ trong phòng anh có thứ gì?” Lục Cẩm hỏi cô có chút muốn cười, đến bàn công tác thật lớn ngồi xuống, vươn những ngón tay thon dài khởi động máy tính.

“Ừm...” Cô cắn cắn lon nước, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Em cảm thấy người như anh, hẳn là trong văn phòng sẽ treo rất nhiều rất nhiều tranh mỹ nữ.” Nhất là tranh lõa thể, cô im lặng thâm bổ sung trong lòng.

“Anh lại không thiếu mỹ nữ, treo ảnh mỹ nữ chung quanh làm gì?” Lục Cẩm cười cười, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ bàn phím, liếc nhìn cô, “Đương nhiên, anh đối với mỹ nữ một chút hứng thú cũng không có.”

Cô không tin, đàn ông trên thiên hạ này đều là sói, nhất là hắn, một con sói háo sắc, trong lòng cô u ám thâm nghĩ, sao đó đến bên cạnh yêu nghiệt, nhìn hắn hỏi: “Anh có vẻ quên một việc.”

“Quên chuyện gì?” Lục Cẩm ngừng tay, có chút khó hiểu nhìn cô.

Cô mở to mắt, chỉ vào mình nói: “Anh chẳng lẽ cứ bỏ em ở trong văn phòng này như vậy?! Em đến đây để làm việc, không phải tham quan, tiền lương hôm nay đang tính nha.”

“OK, không thành vấn đề.” Lục Cẩm nói xong, đầu ngón tay tiếp tục gõ bàn phím.

1 phút trôi qua...

3 phút trôi qua...

5 phút trôi qua...

10 phút trôi qua...

Khóe miệng cô co giật, vẻ mặt ai oán nhìn Lục Cẩm hỏi: “Đồng chí Lục Cẩm, xin hỏi anh có nghe em nói không? Sắp xếp công việc cho em làm.”

“Em muốn làm đến như vậy?” Lục Cẩm quay đầu nhìn cô, cười như có như không nói.

“Vâng.” Đáng thương ghê, cô còn chưa ý thức được âm mưu đáng sợ của yêu nghiệt.

“Được, như em mong muốn.” Lục Cẩm đứng lên, nháy mắt ôm cô vào ngực, sau đó hướng chỗ nào đó đi đến.

“Ừ — Anh muốn làm gì?” Cô bị hành động của yêu nghiệt làm cho hoảng sợ, bắt đầu liều mạng giãy dụa, bởi vì cô nhìn thấy ánh mắt nóng rực của yêu nghiệt.

“Em còn muốn tiếp tục đốt lửa sao?” Lục Cẩm nhìn cô, lộ ra một nụ cười tà ác: “Không thành vấn đề, chỉ cần em đủ thể lực dập tắt lửa là được.”

Nghe vậy, cô lập tức ngừng giãy dụa ngay cả thở mạnh cũng không dám, không phải chửi, yêu nghiệt háo sắc thật sự muốn cái kia ở trong văn phòng sao...

Lục Cẩm ôm cô, đi vào căn phòng tối đen như mực đóng cửa lại, sau đó mở đèn lên.

Ngay lúc đèn bật sáng, cô sững người. Bởi vì, trong phòng yêu nghiệt chợt lóe lên những vì sao, tuy rằng là do ngọn đèn, nhưng cũng rất đẹp. Cô nhìn yêu nghiệt hỏi: “Sao phòng anh lại bày trí cầu kỳ như vậy?”

“Bởi vì trước kia rất lâu, có một con heo nhỏ đã nói với anh, cô ấy có một nguyện vọng rất dễ thương, là sau này có thể cùng người yêu ngắm sao đêm.” Lục Cẩm nhẹ nhàng đặt cô trên giường, mỉm cười nhìn cô nói: “Trong thành thị rất ít sao, cho nên anh đã bố trí phòng mình như vậy, về sau lúc nào muốn chúng ta cũng có thể ngắm sao.”

Cô nhất thời cảm động nhìn yêu nghiệt, tuy rằng cô biết yêu nghiệt làm như vậy, dụng tâm cũng không có gì tốt đẹp, nhưng hắc bố trí rất giống các vì sao lóe sáng trên bầu trời. Nếu không phải hết lòng chú tâm bố trí, làm sao có thể giống thế này?

“Cám ơn anh.” Cô ôm khuôn mặt của yêu nghiệt, hôn nhanh một cái.

Trong mắt Lục Cẩm hiện lên một tia kinh ngạc, nhìn cô, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ác: “Nụ hôn này không thỏa mãn được anh.” Hắn một tay nắm lấy eo cô, một tay xoa gáy cô, bạc môi chạm vào môi cô.

Nụ hôn của hắn, lúc đầu ngang ngược bá đạo, đến cuối lại rất ôn nhu, làm cô quên đi ý muốn phản kháng...

Yêu nghiệt ôm cô nằm thẳng trên giường, cô không hề giãy dụa, tùy ý để cánh tay thon dài của Lục Cẩm rút quần áo trên người cô, thuận thế lướt qua chân cô, tiếp theo lần dò tìm kiếm hai cánh hoa đỏ bồng.

Cô cả kinh, hít sâu một hơi, áp lực trong lòng như muốn trào ra ngoài, thẹn thùng mở miệng: “Đừng như vậy...”

“Em biết không? Thanh âm của em rất quyến rũ, thật làm người ta muốn phạm tội mà,” Lục Cẩm cười, tay không ngừng ma sát qua lại cánh hoa đỏ bồng, tiện đà xâm nhập cửa vào chật hẹp, Thanh âm khàn khàn: “Ồi... Đừng chặt như vậy.”

Có sao? Cô thầm nghĩ.

Yêu nghiệt cúi đầu, hôn đôi môi như hoa hồng của cô, Đầu lưỡi nhẹ mở hàm răng vẫn còn đang đóng lại, đây đưa chiếc lưỡi dính hương của cô... Lục Cẩm quần quýt lấy lưỡi cô, khiêu khích mơn trớn như có như không ...

“Ừm...” Cô nhin không được thở dốc một tiếng, hình như hôm nay yêu nghiệt rất nhiệt tình?

Nụ hôn của yêu nghiệt từ từ trượt xuống, rất nhẹ nhàng hôn da thịt cô... Môi hắn lướt qua mỗi địa phương, nơi đó giống như bị lửa nóng quét đến

“A... Lục Cẩm.” toàn thân cô run rẩy, anh ta... Dám cắn nụ hồng trước ngực cô?! Cảm giác xa lạ này làm cô hưng phấn lại bối rối, chẳng biết nên làm thế nào.

“Từ nay về sau anh là yêu nghiệt của mỗi mình em.” Hắn ngẩng đầu tựa vào bên tai cô nói nhỏ, làm cho cả người cô nháy mắt tê dại như bị điện giật!

Cô không biết nên làm gì, cho nên bắt lấy quần áo hoàn hảo của yêu nghiệt, cọ tới cọ lui trên người hắn, muốn giải thoát khó chịu không hiểu trong người, nhưng càng cọ lại càng khó chịu

“Đừng nóng vội, anh đến đây.” Cùng với tiếng nói nhỏ của yêu nghiệt, Cô kinh ngạc nháy mắt thấy căng thẳng, ngay sao đó bị cảm giác đầy đủ vây quanh.

Yêu nghiệt động thân tiếng vào thân thể run run của Vũ Vũ, cô hơi híp mắt, nhìn Lục Cẩm... Hắn ra sức vận động, trên mặt là vẻ cương cường vô hạn, sau đó cúi đầu, dùng môi mút lấy quả nhỏ phần hồng mê người.

Từng trận tê dại truyền đến, làm cho cô theo bản năng uốn cong người, không an phận cọ cọ vào hắn.

“Ngô...” Khoái cảm liên tục bay lên, cô nhin không được khe rên lên, nhìn yêu nghiệt bật khóc: “Đủ... Đủ rồi, em... Em không chịu nổi...”

“Ngoan, nhin một chút, rất nhanh sẽ thoải mái mà.” Lục Cẩm vẫn duy trì tốc độ vừa rồi, thậm chí còn muốn nhanh hơn, ở trên người cô vận động một lần rồi lại một lần

“A...” Cô khó nhin ngẩng đầu lên, tay nắm chặt gối đầu, thét to: “Thật sự... Không được... Đã qua... Thật lâu ...”

“Anh đến đây.” Lục Cẩm gầm nhẹ một tiếng, mầm móng nóng cháy nháy mắt phóng vào cơ thể cô, chấm dứt trận vận động kịch liệt.

Ngày thứ hai.

Cô chậm rãi mở hai mắt sương mù nhìn chung quanh đầy sao lờ lờ tỏa sáng, sau vài giây sửng sốt, cô nháy mắt nhớ tới một màn tối hôm qua, mặt hơi đỏ lên, tuy rằng không phải lần đầu tiên cùng yêu nghiệt làm cái kia, nhưng ngày hôm qua yêu nghiệt cũng quá nhiệt tình đi...

Lúc này, một cánh tay sát lại kéo cô vào lồng ngực kiên cố, vẻ mặt Lục Cẩm giống như thực hiện được gian kế nhìn cô: “Đang nghĩ gì thế?”

“Em...” Giờ phút này cô thập phần bối rối, tuy rằng tối hôm qua yêu nghiệt khiến cô thực hạnh phúc, nhưng mà ở trong văn phòng làm chuyện đó, qua đêm nay làm sao nhìn mặt người ta đây...

Nhìn vẻ mặt cô lúc vui, lúc sầu, yêu nghiệt nhin không được bật cười: “Không việc gì, về sau sẽ quen, bởi vì sau này sẽ còn nhiều trường hợp đặc biệt hơn nữa.”

Cô nhất thời há to miệng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn yêu nghiệt, thanh âm nhẹ run: “Anh... Anh... Anh vừa nói cái gì? Cái gì là trường hợp đặc biệt?!”

Lục Cẩm nhìn biểu tình khẩn trương của cô, khoe miệng lộ ra nụ cười tà ác: “Sau này, từ từ rồi em sẽ biết.”

“Hả?!” Cô nháy mắt suy sụp, lệ rơi đầy mặt nhìn những vì sao chợt lóe trên đầu.

Sao, mau mang cô đến hành tinh nào an toàn hơn đi!

16. Chương 16: Em Trai, Như Vậy Là Không Được!!!

Cô nhàn chán bước đến văn phòng rộng lớn, ngồi vào sofa, nhìn chăm chăm vào những hình ảnh trên tường, sau đó về mặt ai oán nhìn về yêu nghiệt, hắn đang thanh thoi đùa nghịch với cái máy tính.

“Làm sao vậy?” Lục Cẩm chậm rãi đem tầm mắt từ phía máy tính chuyển sang người cô, nhìn cô hỏi.

“Đồng chí Lục Cẩm à, em còn có thể làm sao được nữa, em rất rất nhàn chán...” Cô uể oải đáp: “Anh không có việc gì sắp xếp cho em làm sao?”

“Đến chính anh còn không có việc gì để làm thì sao có thể...”, Dường như việc nhìn thấy cô khiến cho ánh mắt ai oán càng được phát ra, Lục Cẩm cười cười nói: “Sao em lại quá nhiệt tình làm việc? Anh nhàn một chút không tốt sao?”

“Anh nhàn là rất tốt, nhưng làm người cũng không thể lười biếng được.” Cô liếc nhìn yêu nghiệt, giọng nói mang đầy khí chất.

“Thật ra, em có thể đi ra ngoài tìm đám cỏ hơi kia, anh cũng sẽ không cản em đâu.” Lục Cẩm đưa ra đề nghị.

“Thật vậy chăng?”. Cô đưa về mặt đầy phấn khích nhìn yêu nghiệt, tuy rằng mới tách đám cỏ thú kia không lâu, nhưng là vì trước kia đã quen với việc mỗi ngày ở cùng một chỗ, cái cảm giác này, đột nhiên không có, nên cũng khó mà thích ứng.

Lục Cẩm nhìn cô, khẽ gật đầu, nói: “Ừ”.

“Ha ha ” Trong lòng cô vô cùng vui mừng, liền chạy đến trước mặt yêu nghiệt, hôn lên trán hắn một cái, nói: “Lục Cẩm, anh thật tốt, em đi đây.” Nói xong, lập tức xoay người chạy nhanh ra cửa.

Dù chạy đi nhưng cô vẫn nghe được tiếng nói của ai đó từ phía sau truyền đến.

“Nhớ rõ buổi tối phải trở về dập tắt lửa.”

...

Trong thang máy

Cô đưa mắt nhìn những con số nhỏ dần đi, trong lòng thẫn thán. Vì sao yêu nghiệt lại làm việc ở nơi cao như vậy, làm hại công ty này mất quá nhiều thời gian cho việc đi lại.

Rất cục cựa đến tầng dưới cùng, cô lập tức chạy ra, nhưng vừa mới ra khỏi cửa công ty cô đã nhìn thấy người mà mình không bao giờ tưởng tượng đến.

Em trai! !

Vốn tâm trạng đang vui vẻ mà chạy ra khỏi cửa nhưng chỉ một giây khi nhìn thấy em trai chân tự khắc phanh lại, đầu óc trống rỗng chỉ biết đứng im.

Đứng ở cửa, Hướng Văn dường như cảm nhận được sự tồn tại của cô, ánh mắt theo hướng cô mà hướng tới. Nhìn thấy bóng cô, thoáng chốc ánh mắt hắn hiện lên sự vui vẻ, sau đó từng bước một đi về phía ấy.

“Chị, em đã tìm được chị rồi.” Hướng Văn đứng trước mặt cô, đưa tay vỗ vỗ lên khuôn mặt đầy vẻ sùng sờ.

“Ha... Ha ha...” Cô cười gượng gạo, tự hỏi tại sao em trai lại xuất hiện ở đây.

Chị, chúng ta đi ăn cơm đi.” Nói xong, Hướng Văn không đợi câu trả lời, liền nắm tay cô kéo về phía ngoài cửa.

“A...” Cô từng bước một chạy theo phía sau, ánh mắt nhìn vào chỗ mà hắn đang nắm lấy, trong lòng do dự nên làm gì bây giờ? Việc giãy giụa là điều không thể, bởi vì em trai cô nắm tay cô rất chặt, sức cô không thể chống lại. Cho nên, tạm thời cứ để như vậy đi. Hơn nữa, cô cảm thấy em trai đang rất tức giận ? !

”Này, em muốn mang chị đi đâu?” Cô ngồi vào trong xe, nhìn em trai “yêu dấu” đang thắt dây an toàn cho cô, cẩn thận hỏi.

“Ăn cơm, ” Hướng Văn liếc nhìn cô một cái, cánh tay thon dài cầm lấy vô lăng, nhẹ giọng hỏi : “Muốn đi ăn cái gì? Sushi?”

” Ý kiến này cũng không tồi ” Cô gật gật đầu, tuy rằng bây giờ cô không hiểu em trai đang suy nghĩ gì, nhưng sushi là món cô rất thích, mặc dù chỉ ăn vài cái là đã no.

“OK.” Hướng Văn khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía trước.

“Em... à không, Hướng Văn, cậu lái xe đi.” Cô thật cẩn thận quan sát từng động tác của em trai khi lái xe, trong lòng thật sự là lo lắng, không biết em trai có thể lái xe không? Nếu không thể lái xe mà vẫn cứ lái thì có phải là rất nguy hiểm hay sao?

“ Nếu em không biết lái xe, vậy hiện giờ chị đang thấy ai lái? Ma sao?” Hướng Văn liếc nhìn cô, miệng hơi mấp máy,

” Chị làm sao có thể không tin tưởng em được chứ?”

“Ha... Ha ha...” Cô cười gượng vài cái, trong lòng thầm nghĩ, không phải chị không tin em, chỉ vì mặt em hiện lên ba chữ “Không thể tin”.

“Chị ” Xe đang chạy, Hướng Văn bỗng nhiên gọi cô một tiếng.

” Gì? ” Cô đưa nét mặt khó hiểu nhìn em trai, hỏi: “Làm sao vậy?”

Hướng Văn quay đầu nhìn về phía cô, im lặng , không nói gì, chỉ đem ánh mắt hướng về phía cô nhìn chăm chú.

“Sao... Như thế nào ?” Cô có chút lo lắng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, ha... Thật vừa kịp, đèn đỏ, chứ nếu không em trai vẫn giữ nguyên như vậy mà nhìn cô, liệu lúc ấy tính mạng cô còn có thể an toàn sao? !

“Quên đi, không có gì.” Hướng Văn nhẹ nhàng nói,sau đó nhìn phía trước, vừa vặn đèn đỏ biến thành đèn xanh.

“...” Em trai thật là kì quái.

Trong một khách sạn cao cấp

“ Sao...Sao em lại mang chị tới khách sạn?” Cô bất an đưa mắt đảo quanh một vòng, tuy rằng cô không hề sợ khi đến khách sạn ăn cơm, nhưng điều khiến cô sợ lại là người mang cô tới đây, hơn nữa em trai cô lại còn một mình bao trọn một phòng. Điều duy nhất may mắn là, trong phòng không chỉ có mỗi cô và em trai, còn có những người phục vụ đứng cạnh nữa.

“ Bởi vì khách sạn này làm Sushi rất ngon.” Hướng Văn giơ tay lên vỗ một tiếng, lập tức có một người mặc mặc Áo phục màu đen đi đến.

Hắn đến bên cạnh.

Hướng Văn nhìn cô, hỏi: “Chị, chị muốn ăn sushi gì?”

” Loại nào cũng được” Kỳ thật cô chưa từng đến khách sạn này ăn sushi bao giờ, vậy thì làm sao cô có thể trả lời câu hỏi được.

“ Cho tôi hai phần sushi kia nhé.” Hướng Văn quay đầu nhìn về phía người phục vụ nói.

“ Vâng, xin quý khách chờ cho ít phút.” Người phục vụ hơi cúi đầu, sau đó quay người rời đi.

“ Các người ra bên ngoài chờ đi, bao giờ có việc tôi sẽ gọi vào.” Hướng Văn mặt không chút thay đổi nhìn chung quanh, liếc mắt nhìn những nhân viên phục vụ. Lập tức cả đám nhân viên cúi chào, sau đó xoay người rời đi. Đợi toàn bộ phục vụ đi hết, Hướng Văn nhanh chóng thay bộ mặt lạnh lùng vừa rồi bằng nét mặt đáng thương nhìn cô nói: “ Chị, vì sao thời gian vừa rồi chị lại tránh mặt em?”

“ Hả? Chị không có nha.” Đương nhiên, điều này là nói dối, nhưng trước mặt em trai cô làm sao có thể nói thật?. Trong thâm tâm, cô đang tự cãi lại bản thân.

“ Nói dối, vì sao cả tuần trước em đều không gặp được chị, hỏi viện trưởng, ông ấy cũng không chịu nói cho em biết.” Hường Văn nói tới đây, trong mắt ánh lên tia tức giận, “ Chị, nhất định là chị cùng với Lục Cẩm đã đi chơi với nhau.”

Cô vội ho một tiếng, nháy mắt, trong đầu cô xuất hiện hơn mười lí do thoái thác khi em trai cô đòi làm rõ mối quan hệ giữa cô và yêu nghiệt, nhưng cô thật sự tìm không ra được một lí do thật phù hợp, vì thế, cô cười cười nói: “ Hường Văn, em cũng biết mà...Chị với Lục Cẩm hiện đang yêu nhau.”

“ Em biết”.Ai ngờ, Hường Văn lập tức trả lời, vẻ mặt có chút phần nộ.

“ Vậy...” Nghe được câu trả lời rõ ràng của em trai, cô ngược lại không biết nói gì tiếp. Bởi vì, cô không thể nói cho em biết rằng: ‘ Em biết thế sao vẫn còn bám theo chị làm gì?’ Cho nên, trong đầu cô nhất thời hỗn loạn, không biết phải nói cái gì, đành phải cúi đầu nhìn bàn tay đang vân vê chén trà.

“ Chị, vì sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà chị lại muốn cùng Lục Cẩm ở chung một nhà, trước kia hai người biết nhau sao?” Hường Văn nhìn sâu vào mắt cô, trong ánh mắt ấy là sự không cam lòng.

“ Chuyện này...” Cô gãi gãi đầu. Tuy rằng yêu nghiệt thường cùng cô nói tới chuyện trước kia cô như thế nào, nhưng cô thật sự nghĩ không ra, cô trước đây như thế nào, làm sao quen biết với hắn. “ Chắc là có biết nhau, hẳn là trước đây, hẳn có biết chị, nhưng mà hiện tại chị nhớ không rõ, trí nhớ của chị không tốt lắm, ha ha.”

“ Chị, chị không thể bị lừa gạt chỉ vì hai ba câu nói của hắn ta, hai người thực tế chỉ mới quen biết nhau vài ngày?” Hường Văn mang nét mặt ‘Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép’ nhìn cô, như thể trong não cô là những suy nghĩ của một con heo.

“ Tôi với em cũng quen nhau rất lâu sao?” Tuy rằng nhủ bụng sẽ không làm em trai bị tổn thương, nhưng cô cảm thấy cần dạy dỗ cậu em trai này một chút, tránh hậu họa về sau.

Hường Văn tất nhiên cũng sốt một chút, sau đó lập tức nói: “ Ý em là, chị cũng phải cho bọn em thời gian, để hai người cạnh tranh công bằng chứ.”

“ Nhưng hiện tại, sự việc là như thế rồi.” Cô nhún vai, nhìn em trai khước miệng hơi giật giật, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, quả nhiên là trẻ con, “ Hường Văn, trên thế giới này, con gái xinh đẹp có đầy rẫy, tội gì cứ phải theo đuổi thứ biết trước là không có kết quả?”

“ Xi...” Hường Văn mang nét mặt nghiêm túc, cố chấp, bị những lời cô nói khiến cho cánh môi hơi mở, thoáng nét cười, hắn nhanh chóng thu hồi nụ cười ấy lại, nhìn cô nói: “ Chị, Lục Cẩm có thể ở bên chị, em cũng có thể ở bên chị, gia tộc của em so với của Lục Cẩm không hề kém, đều là dòng dõi quan lại, chị thích Lục Cẩm có phải do hắn ta ưu việt hơn người?”

“ Ưu việt hơn người?” Cô khó hiểu nhìn em trai, không rõ hắn đang nói tới điều gì.

“ Chính là năng lực trên giường”. Hường Văn hào phóng nói ra, không thèm để ý xem những người bên ngoài có nghe được hay không.

“ Phụt...” Cô vừa mới uống một ngụm trà, chưa kịp nuốt xuống, đã bị những lời này của em trai làm cho phun ra.

“ Chị, chị phải tin tưởng em, em cũng có thể làm được.” Hường Văn thành khẩn nhìn cô, lo ngại là cô sẽ không tin, bổ sung thêm: “ Nếu không tin, đêm nay chúng ta có thể thử.”

“ Cậu điên rồi!” Miễn cưỡng đem ba hồn bảy vía đang bay toán loạn quay trở về, cô trừng mắt nhìn em trai nói: “ Em trai, lần sau cậu còn dám nói những lời này, chị cam đoan, nửa đời còn lại của cậu vĩnh viễn sẽ không ra khỏi giường.” Nói xong, cô khoa chân múa tay, bẻ ngón tay răng rắc.

Hường Văn bỗng nhiên nở nụ cười, ôn nhu nói: “ Chị, chị làm em thấy sợ đấy.”

“ Đừng, đừng” cô vội vẫy tay, nhìn em trai, “ Lần trước người nhà cậu gây cho chị khiếp sợ đến bây giờ vẫn chưa quên, chị cũng không muốn có cuộc thể nghiệm lần hai đâu.”

Trong mắt Hường Văn hiện lên sự hối lỗi, nói: “ Chị, thật xin lỗi, em cam đoan sẽ không có lần thứ hai xảy ra đâu.”

“Đừng nói đùa.” Cô tuyệt đối không tin tưởng, bởi vì, dù sao em trai vẫn là em trai, làm sao có thể chống lại lão hồ li tinh?

“Lạ thật”. Cô không tin vào mắt mình, em trai cô đứng lên, cao quá cô, cô phải ngước lên mới có thể nhìn thấy.

Nhìn thấy em trai như vậy, trong lòng cô bất đắc dĩ thở dài, sao mà em trai lại lớn nhanh như vậy? Cô quyết định không để ý tới hần nữa, quay đầu nhìn ra phía cửa, nói: “Sao Sushi mãi không bưng lên vậy? Chị sắp chết đói rồi.”

“Chị, hãy nhìn em.” Bỗng nhiên, bả vai cô bị xoay mạnh.

Với nét mặt đầy sự kiên định và cố chấp, Hương Văn nhìn cô nói: “Chị, em phải thay đổi tình huống hiện tại, sớm đem chị về bên cạnh, như vậy, chúng ta sẽ cùng chung sống hạnh phúc.”

Nghe em trai nói vậy, cô trợn tròn hai mắt. Hình như, trước kia, cô đã nghe qua những lời này? Nhưng nghe ở đâu? “Chị, chị có nghe thấy em nói không?” Thấy vẻ mặt lơ đãng của cô, Hương Văn nổi giận, gầm lên một tiếng, cúi đầu xuống hôn ghì lên môi cô.

Cô nhất thời bị sốc, vội vàng đẩy em trai ra, bối rối nửa ngày sau mới nói được một câu, “Em trai, như vậy là không được.”

Nói xong, cô rầu rĩ không thôi, cô choáng váng, cô vừa nói gì vậy?

Hiện tại, Hương Văn tâm trạng vô cùng tốt, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm khước miệng, cười nói: “Chị, môi chị thật ngọt. Nhưng mà, vừa rồi, chị nói như vậy là không được, vậy phải thế nào mới là được? Là ở trên giường sao?”

“...” Cô @#\$%

Cô cảm thấy, không thể để ở cùng tên sắc lang này được nữa, xoay người, mở cửa ra, sau đó rất nhanh chạy ra khỏi phòng.

Level nguy hiểm của em trai càng ngày càng cao, xem ra về sau phải trốn kĩ mới được!

Vừa rồi tự nhiên bị hần hôn một cái, may là yêu nghiệt không nhìn thấy, nếu không, cô nhất định phải chết.

17. Chương 17: Gặp Trưởng Bối

“A, đại BOSS, sao tự nhiên người lại làm thế? “Hà Thụy Văn đẩy cửa ban công, đưa mắt nhìn quanh bốn phía, sau đó nhìn Lục Cẩm cười nói.

Lục Cẩm quét mắt một cái, khước miệng hơi nhếch tạo nụ cười, nói: “Cô đi tìm mấy kẻ dở hơi để tán phét rồi.”

“Kẻ dở hơi?” Hà Thụy Văn chớp chớp mí mắt, hỏi: “Là mấy đồng nghiệp nữ ngày trước có phải không?”

Lục Cẩm gật đầu, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Nhưng đối với cô ấy mà nói, họ là những chị em ruột thịt.”

Vũ Vũ, tại em mồ côi mẹ từ nhỏ, nhất định là do làm bạn cùng đám dở hơi kia, cho nên bây giờ em mới hoạt bát, đáng yêu đến như vậy.

Nhưng từ nay về sau, hãy để cho anh làm cho em mỉm cười.

Tại một nơi nào đó...

Cô rất nhanh đi về phía mà mình vô cùng quen thuộc, sau đó đẩy mạnh cửa, thở hồng hộc, liếc mắt nhìn một đám cầm thú, lấy hơi rồi hét lớn: “Lũ cầm thú, ta đến tính sổ đây...”

“ Tính sổ gì? Muốn hành hung giết người à?” Trịnh Phi Diễm thả bàn tay khỏi chuột máy tính, nhìn kẻ đang đứng ở ngoài cửa, hỏi: “ Vũ Vũ, hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây thế? Nếu không nhầm thì em cũng mới đi có vài ngày, nhanh như vậy đã nhớ nhà mẹ đẻ sao?”

“ Chẳng nhẽ em cãi nhau với Lục Cẩm?” Trương Mẫn nghi vấn nói.

“ Hừ, Vũ Vũ như thế nào, làm sao có gan mà cãi nhau với Lục Cẩm.” Lâm Gia Lệ khinh thường mà hừ lạnh một tiếng.

“ Ai nói ?” Tuy rằng Lục Cẩm yêu nghiệt rất đáng sợ, nhưng mà không đến mức cô không dám cãi nhau với hắn.

“ Chỉ to mồm thôi, có thật em dám cãi nhau với hắn? Hắn nghe rằng một cái là em hồn vía đã lên mây chứ nói gì tới chuyện cãi lại.” Trương Mẫn cùng chung chí hướng với Lâm Gia Lệ, nói phụ họa.

“ ...” Cô@#\$\$%

“ Thôi, thôi, Vũ Vũ, em nói thật xem, làm gì mà quay về đây?” Trịnh Phi Diễm đứng lên, thoáng chốc đã đứng trước mặt, nhìn chăm chăm vào mắt cô xem xét, nhẹ giọng nói: “ Không phải là cãi nhau với Lục Cẩm rồi chạy về đây đây chứ? Làm sao lại thành kẻ vô dụng như vậy? “

“ Em...”

“ Bẩm lão đại, xưa nay Vũ Vũ vẫn luôn là một kẻ nhát gan, yếu đuối.” Trương Mẫn nói.

“ Lão đại ah, em cũng nghĩ như vậy đấy.” Lâm Gia Lệ tạt gió theo mưa nói.

“...” Thôi, quên đi, cô quyết định không cùng mấy chị em tốt kia so đo, sau đó bỏ nhào vào lòng của Trịnh Phi Diễm lão đại, thủ thủ nói: “Chị, em rất nhớ mọi người.”

“ Gì? Buồn nôn quá. Lâm Gia Lệ, chúng ta cũng nhanh đến ôm một cái nào.”

Trương Mẫn nói xong, vươn tay ra, bỏ nhào vào trong lòng của Lâm Gia Lệ.

Lâm Gia Lệ lập tức tránh qua một bên, nhìn Trương Mẫn với ánh mắt chán ghét: “Chết tiệt, ai nói muốn ôm cậu vậy.”

“Ha ha” Trịnh Phi Diễm vươn tay ra, hơi dùng lực, xoa đầu cô, nói: “ Thì ra là thế, hiện tại, cuối cùng cũng biết chị tốt rồi sao?”

“ Biết, vẫn luôn biết mà.” Cô ra sức dùng lực mà gật gật đầu.

“ Thật sao, chị sờ gai ốc hết rồi nè”, Trịnh Diễm Phi dùng lực mạnh đẩy cô ra, đem tay đặt lên trán cô sờ một chút, nói: “Vẫn bình thường mà. Àh, mà bạn trai em đâu?”

“ Ở trong công ty ý, anh ấy nói lúc đi làm, em có thể đi chơi đâu tùy ý.”

“ Tốt như vậy?” Trong mắt Trịnh Phi Diễm hiện nên một tia kinh ngạc, sau đó nghiêng rằng oán hận nói (cái này gọi là GATO đây bà con ạ,hihi): “Tại sao bạn trai chị lại không đối xử với chị như vậy nhỉ? Không được, tối nay chị phải thẳng thắn đề nghị với anh ta mới được.”

“ Sang bên kia, em cảm thấy thế nào?” Lâm Gia Lệ đi đến bên cạnh, nhìn cô hỏi.

“ À...” Cô nghĩ, nếu không tính đến chuyện hắn hay động tay, động chân ở nơi công cộng, còn lại thì yêu nghiệt đối với cô rất tốt, vì thế cô gật gật đầu, nói: “Tốt ạ.”

Ai ngờ, vừa nói xong, cô đã bị Trương Mẫn nện ột phát vào đầu, cô vội ôm lấy chỗ đau, về mặt ai oán nhìn, hỏi: “Sao lại đánh em?”

“ Lâm Gia Lệ không hỏi người vấn đề đấy.” Trương Mẫn đem ánh mắt tỏa sáng nhìn cô.

Nhìn Trương Mẫn lộ vẻ mặt khinh thường, phút chốc cô đã hiểu ra vấn đề, xác định lại vấn đề mọi người muốn hỏi, cô vội mở miệng chuyển đề tài, nhưng điện thoại bỗng reo.

Rút điện thoại ra, trên màn hình hiện chữ Yêu nghiệt

“Chuyện gì?” Cô liếc đám cầm thú đang nhìn cô chăm chăm, tất nhiên vừa rồi, các chị ấy cũng thấy màn hình điện thoại ghi Lục Cẩm, trong lòng cô không khỏi có chút nóng vội, nuốt nuốt nước miếng hỏi.

“ Ở bệnh viện?” Giọng nói truyền cảm của Lục Cẩm truyền đến

“Ừ” thật ra cô muốn tránh đi chỗ khác nghe điện thoại, nhưng khi nhìn thấy Trịnh Phi Diễm lão đại mỉm cười bí ẩn, cô lập tức xóa bỏ ngay dự định này.

“ Anh đang ở trước cửa bệnh viện, em đi ra đây một chút.” Lục Cẩm nói

“ Vâng”. Tuy rằng rất muốn hỏi tại sao Lục Cẩm lại tới bệnh viện này, nhưng mệnh lệnh của yêu nghiệt không thể không tuân theo, vì thế cô cúp điện thoại, nhìn đám cầm thú trước mặt nói: “ Các chị, em muốn đi ra ngoài, Lục Cẩm đến đây rồi.”

“ Vũ Vũ”. Trịnh Phi Diễm đặt hai cánh tay lên vai cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô xem xét.

“Vâng”. Cô có chút khó hiểu, chẳng nhẽ lão đại lại không đồng ý cho cô đi sao?

“ Nhanh như vậy đã quan hệ rồi sao?”. Trịnh Phi Diễm trong chớp nhoáng ánh mắt đã trở nên sáng long lanh, vẻ mặt kì quái nhìn cô.

Phốc...

Bên trong xe.

“Anh muốn đưa em về công ty sao?” Cô ngó đầu ra cửa xe nhìn đường xá, có vẻ không phải là con đường đi về công ty.

“ Công ty có chuyện cần ra ngoài giải quyết.” Lục Cẩm xoay nhẹ vô lăng, nhẹ giọng nói.

“ Vậy anh muốn đưa em đi cùng àh?” Cô nghi vấn hỏi

“ Đi gặp mẹ anh.” Lục Cẩm liếc nhìn cô một cái, nói.

“ Hả?” Cô nhất thời mở to hai mắt, không phải chứ? Vì sao lại gấp rút muốn cô đi gặp người lớn vậy? Bởi vì nếu như theo lời hắc nói muốn cô đi gặp mẹ, vậy chẳng phải là đến nhà hắc sao, mà nếu đến nhà hắc thì sẽ gặp thành viên trong nhà hắc, mà trong đấy, sẽ có bố của hắc, mà bố hắc thì...(bà cô này suy luận sâu xa quá vậy???)

“Này, có thể không đi có được không?” Trong lòng cô đầy nỗi sợ hãi, các cụ bảo rồi, quay đầu là bờ, cô thật sự không nghĩ nhanh như vậy đã đi gặp trưởng bối nha.

“ Đừng sợ.” Lục Cẩm cười cười, nhìn đèn đỏ phía trước, sau đó nhìn cô nói: “Mẹ anh hiền lắm, trước kia em đã từng gặp qua, chẳng qua là em đã quên mà thôi.”

“ Sặc...phải không?” Cô nghĩ nghĩ, trước đây cô đã từng gặp mẹ của yêu nghiệt ư?! Nhưng cái này không phải là vấn đề trọng điểm, mà quan trọng là trong nhà hắc đâu phải có mỗi mình mẹ hắc, cô đưa ánh mắt ai oán nhìn yêu nghiệt: “Nhưng bên trong nhà anh còn có những người khác mà.”

“ Ai nói là đến nhà của anh?” Lục Cẩm cảm giác được sự sợ hãi trong lòng của cô, nhẹ giọng nói : « Chúng ta đến khách sạn ăn cơm mà, chỉ có ba người chúng ta mà thôi. »

« Thì ra là như vậy. » Cô nhẹ nhõm thở ra một hơi, không biết vì sao, nhưng khi nghe hắc nói chỉ có ba người cùng ăn, sự sợ hãi trong cô biến mất.

« Đến nơi rồi, xuống xe đi. » Lục Cẩm giúp cô mở cửa xe, chìa bàn tay thon dài hướng về phía cô.

Cô đặt bàn tay của mình vào bàn tay thon dài ấy, một sự ấm áp lan tỏa.

Trong khách sạn

Cô ngồi bên cạnh yêu nghiệt, ngồi phía đối diện là mẹ hắc, hắc có nhiều nét giống bà, trong lòng cô thầm tán thưởng, bà chăm sóc da rất tốt, làm cho cô không thể đoán tuổi.

« Vũ Vũ, cô cuối cùng cũng gặp lại được con, con còn nhớ cô không ? » Mẹ yêu nghiệt khẽ mỉm cười, thật sự là bà rất vui vẻ.

« Hix... Cháu thật có lỗi, trí nhớ của cháu rất tệ, cho nên... » Cô có chút ngượng ngùng nhìn bà nói.

« Không sao cả, quan trọng nhất bây giờ là có thể gặp lại được con, cô rất vui. » Yêu nghiệt mẹ vươn tay, khẽ nắm lấy bàn tay của cô đang đặt trên bàn, cười nói.

« Vâng ». nhìn thấy bà nhiệt tình như vậy, cô chỉ biết gãi gãi đầu, trong lòng có chút thẹn thùng.

« Đúng rồi, các con định bao giờ sinh con », bỗng nhiên, mẹ yêu nghiệt chuyển đề tài, ánh mắt chuyển qua lại giữa cô và yêu nghiệt, vẻ mặt đầy sự chờ mong, nhìn bọn cô nói : « Mẹ rất muốn bế cháu nội »

Sặc...Cô bị mẹ yêu nghiệt dọa cho tới mức đem hết nước trong mồm phun ra, trong lòng thầm nghĩ, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

« Mẹ, mẹ không cần lo lắng, rất nhanh sẽ có. » Lục Cẩm rút ra chiếc khăn tay, khẽ lau nước dính trên miệng cô.

« Kia cô » cô nhìn bà, nhẹ giọng nhắc nhở cho bà biết : « Cháu hiện giờ mới 22 tuổi thôi. » Cô cũng không muốn sớm như vậy mà đã phải làm mẹ.

Bà nghe liền hiểu ngay ý tứ của cô, bà cười nói : « Trước đây, bằng tuổi của con thì đã tay trái dắt một đứa, tay phải dắt một đứa, trên lưng công một đứa rồi đấy. »

...Trước đây của bà là mấy chục năm trước vậy? Lòng cô thầm than, làm sao có thể so sánh với thời đại bây giờ được chứ ? cô nhìn mẹ yêu nghiệt mà nói : « Cô yên tâm đi, cháu khẳng định là sẽ có. » Nhưng vấn đề chính là bao giờ.

« Vậy các con định bao giờ kết hôn ? » bà hỏi tiếp.

« Mẹ, mẹ cứ hỏi như vậy sẽ dọa con dẫu chạy mất đấy. » Lục Cẩm buồn cười nhìn mẹ mình nói.

« Vũ Vũ, con đừng có sợ. » Bà vươn tay, đem bàn tay cô đặt trong đôi tay của bà nâng lên, vẻ mặt đầy chờ mong, nhìn cô nói : « Hãy dừng cảm lấy con trai cô đi, cô sẽ đối xử với con thật tốt. »

« Mẹ, sao lại bảo là dừng cảm, lấy con mà mẹ làm như cô ấy chuẩn bị đi chiến đấu vậy. » Lục Cẩm bất đắc dĩ than thở.

« ... » Cô không biết mình phải nói gì lúc này, chỉ khẽ cười một cách ngây ngô.

« Thừa ngài, đây là món đầu tiên. » Một phục vụ mỉm cười đứng bên cạnh bàn, đặt một cái đĩa xuống.

« Oa, thì ra là xốt vang món mẹ thích nhất. » Nhìn đĩa thức ăn người phục vụ mang ra, mẹ yêu nghiệt vội vàng nói.

« Ha, đồ ăn thật nóng sốt, chúng ta cùng ăn nào. » Mẹ yêu nghiệt cảm lấy chiếc đĩa, gấp một miếng thịt bò to vào trong bát cô, cười nói : « Con, ăn nhiều một chút. »

« Vâng », Cô khẽ gật đầu, trong lòng vô cùng cảm động.

« như vậy về sau mới có thể sinh được nhiều con » Bà nói tiếp.

« ... » Cô, cô đang ép cháu sao ? cô thật sự bối rối.

Trên đường trở về.

« Hôm nay mẹ anh có làm em sợ không ? » Lục Cẩm lái xe, liếc nhìn cô rồi hỏi.

« Tất nhiên là không rồi, em cảm thấy mẹ anh thật sự rất đáng yêu. » Cô lập tức đáp.

« Vậy sao suốt từ nãy tới giờ, em lại im lặng không nói gì ? » Lục Cẩm nghi hoặc hỏi.

« Bởi vì... » Cô nhú nhú mày, giựt giựt tóc, sau đó nhìn yêu nghiệt nói : « Mẹ anh cho em có cảm giác, rất giống với một người. »

Lục Cẩm nét mặt không thay đổi, lái xe vào vệ đường rồi tắt máy, sau đó nhìn cô, vươn tay lên nghịch nghịch cảm cô, nói : « Vũ Vũ, mặc kệ mẹ anh giống người nào, tất cả đều đã là quá khứ, em hãy chỉ nhìn về phía trước, được chứ ? »

« Vâng », Nghe giọng điệu đầy mê hoặc của yêu nghiệt, cô khẽ gật đầu.

« Yên tâm, từ nay trở về sau, anh sẽ luôn bên cạnh em. » Lục Cẩm đem tay về, khởi động ô tô.

« Vâng » Cô lai gật đầu, ủa ? Khoan đã, cô lập tức nhìn chăm chăm yêu nghiệt, hỏi : « Anh muốn mang em đi đâu ? »

« Về nhà . » Lục Cẩm đáp

« Về nhà ? Nhà nào ? Nhà của anh àh ? » Cô chậm rãi mở to hai mắt, không phải chứ ?

« Chứ không thì đi đâu ? » Lục Cẩm nhìn cô, nhúu nhúu mày.

« Về ký túc xá của công ty. » Cô nhanh nhẩu đáp, yêu nghiệt mang cô về nhà tuyệt đối không có ý tốt đẹp.

« Công ty không có ký túc xá. » Yêu nghiệt cười cười, nhìn về phía cô, trong ánh mắt chợt sáng lên, nói : « Yên tâm, anh sẽ không ăn em. »

Không ăn mới là lạ !

18. Chương 18: Có Em Nơi Đây Mới Là Nhà

Vì thế, cô bị yêu nghiệt một đường rẽ trái rẽ phải liên tục vào một con đường lớn... Lối kiến trúc theo kiểu cổ đại sao? ! Thỉnh thoảng cô phải dừng lại nhìn hình dung, bởi vì cô hiện tại nhìn đến chỗ này kiến trúc rất giống cổ đại.

Cô lập tức quay đầu nhìn yêu nghiệt hỏi: “Đây là đâu vậy?”

“Đương nhiên là nhà anh.” Lục Cẩm chậm rãi đem xe chạy vào biệt thự kiến trúc cổ đại.

Cô xem cạnh cửa bọn lính cung kính hướng bên này cúi chào, nhất thời vẻ mặt không thể tin nổi nhìn yêu nghiệt nói: “Vì sao biệt thự kiến trúc cổ đại của anh lại có vài binh lính đứng ở ngoài cửa canh gác ?”

“Đây là quy định của gia tộc, anh cũng không có biện pháp, ” Lục Cẩm nhún vai, sau đó xoay người giúp cô cởi bỏ dây an toàn, nhìn cô nói nói: “Nếu muốn, em cũng có thể cho hai vị tướng quân đứng canh ở ngoài cửa.”

Phốc... Tốt lắm rất cường đại, cô đi ra bên trong xe, quan sát kiến trúc vĩ đại đồ sộ, thật sự thật sự rất có phong cách của cổ đại.

“Thích nơi này sao?” Lục Cẩm nắm tay của cô, từng bước một về phía trước đi tới.

“Vâng, thích.” Cô nhìn dòng suối nhỏ bên trong có cá nhỏ, nhìn chung quanh có rất nhiều cây anh đào, nhìn bụi cỏ xanh biếc, thật sự rất đẹp.

Tựa hồ là nhìn ra sự hâm mộ trong mắt cô, Lục Cẩm nói với cô: “Không cần hâm mộ, về sau nơi này cũng là nhà của em.”

“Nhưng mà em cảm thấy rất kỳ quái, anh là một người đàn ông trưởng thành, lí nào lại thích kiến trúc theo phong cách cổ đại chứ?” Trong lòng cô thập phần khó hiểu, loại yêu nghiệt háo sắc hơn những người khác giống như Lục Cẩm, làm sao có thể thích kiến trúc theo phong cách cổ đại?

“Mỗi người đều có một sở thích.” Lục Cẩm thần bí liếc mắt nhìn cô, bỏ lại những lời này.

Sau đó, cô theo yêu nghiệt đi vào trong căn biệt thự, mới vừa đi vào ngay lập tức cô xem xét trong nhà một chút, phát hiện trong nhà lại là kiến trúc hiện đại. Điều này làm lòng cô rối rắm không thôi, sao nội thất trong nhà lại thiết kế kì quái như vậy?

“Như thế nào, thất vọng đối với thiết kế trong này sao?” Lục Cẩm nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đều nhăn nhó, cười cười nói.

“Đương nhiên thất vọng, sao lại có thể thiết kế như vậy ?” Cô tức giận nhìn yêu nghiệt, thiết kế như vậy sẽ làm phá hư mỹ cảm.

“Anh dẫn em đi xem phòng, ” Lục Cẩm dắt tay của cô, ngón tay thon dài nhẹ búng cái trán của cô một chút, nói: “Cam đoan sắp tới sẽ làm cho em chói mắt.”

“Thật vậy chẳng?” Cô nhất thời nổi lên hứng thú, nhưng mà nếu yêu nghiệt đã nói như vậy, vậy khẳng định là thật.

Lục Cẩm đem cô đến một căn phòng đóng cửa, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Oa...” Cô mang vẻ mặt kinh dị nhìn gian phòng này, vì toàn bộ bên trong gian phòng đều bày trí theo phong cách Vua hải tặc; ảnh gia đình Vua hải tặc treo trên tường, hình rỗi của Monkey D.Luffy, trên vách phòng đang treo những bức ảnh đấu kiếm của Monkey D.Luffy và Arlong..... Đợi chút...

“Tất cả những thứ này đều là do anh tìm mua bản gốc của phim Vua hải tặc đó phẩm.” Lục Cẩm ở phía sau nhẹ giọng nói.

Cô lập tức vọt vào phòng, bắt bắt này, làm làm cái kia, bởi vì cô hiện tại thật sự rất kích động, Vua hải tặc là thứ cô yêu thích nhất, không nghĩ tới bên trong phòng này toàn bộ đều có liên quan với Vua hải tặc; cô cầm lấy một con rối hình của Monkey D.Luffy lên, nhìn Lục Cẩm hỏi: “Lục Cẩm, anh cũng rất thích Vua hải tặc sao?”

Lục Cẩm nhún nhún vai, thản nhiên nói: “Anh rất ít khi xem hoạt hình.”

“Vậy sao anh lại đem phòng này trưng bày như thế?” Lòng cô hiện lên một tia ngạc nhiên, vừa rồi khi nhìn thấy phòng này, cô còn tưởng rằng yêu nghiệt cũng giống như cô, là fan trung thực của Vua hải tặc, không nghĩ tới hắn lại nói hắn rất ít khi xem mấy thứ đó? !

“Em thích.” Lục Cẩm chậm rãi nói.

“Nói như vậy...” Mắt cô tỏa sáng nhìn yêu nghiệt, trong lòng vô cùng chờ mong hỏi: “Phòng này là dành cho em sao?”

“Không phải, là dành cho con chúng ta sau này.” Lục Cẩm phủ nhận nói.

“Hả? !” Cô dùng vẻ mặt ai oán nhìn yêu nghiệt, căn phòng đáng yêu như vậy làm sao có thể là của con chứ? Không nên không nên! Cô lập tức gục tại trên giường, ôm chặt lấy con rối Monkey D.Luffy nhìn yêu nghiệt kháng nghị nói: “Em mặc kệ, em sẽ ở tại phòng này.”

“Em là muốn về sau nói cho con chúng ta biết, mẹ nó từng giành phòng của nó sao?” Lục Cẩm đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống cô.

“Mặc kệ, dù sao hiện tại con ở nơi nào còn chưa biết.” Cô ôm con rối Monkey D.Luffy lăn lộn trên giường, kiên quyết không ra khỏi phòng này!

“Vậy bây giờ em và anh cùng bàn bạc nhé.” Lục Cẩm ngồi ở trên giường, lấy con rối Monkey D.Luffy cô ôm trong lòng ném sang một bên

“Bàn về cái gì?” Cô chậm rãi ngồi dậy, trừng mắt khó hiểu nhìn hắn.

Lục Cẩm nhìn cô, khóe miệng cong lên thành một nụ cười: “Vấn đề đứa nhỏ.”

“Phốc...” Cô nhất thời lui về phía sau vài bước, nhìn cả người yêu nghiệt phát ra hơi thở nguy hiểm, nuốt nuốt nước miếng nói: “Này... Cái kia... Đồng chí Lục Cẩm, em cảm thấy hiện tại nói chuyện này quá sớm, hiện tại em mới hai mươi hai tuổi.” Cô dung vẻ mặt chân thành tha thiết nhìn yêu nghiệt, hy vọng hắn có thể nhìn ra biểu tình chân thành tha thiết của cô che giấu tâm hồn còn bé nhỏ.

Lục Cẩm nhìn cô một lúc, chậm rãi nói: “Đương nhiên, hiện tại nói thì đúng là có hơi sớm.”

“Đúng, đúng.” Cô kích động rơi lệ đầy mặt, xem ra sinh ra ở cùng một thời đại quả nhiên là có lợi.

“Như vậy, ” Lục Cẩm nháy mắt đem cô đặt ở dưới thân, hai tay đặt trên cơ thể của cô, cúi đầu nhìn cô, chậm rãi nói: “Nếu vậy, hiện tại chúng ta có phải nên làm việc rồi hay không?”

“Em... Em...” Cô có chút khản trương

Nhìn quanh bốn phía một chút, trong lòng âm thầm đoán rằng tỷ lệ chạy trốn của cô không có bao nhiêu, và xét loại tình huống hiện tại này, xem ra, tỷ lệ có thể trốn thoát là bằng 0.

Nhưng cô cũng không thể cứ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ như vậy! Vì thế, cô đem hai tay để ở chỗ yêu nghiệt chuẩn bị áp chế đến thân mình, nhìn hắn nói: “Lục Cẩm đồng chí, cái đó của anh quá mạnh mẽ, có thể hơi yếu bớt một chút được không?”

“Thật có lỗi, ai bảo em trong mắt anh lại là một con dê béo vừa mới lột da chứ.” Khóe miệng Lục Cẩm cong lên thành một nụ cười, chậm rãi nói.

“Anh #@ %...”, cô trợn to hai mắt, tức giận trừng mắt nhìn yêu nghiệt nói: “Anh đó, anh mới là dê lột da đó, nga không đúng, anh là sói mới đúng!”

“Nếu trong lòng em đã sớm biết, vậy còn phản kháng làm gì?” Lục Cẩm nhấp nháy đôi mắt tinh nghịch, biểu tình thì vô tội phần.

Bởi vì... Bởi vì...” Cô cắn cắn môi, buông ra, sau đó lại cắn cắn môi, lại buông ra, cuối cùng cố lấy dũng khí nhìn yêu nghiệt nói: “Bởi vì anh quá mạnh mẽ, tóm lại làm lại làm em...Em chịu không nổi.”

Lục Cẩm đầu tiên là sửng sốt, sau đó nhẹ giọng bật cười, hạ thấp người dán chặt mình vào người cô, dùng thanh âm gợi cảm chậm rãi nói: “Như vậy con của chúng ta sau này mới khỏe mạnh.” Nói xong, còn thổi một hơi nóng bỏng lên mặt cô.

“Em...” Vẫn chưa kịp nói xong, yêu nghiệt đã hôn lên môi của cô.

“Ngô... Anh chờ... Đừng, đừng như vậy...” Sao hôm nay cô lại có cảm giác yêu nghiệt dường như trở nên có chút cuồng dã? Nụ hôn này hơi có phần thô lỗ.

Giống như bị thanh âm của cô lây bệnh, Lục Cẩm đem một bàn tay gắn vào mặt cô nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa, tay kia thì chậm rãi trượt, nhìn khuôn mặt đỏ lên của cô, nói: “Yên tâm, hôm nay anh sẽ làm em thật khoái hoạt.”

“...” Quả nhiên khi yêu nghiệt động dục thì không ai có thể chống trả, cô thầm nghĩ trong lòng.

Lục Cẩm thuận theo đem quần áo trên người cả hai toàn bộ cởi ra, để cho cô gắt gao ôm thắt lưng của hắn, ngón tay thon dài bắt đầu hướng bên trong của cô tìm kiếm.

“Ngô...” Cô ngẩng cao đầu, hai tay chống đỡ ở sau người, theo hắn ngón tay dần dần pháp phòng, khoái hoạt một trận rồi lại một trận đánh úp về phía cô.

“Bảo bối, nhìn anh.” Lục Cẩm nhìn cô, dụ hoặc nói.

“Vâng?” Yêu nghiệt bỗng nhiên ngừng tay không hành động, làm cho trong lòng cô có một tia khó chịu, cô ngẩng đầu, ánh mắt mê ly, có chút khó hiểu nhìn yêu nghiệt.

“Nhìn anh đi vào như thế nào.” Lục Cẩm nói xong, liền nhấn mạnh vào.

“Ngô...” Cô nhất thời phát ra một tiếng la lên, trống rỗng bị lấp đầy, cảm thụ yêu nghiệt đang không ngừng ở bên trong tiến hành luật động nguyên thủy.

“Bảo bối, cảm giác này thế nào?” Hai tay Lục Cẩm cũng không buông tha cô, nhẹ nhàng xoa nắn hai cái bánh bao nhỏ của cô, khóe miệng đắc ý nhìn thân hình bé nhỏ nhẹ nhàng run rẩy.

“Ừm...” Cô cảm giác cô sắp điên mất rồi, khuôn mặt tà ác của yêu nghiệt khi hôn cô dưới ánh đèn càng phát ra mị lực, làm cho cô không khỏi tự mình nhẹ nhàng nắm chặt eo của hắn.

“Có phải rất khoái nhạc hay không, hửm?” Hai tay Lục Cẩm nhẹ nhàng nắm lấy bánh bao nhỏ của cô, ôm chặt thân thể nhỏ trong lòng, “Đến đây đi, chuyển động cùng anh này.”

Hô hấp của yêu nghiệt bắt đầu trở nên dồn dập, từng câu từng chữ chui vào trong đầu của cô, khiến cho cả người cô dẫn độn, trước mắt là một mảnh mê loạn, hoàn toàn không biết yêu nghiệt đang nói cái gì.

Ánh mắt Lục Cẩm nóng rực dọa người, gương mặt tuần mỹ tuyệt luân kề sát gáy của cô, dưới thân tiếp tục luật động, “Bảo bối, xem ra em cũng thích cuồng dã.”

Nói xong, yêu nghiệt càng thêm tăng cường luật động, cô bị đâm vào có chút ngã về phía sau, khó nhin ôm lấy yêu nghiệt, “A... Lục Cẩm... Anh... Anh...”

“Em làm sao vậy? Có phải em cảm thấy rất tuyệt hay không?” Lục Cẩm thì thầm bên tai cô, mạnh mẽ đem thân mình cô xoay ngược lại, để cho cô quỳ nằm úp sấp ở nơi nào, nam căn thật lớn cũng nháy mắt xuyên vào, hai tay thon dài tiến đến trước người cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai đỉnh sưng đỏ của cô.

“A...” Yêu nghiệt bỗng nhiên chuyển biến, lại làm cho hắn xuyên vào càng sâu, cô cúi đầu, nhìn hai tay hắn đang xoa nắn ở hai đỉnh đang sưng của cô, trong nháy mắt cảm giác vô cùng khoái hoạt, lời nói đứt quãng hô lên.

“Loại cảm giác này như thế nào?” Lục Cẩm nửa quỳ tại trên giường, nhìn thật lớn tại ở bên trong cô tiến vào rút ra, làm cho thân hình bé nhỏ ở dưới thân hắn không ngừng rên rỉ...

“A, Lục Cẩm... Không được...” Một trận rồi lại một trận cảm giác đánh úp về phía toàn thân, khoái hoạt thật lớn làm cho cô hoàn toàn không khống chế được, chỉ có thể không ngừng mà thét chói tai.

“Được, chúng ta cùng nhau.” Lục Cẩm không ngừng mà nắm chặt thắt lưng cô, không khống chế được một lần lại một lần đâm mạnh vào chỗ sâu nhất...

“Thật sự... Thật sự không thể...” Yêu nghiệt xấu xa, còn nói được nữa, căn bản chính là gạt người. Thân mình cô rất khó chịu, cùng với mỗi một lần hắn càng phát ra mạnh mẽ đánh sâu vào, cô chỉ có thể không ngừng mà cầu xin tha thứ, hy vọng yêu nghiệt nhanh chút chấm dứt trận vận động này.

“Bảo bối...” Lục Cẩm hét lên một tiếng, tốc độ tiến vào nhanh hơn, sau đó ở chỗ sâu nhất của cô phóng xuất chính mình.

Rốt cục đã xong, cô hổn hển hít vào từng hơi, từng hơi thở mong manh, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ; xem ra về sau phải tìm một biện pháp làm cho yêu nghiệt không thể lúc nào cũng động dục mới được, bằng không cuộc sống về sau của cô, kết cục chính là bởi vì tính phúc quá độ mà chết!

19. Chương 19: Số Lượng Hai Con

Cô chậm rãi mở hai mắt, qua cửa sổ mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu, sững người một chút, sau đó nháy mắt ngồi dậy, hét lớn: “Nguy rồi, muộn rồi ~”

“Đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là em làm anh cảm thấy rất lạnh”

Bên tai cô truyền đến thanh âm buồn ngủ của yêu nghiệt, cô nhất thời cứng người, đúng rồi, tối hôm qua cùng yêu nghiệt về nhà, sau đó cùng yêu nghiệt XXOO.

Phốc... Rất tà ác.

“Được rồi, tiếp tục ngủ.” Lục Cẩm vươn tay ấn đầu cô trở lại giường, kéo chăn lên, chậm rãi nhắm lại mắt đẹp.

“A? Nga.” Cô nằm trên gối mềm mại, trừng mắt nhìn khuôn mặt dễ nhìn của yêu nghiệt, nháy mắt lại mở lo hai mắt, “Không đúng a, bây giờ là thời gian đi làm, sao chúng ta vẫn còn ngủ?”

Lục Cẩm bất đắc dĩ phát ra một tiếng thở dài bực tức, mở hai mắt nhìn cô: “Yên tâm, anh cho phép hôm nay chúng ta được nghỉ. Hơn nữa hôm qua em và anh vận động cả tối, em không thấy mệt?”

“...” Vô nghĩa, làm sao không mệt, cô không quên tối hôm qua hắn cuồng dã như thế nào, về mặt ai oán nhìn yêu nghiệt, vì sao tinh thần hắn vẫn tốt như vậy? Hoàn toàn không nhìn ra tối hôm qua có trải qua quá kịch liệt vận động?

“Nếu em không mệt, bây giờ chúng ta có thể tiếp tục chuyện tối hôm qua, dù sao lúc này anh cũng bị em làm cho hết buồn ngủ rồi.” Lục Cẩm nói xong, xúc chán lên, rồi lại gần cô.

“Đừng, đừng, đừng.” Cô mở miệng ngăn cản, giỡn không, nếu hiện tại tiếp tục nữa, thì xương cốt cô không tiêu tan mới lạ.

“Vậy ngủ đi.” Lục Cẩm đắp chăn lên người cô, rồi xoay người xuống giường.

“Anh định đi đâu?” Cô nhìn yêu nghiệt đang mặc quần áo.

“Đi làm.” Lục Cẩm liếc nhìn cô, xoay người rời đi.

“Nha.” Cô lên tiếng, từ từ ngã xuống giường, yêu nghiệt nói làm cô cũng thấy mình thật sự còn buồn ngủ, thôi ngủ một giấc nữa, dù sao cô có thể đi hay không đi làm là việc của yêu nghiệt, nên hắn bảo nghỉ thì cứ nghỉ.

Cô ngủ, mơ mơ màng màng ngủ được mùi thịt viên. Ủ? Sao lại có mùi thịt viên nhỉ? Nghĩ đến đó, cô nhanh chóng mở to hai mắt, lại thấy trong tay yêu nghiệt đang cầm cái gì đó, cái gì đó đang bốc khói nghi ngút, đó là cái gì?

“Tỉnh rồi?” Lục Cẩm định cúi xuống, thấy cô tỉnh lại, chậm rãi đứng lên nhìn cô: “Vậy dậy ăn cháo, nhớ đánh răng rửa mặt sạch sẽ.” Nói xong, xoay người ra khỏi phòng.

Nghe yêu nghiệt nói như vậy, cô nhất thời tỉnh táo, vì cô biết bát cháo trong tay yêu nghiệt là cháo thịt viên. Nên cô lập tức xoay người xuống giường, chạy vội vào toilet.

“Em xong rồi ——” Cô từ toilet rất nhanh chạy vào phòng khách, nháy mắt đã ngồi trên ghế vẽ mặt chờ mong nhìn yêu nghiệt.

Lục Cẩm cười khẽ một tiếng, sau đó đặt bát cháo trước mặt cô.

“Em rất muốn ăn.” Cô kích động vỗ hai tay, sau đó cầm bát cúi đầu nhẹ nhàng uống một ngụm, a?!

Nháy mắt cô ngẩng đầu nhìn yêu nghiệt, tò mò: “Em còn nghĩ cháo này rất nóng nha? Không nghĩ đến độ ấm rất hợp?”

“Bằng không như em mỗi lần nhìn thấy cháo thịt viên liền hấp tấp, miệng em sớm muộn cũng bị bỏng như lap xưởng.” Lục Cẩm lựa thịt viên trong bát mình, để vào chén cô.

Cô liếm môi, tiếp tục ăn cháo cảm nhận hương vị cháo, thật sự rất ngon, cô thấy trên mặt bàn để nhiều thứ, nhìn lại yêu nghiệt, nhẹ giọng hỏi: “Đồng chí Lục Cẩm, cháo... Cháo không phải tự tay anh làm chứ?”

Lục Cẩm nhìn cô một lúc, khẽ cười: “Xem ra em cũng thông minh.”

“Vậy thật sự là anh?” Cô chậm rãi mở to mắt, có chút không thể tin.

Lục Cẩm gật đầu, xem như thừa nhận.

Cô nháy mắt bắt lấy tay yêu nghiệt, vô cùng kích động, “Đồng chí Lục Cẩm, anh có thể dạy em cách làm món cháo này không? Làm sao các người lại có thể nấu ngon như vậy? Em trước kia cũng thử làm cháo thịt viên, nhưng không thể làm ra hương vị này.”

“Các người?” Lông mi Lục Cẩm hơi nhú lại, nhìn cô trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

“A, vì sao em lại nói là các người?” Cô bỗng nhiên phát hiện điều kì lạ trong lời nói, chẳng lẽ trước kia cô đã uống qua hương vị này? Không có a, nhưng thật sự là có loại cảm giác nói không nên lời.

Lục Cẩm nhìn cô vẽ mặt biến hóa, hơi mỉa mai, rồi cầm tay cô hỏi: “Vũ Vũ, em thật sự muốn học sao?”

“Đương nhiên.” Nghe thế, cô lập tức đem nghi vấn vừa rồi vứt ra sau đầu, vẽ mặt chờ mong nhìn yêu nghiệt.

“Đáng tiếc anh sẽ không dạy em, nếu em học xong, vậy em sẽ không để ý anh nữa?” Khóe miệng Lục Cẩm lộ ra nụ cười, vỗ tay cô nói: “Được rồi, thừa lúc cháo còn nóng ăn nhanh đi, để nguội sẽ không ngon.”

“Cũng đúng, đây mới là trọng điểm.” Vì thế, cô lại một lần nữa đem chờ mong đối với yêu nghiệt vứt ra sau đầu, cúi đầu tiếp tục ăn cháo thịt viên.

Ăn uống no đủ.

Cô cầm điều khiển từ xa không ngừng đổi đài. Ai, nhảm chán chết đi, Vừa rồi yêu nghiệt đi ra ngoài, chỉ còn lại mình cô ở trong này.

Ai, làm gì đây? Cô buông điều khiển từ xa, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngẩn người nhìn bầu trời.

Lúc này, điện thoại cô bỗng nhiên vang lên, cô lấy ra nhìn, là số lạ.

“Alo ?”

“Chị ~” Trong điện thoại truyền đến thanh âm rối loạn của Hương Văn.

“Ặc... Gì vậy?” Thì ra là em trai, hẳn tìm cô làm gì?

“Chị, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.” Thanh âm Hương Văn đầy ý cười từ trong điện thoại truyền đến.

“Không cần, cảm ơn.” Cô lập tức cự tuyệt, cô không quên ngày đó ở khách sạn em trai đã làm gì với cô.

“Chị, chị còn hận em sao? Ngữ khí của Hương Văn lập tức trở nên thập phần ai oán.

“Không có, tuyệt đối không có.” Cô lập tức phủ nhận, sao em trai nói nghe nghiêm trọng vậy, nói cô hận nó.

“Chị đã không hận em, vậy đi ăn cơm với em, nếu không đi ăn với em, chứng tỏ chị hận em.” Hương Văn ủy khuất nói với cô.

Hả, đây là lý lẽ gì, “Em trai a, chị không phải không muốn đi ăn cơm với em, mà là chị đã ăn no.”

“Chị, quả nhiên chị hận em mà, hu hu ~ “

Lúc này, trong điện thoại truyền đến thanh âm nức nở của em trai, cô kinh hãi, không phải chứ, mới thể liên khóc, cô nói: “Em trai, đừng khóc, chị cũng đâu có làm gì em.”

“Chị không đi ăn với em, em sẽ khóc.” Hương Văn nháy mắt thu hồi tiếng khóc, ngữ khí có chút quật cường.

“...” Lòng cô giãy dụa một chút, vẫn là bị em trai quẩn quít mà không có biện pháp, không bằng nói rõ ràng với hắn, kết thúc mọi chuyện. Vì thế, cô nói: “Được, nhưng có điều kiện, địa điểm ăn phải nhiều người, tuyệt đối không đi khách sạn.”

“Không thành vấn đề.” Bên kia điện thoại, Hương Văn sáng khoái đáp ứng.

Sau đó, em trai mang cô đi dạo đã mới dừng lại trước một quán ăn nhỏ.

“Thế nào chị, lần này em không có lừa chị chứ, nơi này rất nhiều người.” Lúc này Hương Văn hiển nhiên thập phần vui vẻ, trong tay cầm thực đơn nhìn cô nói: “Muốn ăn cái gì”

“À, gì cũng được.” Kỳ thật cô hiện tại rất no, nhưng mà người ở đây thật nhiều, dù diện tích cửa hàng không lớn

“Mang tất cả điểm tâm có trong cửa tiệm này ra.” Hương Văn nói với người bán hàng đứng bên cạnh.

Người bán hàng có chút kinh ngạc, cúi đầu cung kính nói với Hương Văn: “Tiên sinh, chỗ này của chúng tôi bày bán điểm tâm rất nhiều, nếu lấy toàn bộ đến cái bàn này cũng không đặt đủ, ngài xác định sao?”

“Xác định.” Hương Văn nói.

“Không xác định.” Cô nói.

Cô trừng mắt liếc nhìn em trai, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới thân thể nhỏ bé của hắn, hồ nghi nói: “Em trai, em xác định có thể ăn hết?”

“Không có việc gì, chị ăn hết là được.” Hương Văn cười nói.

... Hắn nghĩ cô là heo sao? Cô bắt đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, rồi nhìn người bán hàng: “Lấy ba bốn loại điểm tâm là được rồi.”

Người bán hàng gật gật đầu, chậm rãi lui ra.

“Em trai, hôm nay chị đồng ý đi ăn cơm với em, là có mục đích” Cô thấy em trai nhìn chằm chằm vào cô, nhẹ giọng nói.

“Vậy chị nói xem, là mục đích gì?” Hướng Văn không chút để ý hỏi.

“Đầu tiên, bây giờ chị là bạn gái của Lục Cẩm.” Cô nhìn em trai nói.

“Em biết a.” Hướng Văn cười đáp.

“Còn có,” Cô vội ho một tiếng, ánh mắt quét bốn phía một vòng rồi lại nhìn em trai nhỏ giọng nói: “Kia gì, chị cùng Lục Cẩm đã làm chuyện đó...”

“Em biết a.” Tươi cười trên mặt Hướng Văn càng thêm sáng lạn.

“...” Hần biết vậy mà còn... Di không đúng, chẳng lẽ em trai đã tỉnh ngộ, cho nên mới mời cô đi ăn cơm xem như lời cáo biệt cuối cùng sao? Nghĩ vậy, cô mang vẻ mặt vui mừng nhìn em trai hỏi: “Nói vậy, em trai, em đã hiểu thông suốt rồi?”

“Nghĩ thông suốt cái gì?” Hướng Văn tay chống đầu, trong mắt mang theo khó hiểu.

“Là cùng chị hoàn toàn không có cơ hội a” Cô giải thích.

“Ai nói,” Hướng Văn thu hồi tay, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia tình thế bất buộc, “Chị, tuy rằng bây giờ chị là bạn gái Lục Cẩm, mà hai người cũng đã hợp thể...”

“Phốc...” Cô hoàn toàn bị hai chữ hợp thể của em trai sợ đến mức đem nước đã uống vào miệng phun ra ngoài.

Hướng Văn dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng thế thì thế nào? Cho dù chị là bạn gái anh ta, em cũng có biện pháp đoạt lấy chị.”

“Về sau... Chị ... Có thể cùng Lục Cẩm kết hôn?” Cô buông khăn tay, nhìn em trai nhẹ giọng nói.

Hướng Văn mím chặt môi, sau đó cười nói: “Cũng không sao, em vẫn có thể đoạt lấy chị, pháp luật cũng không có quy định sau khi kết hôn không thể ly hôn.”

“...” Khóe miệng cô co rút nhẹ, sau đó vươn tay đặt lên trán em trai, nghi hoặc nói: “Di, không phải sốt chứ.”

“Chị, ” Hướng Văn có chút tức giận bắt lấy tay cô, nhìn cô nói: “Em nói thật , em thật sự đã động lòng bởi vì chị .”

Cô cười giãy tay ra khỏi bắt tay của em trai, nhẹ giọng nói: “Em trai, bây giờ em có thể nói ra những lời này, chứng tỏ chị gọi em là em trai không có sai, bởi vì suy nghĩ của em còn không chính chắn chị.”

Hướng Văn sững sốt một chút, há miệng thở dốc định nói cái gì, hầu bàn đã bưng một cái khay tới: “Thưa ngài, đây là điểm tâm ngài gọi.” Sau đó từ khay đựng điểm tâm lấy ra một cái đĩa tinh xảo để lên mặt bàn.

“Oa ——” Nhìn điểm tâm trên mặt bàn, cô nhất thời phát ra tiếng thét kinh hãi, vẻ mặt kinh hãi nhìn em trai ở đối diện.

Hướng Văn hiển nhiên thập phần vừa lòng với biểu tình của cô, muốn tranh công nhìn cô nói: “Thế nào chị, Lục Cẩm khẳng định chưa từng mang chị đến chỗ này đi.”

“Không có.” Cô lắc đầu, nhìn điểm tâm hình con mèo nhỏ đáng yêu trên mặt bàn, trong lòng vui mừng đến cực điểm, thật sự rất đáng yêu, rất đáng yêu.

“Còn có thứ khiến cho chị kinh hãi hơn.” Hướng Văn nói xong, không biết từ đâu lấy ra một con búp bê lớn, sau đó nhét vào lòng cô.

“Này?” Cô nhìn con búp bê trong lòng, là con búp bê lớn cô đã nhìn thấy trong nhà yêu nghiệt.

“Làm sao vậy?” Búp bê này số lượng có hạn, toàn thế giới chỉ có hai con.” Hướng Văn nhú mày, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, hỏi: “Chị không thích Vua hải tặc sao? Chẳng lẽ tin tình báo của tôi sai?”

Nghe em trai nói như vậy, lòng cô càng thêm khiếp sợ, không nghĩ tới toàn thể giới chỉ có hai con, một con yêu nghiệt mua tặng cho cô và đứa nhỏ tương lai, một con được em trai mua tặng cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn em trai, chậm rãi nói: “Em trai, con còn lại ở trong nhà Lục Cẩm.”

“Cái gì?” Hường Văn cảm giận đứng bật dậy, ánh mắt có chút không cam lòng, nhưng mà hần nghĩ, ngồi trở lại chỗ của mình đặc ý nhìn cô: “Chị, như vậy chị đã biết em so với Lục Cẩm không kém hơn là bao.”

“Ách...” Em trai, em đã suy nghĩ nhiều quá, trong lòng cô thầm nói.

Lúc cô cầm lấy đĩa bánh chuẩn bị ăn, bỗng nhiên thấy xa xa có một thân ảnh quen thuộc đi về phía cô. Cô hơi hí hóp mắt, sau đó, ánh mắt nháy mắt trở to.

Bởi vì, cô nhìn thấy lại là yêu nghiệt một thân Âu phục màu đen, cười như có như không đi về phía cô!

20. Chương 20: Yêu Nghiệt Phóng Ra

Nhìn yêu nghiệt từng bước một đi về phía mình, lòng cô khẩn trương vô cùng; nguy rồi nguy rồi, sao yêu nghiệt lại tới đây? Làm sao bây giờ làm sao bây giờ? Cô nên làm thế nào để bảo vệ mình mới tốt đây?

Sau đó cô quay đầu nhìn về mặt thân nhiên tự đắc của em trai bên cạnh, mắt sáng lên, để cho em trai này làm kẻ chết thay, ừ!

Đợi tới lúc yêu nghiệt sắp đi đến trước mặt cô, em trai đột nhiên bước một bước lớn đến trước mặt cô, mắt mang địch ý nhìn yêu nghiệt đối diện. Mà yêu nghiệt dừng lại cước bộ, nhìn bộ dáng của em trai, khẽ cười một tiếng: “Cảm ơn cậu đã thay tôi chăm sóc bạn gái lâu như vậy.”

Yêu nghiệt không hổ là yêu nghiệt, cô thầm vui mừng, xem ra cô không cần phải tìm cách càng không cần phải đẩy em trai đi làm kẻ chết thay.

Mặt Hường Văn nhất thời đen một nửa, thanh âm lạnh lùng nói: “Tôi không có thay anh chăm sóc bạn gái, tôi chỉ đang theo đuổi người tôi yêu.”

Sắc mặt Lục Cẩm cũng không biến, đem ánh mắt từ em trai chuyển qua trên người cô, cười nói: “Em chấp nhận hần theo đuổi?”

“Đương nhiên là không.” Cô lập tức nói, nếu cô chấp nhận hần theo đuổi, tới nay cô cũng không muốn nhận sự trừng phạt của yêu nghiệt, cô mới không ngốc như vậy đâu.

Sau đó, yêu nghiệt không nói nữa, mặt em trai hoàn toàn đen thui.

Hần xoay người, trên người tản ra tức giận cuộn cuộn, oán hận nói: “Chị, chị sợ con người này chỉ vậy.”

“Vấn đề ở đây không phải là sợ, mà là vấn đề nguyên tắc.” Cô thập phần có cốt khí nói, ai bảo cô là bạn gái của yêu nghiệt, tuy rằng cô cũng không biết cô trở thành bạn gái hần như thế nào nữa.

Hường Văn bình tĩnh nhìn cô một lúc, nháy mắt quay đầu nhìn Lục Cẩm chậm rãi nói: “Lục Cẩm, chúng ta cùng cạnh tranh đi, ai thắng cô ấy sẽ là của người đó.”

Khóe miệng Lục Cẩm cong lên một nụ cười lạnh, chậm rãi đi đến bên cạnh cô, nhìn thẳng vào mắt Hường Văn, “Cạnh tranh?”

“Đúng.” Hường Văn ngẩng cao đầu, trong mắt mang theo sự quyết tâm.

“Cậu xem cô ấy là vật phẩm?” Mặt Lục Cẩm không chút thay đổi nhìn Hường Văn, ngay cả cô là người đang đứng bên cạnh yêu nghiệt cũng cảm giác được trên người yêu nghiệt phát ra hàn ý.

Hường Văn nghe vậy, sửng sốt một chút, mặt hơi hơi đỏ lên có chút có lỗi liếc nhìn cô, nhưng vẫn thập phần khinh thường như trước nhìn Lục Cẩm, nói: “Tôi sẽ giành được phần thưởng là cô ấy.”

“Tùy cậu,” Lục Cẩm dắt tay cô đi ra ngoài, lúc đi ngang qua em trai, hắn nghiêng mặt thản nhiên quét mắt liếc em trai một cái, “Chỉ cần cậu có khả năng đó”

Ánh mắt cô nhìn thẳng về phía trước, một chút cũng không quay mặt nhìn em trai ở phía sau. Bởi vì lúc này yêu nghiệt đã bộc lộ sát khí ra ngoài, vẫn là không nên chọc thì tốt hơn.

Bên trong xe.

Vẫn giống như Lục Cẩm trước kia.

Giúp cô cài tốt dây an toàn, sau đó khởi động xe.

Cô vụng trộm liếc mắt ngắm yêu nghiệt một cái, trong lòng đoán xem lúc này yêu nghiệt đang nghĩ gì? Cô mở miệng trước có tốt hơn không? Cô trái lo phải nghĩ, vẫn cảm thấy mình mở miệng trước thì tốt hơn. Vì thế, cô nhìn yêu nghiệt nhẹ giọng nói: “À, em không phải cố ý muốn cùng em trai, à không, Hướng Văn ra ngoài ăn cơm. Em chỉ cảm thấy Hướng Văn luôn quán quýt lấy em như vậy, nên thừa lúc ăn cơm nói rõ ràng với hắn.”

“Ừ,” Lục Cẩm hơi hơi, ngon tay thon dài nhẹ nhàng gõ tay lái, chậm rãi nói: “Anh chỉ là đang nghĩ, vì sao hắn lại nhanh hơn anh một bước đưa em đến địa phương đó, cho em một kinh hỉ sớm hơn anh.” Nói đến đây, hắn cười lắc lắc đầu, “Quả nhiên không thể xem hắn là ngựa còn non.”

Cô hơi trợn to hai mắt, trong lòng có chút không biết nói gì, chẳng lẽ... “Lục Cẩm, chẳng lẽ anh đến đó vì mua điểm tâm cho em, tạo bất ngờ cho em?”

Lục Cẩm cười cười, không nói gì thêm.

“Lục Cẩm, anh thật sự tốt quá.” Cô nhất thời cảm động lệ rơi đầy mặt, hai tay ôm lấy cánh tay yêu nghiệt, dùng đầu cọ cọ lên trên cánh tay. Yêu nghiệt này, tuy rằng trong đầu tràn đầy thứ kia, nhưng quả thật hẳn đối với cô rất tốt.

“Vậy em cũng nên cảm tạ anh chứ?” Thanh âm Lục Cẩm cực kì dụ hoặc ở trên truyền đến, “Tối nay anh sẽ...”

“Không.” Cô lập tức nói, rồi ngồi lại chỗ của mình, đem cảm động vừa rồi quăng ra sau đầu, yêu nghiệt này quả nhiên cả đầu toàn là suy nghĩ sắc dục.

Bỗng nhiên, trong đầu cô nổi lên vấn đề đến giờ vẫn bị cô bỏ qua, cô nháy mắt nhìn yêu nghiệt hỏi: “Nhưng, bây giờ anh muốn dẫn em đi đâu vậy?”

“Đi tắm suối nước nóng.” Lục Cẩm đáp.

Sau đó, yêu nghiệt mang cô quẹo trái quẹo phải, đi tới một quán trọ có suối nước nóng cực kỳ xa hoa.

“Cứu cực no tới phúc no thể giới he yo u ko so.” Vừa mới vào, liền nhìn thấy hai mỹ nữ hướng Vũ Vũ cùng yêu nghiệt cúi đầu cười.

“Các cô đang nói cái gì?” Cô quay đầu nhìn yêu nghiệt, hỏi: “Là đang nói anh tuần tú sao?” Nhưng mà sao các cô ấy nói dài như vậy, hắn không phải là người tốt, cô thầm nghĩ hoặc.

Lục Cẩm nghe vậy, hướng cô cười thần bí, chậm rãi mở miệng nói: “Các cô đang nói, hoan nghênh đi vào thế giới cực lạc.”

Phốc... Suối nước nóng cùng thế giới cực lạc có quan hệ gì? Trong lòng cô điên cuồng chảy mồ hôi.

Sau đó, Lục Cẩm nhận chìa khóa từ tiếp tân, ngoéo ngón tay cái với người đang ngồi trên sofa, “Đi thôi.”

Sau đó, cô theo yêu nghiệt đến trước một cái cửa, nhìn yêu nghiệt lấy chìa khóa ra mở cửa, không khỏi nghi hoặc: “Suối nước nóng sao lại có khóa cửa?”

“Bởi vì anh đã bao toàn bộ gian suối nước nóng này.” Lục Cẩm nói xong, phách một tiếng đem cửa mở ra.

Bao... Bao toàn bộ? Cô trợn mắt há hốc mồm nhìn suối nước nóng bốc khói nghi ngút trước mắt, quả nhiên cuộc sống của kẻ có tiền thật xa xỉ.

“Đi thay quần áo đi.” Lục Cẩm đem cái chìa khóa thả ở bên cạnh, nhìn cô nói.

“Vâng, được.” Cô nghe vậy, xoay người hướng trước mắt đi đến, sau đó bỗng nhiên dừng lại, nhìn yêu nghiệt có chút ngượng ngùng hỏi: “À, phòng thay đồ ở chỗ nào?”

Lục Cẩm cười cười, đưa tay chỉ một hướng nào đó.

“A, được” Cô đang định xoay người đi đến, nhưng lại muốn hỏi một vấn đề, vì thế lại nhìn yêu nghiệt hỏi: “Nhưng, em không mang quần áo.”

“Trong phòng thay đồ có.” Lục Cẩm đáp.

“À.” Vì thế, cô cúi đầu dầm dẫm đi thẳng vào phòng thay đồ.

Chờ cô thay đồ xong đi ra, liền thấy yêu nghiệt sớm đã đổi xong quần áo, thanh thoi ngâm mình trong nước, trên mặt nước còn có một cái bàn gỗ di động từng bước từng bước, trên bàn gỗ có hai cái chén cùng một lọ rượu.

“Anh tính ở trong suối nước nóng uống rượu sao?” Cô lập tức xuống nước, sau đó ngồi ở bên yêu nghiệt nhìn yêu nghiệt hỏi.

Lục Cẩm nghe cô hỏi vậy, lúc đầu hơi ngạc nhiên liếc nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Ai nói với em đây là bình rượu?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Cô nhìn lên xem, phát hiện trên chai viết ba chữ nước nho. Mi... Mi hoàn toàn là nước nho, lại đựng trong lọ giống bình rượu làm chi?!

“Ly Vũ Vũ.” Lúc này, Lục Cẩm bỗng nhiên bơi đến trước mặt cô, hai tay chống ở hai bên sườn cô, ánh mắt sáng ngời dọa người

“Sao... Làm sao vậy?” Nhìn thấy loại ánh mắt này của yêu nghiệt, cô thập phần rõ ràng kế tiếp hẳn sẽ làm chuyện gì? Nhưng nơi này là suối nước nóng đó, hẳn sẽ không biến thái như vậy chứ.

“Em nói, gã Hướng Văn kia quấy rối em vì cái gì?” Lục Cẩm nhìn thẳng vào mắt cô, nhẹ giọng hỏi.

“Không biết.” Cô dùng sức lắc đầu, cô thật sự không biết.

“Anh biết,” Lục Cẩm vươn cánh tay thon dài nâng cằm cô lên, khóe miệng gợi lên vẻ tươi cười nói: “Bởi vì hẳn chưa hoàn toàn ý thức được, em đã là người của anh.”

“A.” Kỳ thật cô cũng không hoàn toàn ý thức được cô là người của hắn, cô trầm nghĩ.

“Cho nên, chúng ta có phải nên áp dụng phương thức nào đó, làm cho hắn biết khó mà lui hay không?” Nụ cười Lục Cẩm càng thêm sáng lạn.

“Phương thức... Phương thức gì?” Cô nuốt nuốt nước miếng, có chút khấn trương nhìn yêu nghiệt.

Lục Cẩm chậm rãi cúi đầu, nói nhỏ vào tai cô: “Ly Vũ Vũ, chúng ta sinh đứa nhỏ đi.”

“Không, ” Sự thật chứng minh, con gái bạo phát lực thật kinh người , khi cô nghe hắn muốn sinh đứa nhỏ, cô nháy mắt đẩy yêu nghiệt ra nhanh chóng bơi đến chỗ khác trong suối nước nóng, liều chết lắc đầu.

“Vì sao?” Lục Cẩm hơi hơi mị hí mắt, nhìn cô đang tránh ở chỗ khác trong suối nước nóng: “Chẳng lẽ em không muốn cùng anh sinh đứa nhỏ?”

“Không phải vấn đề này.” Vấn đề là cô với hắn hoàn toàn chưa có kết hôn mà, đương nhiên cô cũng không thể đem những lời này nói ra khỏi miệng, nếu không chắc chắn yêu nghiệt sẽ khiêng cô đi kết hôn.

“Vậy vấn đề là gì?” Lục Cẩm chậm rãi bơi về phía cô, tiện đà ôm cô vào trong ngực, cúi đầu nhìn cô hỏi.

“Ách... Cái này...” Cô trái lo phải nghĩ, lại không biết trả lời yêu nghiệt trước mắt này như thế nào, hai tay ở dưới nước vì khấn trương nắm lại rồi buông ra; sau đó, nháy mắt cô trợn to hai mắt, bởi vì tay cô không cẩn thận đụng phải vật to lớn của yêu nghiệt, quan trọng hơn là nó đã ngáng đầu hướng cô chào hỏi!!

Lục Cẩm nhất thời hít sâu một hơi, nhìn cô nói: “Phục vụ như vậy? Không sao, như em mong muốn.” Sau đó bắt lấy tay cô đặt lên nơi đó của hắn.

Trời ơi, cô thật sự không cẩn thận mà, nhưng yêu nghiệt nắm chặt tay cô, một chút cũng không buông, sau đó, cô thật sự đụng đến lỗ kim dài trong truyền thuyết...

Nhưng mà... Nhưng mà cái đó của yêu nghiệt thật sự rất lớn, phốc... Cô hơi đỏ mặt, nghiêng đầu qua một bên không dám nhìn yêu nghiệt.

“Đừng thẹn thùng, anh là người đàn ông của em.” Một tay của Lục Cẩm vươn ra quay mặt cô lại ngay ngắn đối diện với hắn, tay kia cầm lấy tay của cô dẫn dắt tay của cô ma sát cao thấp nơi đó của hắn.

“Em...” Cô hơi ngẩng đầu, nhìn trong mắt yêu nghiệt tràn đầy tình yêu, nhất thời mê muội, vươn tay kia theo động tác của hắn cũng tiến lên ma sát nơi đó.

“Cứ như vậy, bảo bối, em giỏi quá.” Lục Cẩm hơi híp mắt, sau đó chậm rãi cúi đầu, bạc môi bao trùm cánh môi cô, nhẹ nhàng hấp thu mọi thứ trong miệng cô cùng cắn xé.

“Lục Cẩm...” Ánh mắt cô bắt đầu mê ly, nhìn hai mắt cũng mê ly như vậy của yêu nghiệt, nghĩ, cứ như vậy cùng trầm luân đi.

21. Chương 21: Yêu Yêu Yêu

Yêu nghiệt đứng ở trước mặt cô, cô xem cơ bụng hắn sáu múi so với giáo viên tập thể hình không thua kém, hai chân thon dài, chân ở giữa kia sớm đã thẳng đứng lên, ngẩng cao đầu, vận sức chờ phát động...

Lục Cẩm xoay người đi vào sau lưng cô, một tay xiết chặt eo cô, một tay đưa ra trước xoa nắn nơi đầy đặn của cô. Cô có chút thẹn thùng, đầu nghiêng đi một bên, dư quang nhìn yêu nghiệt tay đem nó vuốt ve thành các loại hình dạng, cô không thể ngăn chặn hưng phấn cuốn quanh thân. Cô cắn chặt môi, yên lặng cố nén lại nội tâm chính mình đang hỗn loạn đau đớn khoái hoạt.

“Bảo bối, anh sẽ hảo hảo yêu em.” Lục Cẩm xoay người, ôn nhu bạc môi không hề báo trước cứ như vậy đi lên, xúc cảm mềm mại cực hạn làm cho cô không khỏi thất thần, đầu lưỡi thẳng đến kia của hắn tiến quân thần tốc khê cại hàm răng của cô, bá đạo mà nhiệt tình hấp thu mật nước của cô.

Yêu nghiệt ánh mắt trở nên càng thêm nóng rực, hắn cầm trong tay nơi đầy đặn của cô đùa bỡn, một trận run rẩy khoái hoạt dâng lên, mặt của cô nhanh chóng đỏ bừng.

“Ân...” Cô mê mang nhìn yêu nghiệt, không biết chính mình làm sao vậy, trong lòng giống như trống rỗng.

“Em vẫn là giống như trước đây, hảo hảo cảm.” Lục Cẩm ngẩng đầu, nhìn cô cười nói, sau đó lại cúi đầu, chọc ghẹo tiểu nho của cô, nhẹ nhàng hấp.

“A...” Cô khó có thể ức chế ngẩng cao đầu, tùy ý yêu nghiệt tại trên người cô ôn nhu.

“Bảo bối, em biết không, em hiện tại thật đẹp.” Lục Cẩm một bàn tay chế trụ cái mông của cô, bá đạo làm cho nó gần sát cự long đang ngẩng đầu kia, mà tay hắn thì tiếp tục đùa nghịch nơi đầy đặn của cô.

Cô nâng ánh mắt mê ly nhìn yêu nghiệt ánh mắt tràn ngập tình yêu, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lục Cẩm bật cười, không đợi cô phản ứng, hắn liền đưa cự long sớm đã chịu không nổi để ở cửa hoa tâm của cô, hắn chớp mắt một cái, động thân một cái liền tiến vào; nhưng bởi vì phía trước diễn chưa đủ, hắn chỉ có tiến nhập đến một nửa liền không thể lại tiến vào. Hắn nhíu mày, nhìn cô khê nhếch môi, ánh mắt đen bóng đứng lên, hắn lại một lần nữa dùng sức thật sâu đâm vào, cự long rút cục toàn bộ tiến vào.

“Ân... Đau quá...” Đáy lòng hư không bị yêu nghiệt toàn bộ nhồi, cô ôm chặt lấy yêu nghiệt, miệng lẩm bẩm nói.

Lục Cẩm nắm chặt eo nhỏ của cô, bắt đầu cấp tốc điên cuồng mà lướt động, mỗi một lần đều là kết rắn chắc thực mãnh liệt va chạm...

Cô cắn chặt môi, cảm thụ hần một lần lại một lần tiến vào, không cho cô cơ hội thở dốc . Cô bỗng nhiên cảm giác rất đau, đau đến chảy nước mắt, vì sao yêu nghiệt lần này lại làm mạnh như vậy ?

Lục Cẩm yêu thương hôn tới cô mỗi một giọt nước mắt, nhưng là không có rời khỏi mà còn gia tăng luận động.

“Ân... Ân...” Cô không ngừng phát ra tiếng kêu to, hần kế tiếp bất ngờ xoay thân hình cô nằm sấp lại , yêu nghiệt đúng lúc vòng qua eo cô , thừa cơ nhanh chóng đi lên, làm cho hần càng thêm xâm nhập trong cơ thể cô sâu hơn nữa. Mà cô, lúc này chỉ có thể bị động nhận luật động, nhiệt khí sưởi nước nóng vì thể thỉnh thoảng phiên khởi cuộn sóng.

Kích tình vẫn kéo dài đến bây giờ, nhưng là cô xem yêu nghiệt còn giống như chưa thỏa mãn , vẫn là không biết một lần lại một lần , cô không nhớ đã cùng hần khoái hoạt bao nhiêu kiểu.

“Bảo bối, mệt mỗi sao?” Lục Cẩm nhìn cô ánh mắt ai oán , rốt cục lương tâm phát hiện chậm lại tốc độ, nhẹ giọng hỏi.

“Ân...” Cô nhẹ nhàng vuốt ngực hần, cô đã muốn chống đỡ đến cực hạn , rốt cuộc chịu không nổi .

“Hảo, chờ anh cùng nhau.” Nói xong, Lục Cẩm lại một lần nữa đẩy nhanh tốc độ.

“A...” Cô ngẩng cao đầu, thét chói tai , “Lục Cẩm... Anh... Em... Em thật sự... Không được...”

“Bảo bối, chúng ta cùng nhau đi.” Lục Cẩm ôm chặt lấy eo nhỏ, một lần lại một lần điên cuồng tiến lên, cuối cùng rốt cục đem lửa nóng mằm móng rơi trong cơ thể cô. Hần đem chính hần rút ra, nhìn nơi kia của cô có chút sưng đỏ, đóa hoa chảy ra lượng lớn hỗn hợp thể.

Cô rốt cục chống đỡ không nổi, xụi lơ trên người yêu nghiệt ,một chút khí lực động đẩy đều không có.

Ngày thứ hai.

Cảm nhận được ánh mặt trời chiếu xuống, cô chậm rãi mở to mắt, sau đó, liền thấy cái người tối hôm qua kia chỉ thiếu nước thủ chống đầu, vẻ mặt mỉm cười nhìn cô.

Cô cảm giận quay người đi, không nghĩ lại đi yêu thương yêu nghiệt kia. Thật sự là thói yêu nghiệt, ngày hôm qua cô mơ mơ màng màng hết sức, hần cư nhiên vừa muốn cô một lần, biến thành cô hiện tại cả người đau nhức, đều là hần làm hại.

“ Bảo bối nhà anh đang tức giận.” Lục Cẩm tại cô phía sau cười nói.

Ai là bảo bối nhà anh, ai là bảo bối nhà anh ? Cô càng nghĩ càng tức , này thói yêu nghiệt, cư nhiên đối với cô như vậy.

“Thực xin lỗi.” Ai ngờ, Lục Cẩm cười xong, lại nói với cô một câu như vậy.

Cô sững sốt, xoay người bắt tay đặt ở trên trán yêu nghiệt , nhìn hần hỏi: “Anh không phát sốt đi ?!”

“Không.” Lục Cẩm cầm tay cô đặt ở trên trán hần đặt ở bên miệng hôn một cái, sau đó nhìn ánh mắt của cô chậm rãi nói: “Vũ Vũ, chúng ta sinh một đứa nhỏ đi.”

“Khả... Nhưng em còn không có chuẩn bị sẵn sàng.” Cô nghiêng đầu không nhìn tới ánh mắt chờ mong của yêu nghiệt , bởi vì cô cảm thấy chính mình còn rất nhỏ, đương nhiên chính là cô chính mình cảm thấy. Hơn nữa, cô bỗng nhiên nhớ tới đến, cô mỗi lần cùng yêu nghiệt XXOO thời điểm tựa hồ đều không có áp dụng đồ bảo vệ , kia không phải rất nguy hiểm? Không được, lần sau nhất định phải bắt yêu nghiệt dùng đồ bảo hộ mới được!

“OK, anh sẽ chờ em chuẩn bị tốt hơn nữa.” Lục Cẩm ngồi dậy, hôn cái trán của cô một cái, sau đó giúp cô đắp chăn nhẹ giọng nói: “Hảo hảo ngủ, tối hôm qua em khẳng định mệt muốn chết rồi.”

Trong lòng cô bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, anh biết là tốt rồi, còn không biết xấu hổ nói ra. Sau đó, cô không còn đi để ý tới yêu nghiệt, lập tức nhắm mắt lại liền ngủ say.

Không biết qua hồi lâu, cô nhu nhu hai mắt, ánh mắt mê ly nhìn bốn phía liếc mắt một cái. Nga, đúng rồi, cô lại ngủ một chút, không biết hiện tại mấy giờ? Cô nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ bầu trời tối như mực

, cư nhiên tối rồi. Sau đó cô đứng lên, mở ra cửa phòng, liền nhìn thấy yêu nghiệt đeo tạp dề đang ở trên bàn cơm đùa nghịch cái gì.

Lòng cô khó hiểu, chậm rãi hướng yêu nghiệt đi đến, sau đó liền nhìn đến cái bàn tràn đầy đồ ăn, nhất thời trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn yêu nghiệt hỏi:

“Tất cả đều là anh làm sao?”

Lục Cẩm ngẩng đầu, nhìn cô cười nói: “Bằng không thì ai làm?”

“Anh như thế nào lại làm nhiều đồ ăn như vậy?” Lòng cô yên lặng nhìn ngắm, này một bàn đầy đồ ăn ít nhất có hơn mười món, sau đó nhìn yêu nghiệt, “Anh làm là vì có khách đến?” Nhiều đồ ăn như vậy, để cho bao nhiêu người?

“Chỉ có hai chúng ta,” Lục Cẩm trong mắt mê người hiện lên một tia nghi hoặc, hỏi: “Em không biết hôm nay là ngày mấy?”

Cô nghĩ nghĩ, sau đó mờ mịt lắc đầu, “Hôm nay là ngày mấy?” Chẳng lẽ là sinh nhật yêu nghiệt? Thảm, cô không có thói quen chú ý đến sinh nhật người khác, nếu thật là sinh nhật yêu nghiệt, cô đây một chút chuẩn bị đều không có.

Lục Cẩm bình tĩnh nhìn cô liếc mắt một cái, vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng bấn cái trán của cô một chút, chậm rãi nói: “Hôm nay là sinh nhật của em.”

Cô xoa xoa cái trán, sau đó dùng ngón tay chính mình, nhìn yêu nghiệt không tin nói: “Sinh nhật của em?”

“Là sinh nhật của đại trư.” Lục Cẩm nhìn cô nở nụ cười một chút, sau đó xoay người đi vào phòng bếp nội.

“Sinh nhật của cô?” Cô có chút mờ mịt ngồi ở ghế trên, trong lòng vẫn liêu mạng suy nghĩ, hôm nay cư nhiên là sinh nhật của cô? Cư nhiên là sinh nhật của cô? Sau đó, cô quay đầu nhìn lại ngày trên lịch treo tường, nhìn con số xa lạ, cô như thế nào không biết hôm nay là sinh nhật của cô?

Bỗng nhiên, đèn đang sáng toàn bộ tắt, cô có chút kích động nhìn về chung quanh, chỉ thấy yêu nghiệt hai tay đang cầm một cái bánh ngọt tinh xảo, mặt trên có mấy ngọn nến phát ra ánh sáng chói mắt, yêu nghiệt từng bước một hướng cô bên này đi tới, cô chậm rãi đứng lên nhìn yêu nghiệt, hơi dài thở rỗng.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ, chúc em sinh nhật vui vẻ~” Lục Cẩm hát lên, sau đó cầm trong tay bánh ngọt đặt ở trên bàn, nhìn cô nói: “Đến đây đi, đầu tiên là cầu nguyện, sau đó thổi tắt ngọn nến.”

Cô bị hành động này của yêu nghiệt làm sợ ngây người, vẫn đứng ở nơi đó dám đã quên nên phản ứng như thế nào. Bởi vì tại trí nhớ ở giữa của cô, cô chưa từng trải qua cái gì gọi là sinh nhật, đơn giản là cô chính mình cũng không biết cô sinh nhật tại khi nào.

“Nhanh chút, ngọn nến muốn cháy hết rồi.” Lục Cẩm nhìn biểu tình của cô, buồn cười thúc giục nói.

“A... Ân,” cô hai tay khép lại, nhắm mắt lại, sau đó dưới đáy lòng yên lặng ưng thuận ba cái tâm nguyện, lại trợn mắt nhìn yêu nghiệt nhẹ giọng nói: “Lục Cẩm, anh cùng em cùng nhau thổi nến đi.”

Lục Cẩm nghe vậy, khóe miệng gợi lên một tia mỉm cười, “Ân.”

“1,2,3...” Cô cùng yêu nghiệt cúi đầu, hít sâu một hơi, cùng hân đồng thời thổi tắt ngọn nến.

Lục Cẩm đưa tay bật đèn lên, nhất thời toàn bộ đại sảnh sáng ngời vô cùng.

Cô chậm rãi ngồi trở lại ghế trên, sau đó vẻ mặt mỉm cười nhìn yêu nghiệt cầm dao trong tay, cắt một miếng bánh ngọt đặt ở trước mặt cô. Cô nhìn không được nở nụ cười, trong lòng tràn ngập cảm động, nhìn yêu nghiệt nói: “Cảm ơn.”

Lục Cẩm cười lắc đầu, bắt đầu nhìn cô: “Cảm ơn anh cái gì? Cảm ơn anh nhắc nhở em hôm nay là sinh nhật em?”

Cô há ra miệng ngốc, cười ngây ngô, không nói gì thêm.

“Có thể nói cho anh biết em đã ước gì?” Lục Cẩm vẻ mặt sủng nịch nhìn cô, nhẹ giọng hỏi.

“Không nói cho anh, nói cho anh sẽ không linh .” Cô nghiêng đầu, không biết vì sao, mỗi lần nhìn đến ngày sinh nhật đám cưới thú , cô liền luôn luôn tự hỏi cô chính mình là khi nào thì sinh ra , nhưng là lại nghĩ không ra, nhưng là không nghĩ tới yêu nghiệt cư nhiên biết sinh nhật của cô là ngày nào đó? Vì thế, cô xem yêu nghiệt nghi hoặc nói: “Anh làm sao có thể biết ngày sinh nhật của em ?”

“Em đã quên anh rất sớm trước kia liền để ý em ?” Lục Cẩm nhìn ánh mắt ngạc nhiên, bật cười nói: “Nếu em yêu anh, chúng ta hiện tại đi kết hôn cũng là có thể .”

“...” Quả nhiên, mặc kệ khi nào thì yêu nghiệt đều cũng có tự mình kết luận , lòng cô âm thầm nghĩ đến, sau đó cầm lấy thìa nhẹ nhàng lấy một chút bánh ngọt bỏ vào trong miệng, nhất thời phát ra một tiếng sợ hãi, hai mắt sáng trông suốt nhìn yêu nghiệt hỏi: “Lục Cẩm, anh mua bánh ngọt ở nơi nào ? Như thế nào lại ăn ngon như vậy.”

“Đây là anh chính mình làm .” Lục Cẩm xuất hồ ý liệu đáp.

“Không phải chứ?” Cô vẻ mặt không thể tin nhìn yêu nghiệt, thân là BOSS của giới ngũ cường xí nghiệp, cư nhiên có được một hảo trù nghệ?

“Anh từ nhỏ đã có học qua , chính là thật lâu đều không có chính mình tự tay động thủ , kỳ thật hiện tại làm được còn không có ngon bằng trước kia .” Lục Cẩm đưa tay gấp một miếng rau xanh để vào trong miệng, biểu tình thần nhiên nói.

“Àn... Cái kia...” Cô cắn thìa, trong lòng do dự một chút, nhưng vẫn là nhìn yêu nghiệt hỏi: “Lục Cẩm, nếu anh đã quen em từ trước , vậy anh có phải hay không biết rất nhiều chuyện trước kia của em?”

Lục Cẩm dừng tay trên đĩa rau một chút, sau đó nhẹ giọng nói: “Có thể nói như vậy, ngay cả em trước đây từng thích ai anh cũng biết.”

“Không phải đâu? !” Cô tròn to hai mắt, cô làm sao có thể trưởng thành sớm như vậy, còn tuổi nhỏ đi học sẽ thích người khác đâu? Vì thế, cô trừng mắt yêu nghiệt, lên án nói: “ Em mới không tin đâu, vậy anh nói cho em biết, em trước đây thích qua ai?”

“Anh.” Lục Cẩm thần nhiên đáp.

“...”

“Đúng rồi, anh nói cho em biết sự tình trước kia liên quan đến em đi, bởi vì em thật sự một chút đều không nhớ.” Cô có chút chờ mong nhìn yêu nghiệt, bởi vì không nhớ nổi sự tình trước kia thật giống như thiếu cái gì, cô thậm chí ngay cả ba mẹ là bộ dáng gì cũng không biết.

Lục Cẩm chậm rãi buông chiếc thìa trong tay, vẻ mặt mỉm cười nhìn cô, “Em muốn biết cái gì?”

“ Chuyện về ba mẹ em.” Cô lập tức nói, không nghĩ tới yêu nghiệt thật sự có thể nói cho cô biết, cô đây chạy nhanh hỏi mới được.

“Chuyện ban em anh cũng không biết, bởi vì anh chuyển đến nhà bên cạnh nhà em thời điểm ba em không ở bên cạnh em, thẳng đến có một lần nhìn đến em cùng mẹ em đi tắm mộ ba em.” Lục Cẩm hai tay mở ra, sau đó cầm lấy nước trái cây bên cạnh uống một ngụm.

“Như vậy a...” Cô ánh mắt hơi hơi ảm đạm một chút, không nghĩ tới ba ba như vậy đã sớm xa cô mà đi , nhưng mà, cô còn có mẹ , vì thế, cô vội hỏi : ” Vậy mẹ em đâu?”

“A đi ít nhiều cùng anh có điểm tiếp xúc, ” Lục Cẩm nói đến này, nhìn ánh mắt cô chờ mong, hé miệng cười nói: “Mẹ em làm cho anh có cảm giác, chính là người thập phần ôn hòa thiện lương , hơn nữa lúc ấy cũng giúp nhà anh rất nhiều việc, nhà anh thực cảm kích a đi.”

“Phải không ?phải không?” Cô hưng phấn mà hai tay khép lại, cô chỉ biết mẹ khẳng định sẽ là người tốt lắm , bởi vì tuy rằng cô không còn trí nhớ , nhưng là nội tâm như trước cảm thấy có thể cảm giác được mẹ lưu lại cho cô sự ấm áp.

“Là, hơn nữa theo anh quan sát, a đi yêu nhất chính là em , em muốn cái gì a đi đều đã cho em.” Lục Cẩm nói tiếp.

“Đúng vậy đúng vậy, cô hiện dưới đây lòng cũng là có thể cảm giác được mẹ lưu cho cô ấm áp.” Cô xem yêu nghiệt, kích động nói.

“Kia...” Cô chậm rãi cắn nhanh môi, có chút khẩn trương nhìn yêu nghiệt, nhẹ giọng hỏi: “Mẹ cô hiện tại ... Ra sao ?”

“A di ...” Lục Cẩm nhìn ánh mắt của cô, chậm rãi nói: “A di lúc ấy vì cứu một người, chính mình lại bị xe đụng ngã, sau đó, liền đi lên thiên đường.”

Tuy rằng trong lòng vẫn là có chuẩn bị, nhưng là nghe được yêu nghiệt đem chuyện này nói ra, cô là nhẹn không được lấy tay che miệng lại, hốc mắt hồng hồng.

Lục Cẩm thấy thế, ai thán một tiếng, đứng lên đi đến trước mặt cô, một phen đem cô ôm ở trong lòng, “Vũ Vũ, mẹ em là người dũng cảm, chúng ta hẳn nên vì a di mà hãnh diện.”

“Ân.” Cô nhẹ nhàng gật đầu, hai tay vây quanh ở thắt lưng yêu nghiệt, bả đầu tựa vào trong lòng của hắn.

“Anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, sẽ không rời em đi.” Lục Cẩm vươn tay vuốt ve sợi tóc của cô, ôn nhu nói.

“Ân.” Cô lại dùng sức gật gật đầu.

22. Chương 22: Cẩm Thú Yêu

Lúc này, điện thoại cô bỗng nhiên vang lên, cô lấy ra vừa thấy là điện thoại lão đại.

“Lão đại.” Cô vừa tiếp điện thoại lập tức hô.

“Em xú nha đầu, hôm nay là sinh nhật của em mà cũng không cho chị biết!! Bây giờ em chỉ nghĩ đến thể giới của hai người đi!! Quên nhóm chúng tôi rồi chứ gì!!!” Trịnh Phi Diễm rít gào ở bên kia điện thoại, mơ hồ còn truyền đến thanh âm bất mãn của cẩm thú còn lại

“Không đúng, không đúng, đương nhiên không phải,” Cô đem điện thoại ra xa một chút, để tránh bị lão đại rít gào mà điếc tai, “Em cũng vậy hôm nay thấy Lục Cẩm làm sinh nhật cho em, em mới biết được, cho nên...”

Nói đến đây, cô tạm dừng một chút, sau đó ngạc nhiên hỏi: “A! Chị làm sao mà biết được?!”

“Còn có thể làm sao mà biết! Đương nhiên là nam nhân của em nói cho chị biết a!!” Trịnh Phi Diễm ở bên kia điện thoại vẫn tiếp tục rít gào với cô: “Xú nha đầu, còn không nhanh chạy ra bãi biển, tất cả mọi người chúng tôi đang đợi. Nhanh chút, hạn 10 phút! Bằng không cẩn thận cúc hoa của em khó giữ được!!”

Lão đại nói xong, phách một tiếng ngắt điện thoại.

Cô hiểu rất rõ uy lực của lão đại, vì thế cô lập tức từ phòng trong cầm áo khoác của cô cùng yêu nghiệt, đi đến đại sảnh vừa mang giày vừa nói với yêu nghiệt: “Lục Cẩm, chúng ta ra bãi biển, nhóm cẩm thú đang đợi em ở đâu đó.”

Mắt Lục Cẩm mang theo ý cười nhìn cô, nhẹ giọng nói: “OK.”

“Ừ.” Cô đi đến bên người yêu nghiệt nén áo khoác lên người hắn, nhìn ánh mắt có chút kinh dị của hắn, gỡ đầu nói: “Ách... Bên ngoài chắc có vẻ lạnh, mặc nhiều quần áo một chút.”

Lục Cẩm nghe vậy, khóe miệng giơ lên một tia mỉm cười, dắt tay cô dắt vào túi quần hắn, sau đó cùng nhau đi ra khỏi cửa.

Trên bờ cát.

Cô cùng yêu nghiệt vừa đến bên cạnh bờ cát, liền nhìn thấy một đám cẩm thú cộng thêm một vị sói ca anh tuấn ở bên cạnh.

Cô giãy ra nắm tay của yêu nghiệt, chạy về phía đám cầm thú, vừa vọt tới trước mặt các cô, liền trúng một quyền lên đầu của lão đại, cô ăn đau ôm lấy đầu, ủy khuất nhìn lão đại nói: “Lão đại, em đã dùng hết khả năng chạy đến đây, chị cũng biết 10 phút kỳ thật căn bản không đủ để đến.”

“Chị đánh em không phải vì vậy, mà là bởi vì em giấu diếm quân tình, biết không?” Hai tay Trịnh Phi Diễm xoa thắt lưng, giận trừng mắt với cô hung tợn nói: “Quả nhiên có nam nhân liền quên chúng tôi?”

“Không không không, em nào dám.” Cô lập tức lắc đầu phủ quyết.

“Hừ, lần này tha cho em,” Một bàn tay Trịnh Phi Diễm đặt lên vai cô, tay kia thì chỉ vào vị soái ca anh tuấn kia, nhìn cô nói: “Vì sinh nhật của em, cả lão công chị cũng kéo tới đây, miễn cho chúng ta điên lên, để nam nhân của em đứng một bên hóng gió.”

“Lão đại, chị thật tốt.” Cô lập tức

Phốc vào trong lòng lão đại, số chết cọ cọ.

“Gi, ít ăn đậu hủ của chị,” Trịnh Phi Diễm tát một cái đẩy cô ra, sau đó vỗ tay với cô một cái, “Đi thôi, chúng ta cùng quậy đi.”

“Nha ~” Cô hoan hô một tiếng, đi theo sau lão đại.

Mà Lục Cẩm đang đứng ở xa xa, yên lặng nhìn hết thấy trước mắt, khóe miệng mang một tia mỉm cười. Tranh Minh chậm rãi đến bên cạnh Lục Cẩm, một cánh tay ỷ lại trên bờ vai của hắn, nhìn về phía trước nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại như thế nào?”

Lục Cẩm quét Trang Minh liếc mắt một cái, mày đẹp hơi nhíu lại, “Cũng không tệ lắm.”

Bên kia.

“Lão đại lão đại, em muốn ăn chân gà nướng.” Cô vây quanh ở bên ngoài đồng lửa béo tròn chuyển, bởi vì nhóm cầm thú đều chen chúc bên cạnh đồng lửa, cô căn bản gạt đẩy cùng không đi vào được, nhìn nhóm cầm thú người người đang cầm trong tay nướng món gì đó, lòng cô cũng muốn được.

“Gấp cái gì mà gấp, đều chưa có nướng xong.” Trịnh Phi Diễm không nói gì hướng cô làm bộ mặt xem thường, sau đó tiếp tục nướng gà trong tay.

Mắt cô nhất thời sáng lên, có chút không xác định hỏi: “Lão... Lão đại, chẳng lẽ các chị đều đang nướng cho em ăn sao?”

“Vô nghĩa.” Lúc cô hỏi xong, chúng cầm thú đồng loạt đáp, thuận tiện đồng loạt quăng cô một cái liếc mắt.

“Nha, quá tuyệt vời.” Cô cao hứng hoa chân múa tay vui sướng, cô chỉ biết đám cầm thú sẽ không nhẫn tâm như vậy với cô.

“Nhưng mà,” Trịnh Phi Diễm đứng lên đi đến trước mặt cô, cười tủm tỉm nhìn cô nói: “Để cho nhóm cầm thú nướng này nọ em cần phải ăn hết tất cả, nói cách khác chúng tôi sẽ không bỏ qua cho em.”

“Ách...” Ánh mắt cô quét một vòng nhóm cầm thú, phát hiện trong tay nhóm cầm thú cầm gì đó thực không ít, nhất là Trương Mẫn cùng Lâm Gia Lệ, hai tay đều cầm vài xâu này nọ thịt nướng, hơn nữa đều là đồ ăn nhiều mỡ! Cô nhất thời nuốt nước miếng, nhìn lão đại càng phát ra tươi cười sáng lạn, miễn cưỡng gạt đầu nhỏ giọng nói: “Vâng... Được rồi...”

“Tốt lắm, nhóm cầm thú cố lên cầm đồ ăn trong tay nướng chín, ông thợ nhà chúng ta khẩn cấp chờ ăn.” Trịnh Phi Diễm buông tay ra, trở về vị trí của mình tiếp tục động tác trong tay.

“Được rồi, bạn Vũ Vũ, em trước ngồi một bên uống nước có ga đi, để cho nhóm phục vụ chúng tôi đến hầu hạ em.” Trương Mẫn quay đầu nhìn cô, quơ quơ hai tay cầm các loại vật thể không biết là gì.

Kỳ thật, cô rất muốn hỏi vài thứ kia có thể ăn sao? Cô nhìn vật thể không biết là gì trong tay Trương Mẫn, trong lòng lẹ rơi đầy mặt suy nghĩ.

Một lát sau, Trương Mẫn đầu tiên đầu tiên bưng một cái đĩa miến cường có thể kêu là đĩa đồ ăn đi đến trước mặt cô, vẻ mặt mang ý cười đem cái đĩa đưa cho cô, “Đến, Vũ Vũ, đây là chị cẩn thận chuẩn bị cho bữa tối sinh nhật em nha, em nhất định phải ăn xong.”

Cô dùng sức gật gật đầu, sau đó chiến đấu run rẩy tiếp nhận đèn tuyên nồng đậm mạo hiểm trong tay.

Bữa tối sinh nhật nướng cháy khét, trong lòng cô âm thầm rơi lệ.

“Đến, thử xem đi.” Hai mắt sáng trông suốt của Trương Mẫn nhìn cô, vẻ mặt chờ mong.

“Vâng... Được rồi...” Cô tiếp nhận chiếc đĩa Trương Mẫn đưa qua, thật cẩn thận gấp khối thoát nhìn miến cường xem như bình thường cũng miến cường nhìn ra được là thịt gà, nhẹ nhàng thổi tan khí nóng trên mặt, sau đó để vào miệng, nhẹ nhàng nhấm nuốt.

“Thế nào thế nào?” Trương Mẫn thấy cô rút cục đem cái khối gọi là thịt gà kia nuốt xuống, lập tức hỏi.

“À...” Cô liếm liếm khóe miệng, sau đó nhìn Trương Mẫn ngồi ở một bên, ngạc nhiên nói: “Cung không tệ lắm a.”

“Hừ hừ, đó là, chị là cao thủ nướng thịt.” Trương Mẫn lập tức ngẩng cao đầu, kiêu ngạo nói.

“Ôi chào ôi chào, còn có tôi còn có tôi,” Lúc này, Lâm Gia Lệ cũng bưng một cái đĩa không biết tên còn đèn tuyên hơn, chạy đến bên cạnh cô, vươn tay đưa nó cho cô, “Đến, thử xem của chị.”

Cô nhận đến, thật sự đối với cái đĩa này nọ không dám khen tặng, nhưng nhìn mặt Lâm Gia Lệ bị hỏa thiêu thoát nhìn có chút tối như mực, trong lòng không khỏi cảm động vạn phần, cô khẳng định đây là lần đầu tiên họ nướng thịt; vì thế, cô gấp một khối than đen trong truyền thuyết, dùng cầm bỏ vào miệng, cắn mấy miếng... Ừm... Kỳ thật... Cũng... Không có khó ăn như trong tưởng tượng

“Của chị sao? Ăn ngon không?” Lâm Gia Lệ vẻ mặt chờ mong nhìn cô hỏi.

“Gi,” Trương Mẫn đánh một cái lên đầu Lâm Gia Lệ, hèn mọn nhìn cô nói: “Đồ ăn của người làm sao có thể ăn ngon?”

“Kỳ thật... Cũng không đến nỗi...” Cô mở miệng nói, tuy rằng bây giờ cô giống như cảm thấy trong lời nói cô bay ra một cổ thiêu hết mọi vị giác...

“Người xem người xem, Vũ Vũ nói của tôi ăn ngon, hừ.” Lâm Gia Lệ ngẩng cao đầu, không phục nhìn Trương Mẫn.

“Người ta đó là nể tình người.” Trương Mẫn khinh thường nói.

“Vậy, nếu không chúng ta làm nhiều lần? Xem ai nướng ngon hơn?” Lâm Gia Lệ đề nghị nói

“Được, so liền so.”

“Chúng ta hiện tại đi.”

Cô ngồi trên tảng đá lạnh lẽo, nhìn hai cầm thú vừa đi vừa đấu vô môn, hé miệng cười cười, nghĩ rằng hai người này kiếp trước nhất định là oan gia.

“Hắc,” Bỗng nhiên, một cánh tay mạnh mẽ có lực khoát lên trên vai cô, cô quay đầu vừa thấy, thì ra là lão đại.

Trịnh Phi Diễm đem này nọ giống nhau đến trước mặt cô, cô định nhân liếc mắt một cái, oa, thì ra là món thứ 6 trong đồ chơi Hải tặc vương mà McDonald mới ra.

Cô lấy tay chỉ chỉ chính mình, thử hỏi: “Lão đại, này... Đây là cho em sao?”

Trịnh Phi Diễm không nói gì đảo cặp mắt trắng dã, sau đó

Vỗ đầu cô một chút, “Không phải cho em thì cho ai? Đã đưa tới trước mặt em, nhanh chút nhận đi.”

“Cảm ơn lão đại.” Cô lập tức nhận sau đó gắt gao ôm vào trong ngực, vốn từ lúc vừa nghe nói món đồ chơi này đã có mặt trong cửa hàng McDonald cô liền tính mua. Nhưng là khi đó xảy ra rất nhiều chuyện làm chậm trễ, làm cô vẫn không mua được, cô còn đang lo lắng bị người bán hết.

“Nhạ, còn có cái này.” Trịnh Phi Diễm đem này nọ giống nhau đến trước mặt cô.

Cô giương mắt nhìn qua, nhất thời lệ rơi đầy mặt nhìn lão đại, bởi vì miếng gà nướng này là miếng gà nướng thoạt nhìn bình thường nhất cô nhìn thấy đêm nay, hơn nữa bán tương khả gia.

“Hừ, biết là em chỉ xem vẻ bề ngoài mà,” Trịnh Phi Diễm đem thịt gà nướng nhét vào trong tay cô, vỗ vỗ tay, mắt nhìn về phía trước nhẹ giọng nói: “Kỳ thật cầm thú kia đến hôm nay mới biết sinh nhật em, hoàn toàn không có chuẩn bị gì, mà các cô biết người gần đây có nghĩ đến ra biển chơi, cho nên nhóm các cô liền đề nghị đến bãi biển nướng gà.”

“Vâng, em biết.” Cô ngoài miệng ăn gà nướng lão đại làm, trong tay cầm một khối Lâm Gia Lệ làm, bên cạnh còn cầm của Trương Mẫn làm.

“Nhưng mà,” Trịnh Phi Diễm quay đầu nhìn cô, cười nói: “Các cô nướng thịt thật đúng là không dám khen tặng, nhất là Lâm Gia Lệ chưa từng nướng thịt qua.”

“Hắc hắc.” Cô một ngụm đem gà nướng Lâm Gia Lệ làm nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói: “Mặc kệ thế nào, đây đều là một chút tâm ý nhóm cầm thú, em nhất định sẽ ăn xong.”

“Biết là tốt rồi,” Trịnh Phi Diễm xoa xoa tóc cô, sau đó nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng nói: “Tâm nguyện nhiều năm qua của em, rốt cục đã được thực hiện.”

“A.” Nghe lão đại nói mắt cô có chút lên men, bởi vì mỗi lần cô tham gia sinh nhật nhóm cầm thú, cô đều thực hâm mộ, nhưng cô lại quên sinh nhật mình ngày nào; tuy rằng nhóm cầm thú cũng có kiên quyết đề nghị chọn ngày một ngày là ngày sinh nhật mới cho cô, cô lại không chịu, bởi vì ngày sinh nhật này, dù sao cũng là từ người thân nhất giao cho, sao có thể nói đổi liền đổi được?

“Lão đại, có thể hỏi chị một chuyện không?” Cô cầm gà nướng trong tay đặt ở một bên, sau đó nhìn vào mắt lão đại.

“Có chuyện thì nói, lẽ mà như vậy làm gì?” Trịnh Phi Diễm nói.

“Lão đại, chị cùng Trang Minh hạnh phúc sao? Ý em là cuộc sống sau khi kết hôn của hai người, chị cảm thấy hôn nhân của chị hạnh phúc sao?” Cô cắn cắn môi, thanh âm có chút chậm chạp hỏi.

Trịnh Phi Diễm nhíu nhíu mày, lập tức nhìn cô cười nói: “Như thế nào? Lục Cẩm cầu hôn em sao?”

“Vâng...” Cô nhẹ nhàng gật đầu, nhìn lão đại nói: “Kỳ thật không xem như cầu hôn, chính là anh ấy vẫn nói đến chuyện kết hôn với em, nếu không... Chính là chuyện đùa nhỏ.”

“Vậy trong lòng em là nghĩ như thế nào?” Trịnh phi

Diễm không đáp hỏi ngược lại.

“Em...” Cô chậm rãi cúi đầu, nhìn hạt cát thật nhỏ phía dưới, “Em cũng không biết nên làm gì bây giờ, kỳ thật trong lòng em biết Lục Cẩm đối với em rất tốt, nhưng là... Nhưng là...”

“Nhưng là cảm thấy như vậy quá đột nhiên, khiến em khó tiếp thụ, đúng không?” Trịnh Phi Diễm tiếp được ý của cô nói.

“Ừ.” Cô lập tức gật đầu, chính là ý tứ này.

“Còn nhớ rõ lúc trước chị nói với em về việc thử Lục Cẩm không?” Trịnh Phi Diễm bắt tay khoát lên vai cô, nghiêng đầu nhìn cô nói.

“Àn, nhớ rõ.” Cô nói.

“Kỳ thật, chị cảm thấy vấn đề lớn nhất của em bây giờ, không phải là sợ hãi Lục Cẩm đối với em như thế nào, mà là sợ hãi hôn nhân!” Trịnh Phi Diễm vừa chuyển đề tài, nhìn thẳng vào ánh mắt cô nói.

“Em...” Cô há miệng thở dốc nghĩ nghĩ, sau đó nhìn lão đại nói: “Lão đại, chị cũng biết, bây giờ em hoàn toàn không có trí nhớ trước đây, em căn bản không biết hôn nhân là như thế nào mà. Cho nên... Em không dám đáp ứng Lục Cẩm.”

Trịnh Phi Diễm nghe vậy, nở nụ cười, đưa tay đem tóc cô xoa càng loạn, “Như thế nào? Hôn nhân đối với em mà nói liền đáng sợ như vậy?”

“Vâng,” Cô gật gật đầu, ngón tay đan vào nhau, “Hôm nay Lục Cẩm nói cho em biết một ít về trí nhớ trước đây, anh ấy nói ba em từ lúc em còn nhỏ đã qua đời, mà mẹ, là vì cứu người mà qua đời.”

“Mẹ em thật là người vĩ đại.” Trịnh Phi Diễm nói.

“Đúng vậy.” Cô nhìn lão đại, cười đáp.

Trịnh Phi Diễm nhìn bộ dạng này của cô, bất đắc dĩ liếc cô một cái, “Kỳ thật, hai chữ hôn nhân này, nói nặng cũng không nặng, nói không nặng cũng nặng. Bởi vì sau khi em kết hôn, trên lưng em đeo, không chỉ đơn giản là chung thủy đối với tình yêu, còn có trách nhiệm đối với hôn nhân.”

Cô hơi hơi nhíu nhíu mày, có chút khó có thể lý giải lời nói của lão đại.

“Chị cùng Tranh Minh kết hôn lâu như vậy, nói chúng tôi trong lúc đó không có cãi nhau, đó là chuyện không thể,” Trịnh Phi Diễm cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve nhẫn kim cương trong tay, hơi nở nụ cười, nhìn cô nói: “Kỳ thật hôn nhân thường thường thản nhiên, vậy không phải là hôn nhân, thì phải là một dòng suối nhỏ không hề gợn sóng, mà hiện tại hôn nhân của chị, chính là một dòng nước xiết thác nước đổ mạnh!!”

“Thác nước...” Nghe xong lời nói của lão đại, cô nghiêng đầu nhìn phương xa yêu nghiệt đang cùng Trang Minh nói chuyện phiếm, nhìn sườn mặt tuấn tú của hắn, thân hình thẳng, cùng với một thân âu phục màu đen; tảng đá vẫn giấu kín trong lòng tựa hồ biến mất không thấy, kỳ thật, có một người đàn ông tốt như vậy sủng cô yêu cô, cô còn thiếu cái gì nữa đâu?

“Vũ Vũ,” Trịnh Phi Diễm kéo đầu cô lại gần, nhìn vào mắt cô nói: “Nhanh chút đi bỏ nhào vào người đàn ông của em đi.”

“Lão đại,” cô vươn tay ôm chặt lão đại, trong lòng vô cùng cảm động, “Cảm ơn chị.”

“Khụ khụ... Em muốn bóp chết chị a... Xú nha đầu.” Trịnh Phi Diễm tuy nói như vậy, nhưng vẫn vươn tay vỗ nhẹ nhẹ lưng cô.

Cô buông lão đại ra, cười tủm tỉm nhìn cô.

“Làm sao, nhìn chị như vậy?” Trịnh Phi Diễm có chút nghi hoặc khó hiểu nhìn cô hỏi.

“Lão đại,” cô đến gần bên tai lão đại, nhỏ giọng hỏi: “Kia, toilet ở đâu? Em muốn đi toilet.”

“Choáng váng,” Trịnh Phi Diễm nhất thời không nói gì, “Không phải là đi toilet sao? Làm gì lén lút như vậy?!” Nói xong, cô đưa tay chỉ một hướng nào đó.

“Hi hi, cảm ơn lão đại.” Cô lập tức đứng lên, rất nhanh hướng nơi đó chạy tới.

Xa xa.

Một gã nam tử lẳng lặng đứng ở dưới cây, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hướng Ly Vũ Vũ chạy tới...

23. Chương 23: Hương Văn Phiên Ngoại : Bị Phi Lẽ!

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, là thời điểm hắn bị ta sàm sỡ, là bị một nam nhân sàm sỡ. Hiện tại nhớ đến, còn có chút buồn cười, hoặc cũng là... Là may mắn?

Nhìn đến cô mới gặp hắn nhìn với ánh mắt kinh ngạc, cùng với trong mắt rất nhanh hiện lên một tia phần nộ, đều làm cho hắn có một tia nghi hoặc, nhưng là hắn nghĩ, kế tiếp cô khẳng định cái gì đều không làm liền như vậy bỏ đi, bởi vì trước đó mọi cũng có người làm như vậy. Tuy rằng, hắn cũng không mong chờ sự giúp đỡ của cô, bởi vì hắn trên người có mang theo súng phòng thân!

Nhưng là, ngoài dự kiến của hắn cô cứ nhiên lao tới , tuy rằng hắn có thể nhìn đến hai chân cô đang run rẩy, khuôn mặt đỏ bừng , lúc ấy trong lòng hắn âm thầm cười nhạo, như vậy chỉ là một nữ tử, chứ nào phải anh hùng?

Lúc này, ông bác đối hắn giả trò kia cũng nhìn đến cô , đương nhiên hắn cũng không ngại cô, bởi vì cô chính là một đứa con gái, một đứa con gái nhu nhược, yếu ớt, đối với hắn căn bản không hề có uy hiếp.

Ông bác kia chính là hừ lạnh một tiếng, quay đầu tiếp tục đối hắn tiến hành gây nhiễu, nhưng là, hắn hiển nhiên nhìn đến cô trong mắt không phục, cô xoa thắt lưng, sắc mặt càng đỏ bừng, phỏng chừng là bị làm cho tức giận ? Nhưng mà cái thời điểm hắn còn đang suy nghĩ , cô hô lớn tiếng la lên để gọi cứu binh, nhưng là không nghĩ tới cô cứ nhiên hô lên những lời này ?

“Có người chết!!!”

Hắn rất giông sao? Trong lòng hắn dở khóc dở cười.

Hiển nhiên, cô hô lên quả là có tác dụng , phía trên truyền đến âm thanh rất nhiều người đang đi xuống, ông bác kia hoảng, cô đắc ý .

Hắn xem sắc mặt cô đắc ý , bỗng nhiên cảm thấy có chút không hiểu, điểm ấy việc nhỏ như vậy cũng đáng cho cô vui đến thế sao? Chẳng lẽ cô không có nhìn đến ông bác kia lúc gần đi liếc nhìn hắn đối với ánh mắt giết người, với cô phát ra uy hiếp sao?

Như thế nào liền như vậy không biết trời cao đất rộng ?

Nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên muốn trêu chọc cô một chút.

Vì thế, hắn làm ắt của hắn tràn ngập nước mắt, hướng cô bĩu môi nói: “chị ơi, chị lần sau thời điểm kêu lên có thể hay không không cần nói có xác chết a. Người ta... Người ta làm sao giồng thi thể .”

Sau đó, hắn nhìn thấy cô vẻ mặt đầy mờ mịt đứng ở nơi đó, hoàn toàn không biết phát sinh sự tình gì. Lòng hắn âm thầm cười trộm, bởi vì cô cứ nhiên làm cho hắn cảm thấy có điểm hứng thú.

Ấn... Dù sao gần đây nhàn rồi cũng là nhàn rồi, không bằng tạm thời cùng người này chơi đùa thì tốt rồi.

Vì thế, hắn mỗi ngày đều sẽ xuất hiện trong bệnh viện, nhìn đến thời điểm cô xuất hiện , sẽ theo sát bên cạnh cô, sau đó dùng ánh mắt ai oán nhìn cô. Bởi vì, hắn muốn cô nhớ tới cô ngày đó làm sự tình gì, tuy rằng, cũng không phải là chuyện gì to tát lắm.

Nhưng mà có một lần, cô bỗng nhiên khẩn trương nhìn chung quanh một chút, lúc hắn nghĩ đến cô muốn làm gì , cô cứ nhiên hỏi hắn ngày đó vì sao không la lên.

Kỳ thật... Hắn cũng không biết ngày đó hắn vì sao không la lên, có thể là bởi vì thói quen hay bị mấy ông bác quấy rối, cho nên gia gia mới có thể an bài rất nhiều người bên người hắn.

Vì thế, hắn không chỉ một lần hận chính mình, vì sao hắn trưởng thành như vậy với khuôn mặt này, nếu không phải như vậy, hắn sẽ không sinh hoạt mỗi ngày dưới sự bảo vệ của người khác

Nhưng là, hắn không nghĩ tới là, cô cứ nhiên bảo hắn là em trai! Hắn cao lớn như vậy, còn thật là lần đầu tiên có người bảo hắn là em trai, cho dù khi hắn còn rất nhỏ , đều không có người như vậy bảo hắn.

Hơn nữa, điều làm cho hắn khó hiểu là, vì sao cô không hướng hắn tìm kiếm giúp đỡ? Chẳng lẽ cô quên ông bác lúc gần đi đối với cô nói câu nói kia sao?

Khi hắn vừa định mở miệng hỏi , cô cứ nhiên kích động hô to nói cô quên đo nhiệt độ cơ thể của yêu nghiệt?!

Yêu nghiệt là ai? Hắn xem bong bóng cô đi xa , trong lòng âm thầm nghi hoặc.

Hắn mang theo nghi hoặc này về tới nhà, liền nhìn đến gia gia vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trên sofa, hắn đi lên phía trước, thưa một câu gia gia liền xoay người rời đi.

Nhưng là gia gia gọi hắn, gia gia nói ông bác hắn muốn tìm đã bị người khác xuống tay trước , hơn nữa người xuống tay là Lục Cẩm.

Hắn nghe đến đó, có chút kinh dị nhìn gia gia, ông bác kia làm nhiều chuyện xấu như vậy khẳng định có rất nhiều kẻ thù, bị người khác xuống tay trước cũng không kỳ lạ, nhưng là hắn lại không nghĩ rằng người xuống tay cư nhiên là Lục Cẩm, con trai tông thống, hơn nữa là người sáng lập ngũ cường xí nghiệp của thế giới. Hắn với cô là quan hệ gì? Hắn chính là yêu nghiệt mà cô từng nhắc đến sao? Ly Vũ Vũ.

“Nghe nói, hắn làm như vậy, là vì một cô gái, một vị tên là Ly Vũ Vũ , ” ánh mắt lợi hại của gia gia nhìn thẳng vào mắt hắn, tiếp tục nói với hắn : “Ta nghe nói, con gần đây thường đi vào bệnh viện, hơn nữa cũng cho người hỏi thăm Ly Vũ Vũ này .”

Hắn sửng sốt, tuy rằng đã quen gia gia đối với hắn giám thị, nhưng là mỗi lần nghe được trong lòng vẫn là có một tia ... Khổ sở. Nơi này thật là nhà của hắn sao? Hắn chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng cắn môi.

“Đừng quên, sứ mệnh của con.” Gia gia dùng lực khoát tay lên vai của hắn , trầm giọng nói xong, sau đó xoay người rời đi.

Hắn chậm rãi nắm chặt hai nắm, lại là sứ mệnh! Lại là sứ mệnh! !

Lần này, hắn không thể nghe theo được!

Vì thế, hắn nhất tìm được cơ hội, liền đi bệnh viện để nhìn thấy cô, nhìn thân ảnh cô bận rộn , nhìn cô cùng những người trong văn phòng đùa giỡn; hắn bỗng nhiên vô cùng hâm mộ cuộc sống của cô, vì sao cô mỗi ngày đều sống vui vẻ như vậy ? Ba cô, mẹ cô không phải là đã sớm rời cô mà đi sao? Vì sao cô vẫn vui vẻ như vậy?

Hơn nữa, cô cùng những người trong văn phòng đó cư nhiên lấy hai từ cảm thú để gọi nhau ? Hắn cảm thấy có chút buồn cười, làm sao có thể gọi nhau là cảm thú ? Hơn nữa hắn còn nhìn ra được đến, tuy rằng các cô ấy bình thường điên điên khùng khùng chọc ghẹo cô , nhưng là đám cảm thú kia của cô trên thực tế là thập phần trân trọng cô. Có thể được nhiều người như vậy trân trọng, cô, khẳng định là không giống người thường đi.

Hắn bỗng nhiên phát hiện, hắn đối với cô càng ngày càng hiếu kỳ , càng ngày càng hiếu kỳ !

Nhưng là, hắn không nghĩ tới hành động theo cảm tính này của hắn, cư nhiên mang đến phiền toái cho cô.

Khi hắn biết gia gia tìm cô sau hắn liền trước tiên tìm cô, nhìn đến cô cùng đám cảm thú ở cùng một chỗ , hắn bỗng nhiên lóe lên ý định, không bằng hắn ở trước mặt cô cùng đám cảm thú giả trang đáng thương, có lẽ đám cảm thú chẳng duy trì được nữa đâu?

Vì thế, hắn mặt đầy ủy khuất nhìn cô cùng với đám cảm thú kia, hơn nữa tại trước mặt các cô ấy lên án cô . Quả nhiên, tiểu mưu kế của hắn thành công , nhìn đám cảm thú đối với cô rít gào, lòng hắn âm thầm cười trộm, như thế nào cô ngu xuẩn như vậy ? Không biết phản bác một chút nào sao?

Nhưng mà, cô cũng không phải hoàn toàn là cái đại ngu ngốc, cô lựa chọn đem hắn lôi ra văn phòng.Khi cô xác định cô cách văn phòng rất xa,thời điểm an toàn , cô mới biến thân thành con hổ, làm cho hắn lộ ra bộ mặt thật.

Đương nhiên, lúc này hắn cũng không cần phải ngại trang, vẻ mặt mỉm cười nhìn cô, nhìn cô khó thở hướm chờ hắn giải thích, nhìn bộ dáng cô sắp phát điên .

Hắn bỗng nhiên cảm thấy, có cô trong cuộc sống của hắn thì thật vui vẻ.

Sau đó, hắn xúc động nói ra một câu, buông tha cô ?

- Có thể, chỉ cần cô đáp ứng làm bạn gái của hắn!

Nói xong, hắn nhìn chính mình liền sửng sốt một chút, không biết vì sao nói ra lời này.

Nhưng là nhìn cô biểu tình, hiển nhiên so với hắn càng giật mình, cô lập tức nhanh hơn cước bộ muốn chạy trốn hắn, nhưng là hắn lại cố chấp đi theo sau lưng cô , hắn cũng không biết vì sao.

Nhưng là cô đi rồi một lúc sau liền dừng lại cước bộ, nhìn phía trước ánh mắt mở thật to ; hắn có chút nghi hoặc, theo ánh mắt của cô nhìn lại, sau đó, hắn liền thấy được Lục Cẩm, trong truyền thuyết nam nhân có tiền có thế .

Lục Cẩm đi tới đối với cô nói: “ Rảnh rồi nhỉ ?”

Kia trong nháy mắt, hần lập tức mở miệng, ngữ khí mang theo một tia không phục nói: “Anh không có quyền quản cô ấy.”

Hần cũng không biết như thế nào đã nói ra những lời này, phản xạ có điều kiện sao? Hay là hần có ý khác?

Nhưng là, hần không nghĩ tới cô cứ nhiên như vậy khẩn trương hướng hần giải thích.

Ly Vũ Vũ, cô như thế nào để ý hần như vậy?

Nghĩ đến đây, hần nội tâm có chút uể oải, thật giống như vui vẻ của hần bị người khác cướp đi .

Vì thế, hần hướng Lục Cẩm hô to cô và Lục Cẩm không cùng một thế giới, không nghĩ tới Lục Cẩm lại nói cô cũng không cùng thế giới của hần.

Sẽ không cùng thế giới của hần? Hừ, cô chờ coi.

Sau đó, cô liền biến mất, bởi vì mấy ngày nay bên trong bệnh viện, hần đi bệnh viện đều không có nhìn thấy cô; hần bắt đầu có chút lo lắng cùng mất mát, một người ngồi ở góc bàn trong văn phòng của cô, cô đã đi đâu ?

Hần khổ sở đợi cô mấy ngày sau, cô rốt cục xuất hiện . Nhưng là, hần xem tay cô bị Lục Cẩm gắt gao nắm trong tay, nhìn cô vẻ mặt mỉm cười nhìn Lục Cẩm, cũng nhìn đến cô trong mắt đối Lục Cẩm yêu say đắm...

Kia một khắc, lòng hần thật sâu đổ kỹ , vì sao tay cô có thể bị Lục Cẩm nắm? Vì sao cô cười đối với Lục Cẩm? Vì sao cô đối với Lục Cẩm sinh ra yêu say đắm? !

Này hết thấy , đều làm cho hần phần nộ không thôi, nhưng phần nộ qua đi hần lại tỉnh táo lại, trong lòng âm thầm hỏi chính mình, vì sao phần nộ ? Vì sao phần nộ ?

Bởi vì hần thích cô.

Bỗng nhiên, tâm lý của hần toát ra một câu như vậy .

Hần sống sót một chút, hần thích cô? Một cái thoát nhìn gốc rễ hể hể cô gái? Một cái chỉ biết bị người khác khi dễ ? Hần... Có lẽ... Là thật thích cô...

Bằng không

Sẽ không đối với cô để bụng như vậy , bằng không sẽ không mỗi ngày đến bệnh viện tìm cô, bằng không sẽ không nhìn đến cô cùng Lục Cẩm ở cùng một chỗ làm cho hần cảm thấy vô cùng phần nộ.

Đúng rồi, này hết thấy, đều hóa thành chữ thích.

Ly Vũ Vũ, Hướng Văn thích cô, Hướng Văn thật sự thích cô.

Khi hần xác định điểm này, hần liền buông tha cho ý định phía trước , bắt đầu chuyên tâm tìm kiếm một ít... Ân... Như thế nào mới có thể âu yếm nữ tử mình yêu thương; không nghĩ tới, thật không nghĩ tới hần cũng có một ngày như vậy , nhưng là có thể làm sao bây giờ? Ai làm cho tim của hần tãi ở trong tay cô ? Ly Vũ Vũ.

Nhưng là mỗi một lần nhìn đến cô cùng Lục Cẩm vui vẻ cùng một chỗ , hần sẽ cố gắng hơn , dùng đủ biện pháp cùng cô tiếp xúc, làm cho cô quen thuộc hần, xem hần là bằng hữu, sau đó, trở thành bạn gái hần.

Nhưng là, cô thoáng tránh né, làm cho hần có chút khổ sở, Lục Cẩm ở trong lòng của cô đã quan trọng như vậy sao?

Không được, tuyệt đối không được!

Cô chỉ có thể là của hần, Ly Vũ Vũ.

...

Vù vù, thoải mái hơn, hấn đi đến bồn rửa tay trước mặt, mở vòi nước đầu vừa cúi xuống, hấn cư nhiên tại gương nơi đó nhìn đến một người; hấn nháy mắt xoay người, về mặt kinh dị nhìn đứng ở hấn cách đó không xa run rẩy nói: " Em trai... Nơi này là toilet nữ, tôi ... có phải hay không... Đi nhầm ?"

Hương Văn nghe vậy, bật cười, từng bước một hướng cô bên này đi tới, "Chị gái, chị vĩnh viễn đều là như vậy thiếu kiến thức căn bản."

"..." Cậu mới thiếu kiến thức căn bản! Nhưng mà, hiện tại đó cũng không là trọng điểm, cô xem em trai từng bước một đi đến trước mặt cô, cô nhẹ giọng hỏi: "Em trai, tôi như thế nào lại ở chỗ này?"

"Kỳ thật khi chị đến bãi biển, tôi liền ở trong này, chính là hiện tại trong mắt chị chỉ thấy được Lục Cẩm cùng đám cầm thú, căn bản nhìn không thấy tôi." Hương Văn hơi hơi bĩu môi, lên án cô không có hành vi tự trọng nghĩa.

"Ha?" cô mê mang gãi gãi đầu, cố gắng nghĩ nghĩ, sau đó nhỏ giọng nói: "Tôi... Tôi giống như thật sự không có thấy em trai a."

"Cho nên nói chị gái bất công, đều đem tôi làm người trong suốt."

Mắt thấy Hương Văn sắp khóc, cô nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, em đã đã sớm ở trong này, vậy em như thế nào lại ở chỗ tối làm gì vậy?" Cô một bàn tay khoát lên vai em trai, về mặt cười gian nhìn hấn: "Là đang cùng vị mỹ nữ nào nói chuyện phiếm sao?"

"Chị gái, trừ chị ra, còn có thể là ai đâu?" Hương Văn đem tay của cô nâng ở lòng bàn tay, nhìn cô ôn nhu nói.

"Ngạch..." Nhìn đến em trai như vậy, cô bỗng nhiên cảm giác có chút sợ hãi, hơn nữa trọng điểm là cô sống chết muốn giãy khỏi tay của hấn, nhưng là khí lực của hấn hệt sự quá lớn!

"Chị gái, không cần lại trốn tránh tôi được không?" Hương Văn nhất thời dùng sức, liền đem cô kéo vào trong lòng hấn, hấn một tay ôm chặt lấy thắt lưng của cô, không cho cô cơ hội đào thoát.

"Em trai, em điên rồi? !" Cô trợn to hai mắt, hoàn toàn không biết em trai hôm nay là phát điên cái gì, cư nhiên lớn mật như vậy dám đối với cô động thủ? Vấn đề là cô hiện tại cư nhiên không thể la lên để những người đó lại đây, vạn nhất hiện tại bị yêu nghiệt nhìn đến, cô đây không phải chết chắc rồi? !

"Là, tôi điên rồi, cư nhiên sẽ đi thích nữ nhân ngu ngốc này!" Hương Văn lập tức đáp.

Cô... Nếu nói cô khờ, còn thích cô làm gì? Trong lòng cô thập phần không nói gì.

"Chị gái, chị chỉ có thể là của tôi." Nói xong, Hương Văn nháy mắt cúi đầu, môi dán tại cánh môi trên của cô, nhẹ nhàng cắn xé.

"Ngô..." Em trai cư nhiên tại cường hôn cô? Cô sống chết giãy dựa, hai tay đập vào lưng của hấn, nhưng là tựa hồ đối hấn không có ảnh hưởng gì.

"Chị gái... tôi là thật sự thích chị..." Hương Văn một bàn tay gắt gao ôm eo nhỏ của cô, tay kia thì đang giữ chặt đầu cô.

"Buông." Cô nhìn thấy sự điên cuồng của em trai, nhìn hấn như không có ý định dừng lại, cô cắn răng một cái, đá thật mạnh vào người hấn.

Nha, đánh trúng điểm yếu thành công.

Cô lập tức chạy đến một bên, tại vị trí an toàn nhìn em trao có chút thống khổ che lại điểm yếu, mỉm cười nói: "Em trai, Chị gái ta cũng không phải là dễ khi dễ."

"Ngô..." Hương Văn ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn mặt nhăn cùng một chỗ, nhìn cô nói: "Chị gái thật nham hiểm, Tôi... Tôi đau quá..."

"Hừ hừ, ai cho em phi lễ tôi?" Trực giác nói cho cô biết, em trai khẳng định là giả bộ! Cô mới sẽ không mắc mưu đâu.

"Chị gái... Tôi... Tôi thật sự đau quá." Hương Văn mặt nhăn càng nhanh, ngã ngồi xuống đất

“Thật vậy chẳng?” cô cẩn thận quan sát đến biểu tình của em trai , giống như cô vừa rồi thật sự đã quá nặng ? Phốc... Vạn nhất về sau của hắn không giờ lên.... Cô không phải gây ra lỗi rất lớn ?

Tựa hồ là nhìn ra lòng cô đang suy nghĩ cái gì, Hướng Văn vẻ mặt ủy khuất nhìn cô nói: ” Chị gái, nhà của ta chỉ có ta là nam , chị vừa rồi làm như vậy nhưng là sẽ làm nhà chúng tôi tuyệt hậu ...”

“Tôi... tôi cũng không phải cố ý a, ai cho người phi lễ tôi. Hơn nữa, Tôi đã thật sự không mạnh?” Cô run run nói.

” Chị gái...”

Tại thời điểm Hướng Văn còn muốn nói gì nữa, cô lập tức giành nói: “Nhưng mà cô mới sẽ không mắc mưu đâu, em trai cứ chậm rãi ngồi ở chỗ này đi, tôi đi đây, bye bye ~” nói xong, cô lập tức chạy khỏi toilet nữ .

Hướng Văn nhìn bóng dáng cô đi xa, chậm rãi đứng lên, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười, khi nào thì trở nên thông minh như vậy ?

Sau đó, một cái bóng đen nhảy mắt chặn tầm mắt Hướng Văn.

Hướng Văn chậm rãi thu hồi tươi cười, mặt không chút thay đổi nhìn người phía trước cười như có như không nhìn hắn__ Lục Cẩm.

24. Chương 24: Cuộc Chiến Hoang Dã Trên Đỉnh Núi

“Lão đại, em đã trở về.” Cô chạy vội đến bên người lão đại, sau đó ôm chặt lão đại một chút.

Ai ngờ, Trịnh Phi Diễm lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, hỏi: “Nam nhân nhà em không phải đi tìm em sao? Sao giờ chỉ có một mình em trở về?”

“Hả?” Cô chấn động, vội hỏi: “Lão đại, chị vừa mới nói Lục Cẩm đi tìm em?”

“Đúng vậy, em không thấy hắn?” Trịnh Phi Diễm nhìn cô nói.

“Không có.” Cô lắc lắc đầu, trong lòng thầm kêu không xong, nếu yêu nghiệt đi tìm cô, vậy hắn có nhìn thấy một màn em trai phi lễ cô hay không? Hắn là... Không có đi, bằng không hiện tại cô sao có thể an toàn trở lại.

“Làm sao vậy, nhìn vẻ mặt bộ dáng chột dạ của em, vừa rồi làm chuyện xấu gì?” Trịnh Phi Diễm rõ ràng phát giác không thích hợp của cô, mở miệng hỏi.

“Lão đại...” Cô lén lút nhìn xung quanh một chút, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói với cô: “Vừa rồi lúc em đi toilet xong, em nhìn thấy Hướng Văn.”

“Hướng Văn?” Trịnh Phi Diễm nhíu mày, thử tính nói: “Là đùa nhỏ lần trước xuất hiện tại văn phòng chúng ta lên án hành vi phạm tội của em đó sao?”

“Phốc...” Trời, cô tốt xấu còn có thể gọi hắn là em trai, không nghĩ tới lão đại trực tiếp gọi hắn là đứa nhỏ, cô có chút kinh sợ liếc nhìn lão đại cái, nhưng chính sự vẫn là quan trọng hơn, “Ừ, hắn.”

“Oa, hắn bị thần kinh sao? Cứ nhiên theo em theo vào toilet nữ luôn?” Trịnh Phi Diễm lập tức lớn tiếng nói.

Nhìn nhóm cảm thú chung quanh đều dùng ánh mắt kỳ quái vừa hỗn loạn đáng khinh hướng đến đầu bên này, cô lập tức nói với lão đại: “Lão đại không cần lớn tiếng như vậy.”

Trịnh Phi Diễm nghe vậy, hiển nhiên cũng biết vừa rồi mình nói quá lớn tiếng, hơn nữa cũng biết cô không muốn để cho nhiều người biết, vì thế, cô ấy hướng nhóm cảm thú khoát tay áo, “Nơi này không có gì bất quá, các người lo ăn phần của mình đi.”

Nháy mắt, cô nhìn thấy ánh mắt thất vọng của nhóm cầm thú, nhưng là mệnh lệnh lão đại ai dám cãi lời? Cho nên, nhóm cầm thú chỉ có thể than tiếc liếc nhìn cô, sau đó quay đầu tiếp tục ngược đãi đồ ăn trong tay.

“Rồi, tiếp tục nói.” Một bàn tay Trịnh Phi Diễm lực lớn vỗ vỗ vai cô, nói với cô .

“Sau đó, em... Em...” Nói đến đây, cô lại lén lút liếc nhìn chung quanh cái, sau đó cúi đầu nói với lão đại: “Hương Văn kia hẳn cư nhiên cường hôn em.”

“Oa!” Lần này hiển nhiên Trịnh Phi Diễm càng kích động, nhưng hoàn hảo là lần này cô không chế được thanh lượng, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô hỏi: “Vậy còn em? Phản ứng như thế nào?”

“Em đập vào phía dưới hẳn một cái.” Nói đến đây, cô hướng lão đại lộ ra một nụ cười chiến thắng, kèm theo mở tay làm động tác hình chữ ‘V’

“Được lắm, không hổ là thành viên gia tộc cầm thú.” Với chuyện này, Trịnh Phi Diễm giơ một ngón cái lên với cô.

“Nhưng là.” Cô lập tức lắc lắc mặt, vẻ mặt ai oán nhìn lão đại chậm rãi nói: “Lão đại, chị vừa rồi nói Lục Cẩm đi tìm em, nhưng em không có nhìn thấy anh ấy, giờ em lo lắng anh ấy có thể nhìn thấy một màn kia hay không.”

“À... Đây...” Trịnh Phi Diễm gãi gãi đầu, sau đó nhìn cô nói: “Kỳ thật thì, chị cảm thấy hẳn hẳn đã thấy được”

“Hả, vậy làm sao bây giờ?” Nghe lão đại nói như vậy, nội tâm cô vô cùng khủng hoảng, bởi vì đắc tội với yêu nghiệt kết cục thực nghiêm trọng, vì thế, cô lập tức nhìn lão đại cầu cứu, “Lão đại, chị giúp em với.”

“Ách... Đây...” Trịnh Phi Diễm nhú mày nghĩ nghĩ, sau đó nhìn cô lời nói thắm thía nói: “Hiện tại nếu chị là em, trong đêm xuân chị sẽ biểu hiện tốt một chút, ít nhất sẽ chủ động một chút.”

“Đêm xuân...” Cô ngẩn người, nhất thời không có phản ứng.

“Ngu ngốc,” Trịnh Phi Diễm lực lớn gõ đầu cô một chút, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô: “Các người vượt qua nhiều đêm xuân như vậy, cư nhiên còn không biết là cái gì.”

“Em...” Lão đại, chị rất thẳng nha , cô âm thầm thầm nghĩ trong lòng.

“Nhìn kia, nam nhân nhà em đi ra.” Bỗng nhiên, Trịnh Phi Diễm vội vàng kéo cánh tay cô, ngón cái chỉ hướng nào đó.

Cô thuận mắt nhìn lại, quá nhiên nhìn thấy yêu nghiệt từ toilet nữ đi ra, hơn nữa, như cô cẩn thận quan sát, khóe miệng yêu nghiệt thậm chí còn mang theo một tia mỉm cười?!

“Còn không mau đi đến nam nhân nhà em chịu đòn nhận tội.” Trịnh Phi Diễm bỗng nhiên đẩy cô một phen, hướng cô nói.

Cô đứng ở đó, vịn vịn ngón tay, kỳ thật cô thật sự không dám đi đến trước mặt yêu nghiệt, bởi vì lúc cô nhìn thấy yêu nghiệt từ trong toilet nữ đi ra cô chỉ biết yêu nghiệt khẳng định đã nhìn thấy một màn em trai phi lễ cô. Chính là, em trai lại sao không theo phía sau yêu nghiệt đi ra, sẽ không là... Trong đầu cô nháy mắt hiện lên một màn yêu nghiệt cường X em trai.

Phốc... Rất đáng khinh ...

Nhưng mà, chung quy vẫn phải đối mặt với sự thật, cô nhìn thấy yêu nghiệt từng bước một đi về phía cô, cô cũng từng bước một đi về phía hẳn, bất đồng là, yêu nghiệt mang vẻ mặt tươi cười nhìn cô, cô thì vẻ mặt chột dạ nhìn hẳn.

“Lục...” Đi đến trước mặt yêu nghiệt vừa định mở miệng, lại bị yêu nghiệt giành nói.

“Chơi đã?”

“Gi?” Chân cô nhất thời có chút như nhũn ra, thậm, ngữ khí yêu nghiệt không ấm không lạnh, cô thực đoán không ra tâm tình của hẳn

~Ai ngờ Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, nhìn cô nói: “Hiện tại không còn sớm, chơi đã chúng ta về nhà.”

“Ách, được.” Hô, thì ra

Là vậy a, thật là một cú sốc đáng sợ nhất của cô.

Bên trong xe.

Cô im lặng ngồi ở chỗ của mình, ánh mắt thường thường trộm ngắm một bên chính là yêu nghiệt đang chuyên tâm lái xe liếc mắt một cái, trong lòng bất an không yên, vì sao yêu nghiệt không có phản ứng gì.

“Ly Vũ Vũ.” Bỗng nhiên, Lục Cẩm gọi cô một tiếng.

“Vâng.” Cô nháy mắt trả lời, tâm lý khuất phục nhìn thẳng phía trước.

“Em có cái gì cần nói với anh sao?” Lục Cẩm quét cô liếc mắt một cái, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ tay lái

“Ách...” Giờ phút này, lòng cô thập phần do dự, yêu nghiệt quả nhiên nhìn thấy một màn em trai phi lễ cô, chính là không biết hắn thấy được bao nhiêu đây? Cô chậm rãi nhìn về phía yêu nghiệt, nhẹ giọng nói: “Lục Cẩm a ~ kia cái kia, em vừa nhìn thấy Hướng Văn.”

Tuần mi Lục Cẩm hơi chuyển, biểu tình nhìn không ra vui giận, “Sau đó?”

“Sau đó, hắn... Hắn thừa dịp em không chú ý vụng trộm hôn em một chút.” Cô càng nói càng nhỏ giọng, càng nói càng chột dạ, càng nói càng bất an.

Lúc yêu nghiệt muốn mở miệng, cô còn nói thêm: “Nhưng là, trong lòng em thập phần xác định đối với hắn không có cảm giác gì, hơn nữa tin tưởng anh cũng nhìn thấy, sau khi hắn hôn em... em là lần đầu tiên trong tiểu sử của mình xuất ra tuyệt kỹ.”

Lục Cẩm bật cười, giơ bàn tay lên búng nhẹ vào trán cô một chút, nhìn cô nói: “Tuyệt kỹ”

“Ấn.” Cô dùng sức gật gật đầu, kỳ thật cũng không xem như tuyệt kỹ, chính là đây là thuật phòng thân duy nhất của cô.

“Quả nhiên là heo.” Lục Cẩm nói.

“...” Hắn mới là heo!

Nhưng mà, hiện tại đến phiên cô tò mò, bởi vì yêu nghiệt cùng em trai ở trong toilet đó ngây người lâu như vậy, bọn họ chắc chắn là có nói cái gì đó đi, vì thế, cô nhìn yêu nghiệt, nhỏ giọng thử hỏi: “Vẫn còn anh?”

“Anh cái gì?” Vừa vặn phía trước đèn đỏ, Lục Cẩm dừng xe lại quay đầu nhìn cô.

“Anh cùng Hướng Văn nói cái gì?” Cô nhìn yêu nghiệt tò mò hỏi.

“Anh?” Lục Cẩm cười cười, nói với cô: “Anh cùng Hướng Văn nói, hắn thỏa mãn không được em.”

Phốc... Thế mà gọi là nói! Cô nhìn yêu nghiệt, khóe miệng nhẹ nhàng cọ lại.

“Hắn nói với anh không có khả năng, hắn hỏi anh anh mỗi ngày làm mấy lần.” Lục Cẩm tiếp tục nói.

Hắn nha nha , cô sao có thể mỗi ngày! Đã thế còn vài lần?!!

“Sau đó anh nói, dự đánh giá không được.” Lục Cẩm cười nói.

“Dự đánh giá không được...” Cô nhìn yêu nghiệt, nhất thời há hốc mồm...

Dự đánh giá không được ~ dự đánh giá không được ~ dự đánh giá không được

~Trong một khắc, trong đầu cô chỉ phiêu đảng những lời này, sau đó, chờ đến lúc cô lấy lại tinh thần, lại phát hiện không biết khi nào yêu nghiệt đã mang cô đến đỉnh núi?!

“Anh dẫn em đến nơi này làm gì?” Cô nhìn yêu nghiệt nghi vấn nói.

Sau khi Lục Cẩm cởi bỏ dây an toàn của hắn lại cởi bỏ dây an toàn của cô, sau đó nháy mắt đem cô ôm ngồi ở trên đùi hắn.

Cô bị hành động của yêu nghiệt biến thành có chút phản ứng nhưng mà vẫn ngây ngốc nhìn hấn.

Lục Cẩm thổi một ngụm khí nóng lên mặt cô, khẽ cười nói: “Em nói đi?”

“Ha?” nhìn dục vọng trong mắt Lục Cẩm, trong lòng cô âm thầm rơi lệ, không phải đây chứ, muốn làm ở đây?!

“Em bị Hường Văn đánh lén thành công, em nói, anh có phải hấn là nên trừng phạt em hay không?” Lục Cẩm cúi đầu hôn vành tai cô, nhẹ giọng hỏi.

“Ngô... Nhưng là... Kia cũng không phải là em tự nguyện.” Cô cố nén nội tâm bị yêu nghiệt khơi mào nhiệt liệt, tay đẩy mạnh hấn ra, muốn ngăn cản hấn, bởi vì nơi này là đỉnh núi nha, lúc nào cũng có thể bị người khác phát hiện.

“Cho dù như thế, em vẫn bị hấn hôn, không phải sao?” Lục Cẩm không có chút ý định muốn dừng lại, đưa tay thâm nhập vào váy của cô, dọc theo đùi trong vuốt ve đi lên.

Được rồi, cô biết hôm nay trốn không thoát, vì thế, cô hồng mặt nhẹ nói: “Kia ... Kia có thể không cần ở trong này hay không, em ... Em sợ bị người khác phát hiện”

“Sợ?” Lục Cẩm ngừng đầu, tuần mi hơi nhíu.

“Ừ.” Cô gạt mạnh đầu, ánh mắt chột lóe chột lóe nhìn yêu nghiệt.

“Vây đổi vị trí,” nói xong, Lục Cẩm cong thắt lưng, đem cô ôm đến trên mặt sau ghế ngồi, làm cho cô nằm thẳng ở đó, hấn lập tức thân xuống, nhìn cô khoe miệng gọi lên vẻ tươi cười, “Như vậy, em liền không cần sợ bị phát hiện.”

“Em...” Cô còn chưa nói ra miệng, liền bị Lục Cẩm cúi đầu hôn, thừa dịp cô giật mình khẽ hở miệng đầu lưỡi thuận thế mà vào, hấp thụ mật nước trong miệng cô, cũng cùng nhau chơi đùa. Tay hấn cũng không an phận thận nhập vào trong áo cô, nắm bắt đóa hoa của cô nhẹ nhàng xoa bóp.

“Ngô...” Cô khó nhịn la lên một tiếng, nhìn yêu nghiệt bỗng nhiên nhớ tới những lời vừa rồi lão đại nói với cô, vì thế, cô vươn hai tay chủ động ôm cổ yêu nghiệt, vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn hấn.

Nháy mắt trong mắt Lục Cẩm hiện lên tia kinh ngạc, cánh tay trắng nõn thon dài ôn nhu vuốt ve cầm cô, nhẹ nhàng nâng lên, nhìn bộ dáng đỏ mặt của cô, hấn cúi đầu hôn nhanh cô một chút, sau đó bắt đầu động tay cởi bỏ âu phục của hấn khóa kéo trên quần lót.

Trong lòng cô khẩn trương vạn phần, tay không an phận vẫn cùng một chỗ, nhìn yêu nghiệt lại thân xuống.

“Lục... Lục Cẩm, em sợ...” Lần đầu tiên làm tình trong hoàn cảnh này, trong lòng cô thật thập phần sợ hãi.

“Không sợ, có anh,

“Lục Cẩm cười cười, đưa tay chui vào phía dưới cô, kéo nhỏ nhỏ bên trong của cô ra ném sang một bên, nhìn cô chậm rãi nói: “Bảo bối, anh muốn đi vào.”

Cảm nhận phía dưới bị dị vật chậm rãi đẩy mạnh, cô hơi đau nhứt mảy, “Lục Cẩm, em đau...”

“Rất nhanh sẽ tốt thôi.” Lục Cẩm nói xong, cúi đầu cách lớp quần áo hôn môi cô, nhẹ nhàng hấp tất cả.

“Ngô...” Cô nhắm hai mắt lại, cảm thụ được yêu nghiệt gây cho cô mỗi một phân khoái hoạt.

Nháy mắt, cô mở hai mắt, hét ầm lên; bởi vì tốc độ yêu nghiệt bắt đầu nhanh hơn, cô bị va chạm liên tiếp lui về phía sau.

“A... A... Lục... Lục Cẩm, chậm... Chậm một chút...” Cô ôm chặt lấy yêu nghiệt không muốn buông ra.

“Bảo bối, loại cảm giác này như thế nào?” Lục Cẩm nửa ngồi dậy, hai tay xoa bóp nhẹ hai khóa mật đào phía trước của cô.

“Ngô...” Cô ngẩng cao đầu, cảm thụ yêu nghiệt gây cho cô mật tăng lại mật tăng khoái hoạt, nhưng là trong lòng đồng thời sợ hãi bị người lạ phát hiện, thật sự là vô cùng rối rắm.

“Nha...” Lục Cẩm gầm nhẹ một tiếng, nhìn cô nói giọng khàn khàn: “Bảo bối, thoải mái một chút, em đang bấm anh.”

“Ân? Ân?” Vũ Vũ hai mắt mê ly nhìn yêu nghiệt đang bay bổng trên người cô, có chút không nghe rõ hẳn vừa rồi nói với cô cái gì.

Lúc này Lục Cẩm ôm lấy cô, ngồi dậy làm cho cô nhắm ngay cự long của hắn chậm rãi buông cô xuống, làm cho cô ngồi trên đùi hắn.

“Ngô...” Cô dùng sức hất lấy bả vai yêu nghiệt, nhìn yêu nghiệt khóe mắt ứ lệ, yêu nghiệt làm như vậy rất khi dễ người, bởi vì bộ dáng này ngược lại làm cho hắn tiến vào càng sâu.

“Bảo bối, cảm giác này như thế nào?” Lục Cẩm vẽ mặt cười xấu xa nhìn cô, không ngừng luật động, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh.

“A...” Cô nức nở, nhìn yêu nghiệt quần áo đầy đủ, lại cúi đầu nhìn váy bị yêu nghiệt kéo lên cao, thậm chí loáng thoáng nhìn thấy cự long của yêu nghiệt ở dưới đang ra vào, trong lòng nhất thời ngượng ngùng vạn phần, bả đầu chuyển sang một bên không hề nhìn.

Bỗng nhiên, tốc độ yêu nghiệt lại nhanh hơn, cô lại hét rầm lên, hai mắt đảo phía trước bị va chạm nảy lung tung.

“Đủ... Đủ... Em không cần a...” Cô nhẹ nhàng vuốt lồng ngực yêu nghiệt, hy vọng hắn nhanh chút dừng lại.

“Nói, em còn dám đi trêu chọc Hương Văn nữa hay không?” Ai ngờ, yêu nghiệt không có chút ý muốn dừng lại, ngược lại tốc độ càng nhanh, hai tay hất lấy mặt đảo phía trước đang nảy lên của cô, nhu biến thành đủ loại hình dạng.

“Nhưng... Cũng không phải em chủ động đi trêu chọc hắn a...” Cô không ngừng khóc, nhìn yêu nghiệt bắt mắt lên án nói;

“Có dám hay không? !” Lục Cẩm làm cho thân mình cô tựa lưng vào ghế ngồi, hai tay đem cô mở càng lớn, làm cho hắn va chạm càng thêm mãnh liệt.

Xem ra yêu nghiệt không nhận được trả lời của cô sẽ không chịu buồn tha cho cô, vì thế cô ngay lập tức nói: “Không... Không dám...”

Nhận được câu trả lời của cô, Khóe miệng Lục Cẩm gợi lên một tia mỉm cười, rất nhanh va chạm hơn mười lần, vừa dừng liền hô: “Bảo bối, chúng ta cùng nhau đi.”

“A...” Cô lớn tiếng hét chói tai ...

Sau đó, một cỗ mầm móng nóng chảy chảy vào trong cơ thể cô.

Hô, Cô thở hồng hộc nhìn yêu nghiệt, rốt cục xong việc, sau đó mắt nhắm lại, liền như vậy hôn đã ngủ.

Cho nên mọi người yên tâm đi

25. Chương 25: Muốn Làm Cơ ? !

Tại nơi đó, ngày hôm sau, cô tự nhiên thấy lạ giống như nhận được tin nhắn của anh gửi tới, tuy rằng nội dung cũng không có gì, nhưng cô nhìn thấy này tin nhắn vào thời điểm này vẫn vẫn cảm thấy đặc ý nở nụ cười thỏa mãn.

Hừ hừ, hắn dám vô lễ với cô.

Nhưng mà hôm nay làm việc gì thì tốt đây? Cô xem giường ngủ trống trơn, bỗng nhiên nhớ ra hôm nay là ngày Ôc Nhĩ mã (tên một siêu thị) giảm giá đặc biệt, không bằng chém giết này nọ.

Nói liền làm liền, vì thế cô lập tức rửa mặt xong, liền cầm cái túi nhỏ đi ra ngoài.

Bên trong Ốc Nhĩ mã .

Cô thấy trong hồ có rất nhiều cá, đang phân vân mua hay không mua mấy con về cho yêu nghiệt bồi bổ thân mình, tuy rằng hần thân mình cường tráng đến không cần bồi bổ, nhưng hiện tại là giá đặc biệt a ~ không mua thì thật là đáng tiếc!

Nhưng mà ngẫm lại vẫn là quên đi, bởi vì theo quan sát của cô đối với yêu nghiệt thì có vẻ như hần cũng không thể nào thích ăn cá, vạn nhất mua trở về không ai ăn, kia không phải lãng phí sao ? !(chà!chị này tiết kiệm ghê ha)

Vì thế, cô xoay người hướng khu bên trong ăn vặt đi đến.

Khoai tây chiên của ta ~ bánh ngọt của ta~ kẹo của ta

~Ta tới rồi đây

~Lúc cô đang chuẩn bị tiến vào siêu thị, tự nhiên vô tình nhìn phía trước thấy thân ảnh em trai? !

Cô lập tức đứng núp sau cây cột bên cạnh, vụng trộm nhìn xem em trai đang làm những gì.

Chỉ thấy em trai đứng trước cửa quán cà phê, vẻ mặt có chút lo lắng, tựa hồ đang đợi người.

Cũng thật to gan? ! Chẳng lẽ em trai là chờ hần bạn gái sao?

Hắc hắc, thật sự là người không thành thật, để cô bắt quả tang, xem hần lần sau còn dám lấy lý do này để vô lễ với cô nữa không, hừ!

Một lát sau, bỗng nhiên, một chiếc siêu cấp xa hoa dài hơn bản Rolls-Royce xuất hiện trước mặt em trai, em trai vừa thấy kia chiếc xe đến, mặt lập tức biến sắc, nhưng là nháy mắt lại cung kính đứng ở nơi đó. Chỉ thấy bên trong xe đi ra một vị mặc quân phục, đi đến một bên còn lại của xe một bàn tay mở cửa xe, tay kia thì đặt ở trên đỉnh xe.

Sau đó, theo trong xe đi ra một vị lão gia gia.

Quả nhiên là ông nội của em trai? !

Cô nhu nhu ánh mắt, lại nhìn về phía bên kia, đúng thật là ông nội của em trai. Mà một già một trẻ ở trong đó làm cái gì kia chứ? ! Nhưng mà, nhìn đến lão gia gia bên miệng cười lạnh, cô thật là có chút sợ hãi, chẳng lẽ là em trai đã làm sai chuyện gì ?

Kia hãy mau đầu vô đi, tốt nhất đem em trai nhấn xuống đất đánh PP...

Phốc... cô rất tà ác .

Đương nhiên đây là không có khả năng , lão gia gia kia chính là đi ra nhìn em trai liếc mắt một cái, nói một câu sau đó lại tiến vào bên trong xe; mà em trai, vẻ mặt uể oải nhìn nơi nào đó liếc mắt một cái, sau đó cũng đi theo lão gia gia vào xe

Nội.

Cuối cùng, em trai đi rồi không bao lâu, tự nhiên xuất hiện một vị thập phần suất khí mang theo kính râm đứng ở nơi đó, tựa như em trai như vậy, vẻ mặt có chút lo lắng hướng bốn phía nhìn lại, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Cô cảnh giác cao độ, nhìn chăm chăm vào người con trai đeo kính râm kia.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ nói...

Em trai chịu không nổi dả kích của yêu nghiệt, cho nên hần giới tính trong nháy mắt thay đổi? !

Rất... Đáng sợ...

Hơn nữa trọng yếu nhất là, cái người con trai đeo kính râm kia trong tay tự nhiên cầm một cái hộp màu đỏ, là cái hộp nhỏ màu đỏ!

Qua hồi lâu, người con trai đeo kính râm kia tựa hồ bởi vì đợi không được em trai, ủ rũ bỏ đi.

Mà cô, vẫn đứng ở cây cột vẻ mặt cười gian, trong lòng thầm nghĩ, em trai người chết chắc rồi, để cô nắm được nhược điểm rồi.

Bên trong khu biệt thự.

Cô ngồi ở trên sofa, vừa ăn đồ ăn vặt mua ở Ốc Nhĩ mã vừa xem tivi.

Rằng rắc một tiếng, cô thuận mắt nhìn lại, thì ra là yêu nghiệt đã trở lại, một bộ trang phục màu đen, trong tay còn cầm tập công văn; không thể không nói, yêu nghiệt hiện tại bộ dáng thật sự là cả người tỏa ra mị lực nam tính.

Vì thế, cô đứng lên chạy đến bên người yêu nghiệt, tiếp nhận xấp công văn của hắn thuận tiện nói một câu: “Có mệt lắm không ”

“Nga?” Lục Cẩm đối như cô vậy thái độ tựa hồ có chút khó hiểu, nhìn cô hỏi: “Hôm nay có phải là đã làm sai chuyện gì không ?”

“Không a, ” cô nhìn yêu nghiệt, hướng hắn cười thần bí, “Anh đoán, em hôm nay nhìn thấy cái gì ?”

“Làm gì mà tâm tình vui vẻ như vậy...” Lục Cẩm thoát tay cởi áo khoác, cầm lấy cốc nước đi đến chỗ bình nước, vừa lấy nước vừa nhìn cô nói: “Chẳng lẽ em với nhóm cầm thú lại có sự tình sự tình gì tốt chăng?”

“Không có ,không có ” cô lắc đầu, quyết định không hề làm cho yêu nghiệt tiếp tục đoán lên đoán xuống, “Em tìm được nhược điểm của Hướng Văn .”

“Hướng Văn?” Lục Cẩm hí lại hai mắt, khoe miệng gợi lên một tia mỉm cười nói: “Hai người lại gặp nhau”.

“Không phải ” cô lại lắc đầu, vội vàng giải thích: “Là như thế này này , hôm nay lúc em đi mua đồ, vừa vặn nhìn đến em trai đứng ở đối diện, hình như là chờ người nào đó, nhưng là hắn không có đợi được người đó đã bị ông nội hắn bắt về. Sau đó em liền tiếp tục trốn vào một chỗ theo dõi, phát hiện đồng dạng có một người cũng ở nơi nào trong đám người, hơn nữa người kia là một người đàn ông, trong tay còn cầm một cái hộp nhỏ màu đỏ !”

“Như thế thì có việc gì?” Lục Cẩm trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, ngồi ở bên cạnh cô, nhưng là hắn hiển nhiên đổi chuyện này không nhiều hứng thú, hắn buông cốc nước trong tay, nhìn cô hỏi: “Muốn đi nông thôn du lịch không?”

“Ồ nông thôn?” Cô nhất thời hai mắt sáng lên, vẻ mặt chờ mong nhìn yêu nghiệt. Bởi vì không biết vì sao, gần đây cô thường có hoài niệm muốn hít thở bầu không khí ở nông thôn , đang chuẩn bị qua giai đoạn này sẽ nói với yêu nghiệt, không nghĩ tới yêu nghiệt tự nhiên chủ động mở miệng , là tâm ý tương thông sao?

“Ân, ” Lục Cẩm nhẹ nhàng gật đầu, nhìn cô nở nụ cười một chút, ” Bà nội anh nói muốn gặp em.”

... Được rồi, xem ra cùng yêu nghiệt đồng lòng còn kém xa lắm.

“Bà nội?” Cô có chút khó hiểu nhìn yêu nghiệt, hỏi: “Bà nội anh làm sao có thể lại ở nông thôn được? Không phải là cùng người nhà anh ở cùng một chỗ sao?”

” Bà nội này có thói quen sống cuộc sống ở nông thôn, cho nên vẫn sống ở đó không chịu chuyển đi ” Lục Cẩm nhìn cô nói có chút khấn trương, vươn tay nhéo nhéo hai má của cô nói: “Yên tâm, bà nội thực ôn hòa , khẳng định hai người có thể ở chung.”

“Ân...” cô oai đầu nghĩ nghĩ, có thể thích cuộc sống ở nông thôn , khẳng định cũng là người dễ chung sống, vì thế cô nhìn yêu nghiệt nói: “Vậy khi nào thì chúng ta xuất phát?”

“Ngày mai.”

Ngày thứ hai.

Yêu nghiệt sáng sớm liền đánh thức cô dậy, sau đó liền đem cô mơ mơ màng màng nhét vào bên trong xe. Cô ở bên trong xe một trận ngã trái ngã phải, yêu nghiệt vỗ vỗ khuôn mặt của cô, nhẹ giọng nói: “Đến nơi rồi.”

“Ân...” Cô mệt mỏi đáp.

“A Cẩm.” Bỗng nhiên, giọng một bà lão truyền đến, lập tức đem cô đang theo Chu công nơi đó cướp về.

Cô lập tức mở mắt ra, nhìn nhìn bốn phía, oa, đến nơi khi nào vậy, yêu nghiệt cũng không bảo cô. Vì thế cô lập tức mở cửa xe, nhìn thấy yêu nghiệt đang ở cùng một vị tóc bạc chắc là bà nội, đang thân thiết nói chuyện với nhau.

Cô nhất thời trong lòng thầm kêu, thăm thăm, sao không cùng yêu nghiệt đi ra đi nghênh đón bà nội nó, thật là ngượng mà.

Cô gãi gãi đầu, vẽ mặt xấu hổ đi đến bên người yêu nghiệt, nhìn bà nội đối diện, nhẹ nhàng hô: “Nãi... bà nội hảo.”

“Kêu thế có đúng không ạ ” ai ngờ, bà nội nghe xong câu nói của cô, vội vàng lắc lắc đầu, sau đó đem cô kéo đến bên cạnh, nhìn cô nói: “Cháu chính là Ly Vũ Vũ , cháu phải giống như A Cẩm vậy gọi ta là bà nội mới được, biết không? Đứa nhỏ.”

“Ha?” Cô nhìn yêu nghiệt liếc mắt một cái, phát hiện yêu nghiệt mắt mang ý cười nhìn cô, sau đó cô quay đầu nhìn về phía bà nội, bà đang chăm chú chờ mong nhìn cô, cô chậm rãi gọi một câu, “Bà nội.”

“Ôi chào, như vậy mới đúng, ” bà nội lập tức vui vẻ ra mặt, sau đó đem ánh mắt chuyển hướng về phía yêu nghiệt đang đứng, nói: “Tốt lắm A Cẩm, cháu có thể đi rồi.”

“Đi? !” Cô nháy mắt nhìn về phía yêu nghiệt, chẳng lẽ yêu nghiệt muốn đem cô bỏ ở tại chỗ này?

“Làm sao vậy đứa nhỏ?” Bà nội nhìn cô, cười đến vẽ mặt hiền lành, “Không muốn ở chung với bà nội sao?”

Cô xem bà nội như thế hòa ái mỉm cười, kim lòng không đậu gật gật đầu nói: “Đương nhiên nguyện ý.”

“Đến bên kia đi, chúng ta hai người nói chuyện, không cần quan tâm đến hần.” Bà nội lập tức nói.

“Hảo.” Cô cười đáp.

“Vậy hai người cứ nói chuyện thoải mái, con đi trước.” Lục Cẩm hướng hai bà cháu gật gật đầu, xoay người rời đi.

Cô quan sát chung quanh là hơi thở của quê cha đất tổ, hơi thở này cô cảm thấy thật quen thuộc, cô có chút hưng phấn nắm tay bà nội thủ thủ, “Bà nội, bà biết không? Cháu trước kia cũng ở nơi như thế này lớn lên, bởi vì khi cháu đến nơi này, cháu cảm giác vô cùng quen thuộc.”

“Vậy cháu hãy ở đây cùng bà nội vài ngày, bà nội sẽ mang cháu đi chơi đây đó chỉ có chỗ này làm sao thấy được hết.” Bà nội nói với cô.

“Thật là tốt !! ” nói một hồi, cô nhìn xung quanh thì thấy yêu nghiệt đã đi khỏi, sau đó vẽ mặt bát quái nhìn bà nội hỏi: “Bà nội, người cho cháu hỏi một chút về Lục Cẩm trước đây, tốt nhất cho cháu biết về chuyện trước đây của anh ấy.” Như vậy về sau cô có thể nắm được nhược điểm của yêu nghiệt ở trong tay, là có thể đi uy hiếp yêu nghiệt , hừ hừ!

Bà nội nghe xong, nhìn cô lộ nụ cười thần bí, nói: “Đứa nhỏ, chuyện này cháu hỏi ta là được rồi.”

Nghe vậy, cô đối bà nội lộ ra càng thêm thần bí mỉm cười, nói: “Bà nội khi nào thì có thể nói cho cháu biết?”

“Đợi chút.” Bà nội đi vào trong phòng đem ra một gói khoai lang to, ngồi ở ghế trên hướng cô vẫy tay.

Cô lập tức chạy tới, vịn phần chờ mong nhìn bà cố nội.

“Chúng ta trước đến nướng khoai lang, sau đó vừa ăn khoai lang ta vừa nói cho cháu chuyện trước đây của A Cẩm, ” nói đến này, bà nội dừng một chút, trên mặt tươi cười càng nhiều, vỗ vỗ bả vai của cô, lời thăm thía nói với cô: “Yên tâm đi, sẽ có cái cháu muốn .”

Phốc... Bà nội người rất xấu nha, thật xấu.

Đương nhiên, cô biểu hiện cũng là thập phần muốn biết sự tình này .

Hắc hắc...

Yêu nghiệt a yêu nghiệt, anh sắp bại trong tay em rồi !

26. Chương 26: Nghĩ Cũng Đừng Nghĩ!

“Bà nội, bà nhanh chút nói cho con biết những chuyện trước đây của Lục Cẩm đi.” Trong tay cô cầm khoai lang nóng, tựa vào bên cạnh bà nội ngồi xuống, vẻ mặt chờ mong nhìn bà nội.

“Không kiên nhẫn, đứa nhỏ này đừng có gấp, bà nội đáp ứng với con thì nhất định sẽ nói cho con,” bà nội cười cười, sau đó lấy khoai lang trong tay cô dùng khăn tay bao lại rồi đưa cho cô, “Như vậy ăn sẽ không làm nóng tay con.”

“Hắc hắc.” Cô nhẹ nhàng cắn một ngụm khoai lang rất nóng, nhìn vào bên trong thấy màu tím ở giữa, trong nháy mắt cảm thấy vô cùng hạnh phúc, đã lâu cô chưa ăn khoai tím.

“Con biết không? A Cẩm cũng rất thích ăn cái này.” Bà nội mang vẻ mặt mỉm cười nhìn cô, nói với cô: “Đương nhiên là sau này nó mới thích.”

“Hả? Sau này mới thích?” Cô nghi hoặc nhìn bà nội, không rõ ý sau của câu hỏi kia.

Nhưng bà nội cũng không giải thích nhiều, ánh mắt nhìn về phía trước, tiếp tục nói: “Trước đây A Cẩm chính là một đứa trẻ ngoan, nhưng có đôi khi tính tình cũng thực ngang tàng, bà vốn tưởng rằng nó sẽ giống như anh trai nó, cả đời không kết hôn, nhưng may mắn nó tìm được con.”

“Đợi chút, anh trai?!” Vẻ mặt cô kinh ngạc nhìn bà nội, yêu nghiệt như thế nào còn có anh trai, hẳn cũng chưa từng nói với cô, tuy rằng cô cũng chưa từng hỏi về gia đình hẳn

“Ừ? A Cẩm không có nói với con sao?” Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của cô, bà nội cũng mang vẻ mặt khó hiểu.

“Đúng vậy.” Cô gật đầu.

“Ha ha, bà đây cũng không nói, có một số việc chờ nó nói cho con đi.” Bà nội bỗng nhiên quay đầu nói.

“...” Bà cố nội, không ngờ bà lại như vậy, cô trong lòng bất đắc dĩ

“Ai, kỳ thật trong vài năm đầu đó A Cẩm thực khổ,” nói đến đây, bà nội tiến đến bên tai cô nhỏ giọng nói: “Con gặp qua bộ dáng hẳn ngủ đi?”

“Con...” Cô vừa định nói vâng, nhưng nghĩ nghĩ hình như mỗi lần đều không có thấy qua, bởi vì mỗi lần cùng yêu nghiệt lên giường đều làm cái kia cái kia, sau đó hẳn đều rời giường sớm hơn cô, “Con không có nhớ rõ, bộ dáng anh ấy ngủ có gì kỳ quái sao?”

“Bà không nói cho con.” Bà nội lại dừng đề tài vừa chuyển.

“Con...” Khóe miệng cô nhẹ nhàng co lại, nhìn bà nội hỏi: “Vậy bà nội có thể nói cho con biết cái gì?”

“À... Bây giờ...” Bà nội nhíu mày suy nghĩ, sau đó cười với cô: “Hình như rất ít.”

“...” Được rồi, Cô yên lặng ăn khoai tím của cô thì tốt hơn.

“Vũ Vũ, trước kia khi xí nghiệp A Cẩm thành lập chưa trở thành một trong năm tập đoàn đứng đầu thế giới, thời gian ngủ của nó đều chỉ có ba giờ.” Bà nội bắt tay vào nhẹ nhàng bắt tay vào lột làm khoai tím, chậm rãi nói.

“Ba... Ba giờ?!” Cô có chút không thể tin nhìn bà nội, làm sao có thể?! Ách... Nhưng mà hình như cũng có thể, bằng không mỗi lần yêu nghiệt XXOO cô xong tình lực sẽ không dư thừa như vậy.

“Ừ, hơn nữa khi nó muốn thành lập xí nghiệp, ông nó liền nói với nó, ông ấy sẽ không giúp nó chuyện gì, bao gồm tài chính,” Bà nội cắn một ngụm khoai tím, quay đầu nhìn cô nói: “Lúc ấy A Cẩm cũng thập phần kiên định với lời nói của ông nó, nó cũng không cần bất kỳ kẻ nào giúp, nó nói một mình nó cũng có thể làm xí nghiệp này phát triển tốt.”

Cô ngồi bên cạnh bà nội, lẳng lặng nghe.

“Lúc trước bà cũng rất ngạc nhiên, vì sao trước đây A Cẩm tin tưởng là nó có thể làm xí nghiệp phát triển tốt như vậy?” Bà nội nói đến đây, mỉm cười với cô, nói: “A Cẩm nói, bởi vì trong lòng nó đã có một bảo vật cần bảo vệ, nó vẫn nói với chính mình, nhất định phải trở nên lớn mạnh, bằng không chờ đến lúc bảo vật trưởng thành khỏe mạnh, nó sẽ không đủ mạnh để bảo hộ”

Nói đến này, bà nội bỗng nhiên bắt lấy tay cô, nói với cô: “Vũ Vũ, con chính là bảo vật của nó.”

“Con biết.” Cô nhẹ nhàng nói, tuy rằng cô không có trí nhớ trước kia, nhưng là cô không phải đứa ngốc, cái gì cũng không biết. Nói cách khác cô cũng sẽ không tùy ý để yêu nghiệt dính vào trên người cô!

“Không, con còn chưa biết hết,” Bà nội nhìn ánh mắt của cô, chậm rãi nói: “Bằng không bà cũng sẽ không cảm thấy trong mắt con thoáng hiện lên tia nghi hoặc.”

“Ách...” Bị bà nội nói trúng tim đen, cô có chút xấu hổ gãi gãi đầu, “Kỳ thật con đối với Lục Cẩm còn ít nhiều không biết, bởi vì dù sao anh ấy cũng là... À... Chính là giống như đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của con vậy, có chút...”

“Bà đã nói rồi, A Cẩm đứa nhỏ này quá mau.” Bà nội hé miệng cười.

“Hi hi.” Cô đem ngụm khoai cuối cùng nhét vào miệng, sau đó tiếp tục đưa tay lấy khoai tím đang nướng ở bên trong lửa.

“Vù vù... Nóng quá nóng quá...” Nhưng tay vừa đụng đến khoai liền lập tức thu lại, cô lập tức thổi thổi tay của mình.

“Xem con đứa nhỏ này, chỉ một lòng muốn lấy,” Bà nội cười gỏ nhẹ trán cô một cái, sau đó dùng giấy bao một củ khoai tím đưa cho cô, “Này, cho con.”

“Hắc hắc, cảm ơn bà nội.” Cô tiếp nhận khoai, sau đó thật cẩn thận lột vỏ.

“Vũ Vũ, con có thích Tầm cương hay không?” Bà nội lại đâm dũa sắt vào một củ khoai tím, sau đó đặt lên nướng.

“Tầm cương?!” Cô vươn đầu lưỡi liếm liếm khoai tím dính ở bên môi, nghĩ nghĩ nói: “Tuy rằng chưa từng nuôi qua, nhưng con cũng rất muốn nuôi.”

“Vậy được rồi, hèn gì mấy ngày hôm trước A Cẩm đến nơi này mua Thú cưng đem về.” Bà nội hướng đồng lửa cho thêm củ vào, nhìn cô nói.

“Thật vậy chẳng?” Hai mắt cô nhất thời sáng lên nhìn bà nội, bởi vì tuy rằng cô rất muốn nuôi Tầm cương, nhưng cô lại sợ phải chạm loại động vật nhỏ này, cho nên vẫn không dám nuôi.

“Ừ, phỏng chừng lúc con trở về là có thể thấy được,” Bà nội dừng lại một chút, lại nói tiếp: “A Cẩm còn mua một con chó con, đến lúc đó con có thể cùng A Cẩm hai người cùng nhau chăm sóc nó.”

“Chó con hẳn là sẽ không cắn người đi?” Tuy rằng cô thật chờ mong, nhưng cô cũng sợ bị nó cắn...

“Đương nhiên sẽ không, dù sao có A Cẩm tại bên cạnh con, con sợ cái gì.” Bà nội vỗ vỗ bả vai cô, làm cho cô yên tâm.

“Hắc, cũng đúng.” Bà nội nói cũng có đạo lý, cô cũng an tâm

Ban đêm.

Cô nằm ở trên giường, nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ.

Kỳ thật không cần bà nội nói, cô cũng biết yêu nghiệt đối với cô rất tốt, tuy rằng dục vọng yêu nghiệt quá nặng.

Nhưng mà, nhanh vậy đã mười hai giờ, cô một chút buồn ngủ đều không có, quả nhiên cô không phải là loại người có thể nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh sao?

Đột nhiên, điện thoại của cô vang lên.

Trong lòng cô một trận nghi hoặc. sao trễ như vậy còn có người gọi điện thoại đến. Cầm lấy di động vừa thấy, thì ra là yêu nghiệt gọi tới.

“Vâng?” Cô đặt điện thoại ở bên tai, nhẹ nhàng nói một câu.

“Ngủ không được?” Bên trong điện thoại truyền đến thanh âm gợi cảm của yêu nghiệt

“Đã ngủ, nhưng bị anh đánh thức.” Cô mặt không đổi tâm không động nói xong lời nói dối.

Nghe vậy, Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, hỏi: “Cùng bà nội chơi vui vẻ không?”

“Không đi chơi, nhưng hai bà cháu nướng khoai tím ăn, hấp.” Nói đến đây, cô quyết định ngày mai lại đi quần quít lấy bà nội nướng khoai tím ăn, bởi vì thật sự ăn rất ngon.

“Được rồi, ngày mai anh đi đón em.” Lục Cẩm nói.

“Nhanh như vậy?!” Cô kinh ngạc, cô chơi cũng chưa chơi mà.

“Không muốn?” Lục Cẩm cười nói.

“Đương nhiên.” Nơi này làm người ta cảm giác bình yên như vậy, hơn nữa không khí cũng tốt, trọng yếu nhất là cô còn không có chơi đã.

“Nga, Vậy...”

“Đúng rồi, em hỏi anh nha,” yêu nghiệt còn chưa nói xong, liền bị cô giành nói: “Sao anh lại đột nhiên nghĩ muốn dẫn em đến chỗ bà nội anh?”

“Vì không muốn em có cảm giác thực mờ mịt.” Lục Cẩm nhẹ giọng nói.

“...”

“Cũng vì, cho em một lần nữa hiểu anh, hiểu gia đình anh.” Lục Cẩm nói tiếp.

Không biết vì sao, nghe được câu nói này của yêu nghiệt, cô bỗng nhiên có cảm giác thực cảm động?!

Cô cắn cắn môi, hô một tiếng, “Lục Cẩm.”

“Ừ?” Lục Cẩm đáp.

Cô nhẹ giọng hỏi: “... Anh có phải đã quên một việc hay không?”

“Chuyện gì?” Lục Cẩm hỏi.

“Chính là...” Cô do dự mà, không biết nên nói ra miệng như thế nào.

Bên kia điện thoại Lục Cẩm cũng không vội, lẳng lặng chờ cô.

“Chính là... Chính là...” Cô cắn răng một cái, thoáng lớn tiếng nói: “Cầu hôn.”

Cô nói xong, bên kia điện thoại liền lâm vào trầm lặng khá lâu.

Vì thế, cô ngay lập tức nói: “Em... Em... Em có phải dọa anh rồi hay không, ha... Ha ha, kỳ thật đó chỉ là nói đùa.” Cô cũng không biết vì sao bỗng nhiên lại nói ra một câu như vậy

Bỗng nhiên, bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười sung sướng của yêu nghiệt.

“Bạn Vũ Vũ, em rốt cục nghĩ thông suốt.” Ngữ khí Lục Cẩm tựa hồ cũng có chút kích động, nhẹ giọng nói.

“Ách...” Cô dùng sức gãi gãi đầu, trong lòng có chút rối rắm, không biết nên nói cái gì, vì thế liền nói một câu, “Ai bảo anh đưa em đến nơi này chi.”

“Bằng không đầu heo như em khi nào mới có thể nghĩ thông suốt.” Lục Cẩm thản nhiên nói.

Nghe yêu nghiệt nói như vậy, cô bỗng nhiên có cảm giác bị người ta tính kế, “Lục Cẩm, anh thành thật khai báo, nếu tối hôm nay em không nói đúng những lời nói này, sau này anh còn chuẩn bị nhiều kế hoạch nữa chờ em đúng hay không?”

“Khi nào thì trở nên thông minh như vậy?” Lục Cẩm thấy vậy cũng không gạt cô, thành thật đáp.

“Em...” Hắn nha nha, quá thể, không được! Cô tuyệt đối không thể khinh địch mặc mưu như vậy, “Lục Cẩm, bây giờ em chính thức tuyên bố, em vừa rồi lời nói xong hoàn toàn không có hiệu quả.”

“Không có hiệu lực?” Lục Cẩm thản nhiên hai chữ này, khẽ cười một tiếng, làm cho người ta cảm giác không rét mà run.

Tuy rằng bị tiếng cười yêu nghiệt sợ tới mức trong lòng cô run sợ, nhưng cô vẫn như trước mạnh miệng nói: “Ai... Ai bảo anh tính kế em.”

“Sao? Muốn hỏi hôn?” Lục Cẩm cười cười, dùng thanh âm câu hồn như chém đinh chặt sắt nói: “Em nghĩ cũng đừng đừng nghĩ!”

27. Chương 27: Lục Cẩm Phiên Ngoại Hai

Sáng sớm hôm đó, anh liền từ trên giường tỉnh dậy, nghiêng đầu nhìn Ly Vũ Vũ đang ngủ say trong mộng, khóe miệng lơ đãng mỉm cười. Ngày sâu ngủ, dù cho cô cả một ngày để ngủ, cô đều có thể đem toàn bộ thời gian đó để ngủ.

Nhưng mà.

Anh nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức ở trên bàn, hiện tại mới sáu giờ mà thôi, nhưng mà muốn sớm một chút xuất phát, bằng không nhớ cô ấy muốn ăn bánh sinh nhật lại không mua được, hôm nay là sinh nhật của tiểu sâu lưỡi kia.

Vũ Vũ đã lâu không coi trọng sinh nhật của mình, còn nhớ rõ trước kia lúc cô còn ở nhà, mỗi lần sắp đến sinh nhật cô, cô luôn thập phần hưng phấn quần quýt lấy mẹ cô, ríu rít hỏi mẹ cô vì cô chuẩn bị cái gì. Thời điểm trước kia khi anh nhìn cô vẻ mặt thiên chân tươi cười, anh nghĩ, khi đó cô thật là ngây thơ chất phác quá đi?

Mặc quần áo, trước khi đi anh quay đầu nhìn thoáng qua ôm chặt lấy người Vũ Vũ, trong mắt ý cười chột lóe, quả thật là đáng yêu.

Đi xuống lầu, anh lái xe hướng cửa hàng chạy tới, sắp đến giờ mất thính thoảng nhìn lướt qua tay đeo đồng hồ, hiện tại mới có sáu giờ ba mươi, cửa hàng kia hẳn là không có nhiều người.

Nhưng anh đã đoán sai, bởi vì khi anh đến cửa hàng kia, liền thấy ở cửa có rất nhiều người đứng xếp hàng, nam nữ già trẻ đều có. Nhìn đội ngũ một hàng dài kia, anh bất đắc dĩ khóe môi nở nụ cười, được rồi, cũng chỉ có thể đợi, Vũ Vũ rất thích bánh gato ở đây, bởi vì cô chính là một người thích ăn vặt.

Sau khi mua bánh sinh nhật lấy lòng anh còn đi chợ mua một ít thức ăn mang về, quả nhiên sâu lưỡi kia còn đang ngủ. Nhưng mà cô giống như thật sự thích vua hải tặc, bởi đến bây giờ cô vẫn không có buông ra cái lộ phi công tử kia.

Nếu như vậy, anh đây để cho người ta chặt chẽ chú ý vua hải tặc, mọi thứ chuẩn bị tốt dù là bất cứ cái gì, anh đều có thể mua cho cô, làm cho cô cao hứng.

Nhưng hiện tại, anh nhìn trên mặt bàn xếp đầy nguyên liệu nấu ăn, cầm lấy tạp dề trên ghế, mặc vào người, vỗ vỗ tay. Thật nhanh làm một bàn đầy đồ ăn, nếu không để Vũ Vũ tỉnh lại, nhìn đến không có cơm ăn khẳng định lại lắc lắc cái mặt ai oán nhìn anh.

Sau khi anh mang món ăn cuối cùng đặt trên bàn thì Vũ Vũ tỉnh dậy . Nhìn cô vẻ mặt không thể tin vào mắt mình, lòng anh âm thầm đắc ý, hắc, này nha đầu kia khẳng định không thể tưởng được anh sẽ dậy sớm nấu cơm, đương nhiên chờ cô ăn, sau đó càng thêm kinh ngạc cho tài nghệ của anh.

Hơn nữa anh nói cho Vũ Vũ biết hôm nay là sinh nhật cô, anh nhìn thấy trong mắt cô ấy hiện lên sự hí hửng cùng chờ mong. Vì thế, từ sâu thẳm trong nội tâm anh nho nhỏ hiện lên một tia áy náy, thực xin lỗi, về sau sẽ không như vậy nữa .

Nhìn Vũ Vũ càng phát ra vẻ mặt chờ mong, anh đem toàn bộ đèn tắt đi, đem đốt ngọn nến trên bánh gato mang đến, thúc giục cô nhanh cầu nguyện thổi nến. Vì thế cô hai tay khép lại, miệng nhẹ nhàng nói xong cái gì đó; một lát sau, cô mở mắt ra nhìn anh, mời anh cùng cô cùng nhau thổi tắt nến.

Hiện tại cô ấy đang rất vui vẻ , dù sao như vậy có thể chứng minh anh trong lòng cô có chút địa vị ? Không phải sao?

Sau khi cùng nhau thổi tắt nến, anh liền rút nến ra, sau đó hỏi cô đã cầu nguyện cái gì, nhưng nha đầu này cũng không đồng ý nói cho anh biết, cô nói nguyện vọng nói ra sẽ không linh nghiệm . Được rồi, nhìn cô bộ dạng cố chấp, anh chỉ còn cách từ bỏ , anh cũng chỉ là muốn giúp cô thực hiện nguyện vọng này mà thôi.

Anh không nghĩ tới là lúc ăn cơm Vũ Vũ tự nhiên bắt đầu hỏi anh về chuyện của cô trước kia. Anh có chút do dự, không biết có nên đem chân tướng nói cho cô hay không, bởi vì anh không muốn phá vỡ cuộc sống vui vẻ hiện tại của cô, tuy rằng bị mất một phần trí nhớ.

Nhưng anh cũng biết Vũ Vũ sớm hay muộn sẽ hỏi anh vấn đề này , bởi vì anh nhìn ra được cô thực muốn biết chuyện trước kia như thế nào, đoạn trí nhớ bị lãng quên rốt cuộc đã xảy ra cái gì.

Vì thế, anh liền đem chuyện trước kia kể cho cô nghe, đương nhiên, cũng không phải toàn bộ . Khi anh nói đến chuyện mẹ cô đã chết, anh bèn nói dối, bởi vì anh cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn, có lẽ trong lòng cô sẽ dễ chịu một ít, ít nhất mẹ cô cũng vì bỏ đi theo người khác mà chết , cũng không phải...

Nhưng là, anh thấy được trong mắt cô hiện lên kia một tia thống khổ, có lẽ tại trong cảm nhận của cô, cô thà rằng mẹ cô dù là vứt bỏ cô nhưng dù sao bà còn sống , chứ không phải đã chết đi.

Anh cảm thấy chính mình quá tàn nhẫn, tâm cũng rất đau. Anh ôm chặt lấy Vũ Vũ, trịnh trọng nói với cô:” anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, sẽ không bao giờ rời xa.”

Vũ Vũ cũng cật lực gật gật đầu, xem ra cô đối với lời nói của anh không có chút hoài nghi, mặc kệ là anh đã nói dối, vẫn là anh đối cô ôn thuận hứa hẹn.

Nhưng mà, cô đối anh tín nhiệm như vậy là đủ rồi, những người khác không cần cho loại này tín nhiệm.

Đương nhiên, về hôm nay sinh nhật cô, anh cũng nói cho đám cầm thú kia của cô.

Nhìn cô kích động nắm lấy điện thoại, hơn nữa kích động giải thích, hơn nữa sau đó liền lập tức muốn anh mang cô đi đến bãi biển đó.

Xem ra nhóm cầm thú này trong cảm nhận của cô chiếm vị trí rất quan trọng, nghĩ vậy lòng anh hiện lên vẻ đổ kị, lập tức lại cười cười, anh đây là làm sao vậy? Tự nhiên còn cùng một đám con gái tranh giành tình cảm .

Bất đắc dĩ lắc lắc đầu, chuẩn bị đi ra ngoài lái xe, Vũ Vũ lại ngoài ý muốn giúp anh mặc thêm áo khoác, anh có chút kinh ngạc nhìn cô, cô cũng có chút ngưng ngừng.

Anh gợi lên khóe miệng cười cười, sau đó nắm tay cô nhét vào túi áo của anh, cùng nhau đi ra cửa phòng.

Đến bãi biển sau, anh đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn Vũ Vũ bị nhóm cầm thú của cô thăm vấn, nhìn Vũ Vũ vẻ mặt khổ sở giải thích, nhìn cô cùng cô lão đại cùng nhau trao đổi; trong lòng âm thầm cảm thán, may mà lúc không có anh ở bên cạnh còn có đám cầm thú kia làm bạn với Vũ Vũ, nói cách khác, Vũ Vũ hiện tại có khả năng cũng sẽ lấy lại tính cách hoạt bát như xưa.

Nhưng mà mặc kệ như thế nào cũng tốt, cô vẫn như cũ là Vũ Vũ của anh, trong lòng anh yêu nhất Ly Vũ Vũ.

Nhìn Vũ Vũ đứng lên rất nhanh hướng toilet chạy tới, anh cười cười, khẳng định

Là ăn hơi nhiều. Nhưng là khi anh nhìn thấy khi Vũ Vũ đi vào, sau đó Hướng Văn kia đi theo vào, anh cười không nổi .

Vì thế, anh cũng rất nhanh hướng toilet chạy tới.

Anh đứng cạnh cửa toilet, tự nhiên muốn biết Hướng Văn làm như vậy là có mục đích gì, anh tránh ở một góc khuất, lẳng lặng quan sát tình hình bên trong.

Nghe Hướng Văn kêu Vũ Vũ là chị, nghe Hướng Văn hướng Vũ Vũ nói, sau đó, nhìn Hướng Văn cường hôn Vũ Vũ.

Kia một khắc, anh trên mặt nhiều năm tu luyện dù bất cứ tình huống gì cũng sẽ không mất bình tĩnh, trong nháy mắt bị kích động chỉ môn bạo khởi!

Hướng Văn tự nhiên dám hôn Vũ Vũ? Hẳn tự nhiên dám hôn cô? ! tự nhiên dám hôn cô? ! !

Anh vừa định chạy vào, đem tên tiểu tử Hướng Văn không biết trời cao đất rộng giáo huấn một chút, nhưng là nghĩ tới Vũ Vũ nên anh đành từng bước, anh cũng không nghĩ đến Vũ Vũ giành trước đánh trúng chỗ hiểm của hắn.

Nhưng là Hướng Văn tiểu tử kia, tự nhiên còn muốn giả bộ đau khổ lừa gạt Vũ Vũ, cô không có mắc mưu, hơn nữa lập tức rời khỏi .

Nhìn bóng dáng Vũ Vũ rời đi, anh trong mắt hiện lên một tia khen ngợi, quả nhiên rất thông minh .

Đã đến lúc anh ra mặt.

Anh đi khỏi chỗ góc khuất, từng bước một đi đến cửa toilet, cười như không nhìn thấy khuôn mặt có chút thay đổi của Hướng Văn.

Hướng Văn nhẹ nhàng xoa xoa miệng, bỗng nhiên vẻ mặt mỉm cười nhìn anh hỏi: “Lục Cẩm, nhìn bạn gái mình bị nam nhân khác cưỡng hôn cảm giác như thế nào?”

Anh cũng gợi lên một tia mỉm cười, hai tay xỏ túi quần tựa vào cánh cửa, nhìn Hướng Văn nói: “Nên để tôi hỏi cậu, bị Vũ Vũ cự tuyệt cảm giác như thế nào?”

“Anh...” Hướng Văn tựa hồ cũng thực sự buồn rầu khi Vũ Vũ đối hắn cũng không có hứng thú, hắn cắn chặt răng, hừ lạnh một tiếng, “Cái chính là vấn đề thời gian, ai cho anh so với tôi đến trước một bước .”

Nghe được Hướng Văn nói như vậy, anh không chút lo lắng Vũ Vũ sẽ bị hắn cướp đi, bởi vì hắn căn bản không biết thứ Vũ Vũ cần là cái gì, chỉ biết một mặt bộ dạng đáng thương đi tranh thủ tình cảm của Vũ Vũ, hoặc là dùng thái độ vọng tưởng Vũ Vũ sẽ bị hắn chinh phục.

Được rồi, từ giờ khắc này anh thừa nhận chính mình thực vui vẻ.

Vì thế, anh nhịn không được khinh cười ra tiếng.

Hiển nhiên, tiếng cười của anh càng thêm chọc giận Hướng Văn, hắn nhìn anh tức giận hét: “Người cười cái gì. Tôi thừa nhận vừa rồi là tôi sốt ruột , nhưng là tôi nhất định sẽ đem Vũ Vũ cướp về bên cạnh mình, nhất định sẽ!”

Anh nhìn ánh mắt không cam lòng của Hướng Văn cùng trên người bị kích phát động, trong lòng cười lạnh một tiếng, thì ra là thế, là tôn nghiêm của người đàn ông thúc đẩy người bất buộc hắn phải theo đuổi Vũ Vũ sao?

Một khi đã như vậy, anh ngẩng cao đầu, trong mắt mang theo chút đắc ý, nhìn hắn vươn một cái ngón tay, nhẹ giọng nói: “Trong vòng một tuần, tôi sẽ làm cho toàn bộ hy vọng của cậu tan biến.” Nói xong, cũng không quay đầu lại bước đi.

Vì thế, mấy ngày kế tiếp, anh đều suy nghĩ, như thế nào mới có thể làm cho Vũ Vũ nhanh chóng ngã vào lòng của anh? Bởi vì anh cảm thấy, nếu anh không làm được như đã nói, anh cảm thấy tình địch sẽ càng ngày càng nhiều, cũng không phải là một chuyện tốt.

Nghĩ nghĩ, anh bỗng nhiên nhận được điện thoại của bà nội.

Bà nội gọi điện thoại tới. Nói nói mấy câu sau, anh bỗng nhiên ý nghĩ chợt lóe, Vũ Vũ không phải lớn lên ở nông thôn sao? Nếu đem Vũ Vũ đến sống cùng bà nội, để cho bà nội lặng lẽ nhắc nhở về cuộc sống ở nông thôn, hiệu quả không chừng lại tốt lên một chút?

Nghĩ đến liền làm, ngày đó anh liền nói với Vũ Vũ, muốn dẫn cô đi thăm bà nội ở nông thôn, không nghĩ tới cô thực sảng khoái đáp ứng rồi, hơn nữa xem ánh mắt của cô, tựa hồ đã muốn chờ mong thật lâu ?

Như vậy xem ra, kế hoạch này của anh có cơ hội thành công ?

Vì thế, sáng sớm hôm sau anh liền theo trên giường đánh thức Vũ Vũ dậy, tuy rằng cô thực chờ mong chuyển đi nông thôn lần này, nhưng là đối với ngủ mà nói, vẫn như cũ không dậy nổi, cô ngồi xuống ở trên xe liền lại ngã đầu ngủ tiếp.

Nha đầu kia, thật đúng là heo, anh xem cô, bắt đặc dĩ lắc đầu.

Khi anh đem cô đến chỗ bà nội, cô hiển nhiên có chút kinh ngạc khi anh bỏ cô một mình ở lại. Bắt đầu có điểm ý lại anh sao? Trong lòng anh mừng thầm.

Nhưng là, để kế hoạch có thể thành công, anh lặng lẽ dung ánh mắt hướng bà nội , bà nội lập tức lĩnh hội, sau đó bắt đầu sử dụng hiền lành chiến thuật, chỉ chốc lát sau Vũ Vũ đã xiêu lòng , lập tức đồng ý ở lại.

Đương nhiên, anh đi phía trước cũng hướng bà nội vụng trộm lấy tay ra hiệu, sau đó đóng cửa xe, trong lòng âm thầm cầu nguyện lần này nhất định phải thành công. Bà nội, hạnh phúc của đứa cháu phải dựa vào người .

Sau khi trở lại thành phố, anh vẫn ở trong nhà, nội tâm lẳng lẳng chờ đợi , Vũ Vũ nha đầu này có thể trải qua sự chỉ bảo của bà nội, suy nghĩ của cô sẽ thông suốt.

Ai, Vũ Vũ này, đúng là muốn biến anh từ một chàng trai hào hoa phong nhã trở thành 1 người hầu mà..

Tại anh mong chờ sau này, Vũ Vũ nha đầu này sẽ một lòng hướng về anh. Quên đi, anh còn chưa gọi điện thoại cho cô, không biết cô có quen ở cùng với bà nội không?

Vì thế, anh bắt đầu điện thoại của cô, cô quả nhiên không ngủ, lập tức nghe máy . Nhưng là nha đầu kia không chịu thừa nhận ngủ không được, lại còn nói bị anh đánh thức , trong lòng anh cười thầm.

Nói chuyện một lúc sau, cô đột nhiên có chút thần bí hỏi anh có phải hay không đã quên một việc. Anh bị cô hỏi, trong lòng cũng hiếu kì, anh đã quên việc gì ?

Nhưng là không nghĩ tới, nha đầu kia lại còn nói anh quên cầu hôn cô!

Cầu hôn! !

Vào thời điểm nghe cô vừa nói câu nói kia, anh nhất thời cao hứng giống như đứa trẻ mười tuổi vậy, liền mạng vung tay múa chân để phát tiết nội tâm đang vui sướng đến mức muốn nổ tung của anh. Vũ Vũ nha đầu kia rốt cục đã nghĩ thông suốt , rốt cục đã nghĩ thông suốt , thật sự là thật tốt quá!

Nhưng là, không nghĩ tới này tiểu nha đầu tự nhiên đem lời nói thu hồi đi? !

Hừ, không cần suy nghĩ!

Ly Vũ Vũ, em liền ngoan ngoãn chờ Lục Cẩm ta đem em tiến vào gia môn đi!

28. Chương 28: Đêm Trước Hôn Lễ

Ngày hôm sau

Sáng sớm ngồi trên xe của yêu nghiệt chuẩn bị rời đi. Bà nội nhìn cô với ánh mắt chăm chú trên môi nở một nụ cười sáng lạn, Thời điểm xe chuẩn bị rời đi, bà nội bước một bước thật nhanh đi lên, gõ kính xe. Cô ngay cả việc mở ra như thế nào cũng không biết, có chút giận mình nhìn bà nội

“ Vũ Vũ, bà hỏi con vấn đề này”. Bà nội nhìn cô, khuôn mặt tươi cười lúc đầu trở nên có chút thâm trầm “ Ân”? Cô không rõ nên nhìn bà nội

Bà nội đầu tiên là nhìn thoáng qua chỗ ngồi của yêu nghiệt, sau đó tiến đến bên tai cô, nhỏ giọng nói: “ Vũ Vũ , thời điểm này nên sinh cho bà nội một tôn tử để chơi đùa nhé”

“...” Nghe vậy, khóe miệng cô muốn co rút, có chút bất đắc dĩ nhìn bà nội nói: “ Bà nội, hiện tại nói đến vấn đề này có phải hơi sớm không?”

Ai ngờ , bà nội nghe được cô nói như vậy, lập tức lớn tiếng nói: “ Không còn sớm , các con đều là những người có tuổi rồi, làm sao mà còn sớm?”

“...” Cô cùng yêu nghiệt cũng không có nhiều tuổi lắm a, trong lòng cô âm thầm nghĩ đến

“ Đúng rồi, còn có một chuyện”, bà nội nháy mắt đem ánh mắt chuyển hướng sang yêu nghiệt, thập phần nghiêm túc nói với hắn: “ A Cẩm, cháu phải nhớ kỹ, phụ nữ là cần phải ôn nhu, nhất là vào lúc buổi tối, phải chú ý bảo vệ tốt cho cục cưng trong bụng của Vũ Vũ, đừng quá kịch liệt”

Phốc... Cô nhất thời trợn tròn hai mắt, vẻ mặt không thể tin được nhìn bà nội, người này có phải là người gia không?

Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói : “ Bà nội, yên tâm, cháu sẽ chú ý”

Chú ý cái gì nha, cục cưng hiện tại ở nơi nào đều còn không biết , còn chú ý cái gì. Được rồi, tuy rằng bọn họ mỗi lần XXOO đều không có phòng hộ an toàn, nhưng là do yêu nghiệt không muốn làm! Nghĩ vậy, cô quay đầu , mặt vẻ phẫn nộ đỏ ửng nhìn yêu nghiệt

Lục Cẩm hiển nhiên biết cô nghĩ gì, muốn biểu đạt ý tứ gì, hắn hướng bà nội hơi hơi gật đầu, sau đó tay thon dài nhẹ nhàng chuyển động tay lái, khởi động xe rời khỏi chỗ này

“Lục Cẩm, anh nói thật cho em biết, anh đem em tới chỗ này, có phải hay không có mục đích này? “ Nhìn đến bà nội cách công ngày càng xa, cô lập tức trừng mắt tức giận nhìn yêu nghiệt hỏi

“Nga?” Lục Cẩm tuấn mi một điều, cười cười, liếc mắt nhìn cô hỏi một cái: “ Em cho rằng, anh có mục đích gì?”

“Dạ em kết hôn!” Cô lập tức hồi đáp, hơn nữa trong lòng cũng thập phần khẳng định

Lục Cẩm nghe vậy, đem xe dừng ở một bên, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô

Cảm giác được trên người yêu nghiệt phát ra khí thế cường đại, cô có chút không chịu thua kém hỏi: “ Anh... anh muốn làm gì em?”

Lục Cẩm một bàn tay kéo cô lại gần bên cạnh , mặt khác một bàn tay nắm lấy cằm của cô,

Khuôn mặt tuấn tú của hắn tiến đến gần mặt cô, bạc môi khẽ mở: “ Ly Vũ Vũ đồng chí, em đừng quên, em là người chủ động nói muốn cùng anh kết hôn, chẳng lẽ là anh áp bức em bất thành ?

“ Nhưng em nghĩ lại rồi, em muốn.. muốn đổi ý có được không?”. Cô lập tức nói, nhưng là nhìn yêu nghiệt lộ ra một nụ cười mê người, cô biết là cô sắp thảm đến nơi rồi

“Nga? Phải không” âm cuối vang lên, Lục Cẩm kiềm chế buông cầm đáng thương của cô ra , ngược lại nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa sợi tóc của cô

“Không đúng không đúng,” cô ngay cả việc lắc đầu, đối với yêu nghiệt thập phần nịnh nọt cười nói : “ Em chỉ là nói giỡn thôi, anh xem làm sao mà là sự thật được

Yêu nghiệt hiển nhiên thập phần vừa lòng với câu trả lời tức thời của cô, lập tức ngồi dậy khởi động ô tô tiếp tục lái xe

Mà cô, cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, bởi vì vừa rồi cô nhìn được trong ánh mắt của yêu nghiệt thấy được một tia dự vọng, cho nên cô thập phần khẳng định nếu nói tiếp, yêu nghiệt khẳng định sẽ đem cô ra mà xử lý. Răng rắc !

“Đúng rồi,” cô bỗng nhiên nhớ tới chuyện bà nội nói với cô đêm qua, cô có chút hưng phấn nhìn yêu nghiệt hỏi: “Lục Cẩm, em nghe bà cố nội nói, anh mua thú cưng?”

“Là, anh còn mua cả nhà mới cho chó con”. Lục Cẩm ánh mắt nhìn thẳng về phía trước lái xe chậm rì rì đáp

“Oa, nhà mới? !” Cô nhất thời hai mắt lóe sáng phát ra hào quang, vốn có thể dường thú cưng khiến cho cô thực vui vẻ, không nghĩ tới yêu nghiệt còn mua cả nhà cho chúng?!

“Àn, Không phải em sau tân hôn thực cô đơn sao, cho nên anh mua để làm bạn với em.”. Lục Cẩm thừa dịp đèn đỏ quay đầu sững sững nhìn cô một cái, nháy mắt vươn nhẹ tay búng lên trán của cô, “Anh nhớ rõ, mới trước đây em rất muốn nuôi chó con, vì mẹ không đồng ý cho nên em vẫn không thực hiện được sao”

“Hắc hắc,” Cô vẫn bị yêu nghiệt búng tay lên trán, tay kia bắt lấy cánh tay của yêu nghiệt, cười hỏi: “Lục Cẩm, nhà mới cho chó con có phải là rất lớn?”

“Này chẳng phải chờ em đi xem rồi sẽ biết sao?” Lục Cẩm không đáp lại câu hỏi của cô

“Vậy anh lái xe chạy nhanh đi,” cô nhún mày nghĩ nghĩ, lập tức nói lại: “Ồi chào không được, vẫn là phải đi chậm một chút, an toàn là trên hết”

“Em làm người như thế nào vậy sao lại mâu thuẫn như thế?” Lục Cẩm cười hỏi

“Mâu thuẫn liền mâu thuẫn đi, tóm lại an toàn là trên hết”. Cô cầm lấy dây an toàn trên người, thập phần mong chờ nhìn về phía trước

Bỗng nhiên, điện thoại của cô vang lên

“Uy, lão đại”. Lão đại sớm như vậy đã gọi điện cho em làm gì vậy? Lòng cô đầy nghi hoặc hỏi

“Nha đầu, em đang ở đâu?” Trịnh Phi Diễm hỏi

“Ồ trên xe, có chuyện gì sao?” Cô có chút hồ nghi nhìn yêu nghiệt bên cạnh liếc mắt một cái, bởi vì lão đại không có khả năng vô duyên vô cớ lại gọi điện cho cô

Nói cho cô, cô là mèo lười ngủ sao thời điểm sáng sớm này lại ở trên xe

“Nam nhân nhà em có ở bên trong xe không”.Trịnh Phi Diễm tiếp tục hỏi

“Àn có chuyện gì sao?” Cô lại hỏi

“Bảo nam nhân nhà em mang em đến nhà chị, hôm nay sẽ ở đây, tốt lắm, cứ như vậy nhé, tạm biệt” Trịnh Phi Diễm nói xong, liền lập tức tắt điện thoại

Cô tỏ vẻ nghi hoặc buông điện thoại, sau đó quay đầu nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh tuấn của yêu nghiệt

“Như thế nào?” Lục Cẩm kỳ quái quét mắt liếc cô một cái

“Anh có phải hay không cùng với lão đại có chút việc gì sao?” Cô nhìn yêu nghiệt hỏi

“Không có cái gì cả, chỉ là ngày hôm qua Trang Minh tới nhà của anh, cùng với lão đại của em, sau đó cô ấy hỏi anh giấu người đi đâu, anh nói anh đưa em đến nhà bà nội, chỉ có vậy thôi. Lục Cẩm thành thật trả lời toàn bộ câu chuyện

“Nga”. Cô gật đầu, thì ra là vậy

“Có vấn đề gì sao?” Lục Cẩm hướng ánh mắt về phía trước hỏi

“Không có gì, vừa rồi lão đại gọi điện cho em, nói muốn em đến nhà chị vào buổi tối này”. Cô có chút rối rắm cắt cắt ngón tay, sau đó nhìn yêu nghiệt

“Vậy thì đi thôi”. Lục Cẩm sáng khoái đáp ứng yêu cầu

“Nha, thật là tốt quá”. Cô hôn nhẹ lên má của yêu nghiệt một cái, vốn tưởng rằng anh như vậy sẽ sớm chuẩn bị hôn lễ, muốn chạy về thật nhanh để chuẩn bị hôn lễ không muốn lãng phí một giây nào, cho nên vừa rồi thời điểm lão đại nói trong lòng cô thật để ý, hoàn hảo là cô hiểu lầm rồi

“Nói anh như thế nào lại đáp ứng như vậy?” Bởi vì trong lòng không được yên, cô còn hỏi lại một câu

“Dù sao hôn lễ còn có rất nhiều cái phải chuẩn bị cho tốt, còn một số việc còn lại cũng đang được tiến hành, nhưng cũng không thể không để ý đến việc khác, dù sao lão đại cũng là người mà em kính trọng nhất, không phải sao?” Lục Cẩm nhìn cô, cười cười nói

“Ân đúng, đúng như vậy” Cô thập phần gật gật đầu đồng ý, lão đại quả thật đối với cô là người mà cô kính trọng nhất

“Hơn nữa, dù sao em cũng không thoát khỏi anh, anh còn sợ cái gì?” Yêu Nghiệt Lục Cẩm thập phần bỏ lửng lại một câu như vậy

“...”

Một lát sau

“Lão đại”. Trịnh Phi Diễm vừa đem cánh cửa mở ra, cô lập tức nhảy vào trong lòng, còn dùng sức cọ cọ

“Được rồi được rồi, cũng không phải tiểu hài tử, như vậy không thấy ghê ghê sao” Trịnh Phi Diễm lui ra phía sau vài bước, sau đó ánh mắt chuyển về phía đằng sau cô

“Lão đại, chị nhìn cái gì vậy?” Cô cũng nhìn theo ánh mắt của lão đại, nhìn hết một vòng không phát hiện ra cái gì a

“Còn có thể nhìn cái gì nữa, nhìn nam nhân nhà em a” Trịnh Phi Diễm gõ nhẹ lên đầu cô một cái nói

“Nha nha, anh ấy về rồi, yên tâm đi, hì hì”. Cô cười nói

“Em nha đầu này rốt cuộc có thông minh một chút được không” Trịnh Phi Diễm quăng một đôi dép đi trong nhà, sau đó xoay người đi vào trong phòng khách

Cô mang dép đi vào, về mặt ai oán đi theo đằng sau lão đại nói. “Lão đại, em vẫn không được thông minh cho lắm”

“Chị còn không biết rõ tính em.” Trịnh Phi Diễm từ phòng bếp đi ra, ném cho cô một ánh mắt bén nhọn, sau đó ném cho cô hộp sữa chua đang cầm trên tay

Cô lập tức tiếp nhận, sau đó mở ra uống một ngụm, ngồi đối diện ở bên cạnh lão đại cô cười hì hì một cái

“Thế nào, đi thăm bà nội có vui vẻ không?” Trịnh Phi Diễm lấy một viên thánh nữ quả, một bên cắn một bên hỏi

“Ân, vui vẻ, em còn cùng bà nội nướng khoai”. Cô hưng phấn đáp, vốn tính hôm nay nướng tiếp, nhưng lại không nghĩ yêu nghiệt lại nhanh như vậy liền đến mang em về, kỳ thật còn rất nhiều chỗ để du ngoạn

“Còn có, lão đại...” cô buông sữa chua, bắt lấy tay lão đại nhìn cô ấy nói: “Em... Em chủ động hỏi Lục Cẩm vì sao lại hướng em cầu hôn, sau đó... Liền...Kia gì...Chị hiểu được”

“Nga”, không nghĩ tới Trịnh Phi Diễm mặt không chút sợ hãi, thản nhiên buông một câu

“Lão đại, chị như thế nào một chút cũng không có giận mình?” Cô vốn nghĩ lão đại lúc đó sẽ tức giận quát mắng cô, nhưng không nghĩ tới lão đại lại bình tĩnh như vậy?”

“Này có cái gì mà phải ngạc nhiên, Lục Cẩm là nam nhân tốt, nữ nhân muốn theo đuổi cũng không được?” Trịnh Phi Diễm vươn đầu lưỡi liếm nhẹ môi mình, quay đầu nhìn cô nói: “Chẳng lẽ em quên, Trang Minh cũng là người mà chị theo đuổi mới có được sao?”

“Nga, cái này là”. Cô có chút suy nghĩ gật gật đầu, nhưng mà lại cảm thấy có chỗ không giống

Trịnh Phi Diễm nhìn bộ dạng của cô, khe thở dài một tiếng, vươn cánh tay nâng đầu cô lên đối mặt với cô ấy, “ Vũ Vũ , chị chỉ biết em là người như thế nào, nên hôm nay mới gọi cho em tới nhà chị”

“Lão đại”. Cô nhìn nhìn lão đại, vừa định mở miệng nói chuyện, lão đại lại lấy tay đặt ở trên môi cô

Trịnh Phi Diễm nhẹ nhàng tiến tới ôm cô vào trong lòng, chậm rãi nói: “ Vũ Vũ, kỳ thật nhiều năm như vậy, chị biết em trong lòng vẫn tiếc nuối, tiếc nuối cuộc sống hiện tại của em không có một người bạn thân nào, mọi thứ đều không có”

Cô giật giật môi, lại chậm rãi khép lại

“Nhưng là chị biết em thực kiên cường, rất kiên cường, em luôn đối xử tốt với mọi người, cho dù có những người không đáng được đối xử như thế nhưng em vẫn luôn thân thiện với họ,” Trịnh Phi Diễm bỗng nhiên nắm lấy bắp vai cô, nhìn cô mậm mê mê , hung hăng nói: “ Đây là điều chị ghét nhất ở em”, bỗng nhiên lại thở dài một cái, bất đắc dĩ nhìn cô

“ Cũng là làm cho chị can tâm tình nguyện cho em đi đến địa phương này để đào tạo lại”

“Lão đại...”Cô vừa hé miệng, lại bị lão đại che miệng lại

“Hừ...”Trịnh Phi Diễm, cúi đầu , lẳng lặng tựa đầu lên vai cô

Một lát sau, Trịnh Phi Diễm bỗng nhiên đẩy mạnh cô ra, lớn tiếng nói: “ Tốt lắm xú nha đầu, như vậy phiền tình làm sao?” Nói nhiều với nói em lên bụng chị phản đối rồi, đói bụng quá, chị muốn đi nấu cơm.”Nói xong, chị liền đứng lên hướng phòng bếp đi đến

Mà cô ngồi yên trên ghế sofa nhìn theo bóng dáng lão đại đi, vụng trộm cười một cái

Ban đêm

“ Xú nha đầu, em thành thật khai báo cho chị biết, buổi tối lúc đi ngủ em có hay không đá chăn ra vậy ?” Trịnh Phi Diễm trong tay ôm chặt lấy chăn bông, về mặt cảnh giác nhìn cô

“Ngạch..Này..”Cô nhăn mặt không nghĩ được, giống như yêu nghiệt không có nói thê, vì thế cô đối với lão đại nói: “ Không có”

Nghe được cô nói như vậy, Trịnh Phi Diễm hiển nhiên không tin lời cô nói, lại tiếp tục hỏi:Kia không có thừa hơi đâu”

“Anh ấy là... cũng không có”. Bởi vì yêu nghiệt cũng không có nói như vậy với cô

“Thật sự?” Trịnh Phi Diễm càng không tin cô

“ Thật sự thật sự”. Cô gật đầu, về mặt thành thật nhìn lão đại

“Ai quên đi, dù sao cũng chỉ có thể như vậy, đi ngủ đi” Trịnh Phi Diễm nói xong liền nằm ở trên giường, hơn nữa ném cho cô một nửa phần chăn bông

“Ừ” Cô lệp tức nằm xuống, hơn nữa lại chui vào trong lòng lão đại

“Ngươi cái nha đầu này”. Trịnh Phi Diễm bất đắc dĩ sờ sờ cô sau đó nhẹ nhàng nói: “ Vũ Vũ, Lục Cẩm quả thật là nam nhân tốt, bọn chị sẽ giúp em trấn áp hắn, yên tâm đi. Chờ đến khi hắn trở thành ông xã của em, em sẽ không còn tiếc nuối nữa”

“Ân” Cô nhẹ nhàng gật đầu, càng hướng vào trong lòng của lão đại

Lão đại. cảm ơn chị

Đêm Khuya

“Trời ạ...” Trịnh Phi Diễm có chút phát điên ngồi dậy, sau đó nhìn cô ngủ trên giường thành hình cái bao to, hơn nữa đá chăn, chị gãi gãi đầu, bất đắc dĩ nhỏ giọng nói: “ Còn nói không có đá chăn không chiếm giường, thật sự là...”

Nói xong Trịnh Phi Diễm đem tư thế ngủ xấu tính của cô sửa lại, hơn nữa còn đem chăn đắp lại lên người cô, lấy tay đè chặt hai bên, sau đó lại nằm trở lại lên giường , từ từ nhắm mắt lẳng lặng ngủ

29. Chương 29

“Chú chó cưng ở đâu đâu? Tầm cưng ở đâu đâu?” Cô sau một hồi đến nhà yêu nghiệt, liền nghiêng đồng ngó tây, nhưng không phát hiện ra chút bóng dáng của hai động vật kia đâu.

“Gấp cái gì?” Lục Cẩm có chút buồn cười nhìn bộ dạng sốt ruột của cô, cầm trong tay tây trang thả ở trên ghế bên cạnh, sau đó nhìn ánh mặt trời đang nổi giận bấu môi, “Ngay tại ban công đó.”

Nghe vậy, cô lập tức chạy ra hướng ban công, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chú chó cưng lạnh run trốn ở góc tường, vội vàng đem chú cún ôm vào trong ngực, sau đó giận dữ trừng mắt nhìn yêu nghiệt nói: “Lục Cẩm, anh rất không có tình người, lạnh như thể tự nhiên đem con chó nhỏ nhốt ở ngoài ban công.”

Lục Cẩm có chút vô tội nhún vai, nhìn cô nói: “Anh lại không có hứng thú với mấy thứ này, anh làm sao mà biết nó lại sợ lạnh, trên người nó có nhiều lông như vậy.”

“...” Nghe yêu nghiệt nói như vậy, cô nghĩ nghĩ giống như cũng là thôi quên đi. Cô bắt tay vào làm sạch màu rậm nắng của con chó nhỏ, yêu thương vuốt ve đám lông trên người nó, bỗng nhiên nó vươn cái lưỡi đáng yêu hồng nhạt liếm liếm tay của cô.

“Lục Cẩm, anh xem, anh xem...” Cô lập tức nhìn yêu nghiệt, vui mừng nói: “Chú chó nhỏ bây giờ thật hoạt bát, hoàn hảo không có bị lạnh làm sợ hãi.”

“Àn!” Lục Cẩm khinh khê lên tiếng, kéo kéo nới lỏng caravat, sau đó cầm lấy cái chén trên bàn hướng cô đi tới.

“Còn có tầm cưng đâu?” Cô ôm chặt lấy chú chó cưng, nhìn chén nước trên tay yêu nghiệt.

“Ngay tại cái hộp trên bàn bên cạnh.” Lục Cẩm uống một ngụm nước nói. Cô vừa quay đầu liền tìm, quả nhiên thấy trên bàn có một cái hộp, bên trong rải đầy lá dâu, còn loáng thoáng truyền đến thanh âm sột soạt. Cô tò mò ngồi xuống xem, phát hiện phía dưới lá tầm có rất nhiều tầm cưng đáng yêu đang ở đó ăn lá.

“Oa, hảo con lớn nha!” Cô đem chú chó nhỏ để sang một bên, đầu ghé vào mặt bàn lẳng lặng quan sát chúng nó.

“Em nghĩ là chúng cho là rất lớn?” Lục Cẩm đi đến trên sofa ngồi xuống, cầm lấy điều khiển tí tách một tiếng mở tivi.

Sau đó, cô ngẩng đầu hoài nghi nhìn yêu nghiệt liếc mắt một cái, bởi vì yêu nghiệt rất ít xem tivi, phần lớn thời gian là dung máy tính, cho nên trong nhà tivi trên cơ bản là để làm cảnh!

“Lại đây.” Lục Cẩm hướng cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô ngồi ở bên cạnh hắn. Cô ôm lấy chú chó nhỏ, sau đó đến ngồi trên sofa bên cạnh yêu nghiệt, khó hiểu nhìn hắn.

“Em xem.” Lục Cẩm chỉ chỉ tivi. Cô thuận mắt nhìn lại, trong nháy mắt liền biết hôm nay yêu nghiệt vì sao hội muốn xem tivi. Bởi vì hiện tại trong tivi, hình ảnh xuất hiện đều là kết hôn cùng với hình ảnh áo cưới, hay nói cách khác là yêu nghiệt muốn cô chọn lựa áo cưới sau đó phải nhanh chóng kết hôn!

Cô vừa định mở miệng nói chuyện, yêu nghiệt liền giành nói: “Kỳ thật cái này không phải tivi mà là anh đi đến cửa hàng lấy cái đĩa về, hiện tại trong tivi chiếu triển lãm đều là áo cưới của cửa hàng áo cưới kia sở hữu.”

“Nga!” Nói ra kỳ thật cô cũng không thèm để ý này đó, vì thế cô đối yêu nghiệt nói: “Anh chọn đi, em đều có thể.”

Lục Cẩm bật cười, xoa đầu cô nói: “Làm sao anh có thể chọn? Chẳng lẽ anh mặc áo cưới?”

“Ôi chào, đây là ý kiến hay.” Cô lập tức hai mắt sáng lên nhìn yêu nghiệt, nếu đến lúc đó yêu nghiệt mặc áo cưới, cô mặc tây trang, kia không phải hay sao! Lục Cẩm mỉm cười, sau đó chậm rãi nói: “Này em tưởng có thể thực hiện sao?”

“Thiết nghĩ a!” Cô biết yêu nghiệt sẽ không đồng ý.

“Cho nên hiện tại, em hãy nhanh chọn lựa áo cưới đi, chọn lựa được cái em thích anh lại mang em đến cửa hàng áo cưới mặc thử.” Lục Cẩm nói.

“Sao không đến cửa hàng thử luôn.” Cô đáp, sao lại muốn xem trước áo cưới rồi đến cửa hàng áo cưới mặc thử?

“Bởi vì bên trong áo cưới đều là đặc biệt có giá khoản tiền chính thức, cho nên muốn em chọn lựa vài cái để anh cho cửa hàng áo cưới kia làm theo yêu cầu.” Lục Cẩm nhìn cô, tiếp tục nói: “Nếu em mặc thử mà không thích, vậy chọn lại, đến khi em thích mới thôi.”

“Không cần phải như vậy, quá lãng phí a.” Khóe miệng cô co giật, cho dù yêu nghiệt có nhiều tiền cũng không nên như vậy, bởi vì cô xem áo cưới này khẳng định không cần phải phô trương.

“Không có gì?” Lục Cẩm nhún vai, sau đó vươn ngón tay thon dài vuốt vuốt chóp mũi của cô, cười nói: “Bởi vì anh muốn em, trở thành cô dâu xinh đẹp nhất.”

“Ai!!!” Cô hơi hơi cúi đầu, vuốt ve chú chó nhỏ trong tay, tuy rằng lòng cô thực cảm tạ yêu nghiệt đã đối với cô tốt như vậy, nhưng là cô cảm thấy quá lãng phí, nhưng mà cũng không sợ, cô chỉ chọn mỗi áo cưới không thì tốt rồi! Vì thế, cô ngồi ngay ngắn tại trên sofa, bắt đầu thật sự xem tivi bên trong giới thiệu áo cưới.

“Nhưng mà, anh hy vọng em có thể một lần chọn cái mình thích, bởi vì thời gian kết hôn cũng gần đến, anh nghĩ cũng không còn nhiều thời gian.”

Hiện tại cô hết sức chuyên chú nhìn áo cưới, không nghĩ tới yêu nghiệt bỗng nhiên nói một câu như vậy.

“Cái gì?” Cô kinh hãi, lập tức quay đầu nhìn yêu nghiệt.

“Nga, đúng rồi, quên nói cho em, lúc trước anh cùng lão đại nhà em thương lượng qua, anh và em sẽ kết hôn vào tháng tám tháng sau.” Lục Cẩm mỉm cười nhìn cô, biểu tình thập phần vô tội.

“Anh... Anh... Các người làm sao có thể như vậy?” Cô lập tức cúi đầu, vẻ mặt ai oán lên án yêu nghiệt, còn có nhà lão đại, nếu cô ấy đã biết, đêm kia sao cô ấy không nói cho cô biết, này đồ lão đại nhóm cầm thú!

“Kỳ thật từ giờ đến hôn lễ cũng còn có một đoạn thời gian dài, em không cần phải tức giận.” Lục Cẩm cười đem chú chó cưng trong tay cô thả trên mặt đất, nhẹ giọng nói.

“Choáng váng a, làm sao còn có một đoạn thời gian dài chứ, hiện tại đã là hai mươi ba, thời gian cũng chỉ còn hơn mười ngày mà thôi.” Cô liền nói, nhìn chú chó bị yêu nghiệt thả kêu ô ô trên mặt đất, cô lập tức đưa tay đem cún cưng ôm vào trong ngực, nhưng lại bị một bàn tay của yêu nghiệt ngăn lại.

“Anh làm sao vậy?” Cô nhìn yêu nghiệt, biểu tình khó hiểu. Lục Cẩm cầm lấy điều khiển đem tivi tắt đi, sau đó cầm lấy rèm cửa sổ kéo hết lại, sau đó hẩn trưng vẻ mặt mỉm cười nhìn cô, trong mắt lóe lửa nóng hào quang.

“Anh... Anh...” Nhìn đến yêu nghiệt biểu tình như vậy, lòng cô thầm nghĩ, không phải là... đi, chẳng lẽ yêu nghiệt nghĩ muốn tại phòng khách cùng cô XXOO sao!!!

Lục Cẩm tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, nháy mắt đem cô kéo gần vào trong lòng hẩn, “Vũ Vũ, chúng ta đã lâu không có cái kia.” Nói xong, tay hẩn liền xoa phía trước mặt đào, nhẹ nhàng ôn nhu làm.

“Ngô...” Cô nhất thời thở nhẹ một tiếng, nhưng là vẫn cố gắng muốn đẩy yêu nghiệt ra. Dù sao ở trong này XXOO, trong lời nói kia còn thật là có điểm quái dị, hơn nữa tuy rằng cửa sổ đóng lại nhưng mà ai ngờ đến có thể hay không có tình huống gì đột nhiên xảy ra, cô đây đến lúc đó không phải sẽ bị xem trống trơn!

“Đến đây đi, bảo bối không cần kháng cự.” Lục Cẩm đem cô nằm thẳng trên sofa, lập tức chính hẩn cũng cúi xuống, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên cổ cô.

“Không cần được không?” Cô tội nghiệp nhìn yêu nghiệt, tuy rằng hy vọng không lớn.

“Em nói gì đâu vậy?” Lục Cẩm thanh âm bốn cọt không nhanh không chậm bay tới, một tay lướt qua thân thể của cô, ôn nhu hôn lên môi của cô, tiện đà được một tắc lại muốn tiến một thước xâm chiếm cô. Trong

miệng mỗi một tắc lãnh địa, dây dưa ở đầu lưỡi của cô làm cho cô có nửa điểm lùi bước, hút triền miên, thâm tình mà liêu lĩnh.

“Ân... Ân...” Cô mê ly hai mắt chống lại ánh mắt đẹp tối đen của yêu nghiệt, cử chỉ của yêu nghiệt, thật là đẹp mắt không phản đối.

“Bảo bối...” Lục Cẩm cất giọng trầm thấp khàn khàn chậm rãi vang lên, bàn tay to thon dài từ từ cởi bỏ quần áo của cô, càng phát ra âm thanh trầm ấm. Đôi mắt dừng lại đầu tiên là tại trước bộ ngực đào của cô, sau đó tiếp theo lột bỏ chiếc quần mỏng manh ra khỏi hông cô, ngón tay như có như không lướt qua cặp đùi thon dài, lại xuyên qua đôi chân mảnh khảnh, nhìn người cô bị vuốt ve mà không khỏi tự do run rẩy, tuần mỹ trên mặt hiện lên nét tà khí, “Bảo bối, chuẩn bị tốt sao... Anh nghĩ muốn em...”

“Lục Cẩm, em... Chúng ta đi lên giường được không?” Nhìn yêu nghiệt không ngừng cởi bỏ chương ngại vật trên người hắn, tâm trí cô thẳm kinh hoảng không thôi. Rốt cuộc, bụng cơ bắp hoàn mỹ, làm người ta đáng trào tán thưởng chậm rãi bày ra ở trước mặt cô.

Cô liền nhắm lại hai mắt, hấn nha nha,... này thối yêu nghiệt, thật đúng là muốn ở trong này XXOO, quả nhiên là mặt người dạ thú.

“Làm sao vậy? Có phải hay không muốn sờ sờ?” Lục Cẩm thanh âm khêu gợi truyền đến, mê muội thưởng thức trên mặt cô đỏ ửng đáng yêu, cánh tay thon dài dụ hoặc giống như cầm lấy tay của cô, cảm nhận được trong lòng bàn tay cô chảy ra mồ hôi, hấn trong mắt ý cười dần dần làm sâu sắc.

“Không cần.” Cô ngay lập tức rút tay về giấu ở phía sau, cô cũng không để cho yêu nghiệt làm như vậy, ừ!

Lúc này, yêu nghiệt háo sắc ôn nhu nắm lấy tay của cô, bạc môi dọc theo tay của cô, hôn qua lòng bàn tay, cổ tay, cổ bóng loáng, lại lần nữa chiếm lấy môi phần hồng của cô, trần trọc xâm nhập, hai tay lại cưỡng chế hai tay của cô, vờn quanh tại sau gáy của hắn.

“Vũ Vũ...” Lục Cẩm ngẩng đầu, cố định cô còn muốn dây dưa ở dưới thân, ôn nhu kêu gọi dụ hoặc cô, “Nhìn anh... Anh muốn đi vào... Nhìn anh... Cẩm thụ anh...”

“Ân...” Bị yêu nghiệt hôn đầu óc choáng váng cô nháy mắt mở to mắt, chống lại cặp con ngươi đen kìa thiêu đốt, hít mạnh một hơi, bắt đầu bất an lắc lắc thân hình, ý đồ tránh được một kiếp. Nhưng là ngay sau đó lại bị yêu nghiệt dùng lực cánh tay gắt gao cố định, cô không chỗ thối lui, chỉ có thể hô hấp dồn dập nhanh nhìn chằm chằm ánh mắt yêu nghiệt kia.

“Anh đến đây...” Lục Cẩm nháy mắt không chú ý biểu tình của cô, thật lớn dang trào thông thả khai nhanh tiến vào, một tắc một tắc xâm nhập...

“Ân... Đau quá...” Vũ vũ, này yêu nghiệt háo sắc, thế nhưng liền như vậy vọt vào đến!

“Đừng sợ!” Yêu nghiệt ôn nhu ánh mắt hướng cô an ủi, thân mình mạnh mẽ trầm xuống, lập tức rút cuộc xô xuyên qua!

“A...” Cô nhất thời kinh thanh thét chói tai ! Cô đau muốn chết!!!

Tại cô nghĩ chữ ảm lên yêu nghiệt vô sỉ, hấn lại cúi đầu đem sợ hãi của cô nuốt vào trong lời nói. Khát vọng đã lâu, yêu nghiệt hung hăng va chạm, một lần so với một lần xâm nhập, một lần so với một lần dùng sức, giống như ý muốn khám phá trong cơ thể cô mới cam tâm...

“Đừng... Đừng... Đừng nhanh như vậy...” Cô hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn yêu nghiệt hung hãn ở trên, nhẹ giọng cầu xin.

“Vũ Vũ...” Lục Cẩm yêu thương hôn cô đang vì đau đớn mà nhăn lại mày, nhưng vẫn như trước không có buông tha cô, liêu lĩnh luật động...

“A...” Cô thét chói tai , cảm nhận được bởi vì yêu nghiệt va chạm mà làm cho trên sô pha phát ra thanh âm kêu kệt kệt, không khỏi trong lòng thẳm mắng, yêu nghiệt người không cần dùng sức như vậy a! Nhưng là kế tiếp, yêu nghiệt tự nhiên bắt đầu biến hóa các loại tư thế, các loại góc độ bắt đầu xô xuyên qua cô, không ngừng xâm nhập, không ngừng xoa nắn.

“Ô... ô, đủ... Đủ... Em... Không cần.” Qua hồi lâu, cô từng ngậm từng ngậm thở phì phò, cô vô lực phản kháng chỉ có thể sử dụng ánh mắt biểu đạt sự kháng nghị của cô, yêu nghiệt người rút cuộc phải làm tới khi nào?

“Không đủ, đến,... Vũ Vũ, theo anh cùng nhau đến.” Lục Cẩm không có chút tính phản kháng qua, dưới thân ngược lại càng thêm dùng hết.

“Ngô...” Cô thật đáng thương, chỉ có thể bị động tiếp nhận yêu nghiệt mạnh mẽ đánh sâu vào, tùy ý thân thể của chính mình một chút một chút ở dưới thân hấn trầm luân.

30. Chương 30: Vấn Đề Sinh Con

Ngày hôm sau, cô bắt đầu cùng yêu nghiệt thảo luận một đề tài nghiêm túc, đó là thời điểm XXOO hẳn phải tránh thai, bởi vì cô không muốn làm mẹ khi tuổi còn trẻ!

“Anh phải mang áo mưa.” Cô vẻ mặt nghiêm nghị nhìn yêu nghiệt, hy vọng hẳn hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề cô đang nói.

“Vì sao? Mang theo cái kia thì một chút kích tình đều không có.” Lục Cẩm hiển nhiên thập phần không đồng ý đề nghị của cô.

“Không được, tóm lại anh nhất định phải mang theo cái kia, bằng không em cự tuyệt tiếp tục cùng anh XXOO.” Ngờ kìa cô thập phần kiên định, nên cũng không thể nhượng bộ. Lục Cẩm nhìn biểu tình của cô, thở dài một hơi, sau đó ngồi ở bên cạnh cô, nhìn cô hỏi: “Vì sao không muốn có đứa nhỏ?”

“Không phải không muốn có, là hiện tại chưa muốn thôi, bởi vì chính em còn chưa chơi đã mà.” Cô giải thích, nhưng đây là lý luận của lão đại, tuy rằng, khu... khu... cô biết lão đại cùng nam nhân nhà cô cũng thường xuyên XXOO, thường xuyên bị sắc dụ mà thần hồn điên đảo nhưng lão đại đối với chuyện tránh thai là cố định.

“Không quan hệ, em chơi của em. Chờ đứa nhỏ sinh ra, anh giúp em nuôi thì tốt rồi.” Lục Cẩm thập phần thoải mái nói.

“...” Khóe miệng cô hơi run rẩy, sau đó nhìn yêu nghiệt chậm rãi hỏi: “Bạn Lục Cẩm, chẳng lẽ anh không biết phụ nữ trước khi sinh con còn phải mang thai 10 tháng sao?”

“Biết, cũng chỉ mang thai 10 tháng thôi,” Nói đến đây, Lục Cẩm chỉ chỉ chú chó xù nhỏ đang chơi trên mặt đất, sau đó nhìn cô nói: “Em với chú động vật nhỏ chơi cùng nhau giải buồn, không bằng sinh một đứa nhỏ.”

“Nhưng mà động vật nhỏ lại không cần em dành nhiều tâm tư để ý nó, chỉ cần em cho nó ăn, ngẫu nhiên giúp nó tắm rửa thì tốt rồi, nhưng đứa nhỏ thì không như vậy,” Cô giơ ngón tay tính từng bước từng bước, vừa tính vừa nói: “So với việc dỗ tiểu động vật, buổi tối động cũng không động chút sẽ khóc nháo.”

“Những gì em nói anh đều có thể giúp em làm tốt.” Lục Cẩm cười cười, một chút hiển nhiên cũng không thêm để ý đến vấn đề cô nói, “Như vậy, bây giờ em còn vấn đề gì không?”

Nếu như vậy, cô cần em, nhìn Lục Cẩm nói: “Nhưng có thể giúp chăm đứa nhỏ mãi sao? Anh có thể làm tốt sao!” Nói xong, cô âm thầm cười trộm, nhìn hấn lần này cãi lại cô như thế nào

“Này càng đơn giản, nếu em lười tự tay chăm, anh có thể ôm em cùng đứa nhỏ vào trong ngực, chính anh tự tay chăm.” Lục Cẩm vẻ mặt mỉm cười nhìn cô nói.

“...” Sắc lang quả nhiên là sắc lang, cô thập phần không nói gì nhìn yêu nghiệt trước mắt này cười đến thập phần đáng đánh đòn. Lục Cẩm nhìn thoáng qua đồng hồ, rồi nhìn cô nói: “Đã đến giờ, chúng ta nên đến cửa hàng áo cưới.”

“Cửa hàng áo cưới? Nhanh như vậy sao?” Cô vẽ mặt kinh ngạc nhìn yêu nghiệt, khoảng cách cô chọn được áo cưới tốt cũng mới có vài ngày thôi, nhanh như vậy làm tốt sao?

“Ừ, đi thôi!” Lục Cẩm gật đầu, sau đó dắt tay cô liền hướng về phía trước đi đến. Chờ sau khi yêu nghiệt dẫn cô đến cửa hàng, cô cư nhiên phát hiện lão đại đã ở trong tiệm áo cưới.

“Lão đại.” Cô lập tức phốc vào lòng lão đại, cao hứng kêu lên.

“Oa, người xú nha đầu này, có thể cẩn thận chút hay không, cà phê của chị thiếu chút nữa bị em làm đổ.” Trịnh Phi Diễm vội vàng cầm cà phê trong tay đặt ở trên bàn, sau đó đưa tay dùng lực lớn gõ đầu của cô một chút.

“Lão đại, sao chị lại ở chỗ này?” Cô cười hì hì nhìn lão đại hỏi.

Trịnh Phi Diễm không nói gì đảo cặp mắt trắng dã, nhìn cô nói: “Hôm nay, không phải là ngày nha đầu em thử áo cưới sao? Xét thấy ánh mắt ngu ngốc của em, đương nhiên muốn qua xem.”

Ánh mắt... Ngu ngốc... Được rồi, nhìn được lão đại vẫn có tâm, cô tự động không nghe thấy những lời này đi.

“Nhìn em kích động như vậy, đem nam nhân nhà em để qua một bên.” Trịnh Phi Diễm hướng Lục Cẩm bên cạnh cô gật đầu, sau đó trừng mắt liếc nhìn cô cái.

“Không có việc gì, các người cứ tán gẫu.” Ngờ ngợ Lục Cẩm thản nhiên, sau đó gọi nhân viên cửa hàng tới nói: “Cô đi đem áo cưới đem ra đây, đưa cho vị tiểu thư này mặc thử.”

“Vâng.” Nhân viên cửa hàng kia cẩn trọng hướng yêu nghiệt cúi đầu, sau đó hướng cô nói: “Tiểu thư, xin mời theo tôi.”

“Được.” Vì thế, cô lôi kéo tay lão đại đi theo nhân viên cửa hàng kia.

“Ngài khỏe, chính là cái áo cưới này, xin hỏi ngài có thích không?” Nhân viên cửa hàng đem chiếc áo cưới thuần trắng triển lãm trước mắt cô, trên mặt thêu hoa văn tinh xảo mà tinh tế, làm đẹp thêm mấy hạt trân châu trắng, khiến áo cưới đơn giản mà mộc mạc.

“A, đây a, lần này nha đầu ánh mắt không sai nha.” Trịnh Phi Diễm tiếp nhận áo cưới trong tay nhân viên cửa hàng, cẩn thận quan sát áo cưới, thuận tiện còn khen thưởng liếc nhìn cô cái.

“Hi hi.” Cô có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, kỳ thật cũng là yêu nghiệt cùng cô chọn, hai người họ đều nhìn trúng bộ áo cưới đó.

“Đến, nhanh đi thử xem.” Lão đại đem áo cưới ném vào trong tay cô, sau đó nói với nhân viên cửa hàng: “Cô đi giúp cô ấy mặc áo cưới đi, miễn cho đến lúc đó cô ấy sẽ không mặc liền dọa người.”

“Vâng.” Nhân viên cửa hàng kia gật gật đầu, sau đó hướng cô cười cười ý bảo cô đi theo cô ấy.

“Lão đại, không phai mang theo chị để chị chờ bởi em.” Cô đi phía trước, ai oán nhìn lão đại nói một câu.

Một lát sau, cô nắm chặt hai áo cưới, sau đó từng bước một đi vào bên trong phòng thử áo cưới. Mới vừa vào phòng thử áo cưới, liền nhìn thấy mắt lão đại đang ngồi trên ghế ở xa ánh mắt sáng lên, sau đó rất nhanh hướng bên này đi đến, vây quanh cô tinh tế đánh giá.

“Chắc chắn chắc, áo cưới này thực thích hợp với em, có thể đem khí chất của em toát ra, tuy rằng cũng không được là bao.” Trịnh Phi Diễm một bên vây quanh cô, vừa xem vừa nói.

“Lão đại, chị có thể không hạ thấp em sao?” Cô vẽ mặt ai oán nhìn lão đại nói.

“Mau đi ra, cho nam nhân nhà em nhìn, phỏng chừng bây giờ nam nhân nhà em đã đợi đến nóng nảy.” Trịnh Phi Diễm nói với cô.

“A... Vâng...” Vì thế, cô đi ra bên ngoài, đồng dạng theo yêu nghiệt trong mắt kính diễm, hơn nữa giờ này khắc này cũng mặc một thân âu phục màu đen. Lục Cẩm chậm rãi đi đến trước mặt cô, nâng nhẹ tay của cô lên khẽ hôn một cái, thâm tình nhìn cô nói: “Vũ Vũ, em thật đẹp.”

“Ôi, buồn nôn chết!” Trịnh Phi Diễm từ bên trong đi ra, nhìn thấy bọn họ như vậy liền lớn tiếng nói: “Đến... đến, đến, đứng vững, tôi đến giúp các vị chụp ảnh.”

Sau đó, Lục Cẩm nhanh chóng ôm thắt lưng cô, nhìn màn ảnh lão đại, chỉ có cô còn không có phản ứng lại, ngây ngốc nhìn lão đại. Răng rắc một tiếng, Trịnh Phi Diễm hướng bọn họ giơ tay lên, “Chụp tốt lắm, đến xem bộ dạng Vũ Vũ, thực khôi hài.”

“A, không phải đâu.” Bây giờ cô mới phản ứng lại, sau đó vội vàng chạy đến bên cạnh lão đại, nhìn ảnh chụp bên trong di động của lão đại, không khỏi đưa tay muốn đoạt lấy.

“Ôi chào, em muốn làm gì? Muốn tạo phản sao?” Trịnh Phi Diễm bắt tay bỏ điện thoại vào trong túi liền, hung ác trừng mắt cô.

“Lão đại, đem ảnh chụp kia xóa đi, xấu như vậy.” Cô lắc lắc cái mặt, nói với lão đại.

“Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Trịnh Phi Diễm hừ nhẹ một tiếng, sau đó hướng Lục Cẩm phát phát tay nói: “Lục Cẩm, tôi đi về trước, các người chậm rãi chụp ảnh áo cưới đi.”

“Ừ.” Lục Cẩm nhẹ nhàng gật đầu.

“A... Lão đại... Không được a...” Cô vô cùng ai oán nhìn bóng dáng lão đại dần dần rời đi, không khỏi đem tức giận rơi trên người yêu nghiệt, sau đó đi đến bên người yêu nghiệt trừng mắt hắn, “Lục Cẩm, anh tên ích kỷ này, chỉ lo tạo dáng chỉ chính mình, cũng không nói cho em biết một tiếng.”

“Cô ấy không phải lão đại nhà em sao?” Lục Cẩm cười cười nói: “Có quan hệ gì sao?”

“Làm...” Ngạc... Được rồi, quên đi, dù sao cũng là lão đại của cô.

“Tiên sinh tiểu thư, xin hỏi có thể chuẩn bị chụp áo cưới sao?” Thanh âm nhân viên cửa hàng chậm rãi vang lên.

“A, thì ra hôm nay còn chụp áo cưới a.” Cô có chút kinh ngạc, sau đó nhìn yêu nghiệt.

“Ừ.” Lục Cẩm gật gật đầu. Cô hơi hơi mị hí mắt, phát ra ánh mắt uy hiếp, nhỏ giọng nói: “Vậy tối qua anh còn làm em ngủ trễ như thế, hại em giờ này thiếu ngủ nghiêm trọng.”

Lục Cẩm dắt tay cô, đi theo sau nhân viên cửa hàng, nhẹ giọng nói: “Đêm nay cho em ngủ bù.”

“...” Cô.

“Đến, tiểu thư mời đến gần tiên sinh một chút nha.” Nhân viên cửa hàng đứng ở bên cạnh nhiếp ảnh gia, ôn nhu nói với bọn họ.

“Nha nha.” Cô càng dựa thêm vào yêu nghiệt.

“Tiểu thư mỉm cười muốn tự nhiên một chút nga.” Nhân viên cửa hàng lại tiếp tục nói.

“Nga nga.” Kỳ thật bây giờ cô tươi cười thật đúng là có chút cứng nhắc, bởi vì có điểm trở tay không kịp.

“Tốt lắm, tiên sinh tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài chụp ngoại cảnh đi.” Nhân viên cửa hàng mỉm cười nói.

“Còn ngoại cảnh nữa hả?” Cô nháy mắt nhìn về phía yêu nghiệt hỏi.

“Ừ, có ngày chụp xong đi, dù sao lễ kết hôn của chúng ta cũng càng ngày càng gần.” Lục Cẩm nói.

“...”

Vì thế, đến lúc bị nhân viên cửa hàng áo cưới cùng yêu nghiệt tra tấn tới hoàng hôn, cô mới thở hồng hộc ngồi nghỉ trên xe của yêu nghiệt.

“Mệt như vậy sao?” Lục Cẩm vặn mở một chai nước khoáng, đưa tới trước mặt cô.

“Đương nhiên.” Cô vội vàng tiếp nhận uống mấy ngụm, sau đó hướng yêu nghiệt dùng khăn mặt giúp cô lau mồ hôi. Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, sau đó khởi động ô tô, ánh mắt nhìn về phía trước, “Kế tiếp đến nhà anh ăn cơm.”

“Nga!” Cô lên tiếng, có chút kỳ quái vì sao yêu nghiệt nói những lời này, trong khoảng thời gian này mỗi ngày cô đều không ở nhà hẳn ăn cơm sao? Nhưng lại ngủ ở nhà hẳn.

“Phải đến đại gia đình của anh, ông cùng ba anh đều không có gặp qua em.” Lục Cẩm liếc nhìn cô cái, nhẹ giọng nói.

“Ha?” Cô nhất thời sợ tới mức thiếu chút nữa phun hết nước trong miệng ra, sau đó vẻ mặt hoảng sợ nhìn sườn mặt yêu nghiệt đang lái xe.

“Em không cần sợ hãi như vậy, bọn họ ở chung tốt lắm, bọn họ vốn đã sớm muốn gặp em, nhưng bởi vì công việc bận rộn, cho nên vẫn chậm lại đến bây giờ.” Lục Cẩm chậm rãi nói.

“Em...” Cô cầm nước khoáng trong tay đẩy nắp lại đặt qua một bên, trong lòng có chút do dự, tuy biết rằng con dâu xấu này sớm hay muộn cũng phải gặp cha mẹ chồng. Lúc này, Lục Cẩm giơ tay ra nhanh nắm chặt lấy tay cô, cười nói: “Không cần lo lắng, có anh ở đây.”

Nghe vậy, cô nhẹ thở dài một hơi, được rồi, vậy đi.

Vì thế, Lục Cẩm liền lái xe chở cô đến nhà hẳn.

Một lát sau, liền nhìn thấy yêu nghiệt dừng xe tại một tòa cổ堡 tràn ngập mãnh liệt hơi thở cổ đại. Hai bên cổ堡 sắp xếp hai hàng quân nhân rất đều, gặp xe yêu nghiệt dừng lại, đồng loạt hướng yêu nghiệt kính một cái quân lễ, sau đó cửa lớn chậm rãi mở ra. (AN: a!! Dinh tổng thống a!! *mắt chớp chớp*)

Lục Cẩm khẽ gật đầu, sau đó chạy xe vào. Sau khi chạy xe đến bãi đỗ xe dừng lại, liền đi tới bên cô mở cửa xe, vươn cánh tay thon dài tới cô nói: “Đi thôi.”

“Được.” Cô đem tay đặt trên tay yêu nghiệt, yêu nghiệt nháy mắt nắm chặt, nắm tay cô đi vào bên trong. Dọc theo đường đi, đều nhìn thấy không ít người mặc quân trang canh gác, thậm chí còn có người đang tuần tra. Chắc chắn, không hổ là nhà cán bộ cao cấp, trong lòng cô thâm than.

“Cúi chào.”

Lúc yêu nghiệt mang cô đến trước cửa lớn, quân nhân đứng ở hai bên đồng loạt cúi chào yêu nghiệt, sau đó đẩy cửa lớn ra. Lúc này, hai tay cô nắm chặt cánh tay yêu nghiệt, từng bước theo yêu nghiệt đi vào bên trong. Nhìn gia sản cùng vật trang trí vô cùng sang quý, trong lòng lại thâm than, quả nhiên là gia đình danh giá, tuy rằng mấy thứ này trong nhà yêu nghiệt cũng có rất nhiều.

Nhìn nhìn, bỗng nhiên nghe được phía trước truyền đến thanh âm sang sảng khí phách.

“Nga, A Cẩm, Vũ Vũ, đã tới.”

Di, nơi này cư nhiên có người biết tên cô? Cô nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy hai người ngồi trên sofa vô cùng xa hoa phía trước, một người tóc trắng xóa, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời hữu thần như trước, một vị khác là một người trung niên diện mạo ôn hòa. Không khó đoán ra, hai vị này là ông và ba yêu nghiệt.

“Ông, ba.” Lục Cẩm đứng trước mặt bọn họ, cung kính hô. Mà cô, đứng bên cạnh yêu nghiệt, vẻ mặt có chút xấu hổ nhìn bọn họ, nhẹ nhàng hô một câu: “Chào ông, chào bác, khỏe.”

“Ôi chao, như thế nào lại kêu như vậy.” Ông nội vẻ mặt không hài lòng, cau mày nói: “Con đều đã là người gả vào Lục gia, con hẳn là cùng A Cẩm giống nhau, kêu ông nội, kêu ba.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bác trai ôn hòa cười cười.

“Ông nội, không cần nghiêm túc như vậy.” Khóe miệng Lục Cẩm mang theo ý cười, sau đó nhìn cô nói: “Lần đầu tiên Vũ Vũ đến nhà chúng ta, sẽ có bao nhiêu điểm không thích ứng.”

“Ha ha ha, người tiểu tử này, con dâu còn chưa có cưới vào, liền nhanh như vậy quên chúng tôi.” Ông nội nhất thời cười to, sau đó hướng cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô đi qua. Cô sững sốt một chút, sau đó hướng bước đến ông nội.

“Ôi chao, cúi đầu.” Ông nội nói.

“Nga.” Cô nghe lời cúi đầu, không rõ ông nội muốn làm gì.

“Ta hỏi con một vấn đề, bởi vì mỗi lần ta hỏi A Cẩm, A Cẩm đều nói sang chuyện khác không nói cho ta biết.” Ông nội nhỏ giọng nói vào bên tai cô.

“Àn, Ông hỏi đi.” Cô đáp.

Ông nội cười với cô, sau đó hỏi: “Có thai không?”

“Ông đang đùa phải không?” Cô không có phản ứng lại, ngây ngốc nhìn ông nội.

“Không phải đùa, là có hỉ, có đứa nhỏ không?” Ông nội kích động mạnh, liền lớn tiếng giải thích.

“...” Cô choáng váng, ông nội sao giống bà nội như vậy, đều thích hỏi cái này.

“Ha ha, ba ba! Ba dọa người ta rồi kìa.” Ba yêu nghiệt cười nói.

Lục Cẩm không nhịn được đi đến bên cạnh cô, đưa tay ôm thắt lưng cô, có chút xấu hổ nói với ông nội: “Ông nội, việc này không cần gấp.”

“Được rồi được rồi, thuận theo tự nhiên đi.” Ông nội cười ha ha, sau đó nhìn cô nói: “Vũ Vũ, nghe nói con thích ăn cháo thịt viên, ông đã cho phòng bếp chuẩn bị một chút, đến lúc đó con thử xem tay nghề nơi đây được không. Nếu thấy ngon, con liền thường xuyên trở về ăn, thuận tiện đem tiểu tử hỗn đản này về đây cho ông, bây giờ cả ngày nó chỉ biết ở nơi của nó, vài cái người già mẹ góa con côi chúng tôi trên cơ bản ít nhất hai tháng mới có thể nhìn thấy một lần.”

“A, như vậy, tốt lắm.” Cô nói xong, nhìn yêu nghiệt đầy chỉ trích liếc mắt một cái, hắn sao có thể không có hiếu tâm như vậy? Lục Cẩm hướng cô vô tội nhún vai, ai bảo em ôm lấy hồn anh rồi, khiến anh làm sao cũng đi không được.

31. Chương 31: Hôn Lễ

“Lão đại, nhanh lên.” Trong tay cô nắm chặt hoa cô dâu, nhìn mình mặc áo cưới đứng trước gương, trong lòng bắt đầu có một tia sợ hãi.

“Có gì phải khẩn trương, em hắn là cao hứng mới được, dù sao hôn lễ cũng là việc một đại sự.” Trịnh Phi Diễm đứng ở phía sau cô, nhẹ nhàng giúp cô làm tóc.

“Giờ chứ, gả ột người con trai tốt như vậy, ta xem em hiện tại là kích động, mà không phải khẩn trương,” Lâm Gia Lệ đi đến bên người cô, sau đó cầm trong tay quả táo đỏ thắm nhét vào trong tay cô, cười nói: “Đến đây, sờ sờ quả táo đỏ này, về sau đều đã đỏ hồng như quả táo này, mọi sự như ý.”

“A, thật không nghĩ tới chị Gia Lệ của chúng ta cũng sẽ nói câu may mắn a.” Trương Mẫn ỷ lại một bàn tay Lâm Gia Lệ trên vai, vẻ mặt cười gian nhìn cô.

“Thiết, này có là cái gì?” Lâm Gia Lệ hừ nhẹ một tiếng, hèn mọn nhìn Trương Mẫn liếc mắt một cái.

“Nếu như vậy...” Trương Mẫn theo ánh mắt Lâm Gia Lệ nơi đó chuyển qua cô, giơ lên khuôn mặt tươi cười nói với cô: “Tôi đây cũng chúc cô sớm ngày sinh một đội bóng đá a.”

Phốc... Đây đàn cầm thú, lòng cô âm thầm bắt đắc dĩ.

“Ồi chào, hôm nay em là cô dâu mới a, không cần mang bộ mặt thiếu não như vậy?” Trịnh Phi Diễm nói đến đây, hai tay dè lên miệng cô rồi banh miệng cô ra, sau đó nhìn trước gương tiếp tục nói: “Muốn em là cười như vậy.”

“Lão đại, tôi xem cô là được hơn rồi đấy.” Chu Thiên đi đến bên cạnh Trịnh Phi Diễm, vẻ mặt trịnh trọng đối Trịnh Phi Diễm nói.

“Trách không được đâu, tôi còn tưởng rằng luôn luôn tùy tiện như Ly Vũ Vũ không có cái loại bệnh trạng phát sinh này đâu, không nghĩ tới vẫn là sẽ có.” Trịnh Phi Diễm cười ha ha, sau đó cúi đầu nói với cô: “Hôm

nay toàn bộ cầm thú đều đến đây, em sợ cái gì, nếu Lục Cẩm thật sự đối với em không tốt, chúng tôi toàn bộ cầm thú xuất động đi đem hấn đánh bay.”

“Xi.” Cô nhin không được nở nụ cười, trong lòng cảm động đến cực điểm, bởi vì cô biết nhóm cầm thú này nói đều là thực lòng muốn tốt cho cô.

“Nhìn nha đầu kia một cái, chúng tôi đều nói muốn đem nam nhân nhà cô đánh bay, thế mà cô vẫn còn tâm trạng để cười sao.” Trịnh Phi Diễm động thủ chỉ vào người cô, đối mặt nhóm cầm thú phía sau nói. Sau đó nhóm cầm thú đồng loạt phát ra thanh âm chặc chặc tới khiển trách cô.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa.

“A, khẳng định là người của nam nhân kia đến, tôi đi mở cửa.” Trương Mẫn vừa nghe đến tiếng chuông, liền xoay người đi ra khỏi phòng.

“Trương Mẫn, cô đừng cứ thế vượt cấp, đợi tôi với.” Lâm Gia Lệ lập tức đuổi kịp.

“Di, các cô như thế nào tích cực như vậy?” Chu Thiên nhìn bóng dáng các cô, khó hiểu nói.

“Đi lấy hồng bao a.” Trịnh Phi Diễm hồi đáp.

“Ha?” Chu Thiên kinh ngạc liếc mắt nhìn Trịnh Phi Diễm một cái, sau đó nhìn phía trước hai vị cầm thú kia hô lớn: “Đợi tôi với.” Lập tức, nhóm cầm thú còn lại cũng cùng nhau đuổi kịp.

“Vũ Vũ, còn lo lắng sao?” Trịnh Phi Diễm ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn cô.

Nhìn lão đại thân thiết trong mắt, cô nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Không, có nhiều cầm thú làm bạn với em như vậy, em làm sao cảm thấy lo lắng được?”

“Em biết như vậy là tốt rồi.” Trịnh Phi Diễm vươn tay chỉ nhẹ nhàng búng vào trán của cô một cái.

“Hi hi, lão đại, chúng ta đi ra ngoài đi.” Cô đứng lên, hướng lão đại vươn tay.

“Hảo!” Trịnh Phi Diễm bắt lấy tay cô, sau đó giam cầm cô, đối mặt ra ngoài hô lớn: “Nhóm cầm thú, các người thu phục được không?”

“Thu phục.” Nhóm cầm thú đồng loạt đáp.

“Cô dâu đến.” Trịnh Phi Diễm nói xong, liền nắm tay cô từng bước một hướng ra phía ngoài đi đến. Mới vừa đi ra khỏi cửa phòng, liền nhìn đến yêu nghiệt mặc một thân tây trang màu đen, đến khi thấy chúng tôi đi đi ra, liền gất gao nhìn cô.

Vừa đi đến trước mặt yêu nghiệt, hấn trước tiên xuất ra một cái đại hồng bao đưa cho lão đại nhưng là lão đại không có đến tiếp nhận.

“Ôi chao, nếu muốn nơi này mang đi cô dâu mới, cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy, ahn trả lời tôi mấy vấn đề mới được.” Trịnh Phi Diễm đi đến đứng trước mặt cô, ngăn trở tầm mắt của cô cùng với yêu nghiệt.

“Được thôi, cô hỏi đi.” Lục Cẩm nói.

“Thứ nhất, nếu anh biết trước kia Ly Vũ Vũ là bộ dáng gì đi nữa, nhưng là anh lại không biết nói về sau Ly Vũ Vũ sẽ biến thành bộ dáng gì nữa. Cho nên, tôi muốn anh hiện tại trước mặt nhiều người như vậy, về sau mỗi ngày đều phải thương yêu cô ấy.” Trịnh Phi Diễm nhìn Lục Cẩm, nhẹ giọng hỏi.

Lục Cẩm khê cười cười đáp: “Tôi cũng không biết về sau Vũ Vũ hội biến thành bộ dáng gì nữa, nhưng là tôi vẫn sẽ che chở cô ấy, cho dù cô không cẩn thận phạm sai lầm, tôi cũng sẽ đem cô quay trở lại. Nói ngắn lại bốn chữ, yêu mãi không rời.”

Nhóm cầm thú nhất thời phát ra một tiếng hoan hô nói: “Tốt!”

Mà cô đứng ở phía sau lão đại, nghe được yêu nghiệt nói như vậy, trong lòng cảm động đồng thời đã yên lặng suy nghĩ, cô còn có thể hội phạm sai lầm sao? Nhưng Trịnh Phi Diễm vẫn chưa lộ ra ý cười, mà là tiếp tục hỏi: “Về vấn đề tự do sau hôn nhân, anh nói như thế nào?”

Lục Cẩm nhún vai, nhìn Trịnh Phi Diễm nói: “Này đơn giản, sau này Vũ Vũ muốn đi đâu có thể đi, nhưng là có một điều kiện, chính là khi đi du lịch, phải là tôi cùng cô đi hoặc là có người đi cùng cô ấy, bằng không cô ấy đầu heo như vậy, tôi thật phần lo lắng cô ấy sẽ bị bọn xấu lừa gạt.”

“Oa...” Nghe được Lục Cẩm nói như vậy, chúng bạn nhóm cảm thú đồng loạt phát ra một tiếng sợ hãi than.

Làm ơn, cô không có gốc như vậy được không? Lòng cô yên lặng quát.

Một lát sau, Trịnh Phi Diễm trên mặt mới lộ ra ý cười, sau đó đứng ở một bên đối Lục Cẩm nói: “Mời.”

Cô đứng ở nơi đó, nhìn dáng người cao gầy, vẻ mặt yêu nghiệt suất khí hướng cô từng bước một đi tới. Hắn đi đến trước mặt cô, một bàn tay đặt ở trước ngực, lưng hơi cúi xuống, sau đó hướng cô vươn tay.

Cô nhìn yêu nghiệt đôi mắt thâm tình, trong lòng thỏa mãn vô cùng, cô vẫn luôn biết yêu nghiệt người này, là thật tâm đối tốt với cô. Nghĩ vậy, cô liền đưa tay đặt ở trong lòng bàn tay hắn. Lục Cẩm lập tức cầm, sau đó bên miệng nở nụ cười khê hôn lên trán cô. Hắn nói: “Chúng ta đi giáo đường đi, người yêu dấu.”

“Oa...” Nhóm cảm thú nhất thời phát ra một trận ái muội la lên. Cô mặt hơi hơi đỏ hồng, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu, phía sau đi theo yêu nghiệt từng bước một đi tới.

Bên trong giáo đường.

Nhà thờ lớn đầy người, phía bên trái đầu hàng là người nhà yêu nghiệt ngồi, bên phải đầu hàng là người nhóm cảm thú, bọn họ đều quay đầu đồng loạt nhìn chúng tôi. Theo hôn lễ giáo đường khúc quân hành vang lên, yêu nghiệt kéo cánh tay của cô, mang theo cô từng bước một hướng cha sứ đi đến. Phía trước chúng tôi là hai vị hoa nhỏ đồng, vung tay rải cánh hoa hoa hồng.

Đi đến trước mặt vị cha sứ, cha sứ lấy tay vẽ cái chữ thập, nhìn chúng tôi cùng với chúc mừng tuyên thệ nói: “Thưa Chúa, chúng con đứng trước mặt Người, thay lời chúc phúc này tiến hành cuộc hôn nhân thần thánh cho đôi nam nữ này. Nói vào ý chính, hai người kết hợp nhất thể, đi tới hôn nhân lâu dài. Từ nay về sau cùng nhau chia sẻ niềm vui, nỗi buồn, tin tưởng lẫn nhau...”

“Hiện tại...” Vị cha sứ kia nhìn chúng tôi, chậm rãi nói: “Nào bây giờ hai con hãy tuyên thệ.”

Sau đó cô xoay người, nhìn yêu nghiệt đối diện, hắn nắm tay của cô, thật sự thâm tình nói: “Tôi, Lục Cẩm trịnh trọng thề: nhận em, Ly Vũ Vũ làm vợ của tôi, và hứa sẽ chung thủy với em kể từ hôm nay về sau, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và giữ gìn em trọn cuộc đời này, theo luật thiêng liêng của Chúa và xin trao em lòng thành của tôi.”

Nghe được trong lời nói yêu nghiệt đầy mê hoặc, cô nhất thời há hốc mồm. Trời, nhắc tới Chúa sao? Cô có khả năng không nhớ nổi. Thôi, dù sao đều đến nơi đây, dựa theo lời nói của yêu nghiệt là được rồi.

“Tôi, Ly Vũ Vũ trịnh trọng thề: nhận anh, Lục Cẩm làm chồng của tôi, và hứa sẽ chung thủy với anh kể từ hôm nay về sau, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, để yêu thương và giữ gìn anh trọn cuộc đời này, theo luật thiêng liêng của Chúa và xin trao anh lòng thành của tôi.” Nói xong, lòng cô cũng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mà cô nhớ rõ.

Sau đó chúng tôi buông tay, xoay người nhìn cha sứ.

“Tuyên thệ xong, hiện tại mời các con trao đổi nhẫn cưới.” Cha sứ chậm rãi nói.

Lục Cẩm nâng tay cô lên, lấy nhẫn ra, đeo vào ngón áp út, sau đó hôn một cái nhìn cô nói: “ Với chiếc nhẫn này, anh xin cưới em. Với tấm thân này, anh xin tôn trọng em và với tất cả của cải trần đời, anh xin chia sẻ cùng em. Nhân danh Cha, Con và Thánh thần. Vũ Vũ, từ giờ phút này trở đi, anh sẽ mang lại cho em tất cả mọi thứ.”

Lòng cô cảm động vô cùng, nhẹ nhàng gạt đầu đồng thời cũng lấy nhẫn ra đeo vào ngón tay áp út của yêu nghiệt, sau đó cũng cầm lấy bàn tay thon dài của yêu nghiệt đặt ở bên miệng vừa nhẹ nhàng hôn. Ngẩng đầu, cô nhìn thấy yêu nghiệt trong mắt kinh ngạc cùng hạnh phúc nói: “Lục Cẩm, bắt đầu từ bây giờ, em sẽ cho anh tất cả mọi thứ.”

Sau đó, Cha sứ cầm tay cô cùng yêu nghiệt, vẻ mặt trang nghiêm nói: “Chú rể cô dâu đã cho nhau lời thề cùng tiếp nhận trao đổi nhẫn. Tôi lấy thánh phụ Thánh tử thánh linh danh nghĩa tuyên bố các người kết làm vợ chồng. Sự gì Thiên Chúa đã kết hợp, loài người không được phân ly.”

Cha sứ nói xong, mọi người đồng loạt đứng lên, “Amen.”

Cầu nguyện chấm dứt, Cha sứ nhìn chúng tôi nói: “Cha đã chứng kiến các con cho nhau thề yêu đối phương, cha cảm thấy vạn phần vui sướng cũng hướng các vị đang ngồi phía dưới tuyên bố các con thành vợ thành chồng, hiện tại chú rể có thể hôn cô dâu.”

Cha sứ vừa nói xong, thân thể của cô nháy mắt liền bị trói buộc vào một vòng ôm ấm áp, vẻ mặt cô nhìn có chút kinh ngạc, Lục Cẩm cười cười, cũng nhỏ giọng ra mệnh lệnh nói: “Nhắm mắt lại.”

Vì thế, cô liền nhắm hai mắt lại, trên người yêu nghiệt tỏa ra mùi thơm ngát, cánh môi chậm rãi kết hợp cùng một chỗ, tiện đà ôn nhu vòng ở đầu lưỡi của cô, dùng sức thăm dò qua khắp mỗi ngõ ngách, tham lam cướp lấy hơi thở của cô.

Rất lâu, yêu nghiệt mới buông ra. Yêu nghiệt vừa buông, mọi người chung quanh liền nhanh chóng xông tới.

“A Cẩm, Vũ Vũ, các người muốn sinh tôn tử cho ta thì phải cố lên, làm cho hai vị lão già chúng tôi không còn cô đơn như vậy a.” Ông nội nói xong, sang sảng cười to vài tiếng.

“Đúng vậy, đúng vậy! Ta thật muốn nhanh chóng có cháu a.” Bà nội cũng lập tức nói, sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì nhìn cô, “Đúng rồi, Vũ Vũ, cháu phải thay đổi cách xưng hô đi, kêu nhanh lên.”

“Ha?” Cô đang ở nơi nào, trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào?

“Kêu ông nội, bà nội, ba mẹ a.” Trịnh Phi Diễm dùng sức gõ đầu cô một chút nói: “Thật sự là càng ngày càng giống trư.”

“Nha nha.” Cô có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, sau đó nhìn mọi người trong nhà Lục Cẩm theo thứ tự hô: “Ông nội, bà nội, ba ba, mẹ.”

“Ừ, ngoan.” Bọn họ vừa lòng gật gật đầu.

“Uy, Lục Cẩm, nhớ rõ trăm ngàn không cho phép khi dễ Vũ Vũ.” Trịnh Phi Diễm dùng tay chỉ chỉ vào ngực Lục Cẩm, híp mắt uy hiếp nói: “Bằng không chúng tôi sẽ cho anh biết tay.”

“Tuân mệnh, lão đại.” Lục Cẩm hơi hơi cúi hạ thắt lưng, cười đáp.

“Tính người thức thời, cũng biết bảo tôi lão đại.” Trịnh Phi Diễm vừa lòng nói.

“Lão đại, lão đại.” Cô kéo kéo tay áo lão đại.

“Làm sao?” Trịnh Phi Diễm có chút khó hiểu nhìn cô.

“Chúng ta đi ăn bánh ngọt, em nhìn thấy bánh ngọt ở kia rất ngon.” Cô hai mắt sáng lên nhìn lão đại nói.

“Choáng váng, giờ này mà vẫn còn ăn.” Trịnh Phi Diễm không nói gì nhìn cô.

Sau đó, mọi người đồng loạt phát ra một trận tiếng cười

Tác giả có việc muốn nói: đổi mới dân, nói tiếp theo chương là đêm tân hôn, các người hiểu được =. = miết ha ha, tôi rất tà ác.

32. Chương 32: Đêm Tân Hôn

Ánh đèn lung linh, nhìn yêu nghiệt thâm tình chân thành nhìn chăm chú vào mắt cô, cô không khỏi bỏ qua một bên mặt của hắn không cùng ánh mắt tiếp xúc. Tuy rằng nói cô cùng yêu nghiệt cái kia cái kia cũng

không phải lần đầu tiên, nhưng là hiện tại... cô nhìn nhẩn kim cương đeo ở trên tay, cô giờ đây đã trở thành vợ của yêu nghiệt. Không nghĩ tới, a không nghĩ tới, cô cứ nhiên cũng kết hôn, hơn nữa là cầm thú giữ vị trí thứ hai lấy chồng, vốn cô nghĩ đến người cầm thú cuối cùng kết hôn phải là cô mới đúng.

“Đến, nhìn anh.” Lục Cẩm đem đầu cô nhẹ nhàng chuyển đi qua, vươn ngón tay thon dài giữ lấy cằm của cô, dùng thanh âm thấp phần từ tính nói.

“Lục... Lục Cẩm, em... Chúng ta có thể không ngủ a.” Cô giờ này khắc này rất quần bách, trong đầu sống chết nghĩ có hay không có thể có biện pháp đào thoát, đột nhiên linh quang chợt lóe, nhìn yêu nghiệt hỏi: “Bởi vì ngày mai chúng ta còn muốn đi nước Pháp sớm, em sợ ngày mai chuẩn bị không kịp.” Cô thấp phần hảo tâm nhắc nhở yêu nghiệt kia chuẩn bị đi là vừa.

“Không có việc gì, cho dù ngày mai em chuẩn bị không kịp, anh ôm em đi không có gì phải lo!” Lục Cẩm nói hai ba câu đánh gãy ý nghĩ muốn chạy trốn trong đầu cô, bàn tay bắt đầu hành động, chậm rãi nói: “Mà hiện tại, em chỉ cần chuyên tâm ứng phó anh thì tốt rồi, không cần nghĩ đến chuyện khác.”

“Em... em...” Cô ánh mắt nhìn loạn khắp nơi, ý đồ có thể theo bên trong phòng này tìm ra gì đó ngăn cản yêu nghiệt, sau đó nháy mắt chỉ vào bàn rượu đặt ở đầu giường, lập tức vuốt ve yêu nghiệt nói: “Lục Cẩm, chúng ta uống một chút rượu trước, em đã lâu không uống rượu.”

“Nga?” Lục Cẩm theo phương ngón tay cô chỉ nhìn lại, đưa tay đem ly rượu vang đỏ lấy đến trong tay nhìn cô hỏi: “Em chắc chắn là mình muốn uống rượu sao? Anh biết là tửu lượng của em không tốt.”

“Ân, xác định... xác định.” Cô gật đầu, tuy rằng cô cũng không biết tửu lượng của cô thế nào, nhưng mà ít nhất là lúc cô uống một chai bia không có say qua, như vậy chắc rượu vang cũng không có vấn đề gì đi.

“OK, nếu vợ yêu muốn uống, kia thân là chồng anh tự nhiên phục vụ.” Nói xong, Lục Cẩm đứng dậy cầm hai ly thủy tinh, đem rượu đổ vào hai ly, rồi đem một ly đưa cho cô: “Nếu em say thì đừng trách anh.”

Cô nhìn chiếc ly thủy tinh lớn trong tay, trong lòng âm thầm nói: muốn hay không lấy cái ly lớn như vậy a, yêu nghiệt này khẳng định rắc tâm bất lương.

“Như vậy, kế tiếp...” Lục Cẩm gơ tay lên nhắc ly rượu, nhìn cô hỏi: “Em có gì phân vân sao?”

“Ân...” Cô nhú mày nghĩ nghĩ, sau đó nhìn yêu nghiệt cười nói: “Lục Cẩm, không bằng chúng ta uống chén rượu giao bôi đi.”

“Hảo, muốn uống như thế nào?” Lục Cẩm hỏi.

“Anh sẽ không sao?” Cô vẽ mặt kinh ngạc nhìn hấn.

Lục Cẩm nhún nhún vai nói: “Sẽ không, anh không có hiểu mấy chuyện này.”

Nghe vậy, cô nhất thời lộ ra biểu tình cười gian, hắc hắc, thì ra yêu nghiệt cũng có chuyện không biết.

“Như vậy chúng ta thử xem, chúng ta hai người thử vòng hai cánh tay lại cùng một chỗ, sau đó cầm trong tay ly rượu uống đi hết.” Nói xong, cô đem tay yêu nghiệt vòng qua cánh tay của cô, “Nha, phải là như vậy.”

“Nga.” Lục Cẩm mỉm cười gật gật đầu, sau đó nhìn cô hỏi: “Như vậy hiện tại, chúng ta là có thể uống rượu?”

“Ân.” Cô đáp.

“Như thế này phải là có hàm ý gì chứ?” Lục Cẩm đột nhiên hỏi một câu như vậy, cười như có như không nhìn cô.

“Ngạch...” Cô gãi gãi đầu, sau đó nhìn Lục Cẩm, “Hình như là có cái gì hàm nghĩa, nhưng là em đã quên, tóm lại là ước muốn duy nhất là nâng ly uống hết. Mặc kệ, uống rượu đi.”

“Ân.” Lục Cẩm nói xong, chúng tôi liền cầm trong tay ly rượu uống hết toàn bộ.

“Khụ khụ khụ...” Cô không cẩn thận bị sặc rượu một chút, sau đó bắt đầu mê muội đứng lên. Trong lòng thầm kêu không xong, xem ra cô là muốn say!

“Vũ Vũ, em say sao?”

Hai mắt sương mù trong lúc đó, nghe được yêu nghiệt mang theo thanh âm ý cười truyền đến. Cô liền nói: “Cái gì say, em mới không có say, em còn muốn uống, cho em rượu... Cách.” Nói xong, tay của cô ôm lấy gáy yêu nghiệt, đầu óc trống rỗng bị cồn cháy sạch, cô căn bản không biết chính mình tình cảnh hiện tại có bao nhiêu nguy hiểm!

“Xì,...” Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, thuận thế đem cô nằm thẳng lại trên giường, nhìn cô nói: “Xem ra em thật sự say không nhẹ, tửu lượng không tốt đến như vậy. Nhưng mà em say ngược lại càng chủ động.”

“Ngô... Nóng quá, anh có phải hay không quên điều hòa.” Cô khó chịu cởi áo ra, ánh mắt mở rộng, hơi hơi trừng mắt nhìn yêu nghiệt liếc một cái, “Anh đúng là trướng thổi, còn không mau tới đây giúp...”

“OK, xin tuân mệnh.” Lục Cẩm nói xong, trong tay lập tức chấp hành.

“Hừ hừ, tính ra anh cũng thức thối...” Cách, ai cho anh bình thường khi dễ cô, bây giờ còn không phải nghe cô làm theo mệnh lệnh. Cô vươn tay bắt đầu đỡ ngược khuôn mặt yêu nghiệt cẩn thận, trong lòng đặc ý chỉ cực.

“Em nói đúng, em là nữ hoàng của anh.” Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, sau đó nháy mắt đem xóa hết chương ngại vật trên người chúng tôi.

“Ngô... Đó là một cái gì vậy?” Cô theo khuôn mặt yêu nghiệt trượt xuống dưới, sau đó đụng đến một viên nho nhỏ tròn tròn gì đó, hình như là quả thực? Vì thế, cô lập tức ngồi dậy, theo hướng tay sau đó một ngụm đem khóa quả thực kia cắn tại trong lời nói, nhẹ nhàng cấp cho phép.

“Tê...” Lục Cẩm hít sâu một hơi, trong mắt quay cuồng ngập trời đại hải, hơn nữa tiếp tục dụ hoặc cô nói: “Vũ Vũ, em lại cần cần thử xem.”

Hừ, cần liền cần, sợ gì chứ! Lòng cô khinh thường, sau đó tiếp tục khẽ cắn quả thực kia, ngẫu nhiên còn vươn cái lưỡi liếm liếm, nhưng là phát hiện hương vị không được tốt lắm, còn không bằng bánh ngọt trong hôn lễ đâu. Vì thế, cô liền buông tha nằm lại trên giường.

“Ép buộc đủ? Đến phiên anh sao?” Lục Cẩm nhìn thấy cô ngoan ngoãn nằm trên giường, mở miệng hỏi nói.

“Không cần!” Cô lập tức phủ quyết, sau đó nhìn chằm chằm đã biết yêu nghiệt muốn động dục sâu vô cùng, “... Anh... Anh khẳng định sẽ khi dễ em...”

Nghe vậy, Lục Cẩm phát ra tiếng cười giống như cầm thú “Sẽ không, anh sẽ chỉ làm cho em cảm giác phiêu diêu.”

“Nga...” Cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, sau đó lại lập tức mở nhìn hẩn. Lo lắng hỏi: “Là... Là thật vậy chăng?”

“Đúng anh đã bao giờ lừa gạt em chưa?” Lục Cẩm vừa nói xong, liền cúi đầu hôn vào môi cô, đầu lưỡi linh hoạt khiêu khai khớp hàm của cô, kêu gọi bạc môi ái muội đụng vào tiểu nhĩ của cô, khiến cho cô từng đợt tê dại, cô cái miệng phần nộn nhỏ nhắn không tự chủ được hơi hơi mở ra.

“Ân... Em... em hô hấp... Không đến ...” Cô vươn tay đẩy yêu nghiệt trên người ra, nhưng mà đã sớm bị men say tập kích cô căn bản không có chút khí lực. Tại yêu nghiệt một chút không để ý cùng cô hôn môi, cô chỉ có thể bị động thừa nhận hẩn gây cho cô một lần lại một lần cảm giác, yêu nghiệt tiếp tục ở trên người cô đốt, cô kim lòng không được nói: “Hảo... Thật là khó chịu...”

“Khó chịu là được rồi.” Lục Cẩm ngẩng đầu, ngón tay thon dài bao trùm bộ ngực tròn của cô, sau đó đưa tay sờ, dễ dàng nắm tiểu nho của cô, nhẹ nhàng ôn nhu xoa.

“A... Đừng... Đừng như vậy...” Cô nhất thời hét lên một tiếng, muốn thoát đi điều này làm cho cô cảm giác khó chịu, nhưng lại bị yêu nghiệt ôm chặt, miệng của cô lại bị khống chế, yêu nghiệt khinh khê cắn môi dưới của cô.

“Ngô...” Cẩm thụ nội tâm ý nóng từng trận đánh úp lại, cô đưa tay đánh vào bờ ngực cường tráng của yêu nghiệt, một hồi thiên đường một hồi địa ngục, cảm giác thật sự làm cho cô sắp điên mất, “Không... Không cần cần em.” Nói xong, cô phát tiết dường như hung hăng cắn bả vai yêu nghiệt.

“Tê...” Lục Cẩm nhất thời hừ nhẹ một tiếng, híp lại hai mắt nhìn cô, chậm rãi nói: “Ly Vũ Vũ, đây là em tự tìm.” Môi của hắn vừa ngoan ngoãn hôn lên người cô, hơn nữa tà ác tại đỉnh không ngừng lưu lại ấn ký. Hoàn toàn không nhìn hai mắt cô đắm lệ mơ hồ lên án hắn hành vi phạm tội ác liệt, hơn nữa tay hắn phía trong từ thâm sâu vô cùng chậm rãi thăm dò, nhìn thấy hướng tay hắn mà cô càng thêm run run thân mình, hắn trong mắt cảm thú ý càng phát ra đặc hơn.

“Ngô... Anh cái vương bát đần...” Cô toàn thân vô lực chút không thể nhúc nhích, đóa hoa bị hắn không ngừng gây xích mích, vốn đã muốn bị men say biến thành đầu óc choáng váng cô càng thêm không thể tập trung tư tưởng tự hỏi, cảm nhận được yêu nghiệt thật lớn cứng rắn tại hoa khẩu chỗ thời điểm không ngừng ma sát, cô không tự chủ được khẽ gọi: “Không... Không cần...”

“Nga?” Lục Cẩm nâng mi ngả ngón, nhìn cô nói: “Ly Vũ Vũ đồng học, chính em tự mình châm ngòi, nhất định phải tự mình tiêu diệt.” Nói xong hắn đè lại, cô vẫn không an phận, tay kia thì cầm thắt lưng của cô, thắt lưng tinh trắng bắt đầu tại đường viền hoa khinh đụng chạm.

Lục Cẩm nhìn vẻ mặt đỏ bừng của cô, kia sương mù hai tròng mắt, phấn nộn cánh môi, cùng với bộ ngực trắng nõn làm cho hắn một tay không thể xoa nắm rất tròn, này hết thấy hết thấy, đều làm cho hắn điên cuồng mới thôi, “Vũ Vũ... Em thật đẹp, em phải nhớ kỹ, em,... chỉ có thể là của Lục Cẩm anh!” Bá đạo tuyên đọc chủ quyền hoàn toàn của hắn sau này, cứng rắn của hắn không chút do dự hướng bên trong thẳng tiến...

“Ngô... Hảo... Đau quá, anh... Anh, yêu nghiệt háo sắc này...”

“OK... Thoải mái một chút được không...”

“Ô ô... Em... em sẽ không...”

“Được rồi... Nhưng mà như vậy cũng sẽ rất thoải mái...”

“Anh... Người này... Biến thái yêu nghiệt háo sắc... Không công bằng a...” Lòng cô căm giận, vì sao yêu nghiệt mỗi lần đều nắm giữ quyền chủ động!

“Làm sao không công bằng, anh liền ở trong này, tùy tiện em nhu ngược.” Lục Cẩm vô sỉ nói, hơn nữa độ mạnh yếu nhanh hơn, một lần một lần tiến vào rồi khỏi.

“A... Anh... Chậm một chút... Em... Không được a...” Cô nhất thời thét chói tai, này yêu nghiệt thói, làm sao mỗi lần đều tốc độ nhanh hơn!

“Này chúng ta chỉ có một đêm tân hôn, thân là chồng anh đương nhiên muốn ra sức mới được, bằng không sẽ làm cho vợ yêu không vừa lòng?” Lục Cẩm nói xong, cúi đầu khẽ hôn trán của cô một chút.

“Ô ô... Chậm một chút... A... Này vài lần đều... Anh... Anh không có một sao a...” Theo yêu nghiệt tốc độ càng lúc càng nhanh, cô ngẩng cao đầu, phát tiết cảm giác trong lòng khó chịu.

“Mới ba lượt mà thôi, còn chưa đủ, đêm nay chúng ta ngoạn đến sáng đi.” Lục Cẩm thập phần vô sỉ hồi đáp.

“Em... Choáng váng a... Không... Không được a... Mau... Mau dừng lại được không... Em thật sự chịu không nổi...” Cô bị yêu nghiệt trả lời dọa ra một thân mồ hôi lạnh, nếu thật sự muốn ngoạn đến hừng đông, cô đây không phải muốn hư thoát mà chết!

Một lát sau.

“Ngô... Lục Cẩm... Anh... Anh mệt rồi a?”

“Không được... Thể này mới bao lâu thời gian... Còn chưa tới một phần ba...”

“Thần a... Một phần ba? Ô ô... Em... Em không cần...”

“Không được, em muốn.”

“Anh nha nha ... Thối yêu nghiệt, anh mau đến dừng lại... Anh nếu không dừng lại... em liền... em tìm cái kia... A...” Cô còn không nói gì, liền phát hiện yêu nghiệt độ mạnh yếu lại thêm đại thêm mạnh, cô bị yêu nghiệt tốc độ mạnh yếu liên tiếp biến thành lui về phía sau.

“Nói, em muốn tìm ai? Là Hường Văn kia sao?” Lục Cẩm ghen tuông mười phần nhìn cô hỏi.

“A... Đừng... Đừng như vậy dùng sức a...”

“Vũ Vũ, em nhớ kỹ, em chỉ có thể là của anh.”

“A... em... em biết ... Buông tha em đi...”

“Hảo, kêu tên của anh.”

“Yêu nghiệt háo sắc.”

“Nga?” Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, híp mắt đối cô phát ra uy hiếp, “Ly Vũ Vũ, có phải hay không hướngg anh thích lão công như vậy!”

“Không cần... Lục Cẩm... Lục Cẩm...” Cô liền kêu lên.

“Gọi Cẩm.” Lục Cẩm không hài lòng nhìn với cô nói.

“Cẩm...anh buông tha em đi...” Cô không ngừng thở dốc, thật sự chịu không nổi .

“Tốt, vợ yêu, chúng ta cùng đi đi.” Lục Cẩm vừa lòng cười cười, sau đó ôm eo nhỏ của cô tốc độ nhanh hơn.

“A a a... Anh tên hỗn đản này...”

Tác giả có việc muốn nói: phốc... Ô mặt thổi qua

33. Chương 33: Tuần Trăng Mật Chi Lữ

Ngày hôm sau, cô mang đôi mắt gấu mèo ngồi ở trên ghế, tức giận nhìn gương mặt đáng ghét của yêu nghiệt. Ngày hôm qua chết tiệt, ngày hôm qua không để ý lời cầu xin của cô, lại ôm cô XXOO vài lần, hừ!

“Phu nhân đại nhân, em như vậy nhìn anh làm gì?” Lục Cẩm cười đem cháo dinh dưỡng đến trước mặt, hơn nữa giúp cô thêm một chén thịt hoàn canh.

“Hừ hừ, anh còn không biết xấu hổ, em hiện tại cả người đau nhức một chút khí lực đều không có.” Cô cầm lấy thìa, một ngụm một ngụm uống cháo.

“Kia không phải ông xã biểu hiện tình yêu dành cho em thôi.” Lục Cẩm ngồi ở trên ghế, ý cười trong suốt nhìn cô.

Hắn nha nha, là ác mộng tiến đến còn không biết sợ lắm. Nhưng mà, cô ngẩng đầu nghĩ nghĩ, giống như từ lần sinh sự hôm trước cô vốn không có gặp qua Hường Văn , không biết ngày đó yêu nghiệt rốt cuộc đối Hường Văn nói gì đó? Dù sao cô hiện tại cùng yêu nghiệt cũng đã kết hôn, hỏi một chút hắn cũng sẽ không nói gì? Vì thế, cô nhìn yêu nghiệt nhẹ giọng hỏi: “Lục Cẩm, anh lần đó đã nói gì với Hường Văn, biến thành Hường Văn đều không có tìm đến em. Không biết anh ngày đó đối hắn nói là cái gì, mau dạy em đi, về sau em lại gặp được chuyện này, em còn biết mình phải xử lý như thế nào.”

“Anh lần trước không nói gì với hắn ta cả ?” Lục Cẩm không có nhìn cô, cúi đầu nói, sau đó tiếp tục khuấy trong tay cháo.

“Anh lần trước nói tương đương chưa nói thôi.” cô bĩu môi, nhưng mà từ sau kia chuyện, cô liền không cần thận phát hiện Hường Văn có một bí mật nhỏ, tuy rằng không biết có phải hay không cô nghĩ như vậy, nhưng là cô cảm thấy tám chín phần mười chính là Hường Văn khẳng định là bị người vận vẹo, mà đầu số gây nên chính là cô phía trước vị này yêu nghiệt đồng học.

Nghĩ đến đây, cô có chút đáng khinh nhìn yêu nghiệt liếc mắt một cái, cười hắc hắc hỏi: “Lục Cẩm, anh có phải hay không đã làm khó Hường Văn.”

“Phốc...” Không nghĩ tới, cô vừa nói xong, yêu nghiệt thiếu chút làm canh trong miệng phun ra.

Lục Cẩm buông chén trong tay, sau đó nhíu mày nhìn cô, chậm rãi nói: “ Vợ à, em khi nào trở nên tài hoa như vậy? Cứ nhiên ngay cả những lời này em đều nói ra.”

“...” Bị yêu nghiệt nói như vậy, cô có chút ngượng ngùng cúi đầu, giống như cũng là...

“Tốt lắm, vợ yêu, em không ăn nữa sao?” Lục Cẩm rút ra khăn tay nhẹ nhàng xoa xoa miệng, sau đó nhìn cô nói.

“Ân!” Cô liền lau miệng, sau đó đứng lên chuẩn bị đi uống nước. Ai ngờ mới vừa đi vài bước, cánh tay liền bị yêu nghiệt giữ chặt.

“Ân?” Cô quay đầu, cho nên nhìn yêu nghiệt không rõ chuyện gì.

“Em lau miệng chưa sạch kìa.” Yêu nghiệt chỉ lên cằm của cô, trong tay cầm khăn tay ôn nhu lau khô miệng của cô, sau đó chậm rãi cúi đầu, khinh nhẹ hôn môi cô.

“Ngô...” Cô bị yêu nghiệt hôn có chút tình mê ý loạn, sau đó đột nhiên nhớ tới hôm qua yêu nghiệt điên cuồng, liền lập tức đẩy yêu nghiệt ra, tức giận trừng mắt hăn nói: “Ừ, chúng ta sẽ không kịp máy bay đâu?”

Lục Cẩm khoe miệng hơi hơi gợi lên, sau đó nói: “Xem ra anh đã quá cưng chiều em, lá gan của em càng lúc càng lớn.”

“...” Rõ ràng là anh sắc lòng nổi lên dục vọng trước nha...

Trên máy bay.

Cô nhìn ngoài cửa sổ mây trắng, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề mà cô đã quên, sau đó quay đầu nhìn yêu nghiệt hỏi: “Đúng rồi, chúng ta lần này là muốn đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?”

“Nước Pháp.” Lục Cẩm nhìn cô nhưng không thể trách.

“Nga, ở đó rất lãng mạn.” Cứ nhiên muốn đi nước Pháp hưởng tuần trăng mật, hắc hắc, xem ra yêu nghiệt vẫn là rất biết tâm ý con gái nha, biết con gái đều là thích lãng mạn, kỳ thật chính cô cũng thích.

“Bởi vì, áo cưới, hôn lễ cùng với tuần trăng mật, đều là của chúng ta. Cho nên, anh đều phải lên kế hoạch cho em vừa lòng mới được.” Lục Cẩm thập phần tri kỷ kéo tay cô, sau đó nhìn cô hỏi: “Lạnh không?”

“Rất tốt, hiện tại độ ẩm vừa vặn.” Cô ngả đầu tựa vào bờ vai yêu nghiệt, cô vươn tay cầm tay yêu nghiệt nhìn ngón tay lờ lờ tỏa sáng của nhẫn kim cương, trong lòng rất ngọt ngào. Yêu nghiệt, cuộc đời này có anh là em thỏa mãn rồi.

“Ngủ đi, đến nơi anh sẽ gọi em.” Lục Cẩm điều chỉnh một chút tư thế, để cho cô ngủ càng thêm thoải mái.

“Ân.” Cô nói, liền chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Qua hồi lâu, cô mở mắt ra nhìn nhìn chung quanh, cứ nhiên phát hiện vẫn còn ở trên máy bay, vì thế lập tức nhìn về phía yêu nghiệt, phát hiện yêu nghiệt cũng đang nhìn cô.

“Lục Cẩm, như thế nào mà vẫn chưa tới?” Cô bất khả tự nghị nhìn yêu nghiệt hỏi.

Lục Cẩm bật cười, xoa xoa đầu cô nói: “Cô nương, em mới ngủ 20 phút mà thôi, như thế nào lần này em nhanh như vậy đã tỉnh?”

“Phải không? Mới 20 phút?” Cô kinh ngạc trợn to hai mắt, không nghĩ tới cô nghĩ mình đã ngủ vài tiếng đồng hồ, cứ nhiên mới ngủ 20 phút.

“Ân, xem ra bốn trụ bắt đầu tỉnh ngộ, biết ngủ quá nhiều đối thân thể của chính mình không tốt.” Lục Cẩm khinh cười nói.

“Thiết nghĩ ngủ có thể làm cho da phụ nữ càng thêm khỏe mạnh mà phải không?” Cô hơi hơi bĩu môi, sau đó có chút ngượng ngùng hỏi: “Lục Cẩm, đưa em đi toilet đi, em nghĩ phải rửa mặt.”

“OK.” Lục Cẩm nói xong, đứng lên hướng cô vươn tay. Cô cười hì hì đưa tay đặt ở trong tay Lục Cẩm, chỉ biết hăn là tốt nhất. Yêu nghiệt đem cô đi toilet, cô liền đi vào, nhưng là không nghĩ tới yêu nghiệt cũng

theo sau tiến vào, hơn nữa đem cửa khóa lại. Cô vẻ mặt khiếp sợ nhìn yêu nghiệt, nhẹ giọng hỏi: “Anh... Anh... Anh vào đây làm gì?”

“Anh vào cùng em.” Lục Cẩm trên mặt mang theo thần bí khó lường mỉm cười, từng bước một hướng cô tới gần, mà cô từng bước một lui về phía sau.

“Nhưng nơi này là toilet nữ.” Cô hạo tâm nhắc nhở hắn, hy vọng lương tâm yêu nghiệt có thể phát hiện, sau đó từ nơi này đi ra ngoài.

“Không có việc gì, anh đã khóa cửa lại, sẽ không có ai vào đây nữa.” Lục Cẩm thập phần đáng đánh đòn nói.

“...” Thì ra anh sớm đã có mục đích, trách không được vừa rồi tốt như vậy cứ nhiên muốn đích thân mang cô đi toilet, làm hại cô vừa rồi còn cảm động như vậy.

Thời điểm bên trong, bỗng nhiên phía sau lưng là một bức tường, cô nhất thời kinh thấy: thắm, không đường lui.

“Đến đây đi vợ yêu, em không đường chạy thoát rồi.” Lục Cẩm hai tay đặt ở xương quai xanh của cô, cúi đầu cười tủm tỉm nhìn cô nói.

“Lục... Lục Cẩm, này... Nơi này nhưng là toilet.” Yêu nghiệt háo sắc biến thái này, sẽ không ở trong này muốn XXOO đi à? Cô hoảng sợ nhìn hắn nói.

“Em không muốn ở trong này làm thử xem tư vị ra sao?” Lục Cẩm nói xong, cúi đầu tại bên tai cô nhẹ nhàng thổi một hơi, dụ hoặc nói.

“Không có nghĩ tới.” Cô kịch liệt lắc đầu, cô cũng không tưởng thật vất vả khôi phục thể lực lại bị yêu nghiệt tiếp tục dây dưa!

“Nhưng là anh có nghĩ.” Lục Cẩm vừa nói xong, liền ôm cô đem đặt ở mặt trên bồn rửa tay, làm cho cô ngồi ở chỗ kia.

“A...” Cô nhất thời thét chói tai, sau đó thất kinh nhìn yêu nghiệt.

“Hừ... Không cần lớn tiếng như vậy, em muốn bị người bên ngoài nghe được sao?” Lục Cẩm buồn cười nhìn bộ dáng của cô, nhẹ nhàng nhéo nhéo hai má hơi hơi phồng hồng trên khuôn mặt cô.

“Lục Cẩm, không cần ở trong này được không.” Hai tay cô nắm chặt phía dưới đá cẩm thạch, sau đó khấn cầu nhìn hắn.

“Chúng ta hiện tại ném thử cảm giác trời cao vạn dặm làm thử đi.”

“A... Anh... này biến thái.” Cô thấp giọng la lên, bởi vì yêu nghiệt vừa nói xong, liền cúi đầu cách quần áo cần cần nhủ hoa của cô.

“Một cổ hương vị sữa tự nhiên.” Lục Cẩm vươn đầu lưỡi liếm liếm, sau đó nói.

“Anh... Anh... A...” Trời, yêu nghiệt thói này cứ nhiên còn có thể nói ra những lời như vậy, cô nhắm hai mắt lại, quả thực không dám nhìn tới yêu nghiệt.

“Để anh, hôm nay em đừng nghĩ muốn chạy trốn.” Lục Cẩm hôn môi cô, sau đó càng phát ra cuồng dã, linh hoạt lưỡi mang theo mị hoặc ma lực hung hăng quấn lấy lưỡi của cô cùng nhau chơi đùa. Sau đó, hắn dùng lực cánh tay nắm chặt eo nhỏ của cô, đem cô khóa lại trong lòng hắn, lửa nóng theo môi, lông mi dài nhỏ, cảm, gáy trắng nõn, một đường đi xuống ôn nhu hôn.

Làm xúc cảm nóng rực mà ướt át kia xẹt qua xương quai xanh của cô, nhất là yêu nghiệt cách lớp quần áo không ngừng khẽ cán đỉnh rất tròn kia, cô nháy mắt cảm giác được một trận mãnh liệt khoái hoạt, hơi hơi ngang đầu, thân mình mềm yếu nằm ở trong lòng hắn, bất đắc dĩ lại chờ mong hắn đối với cô mà hưởng thụ trên chộc.

“Vũ Vũ, anh yêu em, thật sự thực rất yêu em.” Lục Cẩm nâng mặt cô lên, thật sâu hôn lên cánh môi phần nộn của cô. Nhìn hai tròng mắt cô càng phát ra sương mù, hắn khẽ cười một tiếng, ngón tay thon dài luồn

vào trong y nội của cô, liền dễ dàng cởi bỏ thứ trói buộc trên người cô. Môi lưỡi nóng lập tức dờ đi lãnh địa, tiến công đến nơi ngực tròn của cô nhẹ nhàng hôn...

“Không...” Cô khó nhịn kêu một tiếng, nhưng lại cố nén tiếng thét chói tai ở nội tâm, không có sức lực để tránh sự tàn sát bừa bãi của yêu nghiệt đối với thân thể cô, “Không được a... Nơi này không được a...”

“Không có việc gì, nơi này cách âm hiệu quả cũng không tệ.” Lục Cẩm hướng cô thổi một ngụm nhiệt khí, nhẹ giọng an ủi nói.

Yêu nghiệt thổi ra nhiệt khí làm cho cô cả người càng thêm khô nóng, có chút bất an vặn vẹo thân thể, lại không nghĩ rằng động tác này lại rước lấy lời nói tá ả từ yêu nghiệt: “Vũ Vũ, em hiện tại câu dẫn anh sao?” Thanh âm gợi cảm mà trầm thấp, Lục Cẩm không ngừng dự hoặc cô chỉ còn một tia lý trí.

“Thế nào... Không có...” Cô bĩu môi, ủy khuất nhìn hắn, rõ ràng là hắn câu dẫn cô a... Nga không đúng, là cưỡng dâm được không. “Chúng ta không cần ở trong này được không.”

“Vũ Vũ, em cảm thấy việc đã như thế, anh còn có thể dừng lại sao?” Lục Cẩm ngẩng đầu, trong mắt khát vọng dày đặc che kín hơn, cứng rắn nóng rực của hắn cách quần áo nhẹ nhàng ma sát phía dưới cô, tay cũng không nhàn rỗi theo phía dưới của cô chậm rãi hoạt động phía trong, thông thả mà có chứa kỹ xảo trêu đùa, cái loại cảm giác phiêu nhiên này, làm cô càng thêm khó nhịn la lên cùng kinh suyễn.

“Ngô... em nghĩ muốn...” Cô kim lòng không được hô một câu, sau đó nhìn yêu nghiệt nháy mắt trở nên lóe sáng ánh mắt, cô ngay cả việc che miệng lại cũng quên, trong lòng thầm kêu: thảm, cô làm sao có thể nói ra lời này đâu?

34. Chương 34: Máy Bay Thượng Kịch Chiến

“Vũ Vũ... Em vừa rồi đang nói cái gì? Nói lại lần nữa xem.” Lục Cẩm nhìn mặt cô đỏ lên, cười đến vẻ mặt đầy yêu nghiệt.

“Không... Không có gì!” Cô nghiêng mặt đi, căn bản không dám nhìn tới yêu nghiệt.

“Thân ái ... Nói lại lần nữa xem được không?” Nhưng là Lục Cẩm không thuận theo không buông tha, rất nhanh ma sát phía dưới của cô, dụ dỗ cô.

“Không...” Cô cố nén thân thể truyền đến từng trận tê dại, kiên quyết hướng yêu nghiệt không khuất phục, bằng không cô về sau khẳng định sẽ bị yêu nghiệt biến thành một con rối.

“Đến... Nói lại lần nữa xem.” Lục Cẩm tay vẫn cố định phía dưới của cô nhẹ nhàng ma sát, tay kia thì không ngừng xoa xoa ngực tròn của cô, sau đó ngón tay nắm núm hoa của cô, nhẹ nhàng chuyển vòng.

“Không... Em không cần...” Cô kiên quyết phản kháng, tuyệt đối... tuyệt đối không thể hướng yêu nghiệt khuất phục.

“Vũ Vũ... Nếu như vậy, anh đây cũng không miễn cưỡng em.” Lục Cẩm khẽ cười một tiếng, bạc môi không ngừng bên tai cô nhẹ nhàng cắn cắn, mang theo tình yêu ôn nhu chiều chuộng, ngón tay thon dài tại đó hoa kia có chứa kỹ xảo đùa cợt, đưa tới thân thể cô một trận, lại một trận tê dại.

“Ngô... Dừng...” Nhìn yêu nghiệt rất nhanh cởi bỏ quần áo của cô, sau đó lại cởi bỏ quần áo trên người hắn

“Vợ yêu, anh đến đây.” Lục Cẩm nói xong, ôm thắt lưng của cô, đem cô nhẹ nhàng áp xuống, cứng rắn thật lớn chậm rãi tiến vào bên trong cơ thể cô.

“Ngô... Đau quá...” Thành linh xảy ra trường đau làm cho cô bất an vặn vẹo thân mình, vẻ mặt ủy khuất nhìn yêu nghiệt nói: “Anh... Anh khi dễ em.”

“Anh làm sao có thể khi dễ em? anh sẽ chỉ làm em càng thêm hạnh phúc.” Lục Cẩm nhẹ nhàng co rúm lại, hai tay nâng chân của cô lên, ở tư thế này hẳn càng thêm thuận lợi thao tác. Hắn cúi đầu, đặt đôi môi trên mặt của cô in lại nụ hôn ôn nhu, lại chậm rãi chuyển qua bộ ngực rất tròn của cô nhẹ nhàng cắn cắn.

Cô mở hai mắt mê ly, nhìn yêu nghiệt trên người cô không ngừng tàn sát bờ bãi, trong lòng ngượng ngùng đồng thời lại cảm thấy thập phần thoải mái. Lục Cẩm buông chân của cô, mạnh mẽ đem cơ thể của cô kéo tới gần, truyền đến tiếng vang phách phách va chạm.

Cô nhắm chặt hai mắt, hưởng thụ yêu nghiệt gây cho cô xỏ xuyên qua cực hạn khoái cảm, tay hắn càng đã càng không ngừng hướng cô va chạm, bên tai truyền đến thanh âm yêu nghiệt dồn dập.

“Vợ yêu, mở mắt ra, nhìn anh tiến vào em.” Lục Cẩm nhẹ giọng dụ hoặc nói.

Cô cắn chặt môi không cho chính mình kêu ra tiếng, cô hiện tại cả người đàn độn, nghe được lời nói của yêu nghiệt, liền nghe lời mở ra hai mắt cúi đầu nhìn lại. Nhìn yêu nghiệt thật lớn tiến vào rút ra tại phần cánh hoa trung của cô, trong lòng chợt lóe kinh dị, không nghĩ tới thật lớn như vậy gì đó cư nhiên cũng có thể đi vào cô.

Nhưng là, cô cau mày nhìn yêu nghiệt, “Ngô... Rất... Quá nhanh ... Chậm một chút...” Cả người cô run rẩy căn bản thừa nhận chịu không nổi nhu cầu quá nhiều của yêu nghiệt, khoái hoạt liên tục tăng dần, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn đạt của yêu nghiệt, trong lời nói không ngừng tràn ra thoải mái kiều mỹ khinh ngâm, giống nhau cảm giác chính mình sắp đến thiên đường.

“Vũ Vũ...” Nhìn cô dần dần không tỉnh táo khi hắn đang cuồng dã bên trong, Lục Cẩm trên mặt lộ ra biểu tình vừa lòng, bỗng nhiên đôi mắt cấp tốc co rút lại, sau đó lại liên tiếp rất nhanh thêm cực lực tiến vào rút ra, hắn cuối cùng phóng thích vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô... Mà cô, đã té xỉu trên người hắn khi yêu nghiệt điên cuồng động tác

Khi cô tỉnh lại, đã ở trong phòng khách sạn.

Vì thế, cô lại một lần nữa trợn mắt nhìn yêu nghiệt, bởi vì thật vất vả có thể tại máy bay ngủ nhiều một lúc, kết quả cứ như vậy bị tên yêu nghiệt sắc tâm chiếm lấy !

“Không cần nhìn anh như vậy, em vừa tỉnh lại đã ở trong khách sạn, căn bản không cần em tự mình đi, không tốt sao?” Lục Cẩm ngồi ở bên giường, vẻ mặt ý cười nhìn cô.

“Không tốt!” Cô hai tay xoa thắt lưng, ngữ khí thập phần nghiêm túc đối với yêu nghiệt nói: “Em nghiêm trọng cảnh cáo anh, lần sau XXOO phải được sự đồng ý của em.” Bằng không cô có dự cảm, cô sau này đều cùng yêu nghiệt XXOO vượt qua cuộc sống hôn nhân.

“Em là vợ của anh, anh có quyền lợi của chồng chứ !” Lục Cẩm cười búng vào trán của cô, nhìn cô vẻ mặt giận dữ, thỏa hiệp gờ lên hai tay nói: “Hảo, anh đáp ứng em, sẽ giảm bớt một chút.”

“Hừ, này còn không sai!” Cô vừa lòng ngẩng đầu, sau đó trong nháy mắt lại nhìn về phía yêu nghiệt, vừa mới khôi phục khuôn mặt đắc ý tươi cười lại biến thành vẻ mặt tức giận, “Lục Cẩm, anh mấy ngày nay theo em XXOO đều không có mang áo mưa.”

“Cái này anh không thể thỏa hiệp, bởi vì anh rất muốn rất muốn có đứa nhỏ.” Lục Cẩm buông tay, đi đến đầu giường cầm lấy cái gì đó liền ném cho cô.

“Hừ...” Cô hơi hơi trừng mắt liếc mắt một cái nhìn hắn, nhưng mà quên đi, yêu nghiệt quả thật cũng rất muốn muốn đứa nhỏ, liền thuận theo tự nhiên đi. Nhưng mà, yêu nghiệt ném cho cô là cái gì, cô nhìn nhìn trong tay gì đó, sau đó nhìn hắn.

“Đây là sôcôla đen, em thử xem xem ăn được không?” Lục Cẩm nói xong, chính mình cũng lấy một cái để cho vào miệng, sau đó khẽ nhíu mày.

Thì ra là sôcôla! cô lập tức mở ra, sau đó bẻ một khối để vào trong lời nói tinh tế nhấp nháy .” Ờ, hảo hảo ăn nga.” Cô liếm liếm ngón tay cầm sôcôla, hưng phấn đối yêu nghiệt nói.

“Nga, phải không? Anh cảm thấy bình thường, nhưng mà em thích là tốt rồi. Anh đi trước tắm rửa.” Lục Cẩm nói xong, đứng lên bắt đầu thoát quần áo trên người.

“Tắm rửa?” Cô kinh hô, hiện tại là mấy giờ a, sau đó quay đầu nhìn về phía đồng hồ báo thức ở đầu giường, cư nhiên phát hiện đã tám giờ tối!

“Ân, lát nữa sẽ có người mang bữa tối lên, em ăn trước đi.” Lục Cẩm nói xong, đứng dậy đi vào phòng tắm.

“...” Cô xem bóng dáng yêu nghiệt, oán hận cắn chặt răng, tên hỗn đản này, cư nhiên làm cho cô ngủ lâu như vậy. Không nên không nên, về sau nhất định phải kiên quyết khởi nghĩa phản kháng, bằng không cô về sau ngày đều phải ở trên giường vượt qua !

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Ngài hảo, đưa bữa tối đến đây.”

“Nga, lập tức đến.” Cô buông sôcôla trong tay, hướng ngoài cửa chạy tới. Vừa mở cửa ra liền thấy một vị trẻ tuổi hai tay bưng thức ăn. Người phục vụ cười hướng cô hơi cúi đầu, nói với cô: “Chúc bữa tối ngon miệng.”

“Di, người nói được tiếng Trung sao?” Cô tiếp nhận bữa tối từ người phục vụ đưa qua, vẻ mặt kỳ quái nhìn cô ta, nơi này không phải nước Pháp sao? Cô không phải là phải nói tiếng Pháp sao? Vừa mới bắt đầu cô còn lo lắng, cô nghe không hiểu lời của cô ta đâu.

“Ngài hảo, bởi vì chúng tôi biết khách là người Trung Quốc, cho nên dùng tiếng Trung.” Người bán hàng vẻ mặt mỉm cười hướng cô giải thích nói, “Xin hỏi còn có cái gì cần hỗ trợ sao?”

“Không có, cảm ơn nhiều!” Cô cười hướng cô ta gật gật đầu hồi đáp.

“Tôi xin phép đi trước, chúc ngon miệng.” Người bán hàng nói xong, chậm rãi rời khỏi phòng. Cô bị kích động trong tay cầm bữa tối đặt ở trên bàn, sau đó mở nắp ra, phát hiện bên trong cư nhiên là... Ngạch... Cô xem không hiểu gì đó.

Vừa vặn lúc này, Lục Cẩm trong phòng tắm đi ra, trên người khoác áo khăn tắm, trên tóc còn hỗn độn dính nước, sau liền hướng cô đi tới.

“Lục Cẩm, anh mau tới đây xem, đây là cái gì?” Cô liền gọi yêu nghiệt lại, sau đó tò mò chỉ vào bữa tối mà người phục vụ đưa tới.

Lục Cẩm đi đến cô bên người, đối với cô cười cười, giải thích nói: “Đây là liêu chanh nước Pháp nga can tương, cũng là một cách thức nấu khoai tây, biết em chưa ăn qua, cho nên nếu đến nơi đây, sẽ cho em ở đây ăn mỹ thực của nước Pháp. Sau này, anh sẽ mang em đi ăn mỹ thực khắp nơi.”

Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô nhất thời cảm động rồi tỉnh rồi mù, “Lục Cẩm, anh thật tốt quá!”

Lục Cẩm tuần mi một điều, nâng cằm cô lên nhìn ánh mắt cô nói: “Nếu biết anh tốt, vậy nhanh chút sinh đứa nhỏ cho anh.”

“...” Cô khoe miệng nhẹ nhàng co rút, này yêu nghiệt, thật sự là không có lúc nào là không đề cập tới chuyện này đều không được.

“Đến, thử xem.” Lục Cẩm tao nhã giúp cô kéo ghế, sau đó đưa tay đỡ cô ngồi xuống.

Cô lập tức ngồi xuống, cầm lấy chiếc đĩa liền gấp liêu chanh nước Pháp nga can tương trên bàn ăn một ngụm. Sau đó nháy mắt kinh hô, hưng phấn nhìn yêu nghiệt nói: “Trời, này hảo ăn ngon nha.”

“Từ từ, bằng không anh không để em ăn đâu!” Lục Cẩm mang đầy ý cười nhìn cô, vẻ mặt sủng nịch, “Đến, lại nếm thử cái này.”

“Ân.” Cô gật đầu, sau đó nếm một chút khoai tây, phát hiện hai loại này đều giống nhau ăn rất ngon, căn bản chẳng phân biệt được cao thấp.

“Ân, vậy ăn đi, ăn xong chúng ta đi ngắm tháp Eiffel.” Lục Cẩm một bàn tay dựa đầu, nhìn cô ăn bữa tối.

“Tháp Eiffel? Tên nghe rất quen nha.” Cô từng ngậm từng ngậm ăn mỹ thực, gian nan nói.

Lục Cẩm bắt đầu nhìn cô miệng há to ngậm thức ăn, nhẹ giọng nói: “Chậm một chút, không ai ăn tranh với em đâu, nếu ăn không đủ no anh có thể lại kêu. Tháp Eiffel là biểu tượng của nước Pháp, nó rất đẹp.”

“Nga, thì ra là kiến trúc nổi danh như vậy, trách không được em nghe tên rất quen.” Cô hướng yêu nghiệt cười cười, sau đó tiếp tục ăn mỹ thực. Hảo hạnh phúc hảo hạnh phúc, thức ăn đó ăn quá ngon. Lục Cẩm nhìn bộ dạng ăn của cô, thất kinh thở dài một hơi, rút giấy ăn ra đưa cho cô, “Em xem em, bên miệng đều dính bao nhiêu nước.”

“Nga.” Cô tiếp nhận khăn lung tung xoa xoa miệng, sau đó đem giấy ăn ném tới một bên tiếp tục ăn.

“Em cảm thấy thịt viên cùng này dóc đối lập, ăn cảm thấy thế nào?” Lục Cẩm đem miếng giấy ăn cô để một bên vứt vào giỏ rác, sau đó nhìn cô hỏi.

“Đương nhiên là thịt viên.” Cô lập tức nói, cho dù mỹ thực bên ngoài có ngon nhưng vẫn kém xa mỹ thực trong nước, bởi vì bên trong nó còn bao hàm tình cảm ở bên trong.

Lục Cẩm cười cười, liền không nói cái gì nữa, lẳng lặng nhìn cô ăn. Mà cô, không quan tâm qui tắc xung quanh tiếp tục tập trung ăn, thứ nhất là vì ăn tốt lắm, thứ hai là vì cô thật sự rất đói bụng, yêu nghiệt lúc trước tiêu hao của cô bao nhiêu thể lực, bồi bổ trở về mới được. Hừ hừ!

35. Chương 35: Bị Em Trai Bắt Cóc

“Chúng ta đã ở nước Pháp này 1 tháng rồi sao?” Trong tay cô đang cầm trà sữa nóng, quay đầu nhìn yêu nghiệt đang lái xe, trong lòng âm thầm thở dài, vì sao người này ở đâu cũng đều tốt như vậy? Thật sự là không công bằng.

“Anh nhìn xem, nước Pháp này quả là tốt nếu thích thì chúng ta ở lại lâu một chút, còn nếu không thích thì ngày mai có thể rời đây không?” Khi cô nói đến điều này, Lục Cẩm quay đầu liếc mắt nhìn cô một cái, nhẹ giọng nói: “Tuy nói truyền thống tuần trăng mật là một tháng, nhưng em nếu đã muốn gả cho anh, anh có thể cho em mỗi ngày trôi qua đều là tuần trăng mật,”

“Khó mà làm được, phá hỏng tuần trăng mật đã để lại cảm nhận tốt đẹp.” Cô vừa nói, vừa hút mấy hạt trân châu cho vào miệng chậm rãi cắn, tỏ vẻ thập phần không đồng ý với cách nói này của yêu nghiệt. Lục Cẩm ha ha cười, sau đó nói: “Đối với em mà nói, mặc kệ ở địa phương nào, chỉ cần có ăn ngon là được.”

“Hắc hắc!” nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, sau đó nhìn hắn nói: “Nói như vậy ở gần tháp Eiffel có cái gì ăn ngon sao?”

“Anh cũng không rõ ràng lắm, bởi vì anh cũng đã lâu không đi qua chỗ này.” Ngón tay Lục Cẩm thon dài nhẹ nhàng gõ tay lái, ánh mắt nhìn phía trước nói: “Thật lâu trước kia anh một mình đi vào chỗ này, nhìn tháp Eiffel, anh suy nghĩ khi nào thì mới có thể mang người mình yêu đến chỗ này, mà hiện tại,...” Lục Cẩm quay đầu đối cô mỉm cười, “Anh rốt cục đã làm được.”

Cô mặt hơi hơi đỏ lên, này yêu nghiệt kia, từ khi nào mà học nói được những lời buồn nôn như vậy, “Ngạch...”

“Tốt lắm, đã đến nơi.” Lục Cẩm nói xong, cởi bỏ dây an toàn của mình sau đó giúp cô nhẹ nhàng cởi bỏ dây an toàn, nhìn cô nói: “Chúng ta xuống đi.”

“Hảo.” Cô gật gật đầu, sau đó mở cửa xe ra một chút liền nhìn thấy tháp Eiffel lừng lừng trong truyền thuyết, không khỏi trợn to hai mắt, trong lòng thập phần tò mò.

“Oa, đẹp quá a!” Cô đứng ở phía dưới tháp Eiffel, nhìn lên cao tại đỉnh tháp Eiffel. Thật không hổ là đề nghị kiến trúc trong truyền thuyết, tuy rằng nói chính mình thích nhất ăn cái gì, nhưng mà trước kia nghe lão đại nói, chính mình trong lòng quả thật có điểm hướng tới.

“Em thích là tốt rồi.” Lục Cẩm đứng ở bên cạnh, một bàn tay ôm thắt lưng cô, lẳng lặng cùng cô ngắm nhìn.

“Ôi chao, em có thể cầu nguyện không? Không biết có thể linh nghiệm không đây?” Cô bỗng nhiên nghĩ một cái, sau đó vẻ mặt hưng phấn nhìn yêu nghiệt,

“Cầu nguyện?” Lục Cẩm khẽ nhú mày một cái, sau đó cười nói : “Em có thể thử xem.”

“Ân.” Cô gật đầu, hai tay hợp cùng một chỗ, sau đó nhắm hai mắt lại, trong lòng âm thầm cầu nguyện: nguyện được cùng người mình yêu dắt tay nhau đến đầu bạc, răng long.

“Được rồi!” Cô lập tức mở hai mắt, nhìn yêu nghiệt lập tức mở miệng bổ sung nói: “Không được hỏi em cầu nguyện cái gì, nói ra sẽ không linh nghiệm.”

“Càng ngày càng thông minh?” Lục Cẩm hé miệng cười, nhìn cô chậm rãi nói.

“Hừ hừ, em có khi nào ngốc đâu. Hảo, là các người luôn xem thường em.” Cô kiêu ngạo hiên ngang ngẩng đầu lên, sau đó vươn hai tay nhẹ nhàng kéo tay áo yêu nghiệt nói, “Lục Cẩm, em đói bụng.”

“OK, muốn ăn cái gì?” Lục Cẩm hiển nhiên thập phần hưởng thụ cô làm nũng, lập tức đáp. Cô cười hắc hắc, sau đó vươn tay chỉ vào quán bạch tuộc nướng đối diện, nhìn yêu nghiệt nói: “Em nghĩ muốn ăn cái kia.”

Lục Cẩm theo hương ngón tay cô nhìn thoáng qua, sau đó nói với cô; “Hảo, em ở chỗ này chờ anh, nơi đó nhiều người em sẽ không cần phải chen chúc, anh lập tức quay lại.”

“Ân.” Cô dùng sức gật gật đầu, sau đó kiễng mũi chân hôn lên trán yêu nghiệt một chút, Lục Cẩm trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó khoe miệng ý cười càng thêm lớn, rồi quay người liền đi hướng cửa hàng bạch tuộc nướng đối diện.

Mà cô, đứng tại chỗ, lẳng lặng thưởng thức tháp Eiffel xinh đẹp.

Bỗng nhiên, xa xa truyền đến một trận thét chói tai.

Cô tò mò xoay người, sau đó nhìn thấy trước mặt một chiếc xe nhỏ rất nhanh chạy như bay đến. Chiếc xe đó dừng lại bên cạnh cô, cửa xe nháy mắt mở ra, bên trong vươn một cánh tay, lập tức liền đem cô kéo vào bên trong xe, sau đó cửa xe nhanh chóng đóng lại, tiếp tục chạy nhanh. Chờ đến lúc cô có phản ứng, xe đã chạy được một đoạn xa.

“Các người là ai, các người muốn làm gì?” Cô bị người áo đen giữ chặt, trong lòng có chút kinh hoảng, không biết bọn họ muốn làm gì, hơn nữa cô hiện tại đang ở nước Pháp căn bản không biết người nào, tuyệt đối không có khả năng đắc tội với người khác a. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhưng là mấy người áo đen này căn bản không tính cùng cô nói chuyện, chính là lẳng lặng ngồi ở chỗ kia, cùng cái đầu gỗ giống nhau. Thấy thế, cô bất đắc dĩ thở dài một hơi. Quên đi quên đi, dù sao cô hiện tại cũng đào thoát không được, muốn nhìn xem người bắt cô rốt cuộc là ai, huống chi cô cũng biết yêu nghiệt khờ dại rất nhanh liền sẽ đến cứu cô.

Một lát sau, người áo đen đem xe chạy tiến vào trong một tòa biệt thự lớn, sau đó mở cửa xe, cung kính mời cô xuống xe. cô đi xuống xe, có chút tò mò nhìn ngồi biệt thự này, vừa thấy là biết không phải người có gia thế bình thường, nhưng là kẻ có tiền cô biết’ cũng không nhiều, chẳng lẽ người muốn bắt cô là kẻ thù của yêu nghiệt a!

Người áo đen đem cô đưa vào trong phòng khách rộng lớn, mặt hơi hơi cúi cúi đầu về phía trước, sau đó chậm rãi lui ra. cô đứng ở trước cửa, có chút bất an đưa mắt’ nhìn người nào đó đang ngồi quay lưng lại, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi, người là ai vậy?”

Sau đó không chút vòng vo, người nọ đối cô mỉm cười, nói: “Chị, em rất cực cũng gặp được chị.”

Oa, là em trai nha! Bất an trong lòng cô lập tức biến mất’, nhưng theo sau đó là tức giận, cô bước đến trước mặt hắn nói, trừng mắt hỏi hắn: “Em trai, cậu là đang đùa cái gì vậy?”

“Em không đùa cái gì a, em chỉ là rất nhớ chị mà thôi.” Hướng Văn vẻ mặt vô tội nhìn cô nói: “Hơn nữa chị vẫn còn tránh em, em không có biện pháp liên hệ với chị, rồi vào đường cùng chỉ còn hạ sách này.”

“Người nha nha, cậu kêu bắt cóc được không, cái gì mà kêu rồi vào đường cùng!” Cô hai tay xoa thắt lưng, tức giận nhìn hắn.

“Cũng chỉ là rời vào đường cùng thôi.” Hường Văn nhún nhún vai, đứng nhìn cô, khoe miệng gọi cảm chậm rãi phun ra, “Chị, chị có biết em nghĩ rất nhiều về chị không?”

Nhìn đến bộ dạng này của em trai, cô nháy mắt nhớ tới sinh nhật cô ngày đó tại toilet nữ gặp được chuyện của hắn, ví thế cô liền lui ra phía sau vài bước. Sau đó vẽ mặt cảnh giác nhìn hắn nói: “Em trai, tôi hiện tại đã kết hôn cùng Lục Cẩm, không cần nói với tôi những lời này. Còn chuyện lần trước ở toilet nữ, tôi hy vọng không có lần thứ hai.”

“Chị, em thật sự rất nhớ chị!” Không nghĩ tới Hường Văn không chút nghe lời cô nói, ngược lại càng thêm thâm tình nhìn cô. Vì thế, cô đề phòng càng cao, trong lòng âm thầm cầu nguyện yêu nghiệt mau tới đây cứu cô. Bằng không cô sẽ biến thành thịt bỏ bị nhận sâm!

Di... Không đúng hay không! cô nhìn Hường Văn, nội tâm đáng khinh cười, sau đó hỏi: “Em trai, chuyện lần trước của cậu bị tôi bắt gặp nha.”

“Chuyện lần trước?” Hường Văn sửng sốt, hiển nhiên không biết cô tại sao lại nói như vậy.

“Tôi nhìn thấy nam nhận của cậu.” cô cười hắc hắc, thật tốt vì cô còn nhớ chuyện này, thiếu chút nữa bị em trai siêu cấp lừa gạt, “Nam nhận của cậu khí chất hơn người, không biết các người ai là công ai là thụ đây?”

Không nghĩ tới, Hường Văn sau khi nghe được bật cười, bất đắc dĩ nhìn cô hỏi: “Nam nhận của tôi? Chị à, em là nam nhân, em làm sao có thể có nam nhận được chứ?”

“Làm trò!” Em trai giờ phút này mà còn giải thích, giải thích cũng tương đương che giấu, vì thế cô hào phóng đối em trai nói: “Em trai, chị đây sẽ không nói chuyện của các người cho ai biết. Tuy rằng nói nam nhận cùng nam nhận trong tình yêu trên thế giới này rất ít gặp, nhưng là sinh ra chính là sinh ra, ai cũng trốn tránh tránh không được.”

“Chị, em thật sự không biết tại sao chị lại nói cái gì đó, cái gì nam nhân?” Hường Văn bị cô nói không hiểu ra, chau mày.

Ai, xem ra em trai là tính đánh chết cũng không chịu thừa nhận, nếu như vậy, cô đây sẽ kể lại một chút, xem hắn có chịu thừa nhận hay không. hừ, “Em trai à, cụ thể ngày nào tôi cũng không nhớ rõ, dù sao ngày đó tôi từ trong siêu thị đi ra, liền nhìn thấy cậu trong tay cầm hòm nhắn đứng chờ ai đó, sau đó ông nội cậu đem cậu đi, lại có một vị nam nhân khác đứng ở chỗ cậu vừa đứng lúc nãy. Cho nên thôi... Hắc hắc...”

Ai ngờ, Hường Văn trên mặt lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười, nhìn cô nói: “Chị à, chị thật sự thực đáng yêu, chuyện hôm đó không ngờ lại có thể bị chị nghĩ vạ vạ thành như vậy.”

“Vạ vạ sao!” cô bĩu môi, vẻ mặt không tin, dù sao cô tin tưởng cô nhìn thấy.

“Chị, ngày hôm đó là em đang đợi chị à!” Hường Văn tựa hồ là nhìn ra trong lòng cô không tin, liền giải thích nói.

“Chờ tôi?” Cô đây liền càng thêm không tin, nếu là chờ cô, đứng ở nơi đó chờ cô làm

Gì.

“Hôm đó em đã nhắn tin cho chị, sau đó tại nơi đó luôn luôn chờ chị, không nghĩ tới chị không tới, ông nội của em lại đi đến đây.” Hường Văn nói tới đây, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng, thậm chí có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Chờ khi em cố gắng mọi cách, ông nội. Rốt cục cũng đồng ý cho em thay đổi tình yêu của mình, không nghĩ tới chị đột nhiên cùng Lục Cẩm kết hôn!”

“Tin nhắn!” cô liền nhớ lại, hình như lúc đó cô không nhận được tin nhắn nào nha? Nhưng mà xem em trai biểu tình, không giống như là đang nói dối. Nhưng, cô trừng mắt nhìn hắn, “Nhưng cái này cũng không thể trở thành lý do để câu bắt cóc tôi!”

“Em không có bắt cóc chị, em chỉ là muốn nhìn thấy chị, muốn gặp mặt chị,” Hường Văn biểu tình thập phần vô tội, bắt đầu từng bước một hướng cô bên này đi tới, “Chị à, đứng xa lánh em như vậy được không?”

Nhìn đến em trai bắt đầu hướng cô tới gần, cô liền lui về phía sau. Đùa giỡn cái gì, không rời xa người như vậy, cô đây không phải biến thành chân chính thịt bỏ khiến người xôn xao sao? Hơn nữa, cô xem em trai

biểu tình vô tội oán hận nói: “Em trai, cậu làm sao cho người đem tôi bắt đến nơi đây, như thế này không gọi bắt cóc thì gọi là gì? Chẳng lẽ gọi đến gặp cậu sao? Cậu có biết hay không tôi đều bị cậu hù chết!”

“Làm cho chị sở hải em cảm thấy thực thật có lỗi.” Hương Văn ngữ khí mang theo một tia xin lỗi, sau đó vẻ mặt còn nhìn cô thật sự nói: “Nhưng là,... chị à, em là thật sự thật sự rất thích chị, không rời bỏ em được không?”

Nghe được em trai nói như vậy, cô nhất thời không nói được gì, lắc lắc đầu bất đắc dĩ nhìn hắn nói: “Em trai, cậu còn muốn tôi nói bao nhiêu nữa, tôi đã kết hôn, cho dù không kết hôn, tôi cũng sẽ không thích của cậu.”

Trên mặt Hương Văn mang theo nhu tình, nhẹ giọng nói, “Kết hôn có thể bỏ, cảm tình cũng có thể chậm rãi bồi dưỡng, em không vội, em có thể chờ chị.”

Khóe miệng cô co giật, quyết định không hề cùng em trai dây dưa vấn đề này, cô xem chung quanh liếc mắt một cái, sau đó nhìn em trai nói: “Em trai, cậu hãy nhanh thả tôi trở về đi, đừng để khi yêu nghiệt đến đây, sẽ không tốt đâu.”

“Nga?” Hương Văn nghe vậy, dừng lại, bên miệng lộ ra một tia thần bí mỉm cười, nhìn cô chậm rãi nói: “Hắn sẽ tìm không thấy chị.”

“Hả?” Cô đứng ở chỗ này, có chút khó hiểu nhìn em trai. Tuy rằng nói em trai gia tộc thế lực rất lớn, nhưng là yêu nghiệt cũng không nhỏ, không có khả năng ngay cả tìm cô cũng tìm không thấy, hơn nữa cô cảm thấy yêu nghiệt lập tức sẽ nghĩ đến việc cô mất tích là do em trai có liên quan !

Hương Văn không nói thêm gì, chính là vỗ nhẹ nhẹ chụp hai tay.

Sau đó, không tưởng tượng được chuyện tình đã xảy ra...

36. Chương 36: Thực Xin Lỗi Em Trai

Toàn bộ đại sảnh rơi vào im lặng, cô nhìn về bốn phía xem có cái gì có thể giúp cô chống đỡ hay không, nhưng ngoài cái xô pha ở đằng kia ra còn lại không cái gì khác. Rơi vào đường cùng cô chỉ còn cách chạy nhanh đi lên phía trước ngồi ở trên xô pha, tay nắm chặt tay vịn.

Một lát sau, tức giận cũng nguôi ngoai bớt. Cô nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó trừng mắt nhìn em trai.

Cô đứng lên đi đến trước mặt hắn, vươn tay chỉ chỉ trước ngực hắn, “Em trai đồng học, cậu có biết hay không vừa rồi như vậy rất nguy hiểm !”

“Nguy hiểm sao? Nơi này chỉ là một tòa nhà có thiết kế hơi đặc biệt mà thôi.” Hương Văn nói, vẻ mặt thoải mái, thậm chí mang ý cười nhìn cô.

“Cậu đúng là điên rồi, nhanh thả tôi đi ra ngoài!” Cô tiếp tục lấy tay chọc chọc trong ngực Hương Văn, trừng mắt nói.

“Chị à, như thế này không tốt sao? Chúng ta có thể tránh xa thế giới bên ngoài kia, không ai quấy rầy.” Hương Văn nắm lấy tay của cô, cười tủm tỉm nói với cô.

“Không tốt!” Cô ngay lập tức hất tay Hương Văn ra khỏi tay cô, lui ra phía sau vài bước, “Tôi nói cho cậu biết, Lục Cẩm khẳng định chắc chắn sẽ tìm được tôi.”

“Chị, em đương nhiên tin tưởng Lục Cẩm sẽ tìm được nơi này. Nhưng là đây, hắn có thể tìm thấy tầng hầm ngầm này không, cũng không thể biết được, hơn nữa tỷ lệ vẫn là rất nhỏ, không phải sao?” Hương Văn nói đến, bỗng nhiên rất nhanh vươn tay đem cô kéo đến trước mặt hắn, nhìn cô thối một hơi tiếp tục nói: “Chị à, ngày tốt cảnh đẹp như thế này, chúng ta không nên thả bỏ qua đâu?”

“Hương Văn!” Lần này cô cũng không có giấy dựa, mà là oán hận kêu hấn một tiếng. Hương Văn trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, tay lập tức buông ra. Sau đó cô lập tức lui ra phía sau từng bước, xoa xoa chỗ vừa rồi bị hấn chạm vào. Hương Văn cười như có như không nhìn cô, chậm rãi nói: “Chị à, chị biết không? Vừa rồi chị là lần đầu tiên gọi đầy đủ tên em.”

Cô không để ý đến hấn, mà là xoay người đi đến chỗ sofa ngồi xuống.

“Thật xin lỗi, vừa rồi em quá xúc động, em chỉ là lâu không gặp được chị, em nhớ chị” Hương Văn mắt hơi rử xuống, nhẹ giọng nói.

Cô hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: cô sẽ không mắc mưu bị lừa đâu.

“Chị muốn ăn cái gì không? Ở đây có rất nhiều thứ chị chưa từng ăn qua.” Hương Văn nâng mắt lên nhìn cô một chút, sau đó xoay người hướng tủ lạnh đằng kia đi đến.

“Cậu làm sao mà biết tôi không có ăn qua? Lục Cẩm hấn thường xuyên đưa tôi đi ăn mỹ thực ở các nơi.” Nếu hấn không bắt cóc cô tới đây, cô đã sớm cùng Lục Cẩm ăn bạch tuộc nướng rồi, mà không phải ở trong này để phòng sắc lang như thế này. Nghĩ đến đây, lòng cô đối em trai oán hận gia tăng một phần.

“Chị tuyệt đối chưa từng ăn qua, chưa từng ăn qua.” Hương Văn ngồi xổm trước tủ lạnh, chậm rãi nói.

“Tốt, để xem cậu mang đến cho tôi cái gì, mà khẳng định chắc chắn như vậy.” Nói xong, cô kiêu chân bắt chéo, trong lòng tò mò em trai nói rốt cuộc là cái gì, đồng thời kéo dài thời gian cũng là cỡ hội tốt.

“Àn.” Hương Văn cầm mấy thứ này nọ, sau đó xoay người đi vào.

Ở một cửa khác.

Di, nhưng mà cô còn phát hiện, nơi này có rất nhiều cửa. Vì thế, cô mở miệng hỏi: “Ở đây sao lại có nhiều cửa như vậy? Bên trong đều là phòng sao?”

“Chị bước vào xem chẳng phải sẽ biết?” Hương Văn thanh âm theo cửa bên trong truyền ra đến. Nghe được Hương Văn nói như vậy, cô nghĩ nghĩ, quyết định đứng lên đi xem bên trong các cửa rốt cuộc là cái gì. Sau đó cô đi đến cửa thứ nhất, nhẹ nhàng đẩy ra, khi cô nhìn thấy cảnh sắc bên trong, nháy mắt sững sờ không biết nên phản ứng như thế nào?

“Oa..Cô ngây ngốc than một tiếng, sau đó rất nhanh đi vào phòng này, đánh giá chung một bể cá lớn. Trong lòng sợ hãi vô cùng: không nghĩ tới, a không nghĩ tới bên trong cư nhiên là Thủy Tộc quán.

“Chị.”

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến âm thanh của em trai, cô liền quay đầu lại, sau đó nhìn thấy trong tay em trai cầm một cây kẹo đường. Hơn nữa cái chính là không phải cây kẹo đường, mà chính là hình dáng của nó vô cùng lạ mắt.

“A...” Cô nhất thời thét chói tai, đi đến trước mặt em trai giằng lấy cây kẹo đường vào trong tay mình, “Không phải chứ... Đúng là kẹo ba a a... Thật đáng yêu a.”

Hương Văn nhìn cô, vẻ mặt đắc ý nói: “Thế nào, cái này khẳng định chị chưa có ăn qua.”

“Àn.” cô gật gật đầu, cái này quả thật chưa từng ăn qua. Nhưng là, nhưng là kẹo ba như vậy đáng yêu, cô như thế nào nhẫn tâm nuốt trôi đi a. Như là nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, Hương Văn cười nói: “Chị à, chị cứ yên tâm ăn đi, ăn xong em lại làm cho chị.”

“Àn, àn?” Cô lập tức đem ánh mắt nhìn kẹo ba chuyển qua nhìn người em trai, ngạc nhiên nói: “Em trai, đây là cậu làm? cậu thật là biết làm mấy thứ này?”

“Trước kia thì không a, nhưng là vì chị, em có thể đi học.” Hương Văn vẻ mặt ôn nhu nhìn cô, nhẹ giọng nói. Nhìn đến em trai như vậy, cô chậm rãi quay đi, sau đó chỉ vào mấy con cá nhỏ bên trong, “Em trai, không nghĩ tới phía sau cửa này cư nhiên có bể cá lớn như vậy, cậu làm sao có thể ở trong này nuôi được nhiều cá nhỏ như vậy”.

“Không đẹp sao?” Hương Văn không đáp hồi lại.

“Đẹp, đương nhiên là rất đẹp.” Chờ sau khi Lục Cẩm cứu cô ra khỏi nơi này, ra ngoài, cô phải hỏi hẩn một chút xem nhà chúng tôi cũng có thể thiết kế một phòng như vậy kh ông, như vậy về sau muốn xem cá nhỏ không cần đi đến Thủy Tộc quán cũng có thể xem được.

“Ân, còn đầu nữa, đi, em dẫn chị đi xem.” Nói xong, Hường Văn hướng cô vươn tay.

Cô đứng ở nơi đó, lắc lắc đầu nói: “Không cần nắm tay tôi, tôi không phải là trẻ con.” Sau đó rất nhanh đi ra khỏi nơi này, hướng chỗ khác đi tới. Không biết đây là đâu? Cô nhìn thoáng qua em trai đứng phía sau, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ra.

“Trời à..Cô một bàn tay che miệng lại, trong mắt không t hể dấu nổi sự thất cùng vui mừng, không nghĩ tới phòng này bên trong là Sanni hào (Sanni: tên của một loại cây dâu, lá của chúng dùng cho tằm ăn), hơn nữa mặt trên còn có rất nhiều loại tằm.

“Hào lớn a...” Cô hô to một tiếng, sau đó nhìn em trai hỏi: “Cậu cũng thực thích vua hải tặc sao?”

“Không!” Hường Văn lắc lắc đầu, nhìn cô nhẹ giọng nói: “Em biết chị thích, cho nên bảo mọi người làm cái này.”

“Còn các phòng khác thì sao? Cũng có vua hải tặc sao?”

Cô hơi hưng phấn nhìn em trai hỏi. Hường Văn nâng mi, nói với cô: “Chị đi xem chẳng phải sẽ biết?”

“Ân.” Sau đó cô mở từng cửa một, trừ bỏ lần đầu tiên phát hiện loại nhỏ Thủy Tộc quán ở mặt sau cửa, không nghĩ tới mặt sau mỗi cánh cửa bên trong đều là về vua hải tặc .

Xem xong tất cả các cửa, tuy rằng lòng cô rất hưng phấn, nhưng cô cảm thấy có vài thứ vẫn phải cùng em trai nói rõ ràng. Cô một tay dựa ở cửa, tay kia thì cầm lấy kiềm ba kẹo đường, lẳng lẳng nhìn em trai, trong lòng không biết nên nói như thế nào để hẩn hiểu.

“Làm sao vậy?” Hường Văn có chút kỳ quái nhìn cô cảm xúc đột nhiên chuyển biến, mở miệng hỏi nói.

“Em trai, cậu sao phải khổ vậy chứ? cậu biết rõ tôi không có khả năng cùng cậu ở cùng một chỗ.” Cô nhìn em trai liếc mắt một cái, sau đó xoay người đi hướng sò pha, ngồi ở chỗ kia.

“Thế giới này có rất nhiều chuyện có thể xảy ra, chính là chị có chấp nhận hay không mà thôi.” Hường Văn đi theo mặt cô, sau đó ngồi ở bên cạnh cô.

Nghe được em trai nói như vậy, cô không khỏi nở nụ cười một chút.

“Chị cười cái gì?” Hường Văn nhẹ nhàng nhú mày, ánh mắt khó hiểu.

“Xem ra cách tôi xưng hô với cậu quả không sai, cậu chính là em trai.” Cô nhẹ nhàng bắt tay chuyển động vào kẹo đường, chậm rãi nói: “Thế giới kỳ này kì thực có nhiều chuyện có thể làm, so với vi.êc chết đi sống lại, không thể trở lại đi qua, không thể trường sinh bất lão đợi chút. Tôi đã nói rồi, một mình cậu cố gắng thì chúng có thể thực hiện sao?”

“Tôi...” Hường Văn ánh mắt hơi hơi ảm đạm một chút, nhấp nhấp mím môi.

“Kỳ thật cậu cũng không phải yêu tôi, mà là cậu cảm thấy không cam lòng nên quấy phá.” Cô nhìn em trai, còn thật sự nói: “Cậu không cam lòng vì sao tôi cuối cùng không để ý đến cậu, cậu không cam lòng vì sao tôi muốn đi theo Lục Cẩm nhưng vẫn trốn tránh cậu, cậu không cam lòng vì sao cái gì cũng bị Lục Cẩm giành trước nhưng mà quan trọng nhất một chút là người không cam lòng vì sao Lục Cẩm có thể lựa chọn chuyên hôn nhân của mình, mà cậu không có.”

“Chị...” Hường Văn trên mặt nháy mắt hiện lên một tia tái nhợt, răng cắn chặt môi, vẫn nhìn cô.

“Có lẽ vừa mới bắt đầu cậu quả thật đối tôi có điểm hứng thú, nhưng là sau, đều là cậu trong lòng không cam tâm nên quấy phá.” Cô gần từng tiếng đối em trai nói, nhìn đến trên mặt hẩn biểu tình biến hóa sau, cô khẽ thở dài một hơi,

“Tuy rằng con người của tôi quả thật có chút ngốc nghếch, nhưng có một số việc, tôi còn nhìn có vẻ rõ ràng tinh tế.”

Hương Văn nghiêng đầu một bên, sau đó vì chính mình cầm một chén nước uống một ngụm, nhẹ giọng nói: “Chị..

Nhưng là nói còn không có nói xong, liền có người ngắt lời nói.

“Thiếu gia, thiếu gia.” Một gã thoảng lớn tuổi vội vã chạy đến trước mặt Hương Văn, quỳ phục ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu. Hương Văn sắc mặt hơi thay đổi sau đó phát phát tay, “Tôi biết rồi, ông đi xuống trước đi.”

“Này...” Người kia có chút do dự, đảo mắt nhìn nhìn cô.

“Đi xuống.” Hương Văn mặt không chút thay đổi nói.

“Dạ.” Người lớn tuổi kia vội lui xuống. Hương Văn đứng lên, đứng ở trước mặt cô mỉm cười, sau đó hướng cô vươn tay, “Chị, để em mang chị ra ngoài nha?”

Lòng cô thở dài một tiếng, thật sự là em trai cố chấp. Cô nhìn hắn hỏi: “Lục Cẩm đến rồi sao?”

“Đi ra ngoài cùng em, được không?” Hương Văn không có trả lời, tiếp tục dò hỏi.

Cô nhìn hắn một hồi, sau đó quyết đoán lắc đầu, ngữ khí thập phần kiên định nói: “Không, kỳ thật đối với tôi mà nói, cậu đối tôi chỉ là một người xa lạ mà thôi” Nói xong sau, liền nhìn em trai trong nháy mắt xuất hiện lên một tia thất vọng. Thực xin lỗi, a thực xin lỗi, cô cũng biết cô nói những lời này rất tàn nhẫn, nhưng là cô thật sự chịu không nổi hành động của cậu a, chỉ có dao sắc gỡ rồi, trong lòng cô âm thầm nói.

“Hảo!” Hương Văn nhún vai, rút tay nhìn cô nói: “Vây chị đi theo em, muốn đi ra khỏi nơi này cũng không phải là chuyện đơn giản, không chừng còn lạc đường.”

“A... Nga, được rồi!” Cô gật gật đầu, sau đó có chút khó hiểu nhìn em trai, “Nhưng là dựa theo lẽ thường mà nói, cậu ẩn phím gì một cái là có thể đem toàn bộ đại sảnh đi thẳng trở về sao?”

Hương Văn cười cười cũng không có trả lời, chính là nói: “Theo sát tôi.” Nói xong, liền xoay người chậm rãi về phía trước mặt đi đến. Cô lập tức đứng lên theo sát phía sau em trai, e sợ lạc đường. Kỳ thật biết là em trai bắt cóc cô, cô thật sự không một chút do dự đều đi theo em trai, bởi vì cô biết Lục Cẩm sẽ đến cứu cô. Nhìn bóng dáng em trai hơi cô độc phía trước, lòng cô xuất hiện lên một tia thật có lỗi: thực xin lỗi em trai, cô chỉ không còn cách nào khác.

Tác giả cố việc muốn nói: Nói tôi hôm nay mới biết được thì ra táo đỏ pha nước uống có thể trị lạnh chân lạnh tay vào mùa đông!

Tôi trước kia mùa đông mặc kệ trên người mặc bao nhiêu quần áo đều không đủ, tay chân đều lạnh .

Chẳng lẽ cứ chịu lạnh vậy sao? Thử xem phương pháp này, tôi cảm thấy hẳn là hữu hiệu.

37. Chương 37: Khởi Động Kế Hoạch

Em trai mang cô đi hồi lâu, cô mới nhìn thấy cửa lớn biệt thự, sau đó cô vội vàng đi ra ngoài, vừa đi ra liền nhìn thấy yêu nghiệt đang đứng ở đó cau mày. Một khắc nhìn thấy hắn, nội tâm cô có chút bất an nhất thời đều trầm tĩnh lại, cô chỉ biết đi đến yêu nghiệt, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh, rất đáng khích lệ.

“Lục Cẩm.” Cô lập tức chạy đến trước mặt yêu nghiệt, sau đó ôm chặt lấy hắn. Cảm ơn trời đất, thẳng cho tới nay cô mới biết được thì ra cô đã có thói quen ỷ lại yêu nghiệt như vậy.

“Không có việc gì, anh đã đến.” Lục Cẩm cũng lập tức ôm chặt cô, nhẹ tay vỗ nhẹ phía sau lưng cô.

“Hi hi, em biết anh sẽ đến.” Cô cọ cọ mặt trong ngực yêu nghiệt, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

“Ân.” Lục Cẩm lên tiếng, sau đó ánh mắt nhìn về phía trước. Cô nắm tay yêu nghiệt, cảm thụ sát khí cường đại trên người hắn phát ra, nội tâm hiện lên một tia sợ hãi, xem ra lần này yêu nghiệt thực sự tức giận rồi.,

em trai đáng thương. Ai, nhưng em trai cũng vô tội. Hy vọng những lời lần này cô nói với hắn, hắn có thể hoàn toàn nghe vào, không cần lại chạy theo tà ma ngoại đạo đi.

“Lục Cẩm, anh không cần nhìn tôi như vậy, nếu không...” Nói đến đây, Hướng Văn liếc nhìn cô cái, cười cười tiếp tục nói: “Lần này là tôi giúp anh, bằng không chắc chắn anh sẽ không tìm được Ly Vũ Vũ, anh có tin không?”

“Nga?” Khóe miệng Lục Cẩm gợi lên một tia mỉm cười, lông mi khinh chơn, nhìn Hướng Văn chậm rãi nói: “Người có phải đánh giá quá cao năng lực của mình không vậy? Vẫn là... Người quá coi thường thực lực của tôi?”

“Hừ.” Hướng Văn khinh thường trừng mắt liếc nhìn Lục Cẩm một cái, đầu chuyển sang một bên nhìn cô, trên mặt chậm rãi trở nên có chút bất đắc dĩ, “Vũ Vũ, cảm ơn chị.”

“Ha?” Cô không hiểu lời này của em trai có ý gì, cảm tạ cô làm gì? Cô lại không có làm được chuyện gì tốt cho hắn! Ánh mắt Lục Cẩm từ em trai chuyển sang trên người cô, nhìn cô thật sâu một hồi, sau đó nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi.”

Nhìn vẻ mặt lúc này của yêu nghiệt, cô thầm nghĩ: Thăm thăm, về nhà cô không muốn gặp tai ương, em trai nhất định là cố ý! Nghĩ vậy, cô không khỏi quay đầu trừng mắt liếc nhìn em trai một cái, không nghĩ tới thẳng nhai đó cư nhiên ở đó cười lẩn lộn! Nó nha nha, lần sau để cô nhìn thấy hắn, xem cô như thế nào trừng trị lại hắn!

Trong khách sạn.

“Anh yêu, mời uống trà”

Một hồi vào trong khách sạn, cô lập tức giống như chân chó giúp yêu nghiệt rót nước, đứng ở đó nhìn yêu nghiệt đang ngồi thoải mái trên ghế sofa, khẽ cười nói: “Anh yêu, còn cần cái gì nữa sao?” Trong lòng lại thầm cắn răng: Nó nha nha, rõ ràng cô mới là người bị hại nha, vì sao biểu hiện của yêu nghiệt giống như hắn mới là người bị hại? Chắc chắn là vì một câu cuối cùng của em trai làm nổi lên ghen tuông của yêu nghiệt!

“Sao hôm nay lại có lòng tốt như vậy?” Lục Cẩm cầm lấy cốc nước uống một ngụm, thản nhiên quét qua cô liếc mắt một cái.

“Không có a, thân là vợ em hắn là nên chăm sóc tốt cho chồng thôi, ha ha ha...” Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô trả lời thập phần xấu hổ, bởi vì lần nào cũng là yêu nghiệt chăm sóc cô. Mệt! cô còn thân là vợ yêu nghiệt, lỗi a lỗi...

Lục Cẩm quay đầu nhìn cô, sau đó vỗ vỗ sofa bên người mình, ý bảo cô ngồi bên cạnh hắn. Cô nuốt nuốt nước miếng, ai... thật không có biện pháp, nên đến hay là không đến đây. Vì thế, cô thật chậm đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng ngồi xuống, nhưng cô vẫn như trước không dám nhìn vào mắt hắn.

“Ly Vũ Vũ.” Ai ngờ, hai tay Lục Cẩm đặt ở trên vai cô, nháy mắt đem cô chuyển sang đối mặt với hắn.

“Vâng.” Cô lập tức ngồi thẳng người, ánh mắt mở thật to nhìn yêu nghiệt.

“Trong lúc Hướng Văn bắt cóc em, rốt cuộc đã nói với em cái gì?” Ánh mắt Lục Cẩm gắt gao nhìn chăm chăm cô, tựa hồ không muốn buông tha biểu tình gì hiện lên trong mắt cô.

“Này...” Cô vò đầu nghĩ nghĩ, chống lại tầm mắt yêu nghiệt nói: “Kỳ thật cũng không có gì, chỉ đơn giản là nói yêu em.” Nhìn yêu nghiệt càng phát ra biểu tình không tốt, cô lập tức bổ sung nói: “Đương nhiên đó chỉ là ý nghĩ của một mình Hướng Văn thôi, em căn bản không có thương hắn.”

“Nhưng, lúc Hướng Văn theo em đi ra, rõ ràng anh cảm giác được trong lòng hắn tràn ngập hạnh phúc.” Lục Cẩm cười như có như không nhìn cô hỏi.

Phốc... Yêu nghiệt hắn quá lợi hại, cư nhiên ngay cả tâm trạng của em trai đều có thể nhìn ra được. Trong lòng cô điên cuồng chống cự, ha ha cười nói: “Này... chắc chắn là anh nhìn nhầm, nhìn nhầm nha.”

Bỗng nhiên, Lục Cẩm ôm mạnh cô vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Vũ Vũ, thực xin lỗi.”

Cô sững sốt, cười cười nói: “Không có gì, em không có trách anh. Hơn nữa, không phải bây giờ em đã an toàn bên cạnh anh sao?”

“Một khắc nhìn em bị người ta bắt đi, tìm anh thật sự thiếu chút nữa ngừng đập.” Lục Cẩm ôm chầm lấy cô, biểu tình thập phần chân thật nói: “Tin tưởng anh, về sau không bao giờ phát sinh sự việc như vậy nữa, lúc ấy trong lòng em rất sợ hãi đúng không?”

“Ân.” Cô gật đầu, kỳ thật lúc còn không biết là em trai bắt cóc cô, cô thực sự sợ hãi.

Nhưng sau khi biết là em trai bắt cóc, cô một chút cũng không sợ hãi.

“Như vậy...” Về mặt Lục Cẩm bỗng nhiên biến đổi, có vẻ thập phần tà ác nói: “Vũ Vũ, chúng ta chơi trò chơi đi.”

“Ân... Lục Cẩm ... Anh” yêu nghiệt đột nhiên thay đổi làm cô có chút không kịp thích ứng, nhưng lại không dám quay đầu nhìn hắn.

Bạc môi Lục Cẩm hôn nhẹ cô, gợi cảm dụ hoặc nói: “Vũ Vũ, OK?”

“Em...” cô hơi hơi cúi đầu, bây giờ hắn làm cô cảm thấy sợ hãi cùng kỳ vọng dã man, nhưng lại nghĩ giãy dụa đào thoát khỏi thô lỗ dụ hoặc này.

“Như thế nào?” Lục Cẩm nhìn cô, ánh mắt tỏa sáng.

“... Đừng ...” Cô đưa tay muốn đẩy bàn tay yêu nghiệt đang tàn sát bờ bả ra, nhưng lại bị một cánh tay khác của yêu nghiệt bắt lấy.

“Thật sự không?” Lục Cẩm nhẹ nhàng bồi hồi, lập tức đôi môi lại cố chấp ôn nhu hôn cô, qua một hồi lâu, hắn nhìn cô lại hỏi: “OK? Ân?”

“Ân...” Cô sương mù hai mắt, nhìn ánh mắt lửa nóng của yêu nghiệt, đỏ mặt nói: “Yêu nghiệt, em... OK...”

“Tốt, anh đến đây, lập tức...” Lục Cẩm nhận được đồng ý của cô., khóe miệng gợi lên một tia mỉm cười, lập tức tiến công.

“A...” Cô nhẹ nhàng nức nở, yêu nghiệt tiến vào làm cô theo bản năng thối lui về phía sau. “Có... Có điểm đau... Có... Có thể không?”

“Không cần?” Ánh mắt Lục Cẩm thập phần tà ác nhìn cô nói: “Em không thành thực nha, Vũ Vũ của anh.” Nói xong, vọt mạnh một cái.

“... Quá nhanh...” Yêu nghiệt bỗng nhiên tăng thêm độ mạnh yếu, khiến thật sâu trong lòng cô cảm thấy kinh hoàng, hé miệng muốn hét chói tai, nhưng lại bị yêu nghiệt vạm ác ngăn chặn miệng cái gì kêu cũng không được.

“Vũ Vũ, đừng sợ hãi, theo anh cùng nhau đến.” Nhìn cô gắt gao nhăn mặt mày, có lẽ yêu nghiệt cảm nhận được chính mình đắc tội ác, liền mở miệng an ủi.

“A...” Bị ngón tay lạnh lẽo của yêu nghiệt chạm đến môi, hai tay cô đặt lên yêu nghiệt, ánh mắt nhìn hắn, hy vọng hắn có thể cho cô càng nhiều thoải mái, khiến cô tiêu từ được thống khổ đáng giận này.

“Vũ Vũ, anh yêu em.” Thấy cô muốn tiếp tục, Lục Cẩm bắt đầu trở nên cuồng dã, cúi đầu hôn lên cánh môi cô, yêu quý mà hành động lại rất nhanh...

“... Yêu... Yêu nghiệt... Em... Em cũng yêu anh...” Nhận được nụ hôn sâu tuyệt vời của hắn, cảm giác đau đớn của cô bắt đầu dần dần biến mất, khoái hoạt cũng theo đó mà đến. Cô hô hấp từng ngậm từng ngậm, nhìn yêu nghiệt không ngừng ra sức, kỳ thật, trong lòng cô đã sớm biết, cô đã yêu yêu nghiệt này rất nhiều năm...

“Vũ Vũ, em phải nhớ kỹ, đời này, kiếp sau, em đều là của anh, em cũng chỉ có thể là của anh. Mặc kệ em thích ai, hay ai thích em, vị trí trong lòng em chỉ có thể là anh, biết không?” Lục Cẩm nhìn thẳng vào mắt cô, một câu một câu tuyên bố cô thuộc sở hữu độc quyền, tốc độ một lần so với một lần càng nhanh hơn, độ mạnh yếu so với một lần so với một lần càng mạnh hơn.

“Biết... biết... đừng... Chậm một chút...” Cô tiếp tục lui về phía sau, chỉ có thể đưa tay ôm lấy cổ yêu nghiệt, hai mắt đầm lệ trong suốt nhìn hấn. “Chậm... chậm một chút...”

“Vũ Vũ... Chúng ta sinh đứa nhỏ đi...” Lục Cẩm một bên vận động, một bên nhìn ánh mắt cô dò hỏi.

“Vì... vì sao muốn đứa nhỏ?” Cô thở mạnh từng ngậm từng ngậm, nhìn yêu nghiệt nghi vấn hỏi. Bởi vì hiện tại cô cũng mới hai mươi mấy tuổi mà thôi, mà yêu nghiệt cùng lắm cũng không hơn bao nhiêu, vì sao đối với chuyện đứa nhỏ lại chấp nhất như vậy!

“Bởi vì...” Một cánh tay Lục Cẩm cô định cô để phối hợp với luật động của hấn, tay kia thì đặt trên đỉnh đầu cô, “Bởi vì anh sợ mất em, càng sợ người khác cướp mất em. Cho nên chỉ có làm cho em sinh con chúng ta, mới có thể làm cho những người đó chấm dứt dự nghĩ không an phận, mà em... cũng sẽ không rời xa anh.”

Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô nhìn không được cười ha ha. Không nghĩ đến a, thật không nghĩ đến, đường đường là một tổng tài đẳng cấp quốc tế, trong lòng cư nhiên có ý nghĩ ngây thơ như thế.

“Em cười cái gì?” Lục Cẩm nhìn thấy cô cười đến ngã trước ngã sau, mặt trầm xuống, liền lấy tốc độ nhanh hơn cùng độ mạnh yếu để trừng phạt cô!

“A... Đừng như vậy...” Cô lập tức thét chói tai cầu xin tha thứ, tay nắm chặt bả vai yêu nghiệt, phòng ngừa cô ngã xuống.

“Nói, có cái gì buồn cười?” Lục Cẩm một chút cũng không buông tha cho cô, tốc độ cùng độ mạnh yếu một chút cũng không giảm.

“Đừng... Em... em nói...” Co vẻ mặt ai oán nhìn hấn, yêu nghiệt thói này, chỉ biết dùng chiêu này đối phó cô, “Em chỉ cảm thấy... cảm thấy anh rất buồn cười... Em đã cùng anh kết hôn... Chẳng lẽ còn bị người khác đoạt đi sao? Em là người có quan niệm truyền thống, kết hôn sẽ không lại ly hôn.”

“Nga, là như vậy sao?” Nghe được cô nói như vậy, tâm tình Lục Cẩm rõ ràng trở nên tốt hơn.

“Vâng... Đúng vậy... đúng vậy.” Cô ngay lập tức gật đầu.

“Nhưng là anh còn muốn đứa nhỏ.” Lục Cẩm nhìn cô, trong mắt che kín chờ mong. Nhìn hấn khát vọng tổng tài yêu nghiệt, cô thầm than một tiếng, hữu khí vô lực phát phát tay áo, “Vâng... Được rồi, vậy anh cũng cố gắng...”

“Bà xã, anh đến đây.”

Lục Cẩm nghe vậy không vui gì bằng, nhẹ nhàng đem cô nằm thẳng trên sofa, chuẩn bị một vòng tiến công.

“Chờ một chút...” cô ngay lập tức ngăn cản nói.

“Như thế nào?” Lục Cẩm dừng lại động tác, nhìn cô. Cô hơi đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Chúng ta vào phòng trong đi, nghe lão đại nói ở trong phòng kia, chất lượng có vẻ tốt.”

“Được.” Khóe miệng Lục Cẩm lộ ra một tia mỉm cười, nháy mắt ôm lấy cô, từng bước một đi vào trong phòng.

38. Chương 38: Mang Thai Chi Hỉ

Từ khi đáp ứng yêu nghiệt vì hấn sinh một đứa nhỏ, hấn cư nhiên mỗi ngày đều ở nơi nào đó chăm chỉ cố gắng, làm ấy ngày nay cô cơ bản đều ở tại trên giường, không có cơ hội rời khỏi, tỉnh lại liền bị yêu nghiệt ản xuống, hôn sau lại tỉnh, tỉnh sau lại hôn, khi cô phản kháng lại càng không buông tha cô. Nếu không phải hôm nay ông nội muốn tới công ty thị sát, cô thành thật không có khả năng sớm như vậy đứng ở siêu thị mua đồ ăn chuẩn bị bữa tối.

Cô đẩy xe mua sắm, nhìn hực phẩm rực rỡ muôn màu, trong lòng âm thầm tự hỏi đêm nay rốt cuộc muốn mua cái gì về. Hoa quả khẳng định là muốn mua, cô đi đến khu hoa quả, sau đó nghĩ được từng trận hương

sầu riêng. Di, đúng rồi, mua một trái sầu riêng lớn về, mấy ngày nay không biết vì sao cô bỗng nhiên rất muốn ăn sầu riêng, bất đắc dĩ chính là không có thời gian xuống dưới mua, hôm nay rốt cục có thời gian.

Cô quyết đoán cầm lấy một trái sầu riêng lớn, trái phải gai đều, lại rất thơm, nhìn rất ngon. Sau đó đem sầu riêng đặt vào xe mua sắm, vỗ tay nhẹ nhẹ, cũng không biết yêu nghiệt có thích ăn hay không, nếu không thích cô đây liền toàn bộ ăn luôn cũng tốt, dù sao cô cũng hiểu được chính mình có thể toàn bộ ăn hết.

Sau đó kế tiếp muốn mua cái gì? Cô nhìn thấy xa xa là khu rau dưa, bắt giác cần môi, trong lòng thầm nghĩ: từ khi cô trở thành vợ yêu nghiệt tới nay, mỗi lần đều là yêu nghiệt làm cơm cho cô ăn, cô thân làm vợ mà chưa từng làm cho yêu nghiệt một bữa ăn nào, có điểm không đúng trong vai trò người vợ. Quên đi! Quên đi! Vẫn là mua một chút rau dưa cùng thịt, làm một ít món cho yêu nghiệt ăn, nhưng mà cô cũng đã lâu chưa làm qua, tay nghề khẳng định là mới lạ, hy vọng đến lúc đó yêu nghiệt không cần ăn không vô.

Vì thế, cô đẩy xe mua sắm hướng khu rau dưa đi đến, tại nơi bán hồng cô thuận tiện lấy một túi, sau đó đi đến khu rau dưa. Nhưng đi đến nơi, cô lại không biết nên mua cái gì để làm đồ ăn. Thật cẩn thận nghĩ lại, cô giống như cũng sẽ không làm được đồ ăn, hay là thôi đi.

Cô thập phần do dự đứng ở nơi đó, quên đi quên đi, mỗi ngày ở nhà nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chờ chút nữa đi mua một quyển sách dạy nấu ăn để học làm một ít món, dù sao học được ít món cũng là có ích cho chính mình. Hôm nay làm một ít món đơn giản cũng tốt lắm.

Cô tại siêu thị đi dạo một giờ, cô mang theo một túi lớn đồ ăn vặt cùng hoa quả và một túi nhỏ rau dưa thịt tươi sống ra khỏi siêu thị, hướng về nhà.

Về tới nhà, cô lập tức nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, cư nhiên đã sắp đến giờ nghỉ, yêu nghiệt rất nhanh sẽ về, cô phải nhanh chóng nấu cơm mới được.

Vì thế, cô lập tức mặc tạp dề, lấy theo rau dưa thịt tươi mua ở siêu thị đi vào bếp. Hoàn hảo, trước khi đi siêu thị, cô đã đem gạo bỏ vào nồi cơm điện nấu. Hiện tại mở ra, cháo đã muốn nóng cuộn cuộn, đem trứng bắc thảo cùng thịt tươi bỏ vào là có thể biến thành món cháo thịt nạc. Hắc hắc...

Cô lấy thịt tươi ra, cắt thành những sợi mảnh nhỏ rồi bỏ vào trong nồi cơm điện, sau đó lập tức lấy trứng bắc thảo ra, dùng nước rửa sạch, lột vỏ, đem bỏ vào cháo bên trong nồi cơm.

Cô vỗ vỗ tay, vừa lòng nhìn nồi cơm điện, như vậy là khi yêu nghiệt về có thể ăn cháo trứng thịt nạc. Ăn... còn làm những món gì nữa đâu? Có xem cà chua, trứng gà cùng rau cần, trong đầu chợt nảy ra ý định, hay là làm trứng xào cà chua, sau đó làm một đĩa rau cần, như vậy lại có thêm hai món ăn.

Nghĩ là làm, cô lập tức động thủ, lấy cà chua cùng trứng gà ra bắt đầu chế biến. Hoàn hảo, hai món này sẽ không khó làm, kỳ thật chính là đơn giản nhất, hắc hắc, nhưng mà cũng ăn ngon lắm a, cô tự an ủi.

“Hô, rốt cục cũng làm xong.” Cô thập phần vừa lòng nhìn tô trứng sốt cà chua cùng rau cần mới ra lò, bỗng nhiên nghe được rắc rắc một tiếng, là yêu nghiệt đã về!

Cô lập tức cởi tạp dề xuống, nhanh chân rời khỏi phòng bếp, nhìn thấy yêu nghiệt một thân tây trang đứng ở cửa chính. Cô lập tức chạy tới ôm lấy thắt lưng yêu nghiệt, ngẩng đầu tùm tùm cười nhìn hắn.

“Như thế nào, hôm nay vui vẻ như vậy?” Lục Cẩm tựa hồ có chút ngạc nhiên nhìn híp của cô hỏi.

“Lục Cẩm, em hôm nay nấu cơm.” Cô nhìn yêu nghiệt, cao hứng nói.

“Nga?” Lục Cẩm trong mắt hiện lên một tia không thể tin, ngón tay thon dài nhẹ nhéo gương mặt của cô một chút, “Lợi hại như vậy?”

“Ân!” cô dùng sức gật đầu, sau đó kéo yêu nghiệt đến bồn rửa tay, “Anh nhanh nhanh rửa tay, em hiện tại dọn cơm.”

“Ok, anh đây liền mỗi mắt trông chờ vợ yêu của anh rốt cục làm món gì ngon cho anh.” Lục Cẩm nói xong, liền đi đến bồn rửa tay.

Đồng thời cô cũng rất nhanh đi vào bếp, đem hai món ăn mang ra, tiếp đến lại múc hai chén cháo thịt nạc đặt lên bàn cơm, đứng ở đó lẳng lặng chờ yêu nghiệt đi ra.

“Thơm quá!” Lục Cẩm rút khăn lau tay mình cho bớt ẩm ướt, đi đến bàn ăn trước mặt, sau đó kéo ghế ngồi xuống. Ánh mắt nhìn lướt qua mấy món trên bàn, hé miệng cười, nhìn cô hỏi: “Này, các món đều là em làm sao?”

“Àn, a, anh không tin sao?” cô nhìn yêu nghiệt hỏi.

“Không phải không tin, vừa nhìn thấy liền biết là em làm.” Lục Cẩm ngữ khí ôn nhu, nhẹ giọng cười nói.

“...” Cô làm kém như vậy sao? Cô nghe rất thất vọng. (___!)

“Nhưng.. có điều, đồ ăn do em làm, anh thích.” Lục Cẩm nói xong, cầm lấy đĩa gắp rau bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nuốt.

“Hương vị như thế nào? Vị ra sao?” Cô có chút khấn trương nhìn yêu nghiệt, tuy rằng nói vị đáng chính mình không sai, nhưng lại không có nghĩa vị giác của yêu nghiệt cũng giống như cô. Dù sao cũng đã lâu cô không có xuống bếp.

“Cũng không tệ lắm.” Lục Cẩm gật gật đầu, nhìn cô nói: “Ít nhất làm cho anh cảm thấy đây là hương vị của gia đình.”

“Thật vậy chẳng? Còn có cháo nữa. Mau nếm thử cháo.” Nghe yêu nghiệt nói như vậy, cô thúc giục hắn nếm thử món cháo thịt nạc, cái đó cô quả thật là lần đầu tiên làm, còn không biết biến thành mùi vị như thế nào.

Lục Cẩm cầm lấy bát cháo uống một ngụm, chậm rãi nuốt xuống, sau đó buông bát kia tiện đà nhìn cô nói: “Đối với em lần đầu tiên làm mà nói, quả thật không tệ.”

“Nha, đương nhiên rồi.” Cô lập tức đắc ý đứng lên, tuy rằng cô là lần đầu tiên làm món kia, nhưng cô vẫn đối với chính mình có tin tưởng.

Lục Cẩm nhìn cô như vậy bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt hiện lên một tia sùng nịnh. Nhưng cô vẫn tự thử xem, sợ là yêu nghiệt gạt cô. Cô ngồi trở lại trên ghế, sau đó nếm thử một ngụm cháo, liếm liếm môi, kỳ thật đúng là không sai.

“Ngô... Đúng rồi, đúng rồi...” Ăn đến một nửa, cô bỗng nhớ tới một việc, rất nhanh đứng lên đi vào bếp. Sau đó bưng một đĩa hồng ra đặt trên bàn.

“...” Lục Cẩm đang nhìn cô đặt trên bàn một đĩa hồng, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, sau đó nhìn cô hỏi: “Đây là món tráng miệng?”

“Vâng!” Cô gật đầu rồi lại lắc đầu, nhìn yêu nghiệt giải thích: “Không đúng, không đúng! Đây là món ăn giữa bữa cơm, có thể vừa ăn cháo vừa ăn.” Nói xong, cô cầm lấy một quả hồng bỏ vào trong miệng cắn. Lục Cẩm bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu, “Anh nghe được lần đầu tiên hồng là để ăn giữa bữa cơm.”

“Này có là cái gì, nhân sinh chúng ta là con người, cho nên quy củ do chính mình định, em liền thích ăn mấy thứ này, mới không cần sợ ai nói mấy cái quy định kỳ quái.” Cô không cho là đúng, đáp lại.

“Em đâu nói em thích ăn đâu.” Lục Cẩm trên mặt hiện lên một tia sùng nịnh, cười nói. Cô xem yêu nghiệt, vừa định mở miệng nói chuyện. Bỗng nhiên, cô cảm giác được một trận mê muội, sau đó chậm rãi ngã xuống. Tại thời điểm lúc cô sắp mất đi ý thức, cô cảm giác được một vòng tay ôm ấp gắt gao kéo vào trong ngực, hơi thở quen thuộc quanh quẩn tại chóp mũi.

Tại một khắc cuối cùng nhắm mắt lại, cô nhìn thấy yêu nghiệt vẻ mặt hoảng sợ...

Qua hồi lâu, cô chậm rãi mở mắt, nhìn chung quanh là những tấm màn chắn, trong nháy mắt hiểu được cô đang ở bệnh viện.

“Em đã tỉnh, Vũ Vũ.”

Âm thanh kích động của yêu nghiệt truyền đến, cô đảo mắt nhìn lại, phát hiện yêu nghiệt ngồi bên cạnh cô, vẻ mặt vui sướng.

“Em làm sao vậy?” Cô khó hiểu hỏi.

“Vũ Vũ , vừa rồi bác sĩ nói cho anh biết em mang thai.” Lục Cẩm cầm tay cô, trong mắt đầy hạnh phúc.

“Thật... thật vậy chẳng?” Nghe được tin tức này, cô vừa mừng vừa lo. Vui vì tâm nguyện của yêu nghiệt rốt cục cũng được thực hiện, buồn là cô rất nhanh đi vào hàng ngũ làm vợ, làm mẹ.

“Vũ Vũ , cảm ơn em! Cảm ơn em đã cho anh cơ hội làm baba, anh sẽ hảo hảo yêu quý đứa nhỏ này.” Lục Cẩm đem tay đặt ở bên miệng, hôn nhẹ.

Nhìn bộ dạng này của yêu nghiệt, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười, làm sao mà khi yêu nghiệt biết được tin tức này trở nên giống tiểu hài tử vậy? “Lục Cẩm, em cũng vui vẻ vô cùng.”

“Àn, Vũ Vũ, em đói bụng không?” Lục Cẩm ngẩng đầu nhìn cô, ôn nhu hỏi.

“Ách...” Kỳ thật cô vốn không đói bụng, nhưng nghe yêu nghiệt vừa nói như vậy, cô cũng cảm thấy hơi đói, nghĩ nghĩ nói với hắn: “Em muốn ăn sầu riêng.”

“Anh lập tức đi mua.” Lục Cẩm nói xong, xoay người rời đi.

“Chờ một chút.” Cô vội kéo tay hắn, “Em hôm nay đi siêu thị có mua một trái để ở nhà, anh về nhà lấy đi. Không không không, hay là em xuất viện đi? Em lại không có bệnh gì.”

“Không được.” Lục Cẩm nghe được lập tức phản đối, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô: “Bác sĩ nói trong cơ thể em đường máu có điểm thấp, cần phải ở bệnh viện điều dưỡng một thời gian mới được. Về phần sầu riêng, anh lập tức về nhà lấy, em ở chỗ này chờ anh, OK?”

Ai da, cô bắt đầu dĩ nhiên yêu nghiệt nhẹ giọng nói: “Được rồi.”

“Ngoan.” Lục Cẩm nói xong, xoay người rời đi. Cô ngồi trên giường bệnh, nhẹ tay khẽ vuốt bụng, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười: tiểu bảo bối, con rất cục đến đây. Nga, đúng rồi, cô phải gọi điện thoại thông báo Trịnh lão đại một tiếng mới được!

Vì thế, cô lập tức cầm lấy di động, sau đó tìm số điện thoại của lão đại, nhấn nút gọi.

“Uy?”

“Lão đại, lão đại.” Cô hưng phấn kêu lên.

“Làm sao?” Trịnh Phi Diễm hung hăng đáp.

Cô bật cười, sau đó nói: “Lão đại, nói cho chị tin tốt nha, em mang thai.”

“Nga, mang thai mà thôi...” Trịnh Phi Diễm không chút để ý đáp, lập tức hét lớn một tiếng trên điện thoại, “Cái gì? Mang thai! Em hiện tại ở nơi nào? Chị lập tức qua.”

“Tại... Tại...” Nghe lão đại hỏi như vậy, cô lại không đáp được, bởi vì cô cũng không biết đây là bệnh viện nào.

“Quên đi quên đi, ngươi là đầu heo khăng định là không biết, chị hỏi nam nhân nhà chị thì biết. Em hiện tại ở trong bệnh viện cho tốt, trăm ngàn lần đừng lộn xộn.” Lão đại dặn dò nói.

“Hảo hảo hảo.” Cô buồn cười đáp, trong lòng hiện lên một tia hạnh phúc, không ngờ lão đại cũng khẩn trương như vậy.

“Chờ chị mang đám cầm thú cùng qua, cứ như vậy đi.” Trịnh Phi Diễm nói xong, liền treo điện thoại.

Cô bắt tay vươn tới một bên, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, ánh sáng lóng lánh, xinh đẹp đến cực điểm.

39. Chương 39: Sủng Ái Có Thêm

“Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng chúc mừng.”

Thân a, cô bắt đặc dĩ đảo cặp mắt trắng dã. Vừa rồi lão đại đem một đám cầm thú đến chỗ cô, cô nghe được nhiều nhất chính là hai chữ chúc mừng, trừ lời đó ra không có lời khác.

“Tốt lắm nhóm cầm thú, ngay cả tôi đều nghe đến chán hai chữ này.” Trịnh Phi Diễm phát phát tay, sau đó tay cầm quả táo đưa cho cô

“Lão đại, em có thể không ăn cái này sao?” Cô khẽ nhú mày, nhìn quả táo trong tay lão đại không nghĩ nhận lấy, bởi vì cô từ nhỏ đối với táo không cảm thấy hứng thú, nhất là nếu ăn táo xong không lập tức đánh răng liền bị sâu răng, cô căn bản không thích ăn táo.

“Em nói gì?” Trịnh Phi Diễm cười như không nhìn cô nói.

“Lão đại, thế là phải ăn a.” Cô lập tức tiếp nhận quả táo trong tay lão đại, sau đó nhẹ nhàng cắn một miếng.

“Nam nhân nhà em đang ở đâu?” Trịnh Phi Diễm cầm hoa quả trong tay đi tới một bên, hỏi.

“Về nhà lấy sầu riêng rồi.” Cô trả lời.

“Sầu riêng?” Trương Mẫn nhất thời kinh hô một tiếng, sau đó nhanh chóng đi đến trước mặt nhìn cô.

“Làm sao vậy?” Cô bị phản ứng của Trương Mẫn dọa đến, ánh mắt nhìn cô.

“Anh trai tôi nói, phụ nữ có thai là không nên ăn sầu riêng, sầu riêng làm cho lượng đường trong máu lên cao.” Trương Mẫn có chút khẩn trương nhìn cô giải thích.

“Này...” Cô lại dùng sức cắn một ngụm táo, nhú mày nghĩ nghĩ nói: “Giống như phụ nữ có thai là có rất nhiều thứ không thể ăn.”

“Sầu riêng không phải là không thể ăn, mà chính là không nên ăn nhiều.” Trịnh Phi Diễm nhìn Trương Mẫn liếc mắt một cái, sau đó nhìn cô nói: “Em tốt nhất là nên ăn ít sầu riêng thôi. Hơn nữa phải nhớ kỹ, em hiện tại đang mang thai, sắp trở thành mẹ, cho nên còn rất nhiều chuyện nhất định phải chú ý mới được, biết chưa?”

“Ngạch...” cô rụt đầu, cầm trong tay quả táo đi tới một bên, sau đó nhìn lão đại, hít sâu một hơi nói: “Lão đại, em rất khẩn trương, làm sao bây giờ?”

“Vũ Vũ, có cái gì phải khẩn trương, chúng tôi không phải đều ở trong này sao?” Lâm Gia Lệ một bàn tay khoát lên của cô trên vai, nhìn cô lộ ra vẻ lưu manh giống như tươi cười.

“A a a, thực khó lường, tôi phát hiện Lâm Gia Lệ đồng sự gần đây đặc biệt thích nói những lời buồn nôn.” Trương Mẫn đi đến bên cạnh Lâm Gia Lệ, một bàn tay để trên vai của cô, hướng cô nhú mày nói: “Không biết vì sao đây? chẳng lẽ nói nữ nhân luyện ái đều đến thời thay đổi? cho nên Lâm Gia Lệ trước kia đầu gối biến thành nhu mì?”

“Tới đây.” Lâm Gia Lệ vội vàng đem Trương Mẫn bên mình đẩy ra, sau đó đi đến chỗ Trịnh Phi Diễm ở phía sau, nhìn Trương Mẫn nói: “Tôi không có luyện ái đâu.”

“Tốt lắm tốt lắm, cả hai người, thật sự kiếp trước đúng là oan gia.” Trịnh Phi Diễm bắt đặc dĩ nhìn hai quý cô, bỗng nhiên biểu tình trở nên thập phần nghiêm túc, ánh mắt quét nhóm cầm thú một vòng nói: “Các người ở đây nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi phải xem thật nhiều sách, xem xem phụ nữ mang thai nên cầm kị cái gì. Sau đó mỗi ngày từng người đến đây báo cáo lại với tôi, tôi lại nói lại cho Vũ Vũ nghe, có ý kiến không?”

“Không có ý kiến, lão đại.” chúng cầm thú đồng loạt đáp.

“Lão đại, không cần khoa trương như vậy.” Cô hạnh phúc nhưng lại bắt đặc dĩ nhìn lão đại, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng nói em là lần đầu tiên mang thai, nhưng là em cũng ít nhiều biết một ít phụ nữ có thai cầm kị cái gì, hơn nữa chính em sẽ tự mình xem sách dành cho phụ nữ mang thai.”

“Làm trò, vừa rồi nếu không phải chị nhắc nhở em, em khẳng định đã đem toàn bộ sầu riêng ăn hết, dựa vào em thì sẽ hỏng chuyện mất.” Trương Mẫn lập tức nói.

“Ngạch...” cô có chút xấu hổ gãi gãi đầu, là vậy sao? Hửn là... Hửn là không thể nào.

“Lão đại, xem ra chúng tôi về sau muốn mỗi ngày phải đến bệnh viện gặp chị mới được.” Lâm Gia Lệ về mặt thật sự ảo não nhìn lão đại, đề nghị nói.

“A... Không cần a...” cô nhất thời biến mặt thành mướt đấng, nhìn lão đại, tuy rằng thực cảm tạ nhóm cầm thú đã quan tâm đến cô, nhưng làm như Lâm Gia Lệ nói, vậy sẽ làm cô cảm giác bị giám sát mọi hành vi cảm xúc.

” Không được!” Trịnh Phi Diễm nhìn cô liếc mắt một cái, sau đó nhìn Lâm Gia Lệ, “Tuy rằng nói em ý định là tốt, nhưng là em phải hiểu tính cách của Vũ Vũ, cô ấy là người thích tự do”.

“Nga, cũng là,... thôi bỏ qua cho người.” Lâm Gia Lệ nói.

“Hô.” Cảm ơn trời đất, nghe được Lâm Gia Lệ nói như vậy, trong lòng cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Anh đến đây.”

Nói xong, ở cửa bên kia bỗng nhiên truyền đến âm thanh trầm thấp kêu gọi của yêu nghiệt, cô nghe tiếng nhìn lại, yêu nghiệt một tay cầm một quả sầu riêng lớn, một tay kia cầm theo bình thủy tinh.

“A, chồng yêu của Vũ Vũ, người rớt’ cục đã đến ?” Trịnh Phi Diễm nhìn thấy Lục Cẩm, cười nhìn hần nói.

“Ân.” Lục Cẩm đi đến bên cạnh cô, đem sầu riêng thả trên mặt đất, sau đó đem bình thủy đem để trên bàn, nhẹ nhàng nói, “Tôi vốn là định đi sớm một chút, nhưng là biết các người tới thăm Vũ Vũ, tôi liền quyết định làm một chút canh măng qua đến.”

“Nga, trách không được trẻ như thế, thì ra là hâm canh măng cho Vũ Vũ uống a.” Trương Mẫn hướng cô nháy mắt, cười tủm tỉm nói: “Vũ Vũ cũng thật hạnh phúc.”

“Lão đại, tôi xem chúng ta vẫn là đi về trước đi, không cần quấy rầy thế giới hạnh phúc của hai người bọn.” Lâm Gia Lệ đi đến bên người Trịnh Phi Diễm, biểu tình có chút đáng khinh nói.

“Nga, điều này cũng đúng.” Trịnh Phi Diễm đứng lên, nhìn nhìn Lục Cẩm, lại nhìn nhìn cô nói: “Vũ Vũ, các người như vậy là tốt rồi, hưởng thụ thế giới của hai người, tôi mang nhóm cầm thú đi trước

“A...” Cô nhìn lão đại, “Nhanh như vậy muốn đi a, cùng nhau ăn sầu riêng đã.”

“Thôi không cần, muốn tôi đứng ở chỗ này nhìn các người ân ân ái ái, tôi đây còn không bằng trở về nhà cùng nam nhân tôi ân ái nha” Trịnh Phi Diễm hừ nhẹ một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

“Yên tâm Vũ Vũ, chúng tôi sẽ thường xuyên trở lại thăm em.” Trương Mẫn vỗ nhẹ tay cô, sau đó ôm bả vai Lâm Gia Lệ xoay người rời đi, còn lại nhóm cầm thú cũng lập tức đuổi kịp.

“Ai...” Cô lưu luyến nhìn bóng dáng nhóm cầm thú rời đi, cho đến khi không thấy.

“Đến uống canh đi,” Lục Cẩm một tay bưng bát, một tay kia cầm thìa múc canh đem đến bên miệng cô.

“Đây là canh gì?” Canh có hương vị kỳ quái, cô liền lui ra phía sau, cau mày nhìn về phía yêu nghiệt hỏi,

“Đây là canh dưỡng thai gia truyền của nhà anh, anh trước kia đã sớm lĩnh hội, hiện tại rất cục cũng dùng đến .” Lục Cẩm ngồi xuống, về mặt mỉm cười nhìn cô dụ hoặc nói: “Ngoan, để lạnh thì không thể uống được nữa.”

“Em có thể không uống được không?” cô tội nghiệp nhìn yêu nghiệt, bởi vì cô cảm thấy cô uống canh này sẽ bị nôn ra.

“Không được, em hiện tại đang mang thai, em cũng phải suy nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng chứ.” Lục Cẩm ôn nhu nói.

“Ngạch... Được rồi...” cô cúi đầu, nhẹ nhàng đem canh yêu nghiệt đưa tới bên miệng uống hết. Bỗng nhiên hai mắt tròn to, cô về mặt hưng phấn nhìn yêu nghiệt nói: “Ồi chào, còn rất dễ uống nha, tuy rằng nói hương vị không dễ nuốt.”

“Đương nhiên, em phải tin tưởng vào tay nghề của anh chứ.” Lục Cẩm lại múc một thìa khác, đưa tới bên miệng cô.

Cô nháy mắt đem thìa canh kia uống xong, rồi lấy bát canh trong tay yêu nghiệt một hơi uống hết. Đem bát không đưa cho yêu nghiệt, bữu môi làm nũng nói: “Lục Cẩm, em còn muốn uống nữa.”

“Đã hết’ rồi.” Lục Cẩm cười cười, sau đó rút khăn tay nhẹ nhàng giúp cô lau miệng.

“Ha?” Cô nhất thời có chút thất vọng, nhìn hắn nói: “Nhanh như vậy đã không còn, canh ngon như vậy.”

“Đây là canh tinh hoa, tinh hoa vốn chính là không nhiều lắm.” Lục Cẩm đem khăn tay quăng vào thùng rác, sau đó ngồi xuống bắt đầu lột sầu riêng.

“Về sau em mỗi ngày đều được uống canh sao?” cô ngồi ở trên giường, cúi đầu nhìn yêu nghiệt đang lột sầu riêng hỏi.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là có thể. Bởi vì anh còn muốn nấu cho em nhiều món canh khác.” Lục Cẩm chậm rãi đáp.

“Nga!” cô gật gật đầu, nhìn yêu nghiệt bộ dáng nhú mày hé miệng cười cười nói:

“Lục Cẩm, anh không biết bóc sầu riêng sao?”

“Àn, lần đầu tiên bóc còn thật không biết xuống tay ở chỗ nào.” Lục Cẩm đứng lên vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, nhìn quanh một chút, sau đó cầm lấy dao gọt hoa quả lại chuẩn bị tàn sát quả sầu riêng.

“Thật sự là ngu ngốc.” Cô không chút khách khí cười nhạo yêu nghiệt, sau đó nhìn hắn nói: “Anh phải cầm đỉnh của quả sầu riêng, sau đó dùng lực vuông góc xuống phía dưới bóc tới, sầu riêng sẽ từ dưới mặt vỡ ra một đường, như vậy cũng rất dễ tách.”

“Như vậy sao?” Lục Cẩm nhú mày, buông dao gọt hoa quả, sau đó dựa theo phương pháp cô nói làm theo, quả nhiên dễ dàng liền lột mở quả sầu riêng.

“Hắc hắc, như thế nào, em nói đúng chứ.” cô thập phần đắc ý nhìn yêu nghiệt.

“Àn, lợi hại.” Lục Cẩm lấy ra một miếng sầu riêng nhỏ, sau đó đưa cho cô.

“Sầu riêng tốt nhất ăn liền.” cô lập tức tiếp nhận lấy, sau đó vui mừng ăn nhưng là yêu nghiệt lại đứng ở nơi đó vẫn nhìn cô, vì thế cô nghi vấn nói: “Anh không ăn sầu riêng sao?”

“Anh đối với sầu riêng không cảm thấy hứng thú.” Lục Cẩm ngồi vào bên cạnh ghế trên, nhẹ giọng nói.

“A... Không phải đâu?” cô liếm liếm sầu riêng dính bên miệng, sau đó nhìn thấy còn thừa nhiều như vậy, nhìn yêu nghiệt hỏi: “chỗ sầu riêng kia làm sao bây giờ ? Trương Mẫn nói phụ nữ có thai không nên ăn nhiều sầu riêng , chỉ có thể ăn một ít thôi.”

“Vứt đi.” Lục Cẩm trả lời vẻ mặt thoải mái.

“Vứt đi!” Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô lập tức lắc đầu nói: “Không nên không nên, tuy rằng nói anh hiện tại thực giàu có, nhưng là không có nghĩa là có thể lãng phí đồ ăn.”

“Vậy em nói làm sao bây giờ ?” Lục Cẩm nhìn cô, buồn cười hỏi.

“Ngạch...” cô nghĩ nghĩ, sau đó nhìn yêu nghiệt đề nghị nói: “Không bằng bỏ vào tủ lạnh đi, anh mỗi ngày lấy một miếng nhỏ cho em ăn, như vậy sẽ không lãng phí.”

“Không được!” Lục Cẩm lập tức phủ quyết, “Như vậy sầu riêng sẽ không mới mẻ.”

“Vậy làm sao bây giờ a, tuyệt đối không thể vứt đi, sầu riêng ăn ngon như vậy.” cô nhìn yêu nghiệt, dù sao cô kiên quyết không đồng ý để hắn vứt đi. Nếu cô sớm biết cô mang thai thì tốt rồi, như vậy cô sẽ không mua sầu riêng. Lục Cẩm nhìn cô, bất đắc dĩ thở dài một hơi, sau đó thấp giọng cầm chỗ sầu riêng còn lại nói, “Anh sẽ ăn nốt chỗ này.”

“Àn.” Cô trên mặt lập tức lộ ra vẻ lòng tươi cười, lập tức lại dặn dò yêu nghiệt: “Nhưng anh cũng không nên ăn nhiều, sầu riêng là nhiệt khí gì đó.”

“Hảo, ăn không xong để lại trong tủ lạnh, ngày mai lại ăn.” Lục Cẩm trong mắt mang theo ý cười, nói với cô: “Như vậy được rồi chứ? Lão bà đại nhân.”

“Được” Cô ăn xong sầu riêng trong tay, đem hột ném vào thùng rác, rút tờ khăn giấy xoa xoa tay, “Đúng rồi, Lục Cẩm. Em khi nào thì có thể xuất viện a, em không muốn ở trong này?” Như vậy cô sẽ bị buồn chết mất!

“Không biết, phải đợi bác sĩ đồng ý.” Lục Cẩm cắn một ngụm, sau đó khẽ nhíu mày nhìn sầu riêng liếc mắt một cái, tiếp tục ăn.

“Ha? Bác sĩ kia bao giờ mới đồng ý a, vạn nhất hẳn nói phải chờ em sinh xong đứa nhỏ mới có thể xuất viện kia, vậy phải làm cái gì bây giờ?” Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô nhất thời lo lắng đứng lên, cô không thích mùi vị của bệnh viện, nơi nơi tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

“Chỉ có thể như vậy làm thôi.” Lục Cẩm vứt xác sầu riêng, dùng khăn tay xoa xoa tay sau đó ngồi vào bên cạnh nhìn cô, nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt của cô nói: “Vũ Vũ, vì con của chúng ta, em chịu khó một chút được không?”

Cô ngẩng đầu, nhìn yêu nghiệt trong mắt che giấu không được vui sướng, thầm nghĩ thời gian trước hẳn đã rất mong chờ đứa nhỏ, không khỏi trong lòng mềm nhũn, gật gật đầu, “Được rồi.”

“Dù sao mỗi ngày anh sẽ ở trong này cùng em, hơn nữa cũng không phải muốn em cả ngày ở trong phòng bệnh, mỗi ngày anh sẽ mang em đi ra ngoài đi dạo.” Lục Cẩm khoe miệng gọi lên một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói.

“Àn.” Cô chậm rãi ôm yêu nghiệt, sau đó tựa vào trong ngực của hắn, nghe nhịp tim của hắn, nhỏ giọng nói: “Lục cám, cám ơn anh.”

“Phải là anh cám ơn em, bởi những ngày về sau em sẽ phải vất vả.” Lục Cẩm cũng ôm chặt lấy cô, chậm rãi nói.

“Ôm em, để em ngủ một lúc.” cô một chút một chút nhắm lại hai mắt, nhẹ giọng nói.

“Hảo.”

Tác giả có việc muốn nói: nói tết Trung thu rất nhanh sẽ đến, mọi người khẳng định ăn rất nhiều bánh Trung thu đi?

Hắc hắc.

40. Chương 40: Kỳ Thật Chưa Mất Trí Nhớ

“Ai nha ai nha, tiểu cách của bà nha, con rớt cục cũng mang thai. Bà là trông sao trông trắng chờ đứa nhỏ này đó a, a di đà Phật, cảm ơn trời đất.” Bà nội vừa mới đến, ngay lập tức đến bên cô, vẻ mặt hưng phấn nhìn cô.

“Bà nội, bà đừng vui mừng quá, nơi này là bệnh viện đó.” Lục Cẩm bắt đầu nhìn bà nội của mình một chút.

“Đúng rồi, bà quên mất.” Bà nội đột nhiên vỗ vỗ đầu, ngồi ở bên cạnh cô, từ trong túi lấy ra cái gì đó, đưa đến trước mặt cô.

“Này... Đây là khoai tím sao?” Cô cao hứng nhìn bà nội, nhận lấy.

“Àn, bà lấy đặc sản ở nông thôn đem cho con ăn, bởi vì bà biết con thích ăn khoai chắc chắn ở trong bệnh viện buồn chết rồi.” Bà nội cười tủm tủm nhìn cô, sau lại từ trong túi lấy ra một củ khoai tím đưa cho Lục Cẩm. Lục Cẩm phát phát tay, sau đó đoạt khoai tím trong tay cô.

“Anh làm gì?” Cô nhất thời nhíu mày nhìn yêu nghiệt, bất mãn nói: “Bà nội không phải mới vừa đưa cho anh một củ khoai tím sao? Sao anh lại cướp của em?”

Lục Cẩm không nói gì, trong tay vẫn lột vỏ.

“A Cẩm.” Bà nội nhẹ nhàng trừng mắt liếc nhìn hẩn một cái, xoay lại nhìn cô rồi từ trong túi lấy ra một củ khoai tím đưa cho cô nói : “Tiểu bảo bối, không cần để ý đến hẩn, trong này bà nội còn rất nhiều.”

“Ân.” Cô gật gật đầu, vừa định đưa tay ra lấy, lại một lần nữa bị yêu nghiệt lấy đi. Cô cắn cắn môi, trừng mắt hẩn chuẩn bị mở miệng nói chuyện, ai ngờ yêu nghiệt lại đem khoai tím vừa rồi cướp đi giờ đã lột sạch vỏ đưa đến trước mặt cô. Lục Cẩm nhìn cô, khoe miệng gọi lên một tia mỉm cười, “Lão bà đại nhân thân ái của anh, có anh ở đây, cái gì em cũng không cần động thủ.”

“Bao gồm cả giặt quần áo nấu cơm sao?” Cô lập tức hỏi, nhận khoai tím từ tay yêu nghiệt hai mắt sáng trong suốt nhìn hẩn.

“Ừ!” Long mi Lục Cẩm nâng cao, ngữ khí thần nhiên hỏi: “Chúng mình kết hôn đến nay, em đã từng làm những việc này?”

“Đương nhiên là có.” Cô lập tức cãi lại, ánh mắt nhìn lướt qua bà nội đang chuẩn bị xem kịch vui, nhìn lại yêu nghiệt nói: “Mấy ngày hôm trước thức ăn không phải do em nấu sao?”

“Phải không?” Lục Cẩm khẽ cười nhẹ, lại cầm khoai tím đã lột sạch vỏ đưa cho bà nội, rút khăn tay ra lau tay, “Ngày đó em làm đồ ăn, cũng thật có rất nhiều lý luận anh chưa có gặp qua.”

Nghe yêu nghiệt nói như vậy, mặt cô hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng nhìn bà nội đang hé miệng cười trộm liếc mắt một cái.

“Tốt lắm A Cẩm, con không phải là thích tiểu bảo bối như vậy sao?” Bà nội không muốn làm cho cô xấu hổ, Liền lập tức hòa giải.

“Các người trước tán gẫu, con đi đón mẹ đây.” Lục Cẩm cười nhẹ với bọn họ, sau đó xoay người rời đi.

“Mẹ?” Cô có chút nghi hoặc nhìn bà nội nói : “Bà nội, mẹ cũng ở đây sao?”

“Đúng, làm sao vậy?” Bà nội tựa hồ không rõ vì sao cô có phản ứng như vậy,

“A, không có gì, chính là con thật lâu không gặp mẹ.” Cô đáp.

“Ân, vì mẹ con thích làm từ thiện, hơn nữa thích giúp đỡ trẻ em nghèo khó vùng núi.” Bà nội một bên nói, một bên lột hạt dẻ.

“Giúp đỡ trẻ em nghèo khó vùng núi?” Cô có chút hơi kinh ngạc, nhìn bà nội nói.

“Đúng, bởi vì mẹ con thực thích đứa nhỏ này tính tình chất phác, cũng giống như bà, bà đặc biệt thích không khí nông thôn.” Bà nội mỉm cười đem hạt dẻ đã lột sạch đưa cho cô.

“Con cũng thích.” Cô tiếp nhận hạt dẻ trong tay bà nội, bỏ vào miệng cắn một ngụm, cao hứng nhìn bà nội nói: “Bà nội, ăn ngon thật,”

“Hắc, đúng y nha đầu con sẽ thích ăn cái này mà, con chắc chắn không thích thuốc bổ đắt giá này đi.” Bà nội hỏi.

“Ân, thuốc bổ này một chút cũng không thể ăn.” Cô hơi hơi bĩu môi, tò mò nhìn bà nội thả một gói to ở bên cạnh hỏi : “Bà nội, bà đem theo cái gì đến đây vậy?”

“Có khoai tím, hạt dẻ, củ cải.” Bà nội nói xong, Liền từ trong túi lấy ra một củ cải cho cô.

“Củ cải?” Cô lập tức nhận củ cải trong tay bà nội, nghe mùi vị quen thuộc, nhất thời vẻ mặt cảm động nhìn bà nội, “Bà nội, cảm ơn bà.”

“Ôi chao, cái này có gì mà cảm tạ, con quá khách khí với bà nội đi?” Bà nội hơi trừng mắt liếc nhìn cô cái, cười nói.

“Hi hi.” Cô vươn tay cầm tay bà nội, nhẹ nhàng lắc lắc nói: “Bà nội, bà có thể mỗi ngày mang theo chút cho con ăn không.”

“Này không được.” Bà nội lập tức cự tuyệt, ánh mắt trở nên nghiêm túc, “Tiểu bảo bối, con phải nhớ kỹ con là người có thai, con nên vì nhỏ trong bụng mà suy nghĩ a. Làm sao mỗi ngày có thể ăn thứ không có

dinh dưỡng này, sở dĩ hôm nay bà mang cái này đến cho con ăn, là vì Lục Cẩm nói với bà mấy ngày nay khẩu vị con không ngon, nói bà mang chút gì đó con thích ăn đến cho con.”

“Bà nội, bà biết con thích ăn cái gì sao?” Nghe bà nội nói như vậy, cô mới giật mình tỉnh ngộ: hôm nay bà nội mang đến đều là những thứ cô thích ăn, nhưng trước kia cô chưa từng nói qua cho bà nội nha.

“Nha đầu ngốc, đương nhiên là Lục Cẩm nói cho bà biết nha.” Bà nội đáp.

“Nhưng mà bà nội, con cũng không có nói cho qua Lục Cẩm mà.” Cô càng thêm nghi hoặc hỏi.

“Này bà cũng không biết. Có lẽ sau khi kết hôn hai con tâm linh tương thông, biết được trong lòng đối phương đang nghĩ gì đi.” Bà nội cười tủm tỉm nói với cô.

“Ngạch...” Cô gãi gãi đầu.

Lúc này, cửa phòng bệnh nhẹ nhàng mở ra. Cô nghe tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy mẹ hấp tấp từ ngoài cửa đi vào.

“Nha đầu.” Mẹ vừa đi đến bên cạnh cô liền lập tức cầm tay cô, nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Mẹ, mẹ đã đến.” Cô nhìn ánh mắt mẹ, sau đó nhìn yêu nghiệt đứng ở một bên, trong lòng cảm động vô cùng: người cô khát vọng đã trở lại.

“Con đã đến đây, vậy con chăm sóc tiểu bảo bối đi, mẹ về trước.” Bà nội đứng lên nhìn cô, “Tiểu bảo bối, bà nội đi về trước a. Yên tâm đi, những thứ kia con còn có thể ăn.”

“Ân. ” Cô cao hứng gật gật đầu.

Lục Cẩm nhìn thấy hai người bọn họ như vậy, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó theo phía sau bà nội ra khỏi phòng bệnh.

“Nha đầu, sao mẹ có cảm giác hình như con gầy đi.” Mẹ có chút khấn trương nhìn cô hỏi.

“Mẹ, người lo lắng quá rồi, con làm sao có thể gầy đi được, con sắp bị A Cẩm nuôi thành không khác gì con heo mập.” Cô nhìn mẹ buồn cười nói, đưa tay vỗ vỗ lưng trấn an bà.

“Nga, này cũng đúng, A Cẩm sẽ không có nữa điểm không tốt với con.” Mẹ có chút suy nghĩ gật gật đầu, sau đó ngồi lên ghế bên cạnh nhìn cô, “Nha đầu, biết tin con mang thai, mẹ thật sự cao hứng. Đương nhiên không chỉ có mẹ, cả nhà Lục gia cao thấp đều cao hứng.”

“Ân, con biết,” Cô nói, kỳ thật mỗi lần nhìn vẻ mặt yêu nghiệt là biết.

“Nha đầu, vất vả cho con.” Mẹ dắt tay cô, nhẹ giọng nói.

“Không vất vả, con thực cảm động mới đúng, mọi người ai ai cũng đều đến thăm con.” Nói đến đây, cô khẽ nhú mày, sau đó bất đắc dĩ nhìn mẹ nói: “Mẹ, kỳ thật con căn bản không cần nằm viện, đó chỉ là bệnh nhẹ, hơn nữa ở bệnh viện thật sự rất nhàm chán.”

“Nha đầu, đương nhiên mẹ biết ở bệnh viện thực nhàm chán. Nhưng con nên thay đổi góc độ suy nghĩ chút, A Cẩm làm thế này không phải vì muốn tốt cho con sao? Người mang thai trăm ngàn không thể có chuyện gì xảy ra, bằng không hậu quả thật không chịu đựng được.” Mẹ vươn tay, nâng mặt cô đang cúi ở phía trước lên.

“Ân, này cũng đúng.” Cô nghĩ nghĩ, quên đi, vậy sẽ bất hòa với yêu nghiệt hay so đo này nọ.

“Bảo bối.” Mẹ nhìn ánh mắt của cô, nhẹ giọng nói: “Bây giờ mẹ con ở trên thiên đường chắc chắn thực vui vẻ.”

“Ân, đúng ạ!” Cô cắn cắn môi, rũ mắt xuống chơi đùa hai bàn tay của mình.

“Bảo bối, con biết không, kỳ thật mỗi lần nhìn thấy con, mẹ đều có thể nhìn thấy bóng dáng của mẹ con trên người con.”

“Ân, đương nhiên, người đó là mẹ con, con kính yêu mẹ nhất.” Nói đến đây, trong lòng cô nhin không được nước mắt dâng lên.

Nhìn thấy hốc mắt cô hơi đỏ, mẹ vội vàng nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Mẹ chỉ là đột nhiên rất nhớ mẹ con, mẹ...”

“Không có gì đâu mẹ.” Cô lập tức nở một nụ cười, nhìn mẹ nói: “Tuy rằng con đã không còn mẹ ruột, nhưng hiện tại không phải lại có một người mẹ đang yêu thương con sao? Cho nên con đã cảm thấy rất đủ. Con chỉ là, chính là...”

“Chỉ là cái gì?” Mẹ nhìn cô hỏi.

“Con chỉ là thực cảm động đối với lời nói dối đầy thiện ý của mọi người, đem cái chết của mẹ con nói thành tốt đẹp như vậy.” Cô chậm rãi nói, sau đó cảm giác được mẹ cầm tay cô khẽ run lên.

“Bảo bối, con... Con...” Mẹ tựa hồ có chút kinh ngạc, nhìn cô không biết nên nói

“Kỳ thật con vẫn biết, mẹ con là bị người khác đâm chết, hơn nữa hung thủ kia đã chạy mất, đến nay cũng không bắt được.” Cô nhìn mẹ hơi hơi trợn to hai mắt, nhẹ cười khẽ.

“Như vậy...” Mẹ nhấp nhấp miệng, nhìn cô nhỏ giọng hỏi: “Con vẫn đều không có mất trí nhớ?”

“Vâng!” Cô gật đầu, cúi đầu nhìn nhẫn kim cương ở trên tay, “Kỳ thật lúc đó, con tình nguyện chính mình mất trí nhớ, nhưng lại không muốn mất trí nhớ, bởi vì con không muốn mất đi mẹ trong trí nhớ của con.”

Mẹ nghe cô nói xong, nhìn chăm chăm vào mắt cô, sau đó nháy mắt ôm cô vào ngực, nước mắt tích lại bởi bi thương của cô, rót vào quần áo, ướt đầm da thịt,

Bà ghen ngào nói: “Bảo bối, con... Con thật là đại nghịch.”

“Mẹ, con yêu người.” Cô gạt gao cản môi, cổ chết nhẹn xuống nước mắt của mình không cho nó rơi xuống.

“Mẹ con chắc chắn rất yêu con, mẹ cũng sẽ yêu con.” Mẹ lập tức nói.

“Àn.” Cô nhẹ giọng đáp.

Mà ngoài cửa phòng bệnh. Lục Cẩm dựa vào tường, một bàn tay dút trong túi quần, lẳng lặng nghe hết thấy bên trong. Chính là hơi nhũn mày, tiết lộ tâm tình hẩn lúc này.

41. Chương 41: Khẩn Trương Vạn Phần

Sau khi cô bị yêu nghiệt vây ở bệnh viện suốt một tuần, cô bắt đầu đối yêu nghiệt nhõng nhẽo cứng rắn yêu cầu đi ra bên ngoài đi dạo. Không phải đơn thuần chỉ ở bên ngoài hoa viên đi dạo, bằng không cô thập phần khẳng định cô sẽ bị nhốt đến điên mất.

“Lục Cẩm, em muốn đi chơi, đi chợ có được không?” Cô hơi hơi bĩu môi, nhìn yêu nghiệt làm nũng nói, bởi vì cô thật bị buồn đến chết.

“Không được!” Lục Cẩm cự tuyệt, sau đó nhìn cô nói: “Vũ Vũ, em ngày hôm qua không có nghe bác sĩ nói sao? Tốt nhất là ở bệnh viện, không được đi nơi nào khác.”

“Nhưng là em cuối cùng không thể vẫn phải ở trong bệnh viện mãi, em thật sự hảo buồn a, hảo buồn a...” Cô tội nghiệp nhìn yêu nghiệt, hy vọng hẩn có thể bộc phát từ bi.

“Vũ Vũ.” Lục Cẩm ngồi bên cạnh cô, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô một hồi, sau đó bất đắc dĩ thở dài một hơi, “Em vừa rồi nói muốn đi chợ? Đi chợ làm gì? Muốn ăn cái gì anh mua về cho em là được.”

“Không phải là em muốn ăn.” Cô lắc đầu, gặp yêu nghiệt có chút buông lỏng, nhẹ nhàng sờ sờ bụng nhỏ nói: “Em là muốn cho đứa nhỏ ăn, em muốn đích thân đi mua.”

Lục Cẩm nghe thấy thế, khoé miệng gợi lên một tia mỉm cười, vươn tay đặt ở bụng nhỏ của cô nhẹ nhàng vuốt ve, “Được rồi, chúng ta phải đi vì con của chúng ta mua vài thứ.”

“Nha, Lục Cẩm anh thật tốt quá.” Cô lập tức hoan hô, sau đó vươn tay ôm lấy cổ yêu nghiệt, hôn cái trán của hắn 1 chút. Lục Cẩm nhìn cô, hơi hơi mị mị 2 mắt, chậm rãi nói: “Chờ em sinh xong anh nhất định đền đáp.”

“...” Cô khoe miệng hơi co rút lại, yêu nghiệt này thật háo sắc...

Bên trong xe.

Lục Cẩm cẩn thận giúp cô cài dây an toàn, hơn nữa phát hiện dây an toàn cần vắt qua bụng cô, về mặt của hắn thập phần rối rắm.

Cô nhìn hắn, trong lòng cảm thấy buồn cười, sau đó kéo dây an toàn trong tay yêu nghiệt qua, tự mình gắn dây an toàn. Lục Cẩm thấy thế, về mặt khẩn trương vội vàng nói: “Dây lưng có chặt không, bụng có thoải mái không? Muốn làm giãn 1 chút không?”

Cô hé miệng cười cười, sau đó vươn tay vỗ vỗ bả vai yêu nghiệt, “Lục Cẩm, anh khi nào thì trở thành dong dài như vậy, lo lắng này lo lắng kia.”

Lục Cẩm nhẹ nhàng trừng mắt nhìn cô, liếc mắt 1 cái, sau đó bắt đầu lái xe.

Nhìn về mặt yêu nghiệt có chút không được tự nhiên, cô không hề giữ hình tượng cười ha ha. Yêu nghiệt, anh rốt cục cũng có hôm nay, hừ hừ.

“Nhưng mà...” Lục Cẩm cặp mắt nhìn về phía trc, chậm rãi nói: “Mua đồ cho trẻ con gì đó hắn là không cần đi chợ, nên đi cửa hàng độc quyền dành cho trẻ con sẽ tốt hơn một chút.”

“Bên trong chợ sẽ có a.” Cô lập tức nói.

“...” Lục Cẩm cau mày nghĩ nghĩ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng nắm tay lái.

Thấy yêu nghiệt tựa hồ muốn đổi ý, cô bổ sung nói: “Kỳ thật đồ bên trong chợ chất lượng có vẻ tốt, dù sao nơi đó không phải chỉ có cửa hàng bán đồ trẻ con, vì cạnh tranh lớn nên cửa hàng tự nhiên cũng sẽ không lấy hàng chất lượng kém ra bán. Hơn nữa, em chỉ cần sờ một lần thì biết chất lượng quần áo có tốt hay không.”

“Nga?” Lục Cẩm liếc mắt 1 cái, “Em xác định em chỉ cần sờ một lần thì biết quần áo có tốt hay không?” thời điểm hắn nói ba chữ sờ một lần kia ngữ khí đặc biệt quan trọng.

“Kia, đương nhiên, em có bàn tay thần.” Cô thập phần đắc ý nói, bởi vì trước đây mẹ cô dạy cô làm như thế nào để phân biệt quần áo chất lượng tốt với đồ kém chất lượng.

Bên trong chợ...

Cô cùng yêu nghiệt đứng ở nơi đó, nhìn bên trong chợ người ta tấp nập, không khỏi có chút há hốc mồm.

Lục Cẩm nhíu mày, hơn nữa còn gắt gao bảo vệ cô.

Nhìn đến tình cảnh này, cô có chút lo lắng yêu nghiệt đổi ý, sau đó nhìn hắn, vừa định mở miệng nói chuyện, liền bị hắn giành nói.

“Chúng ta vào đi thôi.” Lục Cẩm nói, cô hơi hơi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới hắn vẫn là quyết định theo giúp cô đi vào. Vì thế, cô nhỏ giọng nói: “Lục Cẩm, em còn tưởng rằng anh sẽ đổi ý.”

“Sẽ không!” Lục Cẩm 1 bàn tay ôm thắt lưng của cô, tay kia thì nắm tay cô, từng bước một hướng bên trong chợ đi đến, “Anh đáp ứng chuyện của em, cũng sẽ không có đổi ý.”

“Ân, anh thật tốt.” cô cười tủm tỉm nói với yêu nghiệt.

“Như vậy hiện tại...” Lục Cẩm quay đầu nhìn cô hỏi: “Em muốn đi đâu? Hoặc là muốn đi lâu mấy?”

“Đi lâu 3 nha.” Cô đưa tay chỉ vào mặt trên chợ nói.

“Ân, cẩn thận một chút, còn nữa, đi chậm một chút, không cần khẩn trương như vậy, chúng ta có rất nhiều thời gian.” Lục Cẩm cẩn thận dặn dò nói.

“Đã biết, đã biết.” Cô bất đắc dĩ đáp.

Thật là, cô khản trương hay là anh khản trương quá nha, hơn nữa, cô vừa mới mang thai, nếu về sau bụng cô to lên, yêu nghiệt không phải càng thêm khản trương, muốn cưỡng chế cô nằm ở trên giường? Ân... Không thể được, cô phải tìm ra biện pháp mới được.

Đến lầu 3, Lục Cẩm thấy nơi này ít ỏi không có mấy người, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Thật không nghĩ tới, phía dưới quá nhiều người mà trên đây lại ít người như vậy.” Cô nhìn cửa hang, sau đó lại nhìn yêu nghiệt, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Lục Cẩm, chuyện này anh yên tâm đi.”

“Anh rất yên tâm.” Lục Cẩm gật đầu.

“Vậy anh có thể buông tay ra được không?” Cô nhìn theo yêu nghiệt vẫn còn nắm chặt cô, thiện ý nhắc nhở nói.

“Không được!” Lục Cẩm quyết đoán cự tuyệt.

“Vì sao?” Cô nhẹ nhàng trừng mắt Lục Cẩm: “Anh như vậy làm sao em có thể đi dạo!”

Lục Cẩm nghe vậy, nhú mày suy nghĩ một lúc sau, liền buông eo cô ra, nhưng là tay kia thì vẫn nắm chặt tay của cô. Vì thế, cô chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi, bởi vì cô biết thế này là nhượng bộ lớn nhất của yêu nghiệt. Thật là, vì sao yêu nghiệt khản trương như vậy nha?

“Lục Cẩm, cái này thật đáng yêu.” Cô cầm 1 bộ quần áo có hình đầu hổ nhỏ để ở long bàn tay, thật sự rất đáng yêu, về sau cục cưng nhà cô mặc nó khẳng định cũng sẽ trở nên thực đáng yêu. “Lục Cẩm, em muốn mua cái này.”

“Ok, em cứ chậm rãi chọn, chọn xong anh đi thanh toán.” Lục Cẩm cười nói.

“Vâng!” cô cầm bộ đồ trong tay đưa cho nhân viên cửa hang, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

“Tiểu thư, bên này còn có nón đầu hổ, quần lót hình đầu hổ, cùng bao tay đầu hổ đây, cô có muốn mua trọn bộ hay không.” Nhân viên cửa hàng cười tủm tỉm giới thiệu với cô. “Tốt tốt.” Cô lập tức gật đầu, trong lòng âm thầm tưởng tượng thấy cảnh cục cưng nhà mình mặc toàn đồ hình con hổ.

“Còn có trang phục quần lót hình con hổ nhỏ, tiểu hầu tử, đợi chút, mười hai còn cầm tinh này cô muốn mua luôn không?” Nhân viên cửa hàng thấy cô sáng khoái đáp ứng như vậy, liền lập tức giới thiệu những sản phẩm khác.

“Thật vậy chẳng?” Cô lập tức tròn to hai mắt, hưng phấn nhìn nhân viên cửa hàng hỏi: “Ở nơi nào đâu? Lấy ra toàn bộ cho tôi xem xem.”

“Tốt, xin đợi một lát.” Nhân viên cửa hàng lập tức đi vào bên trong đem quần áo bày ra trước mặt cô, nhìn cô nói: “Chính là cái này, cô cứ chậm rãi xem.”

“Oa, thật đáng yêu.” Cô xem quần lót tạo hình đáng yêu, nội tâm nhất thời hạnh phúc cực độ. Sau đó đưa tay sờ sờ xem chất lượng quần áo, nhuyễn mịn mềm nhũn, thật thoải mái.

“Tiểu thư, cô yên tâm, chúng tôi nơi này chất lượng tuyệt đối là tin được, đều là hàng tốt nhất.” Nhân viên cửa hàng nói xong, cầm lấy một gian quần áo, đưa nhãn hiệu cho cô xem.

Cô phất phất tay, tỏ vẻ không cần, “Tôi chỉ để ý chất lượng, không cần nhìn nhãn hiệu. Tôi không muốn làm cho tương lai đứa nhỏ cùng với người khác so đo mua hàng hiệu cho hắn, không cần thiết.”

Nhân viên cửa hàng kia cũng sốt một chút, sau đó tiếp tục nói: “Nhưng mà quần áo của chúng tôi chất lượng rất tốt quả thật không sai, cô sờ thử thì biết.”

“Tôi thật ra đồng ý.” Cô gật đầu, nhìn quần áo đáng yêu, sau đó hào khí vung tay lên, “Toàn bộ tôi mua hết.”

“Ân, tốt.” Nhân viên cửa hàng vui vẻ ra mặt, lập tức đem quần áo đóng gói tốt, sau đó rất nhanh đem hoá đơn đưa cho yêu nghiệt, “Tiên sinh, tổng cộng là mười vạn chín trăm chín mươi chín, chúc ngài cùng vợ thật dài thật lâu, chúc cục cưng khoẻ mạnh thật lâu, chúc cả nhà hạnh phúc thật lâu.”

(chín: cửu, ý ở đây là trường cửu, lâu dài, bền vững)

A, nhân viên cửa hàng này nói đúng, nhưng mà giá thì thật hơi cao. Lòng cô trầm nghĩ. Lục Cẩm bị nhân viên cửa hàng chúc tụng một phen, trong lòng vui vẻ đáp “Nhất định có cơ hội.”

“Cám ơn tiên sinh, xin hỏi có cần chúng tôi giúp anh đem đồ về nhà không?” Nhân viên cửa hàng ân cần hỏi.

Yêu nghiệt nói địa chỉ, cô nhìn thấy nhân viên cửa hàng kia hiện lên vẻ mặt khiếp sợ, trong lòng không khỏi có chút tò mò, cô ta khiếp sợ cái gì?

“Vũ Vũ, còn muốn mua cái gì nữa?” Lục Cẩm đi đến nắm tay cô nói. Cô nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu, “Không mua nữa, em hơi mệt.”

“Mau trở về nghỉ ngơi đi.” Nghe cô nói như vậy, Lục Cẩm nhất thời khẩn trương nói.

“Ân.” Cô đi theo yêu nghiệt đến thang máy, sau đó chậm rãi đi xuống, “Lục Cẩm, vì sao vừa rồi nhân viên cửa hàng kia nghe anh đọc địa chỉ về mặt lại khiếp sợ vậy?”

“Em đoán đi.” Lục Cẩm tựa hồ cũng không tính nói cho cô biết.

“...” Cô không thích đoán.

Sau đó yêu nghiệt dẫn cô đến khu đồ ăn vặt, cô lập tức dừng lại, hai mắt sáng lên nhìn đủ loại đồ ăn vặt.

“Vũ Vũ.” Lục Cẩm ngữ khí có chút bất đắc dĩ, chuyển qua thân thể cô, sau đó nhìn ánh mắt cô nói: “Thứ nhất, em đã mang thai, đồ ăn vặt vẫn là ít ăn thì hơn. Thứ hai, cho dù em thật sự muốn ăn, chờ sau khi chúng ta trở về anh lại đến mua cho em ăn, bởi vì nơi này rất nhiều người.”

“Không nhiều lắm nha, không nhiều lắm nha.”

Cô ngay cả nói chuyện cũng tỏ ra vui vẻ, lại quay đầu nhìn chằm chằm vào đồ ăn vặt. Kỳ thật chính là vừa rồi nhiều người mà thôi, hiện tại đã bớt đi rất nhiều, toàn bộ chợ nhìn qua cũng có mười mấy người mà thôi, yêu nghiệt khẩn trương quá. Hơn nữa, cô cũng không thể làm cho hắn vẫn khẩn trương như vậy, bằng không về sau thời điểm bụng cô to hơn cũng đừng tưởng có thể bước xuống giường!

Lục Cẩm hơi hơi thở dài, sau đó nói với cô: “Được rồi, chúng ta qua đó. Nhưng là em muốn mua đồ ăn vặt nào, anh đồng ý mới có thể mua.”

“Nha, tốt.” Cô lập tức hoan hô, cô chỉ biết cùng yêu nghiệt thỏa hiệp, hắc hắc.

“Lục Cẩm, em muốn ăn cái này.” Cô cầm một bao kẹo da đường, nhìn yêu nghiệt nói.

“No.” Lục Cẩm lập tức phủ quyết, cô ử rử đem kẹo da đường trả lại chỗ cũ, sau đó lại cầm túi bánh bích quy nhìn yêu nghiệt, “Lục Cẩm, em muốn ăn cái này.”

“No.” Lục Cẩm vẫn là lập tức phủ quyết.

“Vì sao.” Cô không phục nhìn yêu nghiệt, muốn hắn đưa ra lý do mới được, bằng không cô muốn mua đồ ăn vặt gì hắn cũng không cho.

“Đều là đồ ăn không tốt cho sức khỏe.” Lục Cẩm thần nhiên đáp.

“...” Anh nha nha, rõ ràng là lấy cớ. Cô nhú mày nghĩ nghĩ, có! Sau đó cô cầm lấy socola, quay đầu hướng yêu nghiệt bắn 1 cái liếc mắt, ngữ khí ôn nhu nói với hắn: “Lão công, người ta muốn ăn cái này.”

Tại thời điểm cô nói xong, cô rõ ràng nhìn thấy yêu nghiệt cả thân mình run lên. Trong lòng cười thầm: ha ha ha ha, yêu nghiệt anh liền chịu thua đi! Lục Cẩm thở dài, bất đắc dĩ nói với cô: “Được rồi, lão bà, anh đầu hàng, em mua đi, nhưng không được mua nhiều.”

“Ân, em sẽ chú ý.” Cô lập tức đáp ứng, tuy rằng cô thực thích đồ ăn vặt, nhưng cô vẫn biết hiện tại quan trọng vẫn là đứa nhỏ bên trong bụng, không thể quá mức tùy hứng được.

Ha ha, đồ ăn vặt, cô đến đây.

42. Chương 42: Chỉ Có Thể Chọn Một

“Các người xem, đây chính là thai nhi.” Bác sĩ chuẩn trị mặt đầy tươi cười nhìn cô cùng yêu nghiệt, ôn hoà nói.

Cô nhìn lên màn hình thấy thai nhi đã biểu hiện hình người, nội tâm thoáng có chút kích động. Thì ra đây chính là đứa nhỏ của cô và yêu nghiệt, nhỏ như vậy sao, nhưng không biết là nam hay nữ? Cô nhìn bác sĩ chuẩn trị hỏi: “Đây là nam hay nữ?”

Bác sĩ cười cười với cô, không nói. Lục Cẩm lấy ra 1 cái hồng bao, đưa cho bác sĩ chậm rãi nói: “Tôi thấy hình như là con gái.”

Trong mắt bác sĩ hiện lên 1 tia kinh dị, nhưng vẫn nhẹ nhàng tiếp nhận hồng bao, “Tiên sinh, ngài nói đúng, đây là con gái.”

“Lục Cẩm, anh giỏi quá.” Nghe được bác sĩ nói như vậy, cô nhất thời có vẻ mặt sùng bái nhìn yêu nghiệt, nhưng đồng thời trong lòng cũng tò mò, vì sao Lục Cẩm nhìn ra được đây là con gái? Rõ ràng còn nhỏ như vậy mà!

Bên trong hoa viên bệnh viện.

“Lục Cẩm, có thể nói cho em biết vì sao anh nhìn ra được là con gái không?” cô cùng yêu nghiệt thông thả đi trên con đường nhỏ được lát đá, cảm thụ dưới chân truyền đến cảm giác khác thường, trong lòng không khỏi tò mò.

“Anh cũng không biết, bởi vì lúc anh nhìn đứa nhỏ, cảm thấy bộ dạng đứa nhỏ kia có điểm giống em, cho nên liền đoán là con gái,” Lục Cẩm nhẹ nhàng ôm thắt lưng tròn vo của cô, quay đầu nhìn cô, nhíu mày với cô, “Ngày có lẽ là tâm linh tương thông giữa cha và con gái mà mọi người nói.”

Nghe yêu nghiệt nói như vậy, cô nhin không được cười ra tiếng, “Rõ ràng bây giờ em mang thai có sáu tháng, làm sao có tâm linh tương thông?” nhưng mà, cô nhìn biểu tình yêu nghiệt có chút hứng phấn nói: “Lục Cẩm, anh có biết không? Bây giờ em có thể cảm nhận được chuyển động của bảo bối.”

“Thật sự?” Lục Cẩm hiển nhiên cũng thật hưng phấn, có chút kích động nhìn cô.

“Ân.” Cô dùng sức gật đầu, kỳ thật lần đầu tiên cảm giác được tiểu bảo bối chuyển động, cô rất vui mừng. Tiểu bảo bối, con rất nhanh sẽ đến với thế giới này, đúng không?

Bỗng nhiên, từ xa truyền đến tiếng cười sung sướng của bọn nhỏ, cô nghe tiếng cười xoay người nhìn lại, thấy bên cạnh cao sen có vài đứa nhỏ chơi bắn súng nước, bên cạnh là nhóm người lớn vẻ mặt tươi cười nhìn chúng. Đến đây, cô bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện liền nhìn yêu nghiệt hỏi: “Lục Cẩm, anh đã mua quần áo cho tiểu bảo bối sao?”

“Đã mua rồi, kỳ thật, anh cũng chưa mua bao nhiêu, bởi vì bà nội cùng mẹ từ sau khi em mang thai luôn luôn thu xếp mua gì đó cho tiểu bảo bối, hiện tại, anh phỏng chừng vài thứ kia đã đầy ắp phòng.” Lục Cẩm nói xong, nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng mà trong mắt cũng che kín chờ mong cùng sung nịnh.

“Đúng rồi, còn tên của tiểu bảo bối thì sao?” Cô nhìn yêu nghiệt, tiếp tục hỏi, kỳ thật, đây mới là chuyện quan trọng nhất, cô cũng không nghĩ chờ đến sau khi bảo bối sinh ra mới đặt tên, để cho bảo bối vượt qua vài ngày không có tên.

“Ân, anh tính chờ sau khi em làm xong siêu âm, nhìn xem là nam hay nữ, như vậy mới biết nên đặt tên gì,” Lục Cẩm dừng bước, sau đó nhìn cô, ôn nhu hỏi: “Vũ Vũ, em chuẩn bị đặt tên tiểu bảo bối là gì?”

“Em... Em sao?” Cô lấy tay chỉ vào chính mình, có chút không thể tin nhìn yêu nghiệt, vừa rồi hẳn có phải muốn cô giúp tiểu bảo bối đặt tên không?

“Ân hừ.” Lục Cẩm mỉm cười ý bảo cô không có nghe lầm.

“Tốt tốt, ân... Đặt tên gì cho hay đây?” Cô nhất thời có chút buồn rầu, nếu là con gái, chắc chắn phải đặt tên dễ nghe 1 chút, dù sao tên này cũng theo đứa nhỏ cả đời, 1 chút cũng không thể sơ sài.

“Còn nữa, anh cùng trưởng bối đã thương lượng qua, con gái sẽ do em đặt tên, họ cũng có thể tùy em chọn.”
Lục Cẩm nói tiếp.

“Lục Cẩm...” nghe được Lục Cẩm nói vậy, trong lòng cô vô cùng cảm động. Hốc mắt hơi hơi đỏ, sau đó dùng lực ôm lấy cổ yêu nghiệt, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Lục Cẩm, cảm ơn anh.”

“Em là vợ anh, đây là đương nhiên.” Lục Cẩm cũng thuận thế ôm cô, sau đó nâng mặt cô lên, trên mặt hiện lên 1 tia tà ác mỉm cười, “Hơn nữa, anh cũng nói qua, cảm tạ của em chờ sinh xong toàn bộ trả lại cho anh.”

“...” Cô ngay lập tức đẩy yêu nghiệt háo sắc này ra, sao cả đầu lại là suy nghĩ này vậy?

“Vũ Vũ, anh thật sự rất mong đợi con của chúng ta.” Lục Cẩm vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng nhỏ cô nhô ra, trong mắt tràn đầy yêu thương.

“Lục Cẩm, em cũng thực chờ mong.” Nói đến đây, bỗng nhiên cô cảm giác đầu có chút choáng váng, sau đó hơi hơi lùi ra phía sau từng bước.

“Làm sao vậy?” Lục Cẩm thấy thế, vội vàng ôm chặt cô, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

“Không có việc gì, có thể là do em đứng lâu quá.” Cô ngay lập tức vẫy tay, sau đó chỉ vào ghế dựa bên cạnh ý bảo yêu nghiệt mang cô đi qua ngồi. Lục Cẩm vội vàng giúp cô ngồi xuống, lo lắng trên mặt chưa giảm đi, “Vũ Vũ, em thành thật nói cho anh biết, có phải thân thể cảm thấy không thoải mái hay không? Bây giờ em là người mang thai, không thể có chuyện liên giấu diếm.”

“Thực không có việc gì.”

Cô cười cười, cầm tay yêu nghiệt làm cho hắn yên lòng, “Được rồi, hay là chúng ta gọi đứa nhỏ là Cách Chanh Chanh, thế nào?” (__.!))

“Phốc...” Lục Cẩm vốn đang rất lo lắng cho cơ thể cô, nhưng sau khi nghe cô nói vẫn không nhịn được mà cười rộ lên, hắn vươn tay nhẹ nhàng búng trái cô rồi nói: “Vũ Vũ, em xác định muốn tiểu bảo bối của chúng ta lấy tên này sao?”

“Anh cười cái gì? Anh không biết là thực đáng yêu sao?” Cô khó hiểu nhìn yêu nghiệt, kỳ thật cô thực chán ghét đặt tên còn muốn xem này xem kia, không thể dùng tên này, không thể dùng tên kia, rất phiền toái.

“Tùy em đi, em cảm thấy tốt là tốt rồi.” Lục Cẩm sau khi cười xong, vẫn lo lắng vươn tay đặt lên trán cô, sau đó thu tay lại.

“Lục Cẩm, em không có phát sốt, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, thật sự không có chuyện gì.” Cô nhìn yêu nghiệt, cảm thấy có chút buồn cười.

“Vũ Vũ, chúng ta nên trở lại phòng bệnh đi, nói bác sĩ kiểm tra một chút có vẻ an tâm hơn.” Lục Cẩm vẫn lo lắng như trước, nói với cô.

“Lục Cẩm, em thức sự không có với gì, hơn nữa em là phụ nữ có thai, phụ nữ có thai nên đi đi lại lại nhiều hơn mới được, như vậy sau này sẽ thuận lợi cho sinh sản.” Cô kiên nhẫn giải thích cho yêu nghiệt, bằng không luôn ở trong phòng bệnh, cô thật sự sợ hãi.

“Lục Cẩm, hay là anh giúp em nghĩ cái tên thật hay đi.” Thấy yêu nghiệt còn muốn nói cái gì đó, cô ngay lập tức nói sang chuyện khác.

“Kỳ thật, tên Cách Chanh Chanh này cũng được, sau này chúng ta gọi nữ nhi là Chanh Chanh, nữ danh thật đáng yêu.” Lục Cẩm cười nói.

“Được đó, em cũng thấy thật đáng yêu, nhưng mà...” Cô nhún mày nghĩ nghĩ. Kỳ thật tên này đáng yêu thì đáng yêu, nhưng vẫn còn thiếu một chút gì đó, vẫn nên nghĩ một cái khác tốt hơn.

“Tóm lại em thích là tốt rồi.” Lục Cẩm nói.

“Àn.” Cô gật gật đầu, bỗng nhiên cảm giác một trận mê muội, sau đó trong ánh mắt hoảng sợ của yêu nghiệt, ngã vào lòng hắn.

“Vũ Vũ!”

Trong bệnh viện.

“Ai nha, rốt cục là chuyện gì xảy ra a, sao Vũ Vũ có thể đột nhiên té xỉu?” Bên ngoài phòng cấp cứu, Trịnh Phi Diễm bất an đi tới đi lui, trong lòng bất ổn.

“Đúng vậy, A Cẩm, sao Vũ Vũ có thể đột nhiên té xỉu?” Bà nội nhìn Lục Cẩm, vội vàng muốn biết nguyên nhân.

Lục Cẩm trên mặt cũng lo lắng không thôi, thường nhìn về phía cửa phòng cấp cứu vẫn đang đóng chặt, sau đó nhìn mấy ánh mắt nhìn mình chằm chằm, hần lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, kỳ thật lúc tôi mang cô ấy đi ra ngoài, vừa mới bắt đầu cô ấy liền có một chút mê muội rất nhỏ.”

“Vậy sao anh không nhanh cho Vũ Vũ trở lại phòng bệnh? Còn để cô ấy ở bên ngoài?” Trịnh Phi Diễm nghe Lục Cẩm nói như vậy, nhất thời đem toàn bộ khẩn trương cùng bất an trong lòng phát tiết lên người hần.

“Ai, Vũ Vũ bỗng nhiên như vậy, trong lòng mọi người cũng không chịu nổi, chúng ta vẫn nên kiên nhẫn chờ bác sĩ ra, xem hần nói như thế nào đã.” Bà nội mở miệng trấn an cảm xúc mọi người, tuy rằng trong lòng bà cũng lo lắng không thôi.

Qua hồi lâu, đèn đỏ phòng cấp cứu nháy mắt tắt, sau đó cửa mở ra, 1 bước nam từ bên trong đi ra. Hần tháo khẩu trang xuống, nhìn vài người vây quanh bên người hần, hỏi: “Xin hỏi, ai là người nhà Ly Vũ Vũ?”

“Tôi là chồng cô ấy.” Lục Cẩm lập tức nói.

“Anh theo tôi lại đây một chút, mặt khác, hai vị bây giờ chưa thể vào được, bệnh nhân cần được nghỉ ngơi, ngày mai hãy lại đến thăm.” Bác sĩ nói xong, sau đó xoay người đi về phía trước.

Lục Cẩm liếc nhìn bà nội cùng Trịnh Phi Diễm 1 cái, lập tức đi theo sau bác sĩ.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sao biểu tình của bác sĩ lại nghiêm túc như vậy.” Bà nội nắm chặt tay Trịnh Phi Diễm, ánh mắt lo lắng nhìn về phía bác sĩ cùng Lục Cẩm dần dần đi xa.

“Không có việc gì, bà nội.” Lúc này trong lòng Trịnh Phi Diễm lo lắng không thôi, nhưng vẫn trấn an bà lão cho tốt, miễn cho chuyện Vũ Vũ còn chưa xong, lại thêm 1 người già bị kinh hách sẽ không tốt.

“Phi Diễm đừng chí, con cùng Vũ Vũ tình cảm tốt nhất, con có biết hay không Vũ Vũ lần này vì sao lại như vậy?” bà nội nhìn hai mắt Trịnh Phi Diễm, chậm chạp hỏi.

Trịnh Phi Diễm nghe bà nội nói vậy, trong lòng âm thầm thở dài 1 hơi: ai, nếu con biết sẽ không đứng ở đây mà lo lắng suôn. Nhưng vì không để bà nội lo lắng, cô miễn cưỡng gọi lên 1 tia mỉm cười, nói: “Bà nội, bà yên tâm đi. Con cùng Vũ Vũ chơi với nhau lâu như vậy, chắc chắn cô ấy chưa từng bệnh nặng gì, có thể lần này chỉ bị bệnh nhẹ thôi.”

Trịnh Phi Diễm nói xong, kỳ thật chính cô cũng cảm thấy lời nói kia thực giả, bởi vì theo biểu tình vừa rồi của bác sĩ thì biết hiện tại cũng chỉ có thể chờ Lục Cẩm mang về tin tức tốt.

“Bác sĩ, tình huống của Vũ Vũ như thế nào?” Mặt Lục Cẩm không chút thay đổi nhìn về mặt nghiêm túc của bác sĩ, trong lòng bất an không yên.

“Đúng vậy,” Bác sĩ buông tập văn kiện trong tay, sau đó nhìn Lục Cẩm nhẹ giọng nói: “Thể chất tiểu thư Ly Vũ Vũ rất yếu, trong giai đoạn người mẹ mang thai, đứa nhỏ trong bụng luôn hấp thụ dưỡng chất từ cơ thể mẹ. Nguyên nhân hôm nay cô ấy té xỉu, là như vậy.”

“Thể chất rất yếu!” Nghe bác sĩ nói như vậy, trong mắt Lục Cẩm hiện lên 1 tia khiếp sợ, sao thể chất Vũ Vũ lại yếu như vậy? Từ khi Vũ Vũ mang thai tới nay, nhà bọn họ luôn nghĩ cách giúp Vũ Vũ bổ sung thể chất, bởi vì bọn họ biết thể chất Vũ Vũ hơi yếu, nhưng hần căn bản không biết cư nhiên lại yếu đến mức này. Hần quả thật là quá mức thất bại, hần rốt cục làm lão công như thế nào! Hần hít một hơi sâu, nhìn bác sĩ chậm rãi nói: “Thể chất rất yếu, có nghĩa là...”

Lục Cẩm gắt gao nhìn chằm chằm 2 mắt bác sĩ, cũng không dám nói câu kế tiếp, hần sợ hãi, hần có thể cảm thấy lòng hần đang run. Hần thậm chí không dám tưởng tượng, sau khi bác sĩ chứng thực suy nghĩ trong lòng hần, hần sẽ như thế nào, Vũ Vũ sẽ như thế nào!

“Tiên sinh, thập phần có lỗi. Nếu tiếp tục suy yếu như vậy, chỉ sợ 2 người đều không đảm bảo. Cho nên...” Bác sĩ dừng lại 1 chút, tuy rằng hắn biết nội dung tiếp theo thực tàn nhẫn, nhưng không có biện pháp, ai bảo hắn là bác sĩ, rất nhiều tàn nhẫn đều từ miệng bác sĩ mà ra.

Hắn nhìn Lục Cẩm, trầm giọng nói: “Anh chỉ có thể chọn 1 người!”

43. Chương 43: Đại Bảo, Tiểu Bảo

(Typer MTY : Chương này bạn Bạch Dương edit để tên là “Bảo đại, bảo tiểu” nghe hơi gượng, nên mình đổi lại.)

Tại sao có thể như vậy? Lục Cẩm đi bên trong hành lang lạnh tanh của bệnh viện, trong đầu không ngừng vọng tiếng bác sĩ nói với hắn.

Hai người chỉ có thể giữ lại một!

Không nghĩ tới Vũ Vũ thể chất tự nhiên suy nhược như vậy, nhưng mà ngay cả hắn cũng không biết! Thế mà vẫn còn dụ hoặc Vũ Vũ vì hắn sinh đứa nhỏ.

Hắn đây là làm chồng kiểu gì?

Lục Cẩm ảo não nắm mạnh tay vào bức tường lạnh băng, hai người chỉ có thể giữ lại một, hắn khẳng định sẽ lựa chọn Vũ Vũ. Nhưng Vũ Vũ thì sao? Cô cũng sẽ đồng ý sao? Bởi vì hắn có thể thấy được, Vũ Vũ cũng thật chờ mong, hơn nữa còn thực sự yêu đứa nhỏ này, nhìn ánh mắt cô liền có thể thấy được. Hay là hắn nên gạt Vũ Vũ, sau đó vụng trộm đem thai nhi xoá sạch, sau đó làm như vì không cẩn thận nên sảy thai.

Được không, như vậy được sao? Lục Cẩm nhíu mày suy nghĩ, kỳ thật không thể thực hiện được. Nếu thật sự nói như vậy, Vũ Vũ khẳng định sẽ tự trách mình rằng chính cô không bảo vệ tốt đứa nhỏ. Nhưng mà xét đến hiện tại, đây là biện pháp tốt nhất không phải sao?

Nhưng là giấy làm sao bọc được lửa, sẽ có ngày Vũ Vũ biết được chân tướng này. Bởi vì bác sĩ tuyên bố, đồng thời cũng là nói cho Lục Cẩm, Vũ Vũ vĩnh viễn không thể có đứa nhỏ, bởi vì thể chất của cô không thích hợp mang thai.

Kỳ thật về điểm ấy đối với Lục Cẩm thật là không sao cả, đến lúc đó có thể nhận con nuôi hoặc nhận 1 đứa nhỏ của ai đó trong gia đình. Tuy rằng hắn quả thật thích có con, nhưng chỉ cần Vũ Vũ không có chuyện gì, hắn như thế nào cũng đều nguyện ý.

Nhưng trước mắt, rốt cuộc có nên đem chuyện này nói cho Vũ Vũ hay không! Hắn rất sợ hãi, sợ Vũ Vũ khi biết tin này sẽ phản đối, hắn thậm chí không biết nên đi an ủi như thế nào. Ông trời, người vì sao phải đối xử tàn nhẫn với Vũ Vũ như vậy? Cô đã tận mắt nhìn mẹ cô chết đi, vì sao người còn muốn cô tận mắt nhìn con cô chết đi!

Vì sao!

“Lục Cẩm, bác sĩ nói gì thế?” Cô vừa mở mắt ra liền thấy yêu nghiệt ngồi ở 1 bên, trên mặt có chút trầm trọng. Trong lòng không khỏi bất ổn, bởi vì cô rất ít nhìn thấy Lục Cẩm có biểu hiện như vậy.

“Vũ Vũ.” Lục Cẩm chậm rãi ngẩng đầu, nhìn ánh mắt cô bất an, nhẹ giọng nói: “Tuy rằng đây không phải chuyện tốt, nhưng anh vẫn phải nói với em.”

“Àn, anh nói đi.” Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, trong lòng cô càng thêm lo lắng, hơn nữa lại dự cảm là khẳng định có liên quan đến đứa nhỏ trong bụng cô. Chẳng lẽ là đứa bé trong bụng xảy ra vấn đề gì sao?

“Bác sĩ nói với anh...”

Lục Cẩm vươn tay, đặt lên trên vai cô, “Bởi vì thể chất của em quá yếu, cho nên... e cùng đứa nhỏ, hai người chỉ có thể giữ lại một.”

Cô đôi mắt tròn to, không thể tin nhìn yêu nghiệt, khẽ cắn khoé môi. Tại sao có thể như vậy? Thể chất của cô rất yếu sao? Yếu đến mức cả đứa nhỏ cũng không thể giữ nổi sao? Cô nắm chặt tay yêu nghiệt, chậm rãi hỏi: “Nói như vậy chẳng phải gián tiếp bảo em không thể mang thai sao?”

“Đúng vậy.” Lục Cẩm nắm chặt hai tay của cô, gian nan gật đầu.

“Làm sao có thể...” Nước mắt cô chảy dài trên khuôn mặt, bỏ tay yêu nghiệt ra 1 bên, “tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy...”

“Vũ Vũ, Vũ Vũ, không có việc gì, không có việc gì...” Lục Cẩm lập tức ôm chặt cô, cảm nhận được thân mình cô run nhè nhẹ, tim hẫng như bị dao cắt.

“Cái gì mà kêu không có việc gì?” Cô đẩy tay yêu nghiệt ra, nhìn hẫng, gắt gao cắn môi, “không nghĩ tới em ngay cả làm mẹ cũng không có tư cách.”

“Vũ Vũ...” Lục Cẩm nhúu chặt mày, tuy rằng lòng cô cũng biết yêu nghiệt giờ phút này tổng lòng cũng chịu khổ sở, nhưng cô không không chế được.

“Lục Cẩm, chúng ta giữ lại đứa nhỏ đi.” Cô vươn tay nắm lấy cánh tay Lục Cẩm, nhìn ánh mắt của hẫng, nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Không, là nhất định phải giữ lại đứa nhỏ.”

“Vũ Vũ, em đang nói cái gì vậy? Đương nhiên là em phải sống, đứa nhỏ... còn có thể lại có...” Lục Cẩm hiển nhiên không đồng ý với quan điểm của cô, mặt mày càng ngày càng nhàn lại.

“Lục Cẩm, anh làm như thế là rất tàn nhẫn. Cho dù anh có giữ em lại, chẳng lẽ anh không biết em về sau cũng không thể mang thai sao? Anh như thế nào lại có thể sát hại con mình chứ?” Cô hét lên, sau đó dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn yêu nghiệt, “Lục Cẩm, van xin anh, nhất định phải giữ lại đứa nhỏ.”

“Vũ Vũ, đứa nhỏ có thể lại có, thật sự có thể lại có, em phải tin tưởng anh.” Lục Cẩm nhìn vào hai mắt của cô, hứa hẹn với cô, “Cho nên, hiện tại em nhất định phải nghe anh.”

“Làm sao có thể lại có? Anh nói cho em biết làm sao có thể lại có? Mượn người sinh dùm hay là nhận con nuôi?” cô không tin vào hứa hẹn của yêu nghiệt, nhìn hẫng gần từng tiếng nói: “Anh không cảm thấy đây là hài tử của anh sao?”

“Vũ Vũ, chúng ta không cần giữ lấy đứa nhỏ, chúng ta nhận nuôi 1 đứa nhỏ bên họ anh đi.” Lục Cẩm vươn tay đem tóc cô vuốt ra sau tai, mỉm cười, “Đời này, chỉ cần hai chúng ta thôi, được không?”

Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô nhất thời khóc thành tiếng, liều mạng lắc đầu nói: “Lục Cẩm, anh làm sao có thể như vậy, anh không thể chiều chuộng em đến mức như vậy, đến ngay cả nguyện vọng lớn nhất đều có thể vứt bỏ. Anh rõ ràng là thích con nít như vậy, bằng không sẽ không nói muốn cùng em sinh đứa nhỏ.”

“Là...” Lục Cẩm nhấp nháy môi, trong mắt hiện lên 1 tia thống khổ, “Nhưng là anh đã phạm một sai lầm lớn, bởi vì anh thiếu chút nữa đem em vào chỗ chết.”

Cô xem vẻ mặt yêu nghiệt, hơi hơi mở lớn miệng.

“Cho nên thừa lúc hiện tại còn kịp, anh phải đem điều sai lầm này sửa đúng tại đây.” Lục Cẩm đem bàn tay của cô đặt ở bên miệng khe khẽ hôn 1 cái, nhìn cô nói: “Cho nên, Vũ Vũ, em phải nghe anh, ngày mai bắt đầu dựa theo lời bác sĩ làm đi.”

“Anh nói bác sĩ muốn cứu em mà không giữ lại đứa nhỏ?” Cô tròn to hai mắt, không thể tin nhìn yêu nghiệt.

“Là, ... cho nên kế tiếp bác sĩ sẽ dùng đợt trị liệu tiền bước con gái của chúng ta.” Lục Cẩm gắt gao nhìn chăm chăm hai mắt cô, chậm rãi nói.

“Em sẽ không đồng ý!” Cô dùng sức bỏ tay yêu nghiệt ra, sau đó che chỗ bụng nhỏ của mình, nhìn hẫng trầm giọng nói: “Lục Cẩm, anh làm sao có thể tàn nhẫn như vậy? Dù gì cũng là con gái của anh.”

“Vậy em bảo anh phải làm thế nào, chẳng lẽ em nhẫn tâm bỏ anh 1 mình trên thế giới này sao? Em muốn giữ lại đứa nhỏ, anh làm sao không nghĩ tới? Nhưng là đối với anh mà nói, em mới là quan trọng nhất!” Lục Cẩm vẻ mặt âm trầm, thập phần thống khổ nói với cô.

“Tóm lại, em sẽ không đồng ý!” cô cắn môi, tựa đầu chuyển tới 1 bên.

“Em không đồng ý cũng phải đồng ý.” Lục Cẩm mặt không chút thay đổi nhìn cô, lạnh lùng nói: “ Anh sẽ cho em thời gian 1 tuần, 1 tuần qua đi bác sĩ sẽ nói cho em biết phải làm như thế nào.” Nói xong, Lục Cẩm xoay người đi ra phòng bệnh. Vừa qua khỏi cửa phòng, hắn liền dựa vào vách tường lạnh như băng, chậm rãi khép lại 2 mắt, nước mắt chảy xuống.

“Lục Cẩm, anh là người độc ác!” Cô cầm lấy gối ném mạnh vào cánh cửa, lấy tay che miệng lại không ngừng khóc, ông trời, người như thế nào có thể tàn nhẫn như vậy...

Ngày hôm sau.

“Ai, nha đầu kia, xem mắt của con đều sưng lên kìa, đêm qua khẳng định không ngủ được rồi.” Bà nội ngồi bên giường bệnh, vẻ mặt đau lòng nhìn cô.

“Bà nội, người giúp cháu khuyên nhủ Lục Cẩm được không, làm cho hắn giữ lại đứa nhỏ.” Cô nhìn bà nội, khẩn cầu, hy vọng bà có thể giúp cô thuyết phục yêu nghiệt.

“Nha đầu a, kỳ thật ta cảm thấy A Cẩm làm như vậy là đúng, quả thật nó là phải cứu lấy mẹ.” Bà nội hơi thở dài, nhẹ giọng nói.

“Vì sao? Con trong bụng con là cốt nhục của Lục gia, vì sao các người muốn vứt bỏ nó?” Cô có chút kích động nhìn bà nội, tuy rằng cô biết bọn họ cũng thực gian nan, nhưng là cô muốn lại giữ lại đứa nhỏ này.

“Nhưng, con cũng là người nhà của Lục gia chúng ta a.” Bà nội cầm tay cô, vươn tay lau khô nước mắt trên mặt cô, “Đứa nhỏ trong bụng còn chưa sinh ra, cho nên cũng chưa có nhiều tình cảm đặc biệt với chúng ta. Nhưng con không giống với nó, trước không nói người chung quanh, hãy nói A Cẩm đi. A Cẩm đợi con suốt mười mấy năm, mười mấy năm nha bảo bối, con là không thấy được nó trước kia mỗi ngày chăm chỉ cùng cố gắng, đều là vì muốn mang lại cho con cuộc sống ổn định, vô lo vô nghĩ.”

“Nhưng cũng không thể như vậy mà lấy đi tính mạng con gái con.”

Cô lập tức cãi lại nói, tuy rằng hiểu những gì bà nội nói, nhưng cô còn cố chấp muốn giữ lại tính mạng đứa nhỏ.

“Nha đầu, con vì sao cố chấp như vậy?” Bà nội ánh mắt sắc bén nhìn cô, hy vọng có thể nhìn ra được chút gì. Nghe được bà nội nói như vậy, cô bên miệng lộ ra một tia cười khổ, chậm rãi nói: “Bà nội, bà có biết con thể chất rất yếu, về sau không có thể mang thai sao?”

Bà nội trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Cái này ra thật ra không nghe A Cẩm nói, nhưng cũng không quan trọng, chúng ta không phải gia tộc truyền thống, chỉ cần mọi người vui vẻ là tốt rồi.”

“Bà nội, người làm sao có thể nghĩ như vậy? Chẳng lẽ bà không biết Lục Cẩm rất muốn có đứa nhỏ sao? Muốn đến nỗi điên sao? Các người như thế nào vì 1 người vô dụng, không tài cán gì như cháu mà không buông tha cho con gái của cháu?” Cô cảm thấy thực bất khả tư nghị, hoàn toàn không rõ bọn họ là nghĩ như thế nào.

“Bảo bối, ta chỉ có thể nói, con quá yêu A Cẩm. Con biết A Cẩm thực muốn có một đứa con, hơn nữa biết chính mình không có tài cán gì nên muốn vì A Cẩm mà sinh một đứa con, cho nên con nghĩ phải giữ lại đứa nhỏ, như vậy con ít nhất cũng hoàn toàn 1 nguyện vọng của A Cẩm. Nhưng là, ...” Bà nội nhìn cô, trầm giọng nói: “A Cẩm làm sao có thể không ngừng yêu con đây? Con không biết nó yêu thương đứa nhỏ điều kiện đầu tiên là cái gì sao? Đầu tiên là con phải hoàn toàn khỏe mạnh!”

“Cho nên, bảo bối, con cần thận suy nghĩ đi. Tuy rằng đối với con đây là 1 lựa chọn gian nan, nhưng con phải biết rằng, chúng ta mọi người đều thực yêu thương con.” Bà nội vỗ nhẹ nhẹ chụp tay vào lưng cô, chậm rãi nói.

Yêu cô? Nhưng cô cũng thực yêu con gái của cô a. Nghĩ đến đây, nước mắt của cô lại không chịu thua kém chảy xuống dưới.

“Ai, đừng khóc, Vũ Vũ.” Bà nội rút khăn tay ra nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt, nói với cô: “Ta biết con hiện tại tinh thần không ổn định. Tuy rằng ta thực không muốn nói câu này, nhưng ta vẫn tàn nhẫn nói với con 1 câu, hãy buông tha cho đứa nhỏ kia.”

Nghe được câu nói của bà, nước mắt cô chảy càng thêm mãnh liệt. Vì sao mọi người đều nói cô phải buông tha cho con gái của cô, không biết là rất ích kỷ sao?

“Ai, Vũ Vũ, bà nội đi trước, con hãy tĩnh dưỡng đi.” Bà nội nói xong, bắt đầu đi xoay người rời đi.

Không được, cô không thể như thế liên tục buông tay như vậy, mọi người không giúp cô, cô đây đi tìm lão đại, cô ấy khẳng định sẽ giúp cô. Nghĩ đến đây, cô liền lấy điện thoại ra gọi cho lão đại.

“Thực xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Tắt máy... Cô chậm rãi buông di động, quay đầu nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, hai tay gắt gao bảo vệ bụng của cô. Con gái, con có biết ba ba là mong chờ con đến thế nào không? Mẹ thật vô dụng, mẹ thật sự vô dụng...

44. Chương 44: Quanh Co?

Đã nhiều ngày, cô cùng yêu nghiệt bị vây trong giai đoạn khó khăn, hơn nữa yêu nghiệt còn luôn ở bên cạnh cô, để ngừa cô làm chuyện gì theo ý mình. Mà cô, cũng chỉ có thể buồn khổ, hoàn toàn không biết nên làm cái gì bây giờ. Trước kia, chuyện gì cô đều cùng lão đại nói, nhưng hiện tại điện thoại lão đại tự nhiên không liên lạc được, thực làm cho người ta phiền chán.

Cô nhìn màn hình di động tối đen như mực, nghĩ nghĩ vẫn là quyết định gọi lại cho lão đại thử xem. Vì thế, cô vừa gọi cho lão đại, bên kia lại ngoài ý muốn truyền đến âm thanh của lão đại. Cô kinh ngạc nhìn về phía cửa, sau đó 1 bàn tay bảo vệ bụng, tay kia thì đỡ bên giường bắt đầu đi xuống giường.

“Ôi chào, em làm gì a, mau nằm lại trên giường đi.” Trịnh Phi Diễm vừa đi vào cửa liền nhìn đến cô đang xuống giường, rất nhanh đi đến bên người giúp đỡ cô.

“Lão đại.” Cô hai mắt nhắm lệ trong suốt nhìn lão đại, sau đó ôm lấy cổ lão đại.

“Kêu cái gì, mau nằm lại trên giường cho chị.” Trịnh Phi Diễm hung tợn quát lớn cô, sau đó cẩn thận giúp đỡ cô nằm trên giường.

“Lão đại, em không cần ngủ.” Cô lập tức ngồi dậy, nhìn lão đại uỷ khuất nói.

“Ai, được rồi.” Trịnh Phi Diễm cũng không có miễn cưỡng, mà là ở bên cạnh lấy 1 cái ghế ngồi bên giường cô, nhìn ánh mắt cô, hỏi: “Vũ Vũ, nghe nói em và Lục Cẩm đang giận dỗi?”

“Lão đại, vấn đề không phải là giận dỗi, nhưng là em thật sự muốn giữ lại đứa nhỏ này.” Cô liền nói, đưa tay nhẹ nhàng sờ bụng nhỏ của cô, trong lòng yêu quý bội phần.

“Chờ... đợi chút...” Trịnh Phi Diễm vẻ mặt khó hiểu cau mày nói: “Em nói muốn giữ lại đứa nhỏ? Rốt cuộc sao lại thế này? Các người không phải giận dỗi bình thường sao?”

“Không phải, lão đại. Bác sĩ nói thể chất của em không thích hợp mang thai, cho nên chỉ có thể lựa chọn giữ lại 1 trong hai. Nhưng Lục Cẩm nói cho em biết, anh ấy đã nói cho bác sĩ muốn cứu em, hơn nữa đợt trị liệu là 1 tuần sau.” Nói tới đây, cô cầm lấy tay lão đại xin giúp đỡ, nhìn cô ấy nói: “Lão đại, chị nhất định phải giúp em, hiện tại cũng chỉ có chị có thể giúp em thôi.”

“Này...” Trịnh Phi Diễm hiển nhiên cũng là vừa nghe cái tin tức đáng sợ thế, cô không thể tin nhìn cô: “Tuy rằng, chị biết thể chất của em có điểm nhược, nhưng là làm sao có thể yếu đến mức độ này? Ngay cả mang thai cũng không có thể?”

“Kỳ thật em cũng không hiểu được thể chất của em sao lại có thể yếu đến mức này, nhưng đây là chính miệng Lục Cẩm nói với em, hơn nữa đây cũng là bệnh viện lớn nhất.” Cô biết lão đại giờ phút này trong lòng suy nghĩ cái gì, nhưng cô hiển nhiên sẽ không tin tưởng đây là do chẩn đoán nhầm.

“Không được, Vũ Vũ, ta cảm thấy vẫn là đi nơi khác chẩn đoán lại 1 chút mới được, dù gì cũng là 1 sinh mệnh a, sao có thể làm qua loa như vậy?” Trịnh Phi Diễm vẫn là không tin Vũ Vũ thể chất yếu đến mức này.

Cô nghe lão đại nói như vậy, nghĩ 1 chút: nhưng mà quả thật là, đây chính là 1 tiểu sinh mệnh a, hơn nữa cô cùng yêu nghiệt giằng cô như vậy đối với ai cũng không có lợi, còn không bằng xin 1 chút hy vọng đến bệnh viện khác.

“Được, lão đại, chúng ta đi ngay thôi.”

“Ôi chào, này không vội, em không thấy bên ngoài có nhiều vệ sĩ sao?” Trịnh Phi Diễm nhìn thoáng ra ngoài cửa, sau nhìn cô ánh mắt trấn an, “Yên tâm đi, chị sẽ giúp em thu phục, chị sẽ gọi điện thoại ngay cho Lục Cẩm.”

“Àn.” Cô an tâm gật đầu, cô chỉ biết lão đại sẽ giúp cô.

“Lục Cẩm, anh lại đây 1 chút, tôi cùng Vũ Vũ có chuyện muốn nói với anh.” Trịnh Phi Diễm cầm di động nói xong, liền quyết đoán tắt điện thoại.

“Lão đại...” Cô cầm lấy cánh tay lão đại, trong lòng bất an.

“Không cần lo lắng.” Trịnh Phi Diễm cũng cầm lấy tay của cô, hung tợn nói: “Nếu chị biết được bệnh viện chẩn đoán nhầm làm cho 2 người trở nên như vậy thì chị sẽ không tha cho Lục Cẩm. Bởi vì hắn căn bản không có hoàn thành trách nhiệm của 1 người chồng tốt, gặp sự tình gì cũng không kiểm tra lại 1 chút!”

Nghe lão đại nói như vậy, cô miễn cưỡng cười, nhẹ giọng nói: “Lão đại, nếu thật là nói vậy, em có thể tha thứ.” Bởi vì cô biết, yêu nghiệt thật sự yêu cô, vừa nghe đến cô cái gì không tốt, hắn đã phản xạ tìm cách bảo vệ cô.

Răng rắc 1 tiếng, Lục Cẩm mở cửa phòng, nhìn Trịnh Phi Diễm 1 chút, sau đó ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, đi tới phía cô. Trịnh Phi Diễm nhìn đến Lục Cẩm, liền lập tức hỏi: “Lục Cẩm, tôi hỏi anh, về trường hợp mà bác sĩ đã nói, anh rốt cuộc có nghĩ tới dẫn Vũ Vũ đi bệnh viện khác kiểm tra không?”

“Tôi tin tưởng vào y thuật của vị bác sĩ kia, không có sai, bởi vì người này trước kia là tùy tùng của ông nội tôi.” Lục Cẩm nhìn về phía Trịnh Phi Diễm, mặt không chút thay đổi nói.

“Không được, anh không cần qua loa như vậy được không?” Trịnh Phi Diễm quả thực cũng bị Lục Cẩm làm cho bất ngờ, trừng mắt nhìn hắn nói: “Tôi biết anh là vì Vũ Vũ nhưng là đứa nhỏ trong bụng Vũ Vũ cũng là người Lục gia các anh a, anh không phải vẫn chờ đợi đứa nhỏ này sinh ra sao?”

“Trịnh Phi Diễm...” Lục Cẩm lạnh lùng nhìn cô, chậm rãi nói: “Tôi hy vọng cô không cần khẳng định như vậy, không cần để Vũ Vũ hy vọng như vậy. Nếu cô mang Vũ Vũ đi bệnh viện khác vẫn nói như vậy, cô có biết Vũ Vũ sẽ rất đau khổ không? Cô làm như vậy chẳng phải nói cho Vũ Vũ nhất định phải giữ đứa nhỏ, hy sinh bản thân mình sao?”

“Lục Cẩm, lão đại không phải có ý như vậy.” Cô liền nói. Dù sao Lục Cẩm cùng lão đại đều là những người cô quý trọng, cô căn bản không hy vọng bọn họ vì cô mà sinh ra mâu thuẫn.

“Lục Cẩm, anh thật nhẫn tâm.” Trịnh Phi Diễm đứng lên, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lục Cẩm nói.

“Tuỳ cô muốn nói như thế nào cũng được.” Lục Cẩm biểu tình thản nhiên, căn bản vẫn không thêm để ý.

“Lục Cẩm, lão đại.” Cô nhìn 2 người bọn họ, không nghĩ mâu thuẫn lại kịch liệt như vậy, “Không bằng như vậy đi, Lục Cẩm anh hãy để cho lão đại đưa em đi 1 bệnh viện khác kiểm tra thì tốt hơn. Nếu như vậy kia vẫn là nói như vậy, em đây... em... em nhận mệnh!”

Lục Cẩm đem ánh mắt rơi xuống trên người cô, chậm rãi hỏi: “Nhận mệnh là thế nào? Là thực hiện theo ý anh, giữ lại bản thân em sao?”

“...” Nghe được yêu nghiệt nói như vậy, cô nhất thời lâm vào trầm mặc.

“Vũ Vũ, em hãy nhận lời hấn ta, chị khẳng định là bác sĩ kia chẩn đoán sai.” Trịnh Phi Diễm lớn tiếng nói với cô, trong lòng do dự, nhưng vẫn mạnh mẽ cắn răng 1 cái nhìn yêu nghiệt nói: “Được.”

“Hảo.” Lục Cẩm nghe được cô nói vậy, lập tức đáp ứng, sau đó nhìn Trịnh Phi Diễm, “Cô muốn dẫn Vũ Vũ đi bệnh viện nào kiểm tra.”

“Đương nhiên phải đi bệnh viện của ông xã nhà tôi.” Trịnh Phi Diễm nói.

“Đi, tôi ở bên ngoài chờ các người.” Lục Cẩm nói xong, liếc mắt nhìn cô một cái sâu sắc, sau đó xoay người rời đi. Đợi Lục Cẩm đi ra ngoài cửa, cô liền nhìn lão đại nói: “Lão đại... lão đại...”

“Àn, không có việc gì.” Trịnh Phi Diễm nhẹ nhàng vuốt mặt của cô, cười nói: “Chị phỏng chừng khẳng định là lão bác sĩ kia chẩn đoán sai lầm rồi, không có việc gì.”

“Vạn nhất... ông ta không có chẩn đoán sai lầm thì làm sao bây giờ?” Tuy rằng lão đại nói không có việc gì, nhưng là cô thực lo lắng.

“Vũ Vũ, vạn nhất ông ta không có chẩn đoán sai, chị sẽ nghe Lục Cẩm bỏ đi tiểu bảo bối sao!”

Trịnh Phi Diễm thẳng tắp nhìn 2 mắt của cô, ngữ khí nghiêm túc nói: “Đừng quên, em vừa rồi đã đáp ứng Lục Cẩm. Hơn nữa, em trước kia cũng đáp ứng mẹ em sẽ tuân thủ hứa hẹn không phải sao?”

“Lão đại...” nghe đến những lời này của lão đại, trong lòng cô sợ hãi cực kỳ, nước mắt nhịn không được chảy xuống dưới, “Em thật sự rất rất muốn giữ lại con gái của em, thật sự rất muốn...”

“Ai...” Trịnh Phi Diễm trong mắt hiện lên 1 tia không đành lòng, rút khăn tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, “Không khóc, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Vũ Vũ, chị đi trước gọi điện thoại cho Trang Minh để anh ấy cho người chuẩn bị mọi thứ, rồi sẽ trở lại ngay.”

“Àn.” Cô gật gật đầu, sau đó nhìn lão đại từng bước một hướng ngoài cửa đi đến.

Trong phòng bệnh.

“Anh cứ yên tâm đi, Vũ Vũ sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn.” Trịnh Phi Diễm nhìn Lục Cẩm nói.

“Àn, cảm ơn phối hợp.” Lục Cẩm ý tại trên vách tường, liếc mắt nhìn Trịnh Phi Diễm.

“Không khách khí, cái này cũng là tốt cho Vũ Vũ. Tuy rằng tôi cũng thực chờ mong đứa nhỏ kia, nhưng ai biết ông trời lại tàn nhẫn như vậy chứ.” Trịnh Phi Diễm ở nơi này nói, hai mắt nhịn không được hơi hơi phấp phồng. Vũ Vũ thực xin lỗi, cô là không có cách nào. Lúc cô biết tin tức nào, cô cũng rất thống khổ, nội tâm luôn luôn giãy dụa, cho nên mấy ngày nay cô đều bắt tay chuẩn bị mọi việc. Nhưng là thật sự thực xin lỗi, cô biết Lục Cẩm yêu Vũ Vũ, cho nên cô chỉ có thể cùng Lục Cẩm diễn trò vừa diễn ra, để cho Vũ Vũ buông tha cho đứa nhỏ.

Nhưng chuyện kiểm tra vẫn là thật, tuy rằng hy vọng thật sự xa vời, bởi vì vị bác sĩ này cô cũng nghe qua, nghe nói ông ấy chẩn đoán bệnh tình chưa từng xuất hiện sai lầm nào, cho nên ông nội Lục Cẩm lúc trước mới có thể để ông ấy đi theo bên người lâu như vậy. Vũ Vũ, thực xin lỗi... Tuy rằng trong lòng cô rõ ràng biết mất đi đứa nhỏ là cái tư vị gì, hơn nữa Vũ Vũ về sau không bao giờ có thể mang thai nữa.

“Tôi ở dưới chờ các cô.” Lục Cẩm vỗ nhẹ vai Trịnh Phi Diễm, sau đó mở cửa đi ra ngoài. Trịnh Phi Diễm cười khổ, sau đó lấy gương ra trang điểm lại, bởi vì cô không muốn cho Vũ Vũ phát hiện sơ hở gì.

“Vũ Vũ, chúng ta đi thôi.” Trịnh Phi Diễm đẩy cửa phòng ra, nhìn Vũ Vũ nói.

“Àn.” Cô nhìn lão đại đến bên người cô, sau đó nhẹ giọng nói: “Lão đại, nhóm cầm thú kia đều có ở bệnh viện chứ?”

“Àn, toàn bộ đều có.” Trịnh Phi Diễm lấy lược trong túi ra, bắt đầu giúp cô chải tóc, vừa chải đầu vừa nói: “Chị giúp em buộc tóc, nhìn em trong khoảng thời gian này tiêu tụy như vậy, khó coi chết đi được.”

“Hảo.”

Cô lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, hai tay gắt gao bảo vệ bụng. Trịnh Phi Diễm nhìn tay của cô, trong lòng đau xót, sau đó vội vàng đem ánh mắt nhìn về phía phương xa.

“Tốt lắm.” Trịnh Phi Diễm cất lược vào túi, sau đó đánh giá cô: “Xem nào, như vậy tốt hơn nhiều rồi.”

“Ân.” Cô chậm rãi đứng lên, sau đó kéo cánh tay lão đại từng bước một hướng ngoài cửa đi đến.

Một phòng bệnh khác.

Cô bất an nằm kiểm tra ở trên giường, ánh mắt nhìn đám cầm thú đứng ngoài cửa kia, cùng với vẻ mặt lo lắng của các cô.

“Trang Minh, thế nào?” Trang Minh kiểm tra xong, Trịnh Phi Diễm liền lập tức hỏi. Trang Minh không nói gì, ngược lại liếc mắt nhìn Lục Cẩm một cái thật sâu.

Nhìn Trang Minh có vẻ mặt này, lòng cô nhất thời lạnh một nửa. Quả nhiên ông trời muốn tàn nhẫn như vậy sao? Căn bản không muốn cho cô cơ hội làm mẹ? Cưng nhiên 1 chút hy vọng cũng không cho cô.

“Cậu cứ việc nói thẳng.” Lục Cẩm nhìn Trang Minh, chậm rãi nói.

“Lục Cẩm, cậu xác định?” Trang Minh nhìn Lục Cẩm ánh mắt hỏi.

Không đợi Lục Cẩm trả lời, Trịnh Phi Diễm phát điên nói: “Ai nha, Trang Minh, anh khi nào trở nên lè mề như vậy, có chuyện gì cứ việc nói thẳng a.”

“Được rồi!” Trang Minh bất đắc dĩ nhìn Trịnh Phi Diễm, sau đó nhìn Ly Vũ Vũ nói: “Đúng như chẩn đoán ban đầu, Ly Vũ Vũ thể chất quả thật rất yếu.”

Cô gắt gao cắn môi, nội tâm thập phần không cam lòng. Trịnh Phi Diễm lập tức đến bên cô, ôm chặt cô vào trong ngực.

“Nhưng mà...” Trang Minh biểu tình có chút nghi hoặc, nhìn Lục Cẩm hỏi: “Cậu xác định người điều trị cho Ly Vũ Vũ là vị bác sĩ trong truyền thuyết sao?”

“Cậu nói như vậy là có ý gì?” Nghe được Trang Minh nói như vậy, Lục Cẩm tựa hồ thấy được 1 tia hy vọng, vội vàng hỏi.

Mà cô cũng lập tức nhìn về phía Trang Minh, cùng đợi câu trả lời của anh ta.

45. Chương 45: Đại Kết Cục

“Ý của tôi là, dựa theo chẩn đoán của tôi, Ly Vũ Vũ chỉ là bị thiếu máu mà thôi, cũng không có nghiêm trọng ngay đến mức ngay cả đứa nhỏ cũng không giữ được.” Trang Minh vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lục Cẩm, tỏ vẻ hần không một chút giả dối trong lời nói.

“Này...” Lục Cẩm hiển nhiên cũng thập phần khiếp sợ, bởi vì một bên là y giới bác sĩ trong truyền thuyết, một bên là bằng hữu của mình, hơn nữa cũng thập phần tinh thông y thuật. Theo đạo lý mà nói, 2 người chẩn đoán hẳn là phải giống nhau mới đúng. Nhưng vì sao hiện tại 2 người lại bất đồng ý kiến? Nhưng mà, hẳn càng hy vọng Trang Minh chẩn đoán mới là chính xác, như vậy tính mạng cả hai mẹ con họ đều có thể giữ được, mà hẳn cùng Vũ Vũ cũng không cần phải cảm thấy thống khổ.

“Thật sao...?” Trịnh Phi Diễm lập tức chạy đến bên cạnh Trang Minh, hai tay nắm chặt cánh tay Trang Minh, hai mắt sáng trong suốt nhìn hần hỏi: “Anh xác định không có chẩn đoán sai lầm sao? Ngô... tất nhiên sẽ không sai, ông xã nhà tôi làm sao có thể có sai sót được.”

“Trang Minh...” hai mắt cô đắm lệ mơ hồ nhìn Trang Minh, cảm giác giờ này khắc này anh là người tốt nhất thế giới, là ân nhân của cô.

“Đợi đã...” Trang Minh nhìn vẻ mặt hưng phấn của mọi người khi nghe hấn nói xong, hấn ngược lại có điểm không xác định chính mình rốt cuộc có chẩn đoán sai hay không, bởi vì dù sao đối phương vào nghề đã lâu, tỷ lệ chẩn đoán nhầm hấn là rất nhỏ. Vậy... Có thể là mình không cẩn thận chẩn đoán lầm hay không? Nghĩ đến đây, Trang Minh nhìn thoáng qua Ly Vũ Vũ, sau đó nhìn Lục Cẩm chậm rãi nói: “Lục Cẩm, để tôi kiểm tra cho Vũ Vũ 1 lần nữa, tôi muốn xác nhận 1 chút, tôi rốt cuộc có chẩn đoán lầm hay không? Nếu không đến lúc đó nếu thật là tôi chẩn đoán sai, vậy không tốt, dù sao cũng là hai cái mạng ở trong này.”

Nghe được Trang Minh nói như vậy, tâm của cô lại run lên, vội vàng nói: “Trang Minh, anh làm sao có thể nói như vậy? Y thuật của anh không phải tốt lắm sao? Làm sao có thể chẩn đoán lầm được, nhất định là người kia chẩn đoán lầm mới đúng, đúng không lão đại?” Cô nhìn lão đại xin giúp đỡ, hy vọng cô ấy có thể nói giúp.

Trịnh Phi Diễm nhú mày, hơi thở dài một chút, sau đó đến bên người cô, nắm tay cô, nhẹ giọng nói: “Vũ Vũ, em hãy nghe ông xã của chị đi. Vẫn là kiểm tra lại 1 lần có vẻ tốt hơn, dù sao đây chính là hai mạng người a, em cũng không thể đem đứa trẻ trong bụng ra đùa được, đúng không?”

“Àn.” Cô gật đầu, lão đại nói cũng đúng, cô không thể lấy đứa nhỏ trong bụng ra nói giỡn.

“Trang Minh.” Lục Cẩm chậm rãi đi đến trước mặt Trang Minh, gắt gao nhìn vào 2 mắt hấn, cầm tay hấn nói: “Hảo huynh đệ, dựa vào cậu.” Nói xong, vỗ nhẹ bờ vai hấn. Trang Minh vẫn nhìn ánh mắt Lục Cẩm, cuối cùng trong lòng thở dài một hơi, “Tôi biết, Lục Cẩm.”

“Như vậy, hiện tại, mời mọi người ra ngoài trước đi, tôi muốn Ly Vũ Vũ ở lại làm kiểm tra thôi.” Trang Minh đứng lên, ánh mắt nhìn chung quanh bốn phía. Đợi mọi người đi ra ngoài, Trang Minh bắt đầu kiểm tra, động tay vào dụng cụ y tế, bắt đầu kiểm tra.

“Trang Minh.” Cô nằm ở trên giường bệnh, nhìn Trang Minh, thản nhiên nói: “Tôi hy vọng anh không gạt tôi, có vài thứ, gạt không phải là tốt.”

“Này, tôi đang kiểm tra.” Trang Minh vẫn không có phản ứng gì, tiếp tục kiểm tra Ly Vũ Vũ.

“Vừa rồi Lục Cẩm ra dấu với anh, tôi thấy rõ ràng, cho nên, Trang Minh...” Cô đột nhiên vươn tay bắt lấy hấn, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn hấn nói: “Tôi van cầu anh... đừng thương hại tôi, tôi đời này cũng chỉ có thể một lần làm mẹ, cho nên, tôi muốn giữ lại đứa nhỏ.”

Trang Minh sửng sốt, vươn tay kéo hai tay Ly Vũ Vũ thả lại trên giường bệnh, hấn nhìn Vũ Vũ nói: “Ly Vũ Vũ, điểm thứ nhất tôi muốn cô hiểu được, vừa rồi tôi nói kết quả chẩn đoán với mọi người, quả thật là như vậy, chính là đơn thuần thiếu máu mà thôi cũng không lo ngại. Về phần hiện tại vì sao muốn tái kiểm tra lại, bởi vì người trước kia kiểm tra là y giới bác sĩ trong truyền thuyết, cũng là người tôi kính nể nhất, cho nên tôi không dám xác định mình có chẩn đoán lầm hay không. Cho nên, nếu như vậy, tôi hy vọng...”

“Tôi biết, anh không cần phải nói.” Cô ngả đầu qua 1 bên, nhìn dụng cụ vận hành, trong lòng phức tạp, “Tôi biết anh ấy đều là vì muốn tốt cho tôi, nhưng tôi không thể chịu được bất luận kẻ nào cướp đi con mình.” Cô chậm rãi nhìn Trang Minh, nhẹ giọng nói: “Anh là bác sĩ chắc cũng biết, nếu đúng như người nọ chẩn đoán, như vậy tôi đây cả đời cũng không thể mang thai. Tôi không quan tâm mình sinh con hay không, nhưng Lục Cẩm đối với tôi tốt như vậy, tôi làm sao có thể tước đi quyền làm cha của anh ấy?”

“Ai...” Trang Minh bất đắc dĩ trân trọng nhìn người phụ nữ trước mặt này, trách không được Lục Cẩm cùng Trịnh Phi Diễm thích cô như vậy, thì ra là vì nguyên nhân này.

“Cho nên...” Cô nhìn Trang Minh khẩn cầu nói: “Van xin anh, hãy giữ lại con của tôi.”

“Tôi nhất định sẽ đem chính xác kết quả tái khám nói ọi người.” Trang Minh nhìn Ly Vũ Vũ, trịnh trọng nói.

Một lát sau.

“Được rồi, mọi người có thể vào được.” Âm thanh chậm rãi của Trang Minh từ bên trong truyền đến.

Mà đứng ở bên ngoài, Lục Cẩm và Trịnh Phi Diễm cùng với một đám người đã sớm chờ không kịp, đồng loạt đẩy cửa ra, vọt vào, nhất là Trịnh Phi Diễm, rất nhanh chạy đến đứng phía trước Trang Minh, lo lắng hỏi: “Thế nào? Thế nào? Kết quả tái khám thế nào?”

“Các người muốn nghe lời nói thật sao?” Trang Minh cũng không có nhìn Trịnh Phi Diễm, mà là nhìn Lục Cẩm, thản nhiên hỏi. Nghe được Trang Minh nói như vậy, hai tay bên sườn Lục Cẩm chợt nắm chặt, khăn trương nhìn Trang Minh.

“Trang Minh, nếu có chuyện gì anh cứ nói thẳng, không cần gọt tôi.” Nhìn thái độ Trang Minh như vậy, trong lòng cô cực kỳ sợ hãi.

Trang Minh đứng lên, cầm kết quả kiểm tra ở bên mặt bàn, từng bước một bước đến bên cạnh Lục Cẩm, đem kết quả kiểm tra đưa cho hắn, khoé miệng giơ lên tia mỉm cười, nói: “Lục Cẩm, Vũ Vũ, chúc mừng các người. Trải qua lần tái khám của tôi, Ly Vũ Vũ quả thật chỉ là thiếu máu bình thường mà thôi, cũng không lo ngại.”

“Thật... thật vậy chăng?” Lục Cẩm cầm lấy kết quả kiểm tra, tay run nhè nhẹ, không thể tin được tin này quả thật động trời.

“Hảo huynh đệ, tôi tuyệt đối không lừa cậu.” Trang Minh trịnh trọng gật đầu, chính hắn cũng vui vẻ vô cùng. Dù sao, Vũ Vũ này cũng chính là người bà xã nhà mình quan tâm nhất, nếu cô có chuyện gì, bà xã khẳng định sẽ thương tâm chết.

“Ông xã, anh quá lợi hại...” Trịnh Phi Diễm hét lên 1 tiếng, bay đến ôm Trang Minh.

“Thật là chẩn đoán lầm... Thật là chẩn đoán lầm...” Cô kích động nhìn Trang Minh, bởi vì hắn đã đáp ứng sẽ đem chính xác kết quả tái khám nói cho cô biết, hắn nhất định sẽ không nuốt lời. Vậy... cô cùng con gái đều có thể giữ được, đều có thể giữ được. Nghĩ đến đây, cô chậm rãi nhìn về phía Lục Cẩm.

Lục Cẩm nháy mắt đi đến bên người cô, đem cô hung hăng ôm chặt trong lòng, thấp giọng quát lớn: “Em, tên hỗn đản này!!”

“Anh mới hỗn đản đó.” Cô nước mắt nhìn không được rơi xuống, nhẹ nhàng nép vào trong ngực hắn.

“Tốt lắm, hiện tại mọi việc đều tốt, Vũ Vũ không có việc gì, Vũ Vũ sự tình gì cũng đều không có.” Nhóm cầm thú còn lại hoan hô nói.

“Đêm nay chúng ta đi ăn mừng đi, tôi mời.” Trịnh Phi Diễm cười tủm tỉm nói.

“Không đúng, là chúng tôi mời mới đúng, đã làm ọi người lo lắng lâu như vậy.” Cô liền nói.

“Đúng, chúng tôi mời.” Lục Cẩm cũng theo cô đáp lại nói.

“Hừ, coi như các người có lương tâm.”

Trịnh Phi Diễm mỉm cười đến bên cô, sau đó đem cô ôm vào trong ngực, “Vũ Vũ, thật tốt quá, em không có việc gì, thật sự là quá tốt.”

Cô hơi hé miệng, ngẩng đầu nhìn hai mắt đầm lệ của lão đại, nhất thời vươn tay đem lão đại ôm chặt. “Lão đại, em không sao, em không sao!”

Mấy tháng đi qua.

Cô ôm tiểu công chúa đang ngủ trong lòng, nhìn khuôn mặt của bé hồng hào, lại liên tưởng đến cô có được nó không dễ, trong lòng yêu thương bội phần.

“Bà xã.” Lục Cẩm từ ngoài cửa đi vào, trong tay cầm theo tập công văn.

“Hừ, không cần lớn tiếng như vậy, bảo bối đang ngủ.” Cô nhìn Lục Cẩm vội vàng nói.

“Àn.” Lục Cẩm cầm túi công văn trong tay đặt ở một bên, sau đó ngồi bên cô nhìn nữ nhi trong lòng, trên mặt lộ ra mỉm cười. “Con gái thật giống em a!”

“Kia đương nhiên.” Cô lộ ra vẻ mặt đắc ý.

“Bà xã, chúng ta có 1 nữ nhi này là tốt rồi, không sinh thêm nữa.” Lục Cẩm nhìn cô, chậm rãi nói. Trời biết ngày đó Vũ Vũ lúc sinh sản hắn có bao nhiêu sợ hãi, sợ hãi lại 1 lần nữa mất đi cô, cho nên hắn âm thầm quyết định, có như vậy hắn không bao giờ muốn trải qua một lần như vậy nữa!

Nghe Lục Cẩm nói như vậy, cô biết trong lòng hẳn nghĩ gì, đưa bàn tay đặt trên lưng hắn, “Lục Cẩm, lần đầu tiên sinh đứa nhỏ là như vậy, không có gì phải lo lắng. Đợi thêm lần thứ hai em có kinh nghiệm, cũng không khó khăn như vậy.”

“Nhưng là...” Lục Cẩm cầm tay cô, ngữ khí lo lắng: “Anh không muốn lại mạo hiểm.”

“Ngốc!” Cô cười cười, trong lòng kỳ thật cảm động lại bất đắc dĩ, “Lục Cẩm, anh sao có thể nhìn con gái tương lai không có bạn, chỉ có nó 1 mình trên thế giới này, không có chị em gì. Chờ khi chúng ta trăm tuổi, nó phải làm sao bây giờ? Cho nên a, làm người không được ích kỷ.”

“Ai, bà xã, em tưởng anh không biết trong lòng em nghĩ gì sao?” Lục Cẩm bất đắc dĩ nhéo nhéo khuôn mặt của cô, “Em là vẫn muốn sinh con trai, bởi vì em biết bà nội tuy rằng cũng thích con gái, nhưng mà cũng rất thích con trai, bởi vì muốn bồi dưỡng hắn thành đại quân nhân.”

“Em cũng thích con trai a, như vậy lớn lên có thể bảo vệ chị mình, đồng thời có thể bảo vệ luôn cả em.” Cô nhìn Lục Cẩm nói.

Lục Cẩm mỉm cười, sau đó xuất ra 1 phần văn kiện phía sau tập tài liệu, đưa tới trước mặt cô, “Đây, đưa con anh bé, em xem phần văn kiện này đi.”

“Đây là cái gì?” Cô cẩn thận đem con gái đưa cho Lục Cẩm, sau đó cầm văn kiện, càng xem càng nhăn mặt.

“Nhìn xem hiểu không?” Lục Cẩm vẽ mặt buồn cười nhìn cô hỏi.

“Xem không hiểu, phức tạp quá.” Cô nhìn Lục Cẩm, quáng mắt choáng váng lắc đầu.

“Em xem không hiểu, anh sẽ giải thích một chút nha, văn kiện này ý là, về sau công ty của anh chính là của em.” Lục Cẩm nhẹ nhàng bâng quơ giải thích nói.

“Ha...” cô nhất thời không phản ứng, có ý tứ gì?

“Cũng chính là..., anh đem toàn bộ cổ phần công ty chuyển giao cho em.” Lục Cẩm vươn tay nhẹ nhàng búng cái trán của cô một chút, sau đó cười nói.

“Hả!” cô nhìn văn kiện trong tay, lại xoay nhìn Lục Cẩm, “Lục Cẩm, anh bị điên sao? Anh làm sao muốn làm như vậy?”

“Bởi vì em là vợ của anh, nhiều đây có là cái gì đâu?” Lục Cẩm nhún vai, tỏ vẻ không thèm quan tâm.

“Nhưng đây là nhiều năm tâm huyết anh vất vả sức làm a, anh cứ như vậy chuyển cho em.” Cô vẫn khiếp sợ nhìn Lục Cẩm, không hiểu vì sao Lục Cẩm muốn làm như vậy.

“Kia, lại như thế nào, công ty này vốn là để tặng cho em.” Lục Cẩm nghe thấy cô nói, biểu tình càng thêm không thèm để ý. Cô đem văn kiện ôm vào trong ngực, miệng cong lên, “Lục Cẩm, anh không sợ em cầm tiền này đi bao trai sao?”

“Nga?” Lục Cẩm hơi nhíu mày, cười như có như không, nhìn cô nói: “Bà xã, em ở cũ cũng đủ lâu, có phải nên đến phiên ông xã anh hưởng thụ hay không... ần...?”

Cô lập tức che cái miệng của hắn, mặt trưởng lên đỏ bừng, “Uy uy, con gái còn ở đây, anh làm ba ba như thế nào?”

“Chúng ta cùng nhau ôm con gái đi lên ngủ đi.” Lục Cẩm vươn đầu lưỡi liếm tay cô, ánh mắt nóng bỏng nhìn cô.

“...” cô lập tức thu hồi tay, cúi đầu không dám nhìn yêu nghiệt.

Lục Cẩm lập tức vươn một bàn tay nắm tay cô, tay kia thì ôm lấy con gái đang ngủ, chậm rãi hướng về căn phòng phía trước đi đến....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-xam-nhap>